

**Pe strada
Londra**
Samantha
Young

/EROSOP

Crede că știe ce vrea.
Până când el îi arată de ce are nevoie.

Continuarea poveștii din *Pe strada
Dublin*, bestseller *New York Times*

TREI

Editori:

Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorii:

Magdalena Mărculescu

Redactor Mihaela Doagă

Coperta:

Faber Studio

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Gabriela Chircea

Corecturi:

Ana Mana Tamaș Elena Bițu

YOUNG, SAMANTHA

Pe strada Londra

Samantha Young

Rad.: Ofelia Al-Gareeb.

București: Editura Trei, 2014

ISBN 978-973-707-902-2

Titlul original:

Down London Road

Autor Samantha Young

Copyright © Samantha Young, 2013

Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu NAL Signet,
membru al grupului Penguin USA, Inc.

© Editura Trei, 2014

Pe strada Londra Samantha Young

Pentru Robert

Capitolul 1

Edinburgh, Scoția

Am privit opera de artă și m-am întrebat la ce naiba mă uitam. Pentru mine nu era decât o grămadă de linii și pătrate în culori diferite, cu ceva nuanțe ici și colo. Mi se părea cunoscut. De fapt, m-am gândit că aveam dosit pe undeva un desen pe care mi-l tăcuse Cole când avea trei ani și care semăna izbitor cu acesta. Deși mă îndoiam că cineva ar fi fost dispus să dea trei sute șaptezeci și cinci de lire sterline pe desenul lui Cole. De asemenea, mă îndoiam de sănătatea mentală a cuiva care ar fi plătit trei sute șaptezeci și cinci de lire sterline pe o bucată de pânză care arăta de parcă ar fi stat lângă o cale ferată exact în clipa în care un tren plin de vopsea ar fi deraiat.

Totuși, aruncând o privire în jurul meu, am văzut că celor mai multe persoane din galerie le plăceau exponatele. Poate că eu nu eram suficient de inteligentă ca să pricep. Într-un efort de a părea mai sofisticată de dragul iubitului meu, am adoptat o expresie îngândurată și m-am îndreptat spre următoarea pânză.

— Ăăă, bine, nu înțeleg, a anunțat o voce de lângă

mine, pe un ton grav și răgușit.

Aș fi recunoscut oriunde acea voce. Cuvintele cu accent american erau punctate, din când în când, de câte o cadență sau de consoanele mai ascuțite ale unei pronunții dialectale, toate fiind consecința șederii proprietarului lor în Scoția timp de aproape șase ani.

În timp ce îmi plecam capul pentru a-i întâlni privirea lui Joss, cea mai bună prietenă a mea, m-am simțit ușurată. Pentru prima dată în acea seară, am zâmbit din toată inima. Jocelyn Butler era o americană îndrăzneată, care spunea lucrurilor pe nume și care servea cu mine la bar, într-un loc dichisit ce se numea Club 39. Era un bar situat într-un subsol, pe una dintre cele mai celebre străzi din centru – George Street –, și se împlineau cinci ani de când lucram acolo.

Îmbrăcată într-o rochie neagră de firmă și pantofi Louboutin, prietena mea cam bondoacă arăta sexy. La fel și iubitul ei, Braden Carmichael. Stând în picioare în spatele lui Joss, cu mâna așezată posesiv pe talia ei, Braden emana siguranță. Deosebit de atrăgător, era genul de iubit pe care îl căutasem de ani de zile și, dacă n-aș fi ținut la Joss atât de mult, iar Braden n-ar fi adorat-o dincolo de limitele rațiunii, aș fi trecut peste ea pentru a-l lua. Braden avea aproape doi metri, ceea ce era ideal pentru cineva de înălțimea mea. Eu aveam un

metru optzeci, și încălțată cu pantofi cu tocuri aveam peste unu nouăzeci. În plus, iubitul lui Joss se întâmpla să fie și sexy, bogat și amuzant. Și o iubea pe Joss la nebunie. Erau împreună de aproape un an și jumătate. Mai că simțeam cum se cocea o cerere în căsătorie.

— Arăți uluitor, i-am spus, cu ochii pe rotunjimile ei.

Spre deosebire de mine, Joss avea sânii mari, alături de niște șolduri și un posterior ce nu erau nici ele de lepădat.

— Îți mulțumesc c-ai venit. Vă mulțumesc amândurora.

— Păi, îmi rămâi datoare, a mormăit Joss, arcuindu-și o sprânceană în timp ce arunca o privire la celelalte tablouri. Va trebui să mint la greu dacă pictorița mă va întreba ce părere am.

Braden a strâns-o ușor de talie și i-a zâmbit.

— Ei bine, dacă artista e la fel de plină de fițe precum arta ei, de ce ar minți dacă poți fi brutal de sinceră?

Joss i a întors zâmbetul.

— Așa e.

— Ba nu, am intervenit eu, știind că, dacă aș fi lăsat-o, chiar așa ar fi făcut. Becca este fosta iubită a lui Malcolm, iar ei doi au rămas prieteni. Fă-o pe Robert Hughes cu ea și dă-i șuturi în fund și-ai să vezi că de fapt eu o să fiu cea care o să-și ia șuturile.

Joss se încruntă.

— Robert Hughes?

Am oftat.

— A fost un faimos critic de artă.

— Îmi place chestia asta, a zis Joss, rânjind diabolic. Știi cum se spune, sinceritatea e aproape de sfințenie.

— Iubito, cred că e puritatea.

— Sigur că e puritatea, dar nu cumva sinceritatea vine imediat după?

Sclipirea încăpățânată din ochii lui Joss m-a făcut să simt un nod în gât. Joss era o forță demnă de luat în calcul, și dacă ea avea o anumită părere sau voia să spună ceva, nu prea aveai cum să o împiedici. Când am cunoscut-o, era o persoană incredibil de reținută, preferând să nu se amestece în chestiunile personale ale prietenilor ei. Inșă, de când l-a cunoscut pe Braden, s-a schimbat mult. Prietenia noastră a evoluat, iar acum Joss era singura care știa adevărul despre propria-mi viață. Eram recunoscătoare pentru prietenia noastră, dar în momente ca acesta mi-aș fi dorit ca ea să fi fost vechea Joss, cea care își ținea bine ferecate gândurile și sentimentele.

Mă întâlneam cu Malcolm Hendry de vreo trei luni. Era bărbatul perfect pentru mine. Blând, relaxat, înalt — și bogat. Malcolm era cel mai în vârstă dintre

„sponsori”, așa cum îi numea Joss. Cu toate că la treizeci și nouă de ani cu greu i se putea spune vârstnic. Oricum, era cu cincisprezece ani mai mare decât mine. Nu-mi păsa. Convinsă că el ar fi putut fi alesul, nu voiam ca Joss să pericliteze progresul relației noastre insultând-o pe buna lui prietenă.

— Jocelyn – Braden a prins-o iar de talie, cu ochii la mine și la panica mea crescândă –, la urma urmelor, cred că e cel mai bine să exersezi în seara asta arta vicleniei.

Într-un final, descifrându-mi expresia, Joss a pus o mână liniștitoare pe brațul meu.

— Glumesc, Jo. O să mă comport exemplar. Îți promit.

Am dat aprobator din cap.

— Doar că... vezi tu, lucrurile merg bine.

— Malcolm pare un tip de treabă, a fost și Braden de acord.

Joss a scos un sunet gutural, dar amândoi l-am ignorat.

Prietena mea își spusese clar și răspicat părerea despre alegerea iubitului meu. Era convinsă că eu mă foloseam de Malcolm și că el se folosea de mine. Era adevărat că era generos și că aveam nevoie de acea generozitate. Însă nu era mai puțin adevărat că eu chiar țineam la el.

Încă de la „prima mea iubire” de la vârsta de șaisprezece ani, John, mă îndrăgosteam de protectori fermecători și de cei care puteau să ne ofere siguranța necesară mie și lui Cole. Dar John se săturase să fie vioara a doua după familia mea și, după șase luni, m-a părăsit.

Mi-a dat o lecție prețioasă.

De asemenea, mi-a insuflat o nouă exigență în alegerea iubitului – acesta trebuia să aibă un serviciu bun, să fie ambițios, conștiincios și să aibă un venit decent. Indiferent de cât de mult munceam, cu calificările mele inexistente și lipsa oricărui talent real, nu aveam să câștig niciodată destui bani pentru a asigura un viitor stabil familiei mele. În schimb, eram destul de drăguță încât să fac rost de un bărbat cu calificări bune și cu talent.

La vreun an după ce mi-am revenit din suferința pricinuită de povestea mea de iubire eșuată cu John, în viața mea a intrat Callum. Treizeci de ani, avocat înstărit, atrăgător, cult, sofisticat. Hotărâtă să fac ca asta să dureze, am devenit ceea ce-mi închipuiam că ar fi iubita perfectă pentru el. Era un obicei să devin altcineva, mai ales că părea să funcționeze. O vreme, Callum a crezut că eram perfectă. Am stat împreună doi ani – până când rezerva mea legată de propria-mi familie și inabilitatea de „a-l lăsa înăuntru” au ridicat un

zid prea înalt între noi, așa că m-a părăsit.

Mi-au trebuit câteva luni să mă adun după plecarea lui Callum... și, când am făcut-o, a fost pentru a alerga în brațele lui Tim. Îngrozitoare decizie. Tim lucra pentru o companie de investiții. Era atât de egocentric, încât eu am fost cea care l-a părăsit pe el. Apoi a existat Steven. Steven era director de vânzări la una din acele firme enervante de vânzări din ușă în ușă. Lucra foarte mult, iar eu am crezut că asta va fi în favoarea noastră, dar n-a fost. Joss credea că Steven mă părăsise din cauza inabilității mele de a fi flexibilă în legătură cu orice din pricina obligațiilor mele familiale. Adevărul era că cu pusesem capăt relației cu el. Steven mă făcea să mă simt ca ultimul om. Comentariile lui, cum că nu eram bună de nimic, îmi trezeau prea multe amintiri și, cu toate că până și eu știam că nu aveam alt atu în afara înfățișării mele, atunci când ți-o spune iubitul și te face în cele din urmă să te simți asemenea unei însoțitoare plătite, e timpul să pui punct.

Suportam destule lucruri nasoale din partea oamenilor, dar aveam și eu limitele mele, și, cu cât mă maturizam, cu atât mai strânse deveneau acele limite.

Însă Malcolm era diferit. El nu mă făcuse niciodată să mă simt îngrozitor în ceea ce mă privea și, până acum, relația noastră mergea binișor.

— Unde e Omul cu Potul?

Am aruncat o privire peste umăr și l-am căutat, ignorând sarcasmul lui Joss.

— Nu știu, am murmurat.

Cu Malcolm câștigasem, în sens literal, potul cel mare, căci era avocatul-care-devenise-câștigătorul-loteriei. Câștigase în urmă cu trei ani premiul Euromillions și renunțase la slujba sa – de fapt, la cariera lui – pentru a începe să se bucure de o nouă viață ca milionar. Obișnuit să fie ocupat, se hotărâse să-și încerce mâna în investiții imobiliare, iar acum avea un portofoliu de proprietăți pe care le deținea în calitate de proprietar care închiriaza.

Ne aflam într-o clădire veche din cărămidă roșie, ale cărei ferestre erau șiruri de dreptunghiuri mici pe care le vezi mai degrabă la un depozit decât la o clădire ce găzduiește o galerie de artă. Înăuntru era cu totul altceva. Cu podele din lemn de esență tare, cu un iluminat uimitor și cu pereți despărțitori pentru expunerea operelor de artă, era locul ideal pentru o galerie. Malcolm divorțase cu un an înaintea câștigului, dar, desigur, un bărbat chipeș și înstărit atrăgea femei tinere, așa ca mine. O întâlnise pe Becca, o artistă irlandeză deșteaptă, în vârstă de douăzeci și șase de ani. S-au întâlnit câteva luni și au rămas prieteni și după ce

s-au despărțit. Malcolm investise bani în arta ei, închiriind o galerie la câteva străzi depărtare de vechiul meu apartament din Leith.

Trebuia să recunosc că galeria și spectacolul de artă erau impresionante. Chiar dacă nu se întâmpla să înțeleg ceea ce îmi transmitea arta.

Malcolm reușise să adune un grup de cumpărători particulari care să asiste la vernisajul special al noii colecții a Beccăi, și, din fericire, lor le transmitea ceva arta ei. De îndată ce ajunseserăm, îmi pierdusem însoțitorul pentru restul serii. Becca venise grăbită spre Malcolm și spre mine, îmbrăcată cu colanți metalizați și un pulover supradimensionat, tropăind desculță pe podeaua din lemn rece ca gheața. Schițase un zâmbet stânjenit, îl înșfăcase pe Malcolm și îi ceruse să le-o prezinte celor care apăruseră. Apoi, eu am purces la a mă plimba prin galerie, întrebându-mă dacă eu n-aveam pic de gust pentru artă sau dacă arta ei era pur și simplu foarte proastă.

— M-am gândit că aș putea să cumpăr câte ceva pentru apartament, dar...

Braden a fluierat pe o tonalitate gravă văzând etichetele cu prețurile pânzelor în fața cărora stăteam.

— Încerc întotdeauna să nu plătesc la suprapreț atunci când cumpăr rahaturi.

Joss a pufnit și a dat din cap a încuviințare deplină. Hotărând că era cel mai bine să schimbe subiectul înainte ca unul dintre ei să-l încurajeze pe celălalt să fie nepoliticos pe față, am întrebat:

— Unde sunt Ellie și Adam?

Ellie era o scumpă și putea da o turnură pozitivă oricărei chestiuni. De asemenea, reușea să tempereze accesele verbale prea abrupte ale celei mai bune prietene și ale fratelui ei, motiv pentru care o invitase în mod special aici.

— Ea și Adam rămân acasă în seara asta, a răspuns Joss cu o seriozitate liniștită care m-a îngrijorat. Azi a primit rezultatele de la examenul de RMN. E bine, dar asta i-a trezit tot soiul de amintiri.

Trecuse puțin peste un an de când Ellie suferise o intervenție chirurgicală pentru a-i fi înlăturate tumorile cerebrale care îi cauzaseră simptome fizice și crize. Pe atunci, n-o prea cunoșteam cu adevărat pe Ellie, dar Joss stătuse temporar la vechea mea locuință în timpul recuperării lui Ellie și mi-am dat seama, din cele spuse de ea, că pentru toți fusese o perioadă grea.

— O să-ncerc să trec s-o văd zilele astea, am murmurat, întrebându-mă dacă aveam să găsesc un răgaz pentru asta.

Cu cele două servicii, sarcina de a avea grijă de mama

și de Cole, și adăugând și faptul că trebuia să-l însoțesc pe Malcolm, ori de câte ori voia să mergem undeva, viața mea era destul de haotică.

Joss a dat aprobator din cap, cu o cută de îngrijorare între sprâncene. Dintre toți, ea își făcea cele mai mari griji pentru Ellie. Bine, poate nu mai mari decât toți, am gândit eu, aruncându-i o privire lui Braden, ale cărui sprâncene erau îmbinate într-o expresie de preocupare.

Braden era probabil cel mai hiper protector frate pe care îl cunoscusem vreodată, dar de vreme ce știam totul despre ce însemna a fi hiper protector cu un frate mai mic, nu încăpea nicio glumă.

Într-o încercare de a le mai abate gândurile mohorâte, am glumit pe seama zilei de rahat pe care o avusesem la muncă. Serile de marți, joi și vineri lucram la Club 39. În timpul zilelor de luni, marți și miercuri lucram ca secretara personală a lui Thomas Meikle, contabil la firma de contabilitate Meikle Young. Domnul Meikle era un ticălos cu toane și, de vreme ce „secretara personală” era doar un eufemism pentru „lacheu”, sufeream în mod constant lovituri din partea temperamentului său capricios. Unele zile erau bune și ne înțelegeam destul de bine; în altele, cum ar fi fi cea de azi, „eram bătută în cap” – ca să citez – și nu eram bună de nimic. Aparent, astăzi mă depășisem pe mine:

nu fusese destul zahăr în cafeaua lui, fata de la brutărie îmi ignorase instrucțiunile de a-i scoate roșiile din sendviș și nu expediasem prin poștă o scrisoare pe care domnul Meikle uitase să mi-o dea. Din fericire, a doua zi eram liberă de Meikle și limba lui usturătoare.

Braden a încercat încă o dată să mă convingă să plec de la Meikle și să vin să lucrez cu jumătate de normă la agenția lui de imobiliare, însă am refuzat să-i accept ajutorul, la fel cum am refuzat în trecut multele oferte de ajutor ale lui Joss. Deși îi eram recunoscătoare pentru amabilitate, eram hotărâtă ca mereu să fac în așa fel încât să mă descurc de una singură în viață. Când te bizui pe oamenii la care ții, îți pui încrederea în ei în legătură cu ceva așa de important și, inevitabil, ei te vor dezamăgi. Și chiar n-aveam chef să fiu dezamăgită de Joss și Braden.

Simțindu-se în mod evident mai insistent în seara aceasta, Braden îmi înșira beneficiile de a lucra pentru el. Brusc, am simțit cum mi se ridica părul la ceafă. Mușchii mi s-au încordat și mi-am întors încet capul, cuvintele lui Braden estompându-se pe măsură ce mă uitam spre cine sau ce îmi atrăsese atenția. Am clipit, privind în partea opusă a încăperii, și am icnit atunci când l-am văzut pe tipul care se uita lung la mine. Privirile ni s-au întâlnit și, din nu știu ce rațiune bizară,

am simțit o conexiune, de parcă eram țintuită locului în timp ce ne priveam. Am simțit pulsul accelerându-mi-se, sângele năvălind în urechi.

Ne aflam la ceva distanță unul de altul, așa că nu-mi puteam da seama de culoarea ochilor lui, însă erau frumoși și scrutători, încruntându-se de parcă era încurcat de electricitatea statică dintre noi la fel de mult cum eram și eu. De ce îmi atrăsese atenția? Nu era genul de tip care mă atrăgea de obicei. Da, arăta bine. Păr blond, închis și ciufulit și un început de barbă sexy. Înalt, dar nu la fel de înalt ca Malcolm. Probabil că tipul ăsta avea un metru optzeci și cinci. Aș fi fost cu câțiva centimetri mai înaltă decât el încălțată cu pantofii cu tocuri înalte pe care îi purtam în seara aceea. Vedeam mușchii din bicepșii lui și venele groase de pe brațe deoarece, în toiul iernii, idiotul era îmbrăcat cu un tricou, însă nu era clădit ca tipii cu care mă întâlneam. Nu era lat în umeri și cărnos. Era zvelt și musculos. Îhî, „musculos” era un cuvânt potrivit pentru asta. Și am menționat cumva tatuajele? Nu-mi dădeam seama ce erau, dar vedeam tușul colorat de pe braț.

Eu nu înțelegeam tatuajele.

Când și-a plecat ochii, am inspirat profund din pricina senzației șocante care mă străbătea în timp ce privirea lui cutreiera pe trupul meu de sus în jos și înapoi. Mă

simțeam încurcată, copleșită de examinarea lui atentă, în pofida faptului că, dacă un tip mă cerceta în felul acesta, eu m-aș fi mulțumit să-i zâmbesc ușuratic. În clipa în care privirea lui a ajuns înapoi la fața mea, mi-a oferit o ultimă privire arzătoare – o privire pe care o percepeam ca pe mângâierea unei palme bătătorite pe trupul meu –, și apoi s-a uitat în altă parte. Simțindu-mă amețită și în mod cert excitată, l-am privit pășind în spatele unui perete care împărțea galeria, în secțiuni.

— Cine e tipul? a străpuns glasul lui Joss ceața în care pluteam.

Am clipit și m-am întors spre ea cu ceea ce îmi închipuiam că era o expresie stupefiată pe chipul meu.

— Habar n-am.

Joss a rânjit.

— Era sexy.

Cineva și-a dres glasul în spatele ei.

— Ce spuneai?

Ochii ei au sclipit neastâmpărat, dar când s-a întors cu fața spre partenerul ei care o privea supărat, și-a schimbat expresia într-una nevinovată.

— Voiam să spun, pur și simplu din punct de vedere estetic, desigur.

Braden a protestat, însă a tras-o mai aproape de el. Joss mi-a zâmbit, iar eu nu m-am putut abține să nu

surâd. Braden Carmichael era genul de afacerist intimidant, care vorbea pe șleau, fără fasoane, și totuși, cumva, Jocelyn Butler reușise să-l învârtă pe degetul ei mic.

Cred că am stat acolo preț de o oră, bând șampanie gratis și discutând câte-n lună și-n stele. Uneori mă simțeam intimidată când ei doi erau împreună, deoarece erau atât de inteligenți și știau o grămadă de lucruri. Rareori aveam impresia că aș fi avut ceva profund sau interesant de adăugat într-o conversație, așa că pur și simplu râdeam și savuram felul în care se tachinau reciproc. Când eram singură cu Joss, era altceva. O cunoșteam mai bine pe Joss decât pe Braden, astfel încât eram sigură că ea n-ar fi vrut niciodată să mă facă să am impresia că ar fi trebuit să fiu altfel decât eram. Era o schimbare plăcută de ritm față de restul vieții mele.

Am sporovăit cu unii dintre ceilalți invitați, încercând să nu par confuză din pricina entuziasmului lor legat de artă, dar, după o oră, Joss s-a întors spre mine, cerându-și scuze.

— Jo, trebuie să plecăm. Îmi pare rău, dar Braden are mâine dimineață o întrunire.

Probabil că mi-am arătat dezamăgirea, căci a scuturat din cap.

— Știi ce, eu rămân. Braden poate să plece. Eu

rămân.

Nu. În niciun caz. Mai trecusem eu prin asemenea situații.

— Joss, du-te acasă cu Braden. Sunt bine. Plictisită.
Dar bine.

— Ești sigură?

— Absolut.

Mi-a strâns afectuos brațul și l-a luat pe Braden de mână. El a dat din cap în chip de salut, iar eu i-am răspuns cu un zâmbet și un „noapte bună”, apoi i-am urmărit cu privirea traversând galeria spre garderoba unde atârnav hainele tuturor invitaților. Ca un adevărat gentleman, Braden i-a ținut paltonul și a ajutat-o să se îmbrace. A sărutat-o pe păr înainte să se întoarcă să-și pună propriul palton. Cu brațul pe după umerii ei, a condus-o afară, în noaptea de februarie, lăsându-mă pe mine în galerie cu o durere necunoscută în piept.

Am aruncat o privire spre ceasul Omega de aur pe care mi-l cumpărase Malcolm de Crăciun și, ca de fiecare dată când verificam ora, deplângeam faptul că nu-l puteam vinde. Era probabil cel mai costisitor dar pe care îl primisem vreodată și ar fi făcut minuni în ceea ce privea economiile noastre. Totuși, rămânea mereu speranța ci relația mea cu Malcolm avea să se transforme în ceva mai semnificativ, iar vânzarea

ceasului n-ar mai fi fost necesară. Dar nu mi-am îngăduit niciodată să-mi fac speranțe mult prea mari.

Era nouă și cincisprezece. Pulsul mi s-a accelerat puțin și am cotrobăit prin micuța mea poșetă Gucci, falsă, în căutarea telefonului. Niciun mesaj. La naiba, Cole!

Tocmai apăsasem pe trimite pentru un mesaj care îi amintea lui Cole să mă sune de îndată ce ajungea acasă, când un braț s-a strecurat în jurul taliei mele și parfumul de lemn și piele al aftershave-ului lui Malcolm mi-a umplut nările. Neavând nevoie să-mi las capul pe spate pentru ca privirile să ni se întâlnească de vreme ce purtam pantofi cu tocuri de șaisprezece centimetri, m-am întors și i-am zâmbit, disimulându-mi îngrijorarea pentru Cole în clipa în care ne-am privit reciproc în ochi. Alesesem sofisticata rochie Dolce Gabbana, mulată, de culoare roșie, pe care mi-o cumpărase Malcolm în ultima noastră escapadă la cumpărături. Rochia îmi scotea perfect în evidență silueta. O adoram. Ar fi fost un păcat s-o adaug mormanului destinat vânzării pe ebay.

— Iată-te!

Malcolm mi-a zâmbit, cu ochii lui căprui-strălucitori care făceau cute atrăgătoare la colțuri. Avea un păr negru bogat, cu fire argintii și sexy la tâmples. Purta

mereu costume, și nici în seara aceasta nu făcuse excepție, costumul Savile Row venindu-i impecabil.

— Credeam că îți vin prietenii, altminteri nu te-aș fi lăsat singură.

I-am zâmbit și mi-am pus mâinile pe pieptul lui.

— Nu-ți face griji. Sunt bine. Au fost aici, dar au fost nevoiți să plece devreme.

M-am uitat la telefonul pe care încă îl țineam în mână. Unde era Cole? Spiridușii se treziseră în stomacul meu și mă ciuguleau pe dinăuntru.

— Cumpăr unul dintre tablourile Beccăi. Vino și prefă-te alături de mine că e genial.

Am chicotit și imediat mi-a părut rău, mușcându-mi buza pentru a înăbuși zgomotul.

— Mă bucur nespun că nu sunt singura care nu pricepe.

Ochii i s-au îndreptat spre încăperea, buzele schițând un zâmbet amuzat.

— Ei bine, din fericire toți oamenii aceștia știu mai multe despre artă decât noi, astfel încât, într-un final, voi primi ceva înapoi din investiția mea.

Continuând să-și țină brațul în jurul taliei mele, m-a condus prin galerie, prin spatele câtorva pereți despărțitori, acolo unde stătea Becca sub o imensă pictură cu vopsea împrăștiată. Aproape că m-am

împiedicat atunci când am văzut cu cine stătea de vorbă.

Tipul Tatuat.

Rahat.

— Ești bine?

Malcolm mi-a aruncat o privire încruntată, căci simțea tensiunea din mine.

I-am zâmbit veselă. Regula numărul unu: să nu lași niciodată pe nimeni să vadă altceva decât lucruri pozitive și fermecătoare.

— Mă simt grozav.

Tipul Tatuat îi zâmbea Beccăi, ținând o mână pe șoldul ei, încercând s-o tragă spre el, expresia de pe chipul lui fiind calmă. Am ignorat în mod deliberat sincopa din respirația mea la vederea zâmbetului său păcătos. Becca încă părea ușor supărată, dar am înțeles prea bine când s-a lăsat îmbrățișată de el. M-am gândit că orice femeie i-ar fi iertat orice ticălosului atunci când el zâmbea așa.

Luându-mi privirea de la Tipul Tatuat, l-am urmat pe Malcolm, care se oprise, și cuplul s-a întors spre noi. Becca se îmbujorase la față, iar ochii îi străluceau de încântare.

— Nu ne luați în seamă pe mine și pe Cam. Ne certam fiindcă e un idiot.

Nu l-am privit, dar l-am auzit chicotind.

— Ba nu, ne certam fiindcă avem gusturi diferite în ceea ce privește arta.

— Lui Cam nu-i place arta mea, a spus Becca enervată. Nu poate îi fie cum sunt ceilalți iubiți și să mintă măcar. Nu. Țsta e brutal de sincer. Cel puțin lui Malcolm îi place arta mea. Jo, ți-a spus Mal că Îmi cumpără tabloul?

Te-ai fi așteptat să fii geloasă pe evidenta afecțiune a lui Malcolm pentru Becca, și știi că sună oribil, însă până ce i-am văzut operele am fost puțin geloasă. Nu eram excepțional de deșteaptă. Nu desenam. Nu dansam. Nu cântam. Eram doar o bucătăreasă acceptabilă... Din fericire, eram drăguță. Înaltă, cu picioare ce păreau să nu se mai termine, mi se spusese de nenumărate ori că aveam un trup grozav și un ten minunat. Combinați-le pe astea cu ochi imenși verzi, păr lung, blond-roșcat, trăsături delicate și veți avea imaginea unui pachet atrăgător – unul după care se întorceau capetele încă de când eram adolescentă. Da, nu aveam mare lucru, dar ceea ce aveam foloseam în avantajul familiei mele.

Mă îngrijorase nițel să știi că Becca era drăguță și talentată. Poate că Malcolm avea să se plictisească de mine și să se întoarcă la ea? În mod meschin, reacția lui Malcolm aproape deloc entuziastă față de arta ei m-a

făcut să mă simt mai bine în legătură cu relația lor. Nu că asta ar fi avut vreo logică pentru mine.

— Într-adevăr. Bună alegere.

I-am zâmbit și mi-am dat seama că murea de râs. Mâna i-a lunecat de pe talie pentru a-mi prinde șoldul în căușul palmei și m-am lipit de el, încercând să arunc o privire telefonului. În continuare, nimic de la Cole.

— Jo, el e Cameron, iubitul Beccăi, a spus brusc Malcolm, și eu mi-am îndreptat capul pentru a-l studia, în cele din urmă, pe bărbatul pe care evitasem să-l privesc în ultimele secunde. Privirile ni s-au întâlnit și am simțit cum tremuram din nou de încântare.

Avea ochii de un albastru-cobalt și părea să mă dezbrace din priviri în timp ce mă măsoara pentru a doua oară. Am văzut cum i-a licărit privirea, observând mâna lui Malcolm pe talia mea. Am înlemnit în timp ce Cameron ne examina, trăgând concluzii despre noi, după care și-a strâns buzele, ștergându-și expresia de pe chip.

— Bună, am reușit să îngaim, și el a dat vag din cap a salut. Focul din privirea sa de mai devreme dispăruse în mod cert.

Becca a început să sporovăiască cu Malcolm despre tablou, așa că am folosit șansa să-mi verific iar telefonul. La auzul unui mormăit nemulțumit, am ridicat

capul, privirea încrucișându-mi-se cu a lui Cameron. N-am înțeles aversiunea din expresia lui sau de ce am simțit brusc nevoia să-i spun să se ducă să și-o tragă singur. Confruntată cu animozitate sau agresivitate, aveam tendința să mă eschivez și să nu scot un cuvânt. În acest caz, condamnarea și judecata de pe chipul idiotului ăla tatuat mă făceau să vreau să-i trag un pumn și să-i sparg nasul lui deja imperfect. Avea o protuberanță aproape de șaua nasului care ar fi trebuit să-i fi stricat înfățișarea perfectă, dar, în loc de asta, îi sporea farmecul necizelat.

Mi-am mușcat limba înainte să fac ceva contrar firii mele și mi-am coborât privirea spre tatuajele sale. Pe antebrațul drept exista un înscris negru – două cuvinte pe care nu reușeam să le deslușesc fără să dezvălui faptul că încercam să le citesc. Pe brațul stâng avea un desen colorat și detaliat. Părea a fi un dragon, însă nu eram sigură, iar Becca venise mai aproape de Cameron, obturându-mi vizibilitatea.

Preț de o clipă, m-am întrebat cum de Becca putuse să treacă de la a se întâlni cu Malcolm, treizeci și ceva de ani, costume la comandă, la Cameron, douăzeci și ceva de ani, ceas de aviator din anii șaptezeci și brățări din piele, un tricou Def Leppard care fusese spălat de prea multe ori și o pereche uzată de Levi's.

— Mal, ai întrebat-o pe Jo despre slujbă?

Uluită, m-am uitat la iubitul meu.

— Slujbă?

— Becca, e în regulă, zău, a insistat Cameron, vocea lui profundă trimițând prin corpul meu un fior de ceva ce nu voiam să recunosc.

Mi-am mutat privirea care s-a intersectat cu a lui și am remarcat cum se uita lung la mine, fără nicio expresie.

— Prostii, a răspuns Malcom liniștit, privindu-mă cu un aer meditativ. Încă mai căutați un barman la club, nu-i așa?

Așa era. Craig, prietenul și colegul meu (și unica mea aventuri de o noapte după nebunia cu Callum), ne părăsise și plecase în Australia. Miercuri fusese ultima lui tură, și managerul nostru, nu, intervievase doritori timp de o săptămână. Îmi era dor de Craig. Uneori, flirtul lui ajungea să fie puțin cam mult, iar eu nu avusesem niciodată curajul să-i spun să tacă (Joss o făcuse), dar cel puțin era mereu într-o stare de spirit bună.

— Da, de ce?

Becca m-a atins pe braț și i-am privit chipul rugător. Brusc, mi-a trecut prin minte că, deși era cu câțiva ani mai mare decât mine, Unita și avea voce de fetiță, cu ochii ei albaștri și mari, pielea netedă glasul pițigăiat.

Noi două n-am fi putut fi mai diferite.

— Cam e grafician. A lucrat pentru o companie de grafică care face tot marketingul și brandingul pentru cele mai cunoscute mărci din țară, dar au avut reduceri de buget. Ultimul venit, primul plecat, cam așa s-a pus problema, și Cam lucra la ei numai de un an.

I-am aruncat lui Cam o privire precaută, dar plină de compătimire. Nu era ușor să îți pierzi locul de muncă.

Totuși, nu știam ce aveam eu sau postul de barman de-a face cu asta.

— Becca!

Cam părea iritat.

— Ți-am spus că mă descurc singur cu asta.

Ea s-a îmbujorat ușor sub privirea lui pătrunzătoare și, brusc, eu am simțit că aveam o legătură cu ea. Nu eram singura pe care el o intimidă. Bun.

— Cam, lasă-mă să te ajut. S-a întors din nou spre mine. El se zbate...

— Mă zbat să gădesc ceva de lucru în domeniul graficii.

Cam i-a tăiat-o brusc, ochii lui albaștri arzând de frustrare. Mi-a trecut deodată prin minte că starea lui de spirit proastă n-avea nimic de-a face cu mine, ci era pricinuită întru totul de situația lui.

— Malcolm a zis că există un post vacant cu normă

întreagă la Club și am experiență ca barman. Am nevoie de ceva să mă descurc până ce îmi găsesc altă slujbă. Dacă mi-ai putea aduce un formular de cerere, ți-aș fi recunoscător.

De ce hotărâsem să fiu de ajutor, având în vedere că nu-mi plăcea prea mult de el sau de atitudinea lui, a rămas un mister, așa că i-am răspuns:

— O să fac ceva și mai bun. Voi vorbi cu managerul meu și îi voi da numărul tău de telefon.

Preț de o clipă, s-a zgâit la mine și nu mi-am putut da seama nici în ruptul capului ce se ascundea îndărătul acelor ochi. În cele din urmă, a încuviințat dând încet din cap.

— Bine, mulțumesc. Numărul meu este...

În acel moment, telefonul mi-a vibrat în mâini și eu l-am ridicat pentru a mă uita lung la ecranul lui.

Am ajuns acasă. Am fost la Jamie. Nu te mai panica. Cole.

Tensiunea din corp s-a disipat și am oftat, trimițându-i iute un mesaj.

— Jo?

Am ridicat privirea și am observat sprâncenele ridicate ale lui Malcolm.

Fir-ar să fie! Numărul lui Cam. M-am înroșit, dându-mi seama că nu-l mai băgasem deloc în seamă atunci

când am primit mesajul de la Cole. Am schițat un zâmbet sfios de scuze, dar expresia lui a rămas împietrită.

— Îmi pare rău. Numărul tău?

Mi l-a dictat fără să se amuze, iar eu l-am salvat în memoria telefonului.

— Am să i-l dau mâine.

— Sigur, cum să nu, mi-a răspuns el pe un ton plictisit, sugerând Ci nu credea că aveam neuroni care să-și amintească să facă asta.

Atitudinea lui față de mine m-a durut, dar am decis să nu-i permit să mă sâcâie, lipindu-mă mai fericită de Malcolm, acum Ci știam că apartamentul nostru de pe London Road Cole era în siguranță.

Capitolul 2

În timp ce Becca încerca, fără nicio îndoială, să-l convingă pe Malcolm să prelungească contractul de închiriere a galeriei, m-am îndreptat spre garderobă, întorcându-mă cu spatele la încăperea, în timp ce-l sunam pe Cole.

— Ce e?

Am făcut o grimasă auzind modul în care frățiorul meu începuse să răspundă la telefon în ultima vreme. După toate aparențele, deveni adolescent însemna ca

manierele pe care încercasem să le puntez cu mare grijă în el nu mai erau de actualitate.

— Cole, dacă-mi mai răspunzi o singură dată în felul ăsta la telefon, îți vând PS3-ul pe ebay.

Făcusem o gaură serioasă în economiile noastre pentru a-i cumpăra consola video de Crăciun. La vremea aceea meritase banii. Devenit adolescent, fratele meu părea să-și fi pierdut abilitatea de Mi arăta încântarea. Am încercat mereu, cât timp Cole a fost puștan, fac Crăciunul cât mai senzațional cu putință și mă emoționeam toată de cât de fericit era când venea Moșul. Acele zile dispăruseră subit, iar eu le duceam dorul. Oricum, vederea zâmbetului timid al lui Cole în momentul în care a deschis cutia cu PS3-ul lui mi-a redat, preț de o clipă, acel sentiment. Ba chiar mă bătuse pe umăr și-mi spusese că făcusem treabă bună. Mucos arogant, am gândit eu cu afecțiune.

Cole a oftat.

— Iartă-mă. Ți-am spus c-am ajuns acasă. M-a adus tatăl lui Jamie cu mașina.

Am oftat ușurată.

— Ți-ai făcut temele?

— Încerc să le fac acum, dar cineva mă tot întrerupe cu mesaje și apeluri paranoice.

— Păi, dacă m-ai contacta de fiecare dată când spui c-

o vei face, nu te-aș deranja atâta.

El a mormăit. Era un răspuns. Mă obișnuisem cu asta.

Mi-am mușcat buza, simțind cum mi se strângea stomacul.

— Ce face mama?

— Doarme dusă.

— Ai mâncat de cină?

— Pizza acasă la Jamie.

— Ți-am lăsat Poptart dacă îți mai este foame.

— Mulțam!

— Te duci devreme la culcare?

— Da.

— Promiți?

Un alt oftat din rărunchi.

— Promit.

Am dat aprobator din cap, având încredere în el. Avea un mic grup de prieteni cu care juca jocuri video și nu intra în belele; era sânguincios și, din când în când, de ajutor prin casă. Ca băiețel a fost cea mai scumpă ființă care a intrat vreodată în viața mea. Fusesse umbra mea. Ca adolescent, lucruri de genul afecțiunii pe față pentru sora mai mare nu erau prea mișto. Învățam să mă adaptez tranziției. Refuzam, totuși, să las vreodată să treacă o zi fără ca el să știe cât de iubit era. Crescând, eu n-avusesem parte de așa ceva în viața mea și aveam să

mă asigur cu orice preț că el va avea parte.

— Te iubesc, puiule. Ne vedem mâine.

Am închis înainte ca el să mormăie din nou și m-am răsucit pe călcâie, doar pentru a trage adânc aer în piept.

Cam stătea în fața mea. Se uita la mine în timp ce scotea telefonul Beccăi din paltonul ei care era agățat pe cuier. M-a cercetat iar din priviri, apoi s-a uitat în pământ în timp ce spunea:

— Nu trebuie să întrebi de slujbă pentru mine.

Am mijit ochii la el, simțind că mă înfurii. Ce era cu tipul ăsta? Ce era cu reacția mea față de el? De parcă îmi păsa de ce credea el.

— Ai nevoie de slujba asta, da?

Ochii ăia albaștri ai lui au privit iar în ai mei. Priveam cum mușchiul maxilarului i se încorda odată cu bicepsii în timp ce își încrucișa brațele la piept.

Aveam senzația că sub tricoul lui erau numai mușchi.

Nu mi-a dat niciun răspuns verbal, dar cu un asemenea limbaj al trupului, nici nu-mi trebuia vreunul.

— Atunci o să-ntreb.

Fără vreun cuvânt de mulțumire – nici măcar un gest din cap –, Cam s-a întors și am simțit cum tensiunea mi se scurgea din trup. Apoi, când el s-a oprit și s-a întors lent, tensiunea a urcat iar, de parcă cineva mă băgase în priză.

Cu toate că buzele lui Cam nu erau pline, cea de sus avea o Curbură moale, expresivă, dându-i o expresie îmbufnată sexy. Acea expresivitate părea să dispară ori de câte ori își îndrepta atenția verbală înspre mine. Buzele i se subțiau.

— Malcolm e un tip de treabă.

Pulsul mi-a crescut imediat, având suficientă experiență cu privire la felul în care mă percepeau oamenii pentru a ști încotro bătea. Numai că eu nu voiam ca el să ajungă acolo.

— Da, este.

— Știe că te întâlnești cu cineva pe ascuns?

Bine... nu mă așteptasem ca lucrurile să ajungă chiar acolo. M-am trezit imitându-l, încrucișând brațele la piept într-un gest de apărare.

— Pardon?

El a zâmbit atotcunoscător, ochii lui măsurându-mă din cap până în picioare pentru a cincisprezecea oară. Am văzut licărul de interes pe care nu-l putea ascunde, dar am bănuț că dezgustul lui pentru mine contracara orice apreciere masculină pentru trupul meu. Când îmi întâlneam privirea, expresia lui era una aspră.

— Uite, cunosc prea bine genul tău. Am crescut privind o paradă de pipițe splendide intrând și ieșind din viața unchiului meu. Luau ce puteau și apoi se regulau

în stânga și-n dreapta pe la spatele lui. Nu merita asta, iar Malcolm nu merită vreo flușturatică ce-vrea-să-devină-nevastă-de-fotbalist și care crede că a scrie mesaje pe telefonul mobil în timpul unei conversații între adulți este socialmente acceptabil sau că a plănuii să se întâlnească cu un alt bărbat a doua zi, în timp ce iubitul ei se află în partea cealaltă a încăperii, nu e ceva dubios din punct de vedere moral și emoțional.

Am încercat să ignor ghemul din stomac pe care îl simțeam la atacul lui neîntemeiat. Din cine știe ce motiv, vorbele ticălosului mă pătrunseseră. Oricum, în loc să trezească jena numai de mine știută care exista în adâncul ființei mele, cuvintele lui mi-au stârnit indignarea. De regulă, îmi reprimam iritarea și furia, dar, nu știu de ce, vocea mea refuza să asculte creierul. Voia să-i scuipe cuvintele, drept în față. Eram hotărâtă oricum să nu-l abordez în maniera „flușturatică” la care se aștepta el.

În schimb, m-am încruntat.

— Ce i s-a întâmplat unchiului tău?

Văzând cum s-a înnegurat la față, m-am pregătit de și mai multe insulte.

— S-a căsătorit cu o altă versiune de-a ta. I-a luat totul. Acum e divorțat și plin de datorii până în albul ochilor.

— Așa că asta ar explica de ce crezi că e în regulă ca tu să mă judeci? O persoană pe care nici măcar n-o cunoști.

— Nu-i nevoie să te cunosc, scumpete. Ești un clișeu ambulant.

Simțind cum furia mea dădea în clocot, mi-am înfrânat-o până ce era doar mocnită, între timp făcând un pas spre el, râzând ușor, fără umor. Pe măsură ce corpurile noastre se apropiau unul de altul, im încercat și n-am reușit să ignor descărcarea electrică dintre noi. Mi-am simțit sfârcurile întărindu-se pe neașteptate și m-am bucurat e țineam brațele încrucișate la piept, astfel încât el să nu le poată vedea. A inspirat adânc la apropierea mea, cu o expresie care ardea, Ur eu am simțit-o ca pe o apăsare între picioare.

Ignorând absurda atracție sexuală dintre noi, m-am uitat urât li el.

— Ei bine, cred că facem o pereche bună. Eu sunt pipiță fără minte, cu o moralitate dubioasă și ahtiata după bani, iar tu ești un bou arogant, plin de fumuri, care crede că le știe pe toate.

Străduindu-mă să maschez tremurul din mine – o reacție la puseul de adrenalină stârnită de faptul că măcar o dată luasem atitudine –, am făcut un pas înapoi, satisfăcută de sclipirea de surprindere din ochii lui.

— Vezi, și eu pot să judec după aparențe.

Nelăsându-i răgazul de a-mi da o replică de șmecher, am pornit-o, legănându-mi șoldurile pentru a masca tremuratul, și m-am dus în pași de paradă dincolo de pereții despărțitori, până ce mi-am găsit iubitul. Becca îl monopolizase prea mult timp. Am mers Spre el aplecându-mă într-o parte, plimbându-mi palma de-a lungul Spatelui său și periculos de aproape de fundul lui apertisant. Atenția le-a fost imediat distrasă de la Becca și, în acel moment, m-a privit lung în ochii mei care sclipeau.

Mi-am umezit provocator buzele.

— Iubitule, mă plictisesc. Hai să mergem.

Ignorând pufăitul de enervare al Beccăi, Malcolm a mai felicitat-o o dată pentru expoziția grozavă, apoi m-a condus, ieșind de acolo, nerăbdător să primească ceea ce-i promiteau ochii mei.

Când în cele din urmă a ajuns la orgasm, Malcolm a gemut în urechea mea, șoldurile mișcându-i-se peste ale mele în spasme staccato. Mușchii spatelui i s-au relaxat sub palmele mele și, preț de o secundă, s-a prăbușit peste mine, să-și tragă sufletul. L-am sărutat tandru pe gât, iar el s-a tras înapoi, afecțiunea pentru mine fiind vizibilă în ochii lui. Era plăcut s-o văd.

— Tu n-ai ajuns la orgasm, a remarcat el calm.

Nu, nu ajunsesem. Minteaa mea era prea pornită, gândurile îmi fugeau la întâmplările serii, la Cam și la ceartă, și refuzau să-mi dea drumul din strânsoarea lor.

— Ba da.

Malcolm a făcut o grimasă.

— Scumpo, cu mine nu trebuie să te prefaci.

M-a sărutat blând și s-a retras, zâmbind.

— Te aduc eu acolo.

A dat să se miște deasupra mea, dar mâinile mele l-au strâns mai tare, oprindu-i coborârea.

— Nu trebuie s-o faci.

Am dat să mă ridic, iar Malcolm s-a tras de tot de pe mine, lăsându-se pe o parte pentru a mă lăsa să mă mișc.

— Ai avut o zi grea. Ar trebui să dormi.

Mâinile lui mari au coborât pe șoldurile mele goale, oprindu-mă să cobor din pat. I-am aruncat o privire și am văzut îngrijorarea din ochii lui.

— S-a întâmplat ceva? Ești bine?

M-am hotărât să mint.

— Când am vorbit cu Cole mai devreme, suna de parcă mama avea probleme. Sunt doar îngrijorată.

Malcolm s-a ridicat în capul oaselor, cu sprâncenele unite.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

Nevrând să-l tulbur pe el sau relația noastră, m-am

aplecat și i-am lipit un sărut ferm pe gură, trăgându-mă înapoi pentru a mă putea uita în ochii lui, astfel încât să știe că eram sinceră.

— Am vrut să fiu cu tine în seara asta.

I-a plăcut asta. Mi-a zâmbit și m-a sărutat scurt.

— Fă ce ai de făcut, iubito.

Am încuviințat și i-am aruncat un zâmbet înainte să mă spăl așa încât să pot să plec. Niciodată nu petrecusem noaptea cu Malcolm. Plecam după ce făceam sex, deoarece credeam că asta era ceea ce *1 își dorea. Credeam că asta îl făcea fericit. Și, de vreme ce nu-mi ceruse niciodată să rămân, am presupus că bănuiala mea era corectă.

Când eram gata de plecare, Malcolm adormise. M-am zgâit la trupul lui puternic, gol, întins pe pat, și m-am rugat ca aceasta să fie relația care avea să reușească. Mi-am chemat un taxi, iar când telefonul mi-a sunat de două ori pentru a mă anunța că sosise, am plecat în liniște, încercând să ignor neliniștea ce mă cuprinsese.

Cu aproape un an în urmă mutasem familia noastră din apartamentul nostru mare de pe Leith Walk într-unul mai mic de dincolo de Walk, pe London Road, practic pe Lower London Road. Asta dubla drumul meu de la muncă, însemnând că în majoritatea zilelor *ram nevoită să iau un autobuz pentru a ajunge în oraș, în loc

să merg pe jos. Cu toate acestea, merita pentru ceea ce economiseam la chirie. Mama închiriasse apartamentul nostru de pe Leith Walk Munci când aveam eu paisprezece ani, dar n-a durat mult până ce a căzut în sarcina mea să fac plățile, exact așa cum era și acum. Acest BOU apartament fusese într-o stare deplorabilă atunci când l-am luat, însă reușisem chiar să-l conving pe proprietar să mă lase să-l decorez pe banii mei. Ceva ce puteam face cu un buget mic.

La mai puțin de zece minute după ce am plecat de la Malcolm, șoferul de taxi m-a lăsat la apartament, și eu am intrat în clădire, mergând în vârful degetelor, în așa fel încât tocurile mele să nu facă zgomot. Urcând scara îngustă în spirală ce ducea la apartamentul nostru, nici nu mai vedeam casa scării umedă, acoperită cu graffiti, așa eram de obișnuită cu ea. Și fosta noastră scară fusese la fel. În astfel de spații puteai auzi de toate și, de vreme ce știam cât de enervant era să fii trezit de vecinii beți cu țăcănitul tocurilor lor și cu jovialitatea lor înecată în alcool, aveam grijă să nu fac niciun zgomot în timp ce-mi croiam drumul spre etajul trei.

Am intrat în liniște în apartamentul întunecat și mi-am scos pantofii, mergând în vârfuri pe hol, mai întâi spre camera lui Cole. Am întredeschis ușa și, în lumina care se infiltra printre draperiile trase, i-am zărit conturul

capului vârat aproape complet sub pilotă. Grijile pe care mi le făceam întotdeauna pentru el s-au mai estompat acum că vedeam cu ochii mei că era viu și nevătămat, însă grijile nu aveau să dispară niciodată de tot – pe de o parte fiindcă părinții nu încetează niciodată să-și facă griji pentru copiii lor și, pe de altă parte, din cauza femeii care dormea în camera de vizavi.

M-am strecurat în dormitorul mamei, doar pentru a o găsi dormind lățită în pat, cu cearșafurile răsucite în jurul picioarelor ei, cu cămașa de noapte ridicată, astfel că i se vedeau chiloții roz din bumbac. Eram mulțumită că purta lenjerie intimă. În pofida tuturor lucrurilor, nu puteam s-o las să înghețe, așa că am învelit-o repede cu pilota și apoi am ochit sticla goală de lângă pat. Am dat repede peste ea și am dus-o în bucătărioara noastră. Am pus-o laolaltă cu celelalte și am remarcat că era timpul să duc baxul de sticle jos, la containerul de gunoi.

Le-am privit lung preț de o clipă, simțindu-mă epuizată, iar epuizarea mi s-a transformat în ciudă față de sticlă și de toate necazurile pe care ni le pricinuiseră. De îndată ce devenise limpede că pe mama n-o mai interesa nimic, nici responsabilitatea față de propriul cămin, am preluat eu totul. Plăteam la timp, în fiecare lună, chiria pentru apartamentul nostru cu trei dormitoare. Economisiseam mult, munceam ore în șir și,

mai ales, mama nu se putea apropia de banii mei. Totuși, lucrurile nu stătuseră întotdeauna așa. Existase o vreme când banii reprezentaseră o problemă, când mâncarea și hainele pentru Cole erau o chestiune spinoasă. Îmi promisesem că n-aveam să mă mai întorc niciodată la așa ceva. Așa că, deși existau bani în bancă, știam că erau bani care nu aveau să țină la infinit.

Încercasem să șterg cu buretele o mare parte din viața noastră anterioară. În copilărie, unchiul nostru Mick – zugrav și decorator – obișnuia să mă ia cu el la treburile pe care le făcea pentru prieteni și familie. Am lucrat cu el până ce s-a mutat în America. Unchiul Mick mă învățase tot ce știa și mie îmi plăcuse fiecare clipă. Era ceva liniștitor în transformarea unui spațiu, ceva terapeutic. Așa că, din când în când, vânam promoții și redecorăm apartamentul – așa cum făcusem când ne mutaserăm în cel nou. Cu numai câteva luni în urmă, tapetasem peretele principal din camera de zi cu un tapet din hârtie de culoarea ciocolatei, cu flori mari, verzui. Zugrăvisem ceilalți trei pereți crem și cumpărasem pernuțe ciocolatii și verzui pentru vechea noastră sofa din piele crem. Cu toate că la final nu noi aveam să fim cei care urmau să beneficieze financiar de pe urma schimbării, primul lucru pe care îl făcusem fusese să scot pardoseala din lemn de esență tare,

redându-i podelei strălucirea de odinioară. Aceasta fusese cea mai mare cheltuială, dar meritase să mă simt mândră de căminul nostru, indiferent de cât de temporar. Ar fi fost el. În ciuda cheltuielilor minime pentru restul decorațiunilor, apartamentul arăta modern, curat și bine întreținut. Era o casă în care Cole nu s-ar fi simțit jenat să-și invite prietenii... dacă n-ar fi fost mama.

În majoritatea zilelor, făceam față situației grele la care eram condamnați eu și Cole. Azi mă simțeam copleșită de emoții. Mă simțeam chiar și mai departe de pacea și de siguranța pe care mă străduisem să le găsesc. Poate că oboseala era ceea ce îmi tăcea sângele să clocotească.

Hotărând că era timpul să dorm puțin, am pornit-o tiptil spre capătul holului, ignorând sforăitul de bețiv ce venea din dormitorul mamei, și m-am strecurat fără zgomot în cameră, lăsând lumea afară. Aveam cel mai mic dormitor din apartament. Înăuntru era un singur pat, un șifonier – cele mai multe dintre hainele mele, inclusiv mormanul pentru ebay, împărțeau spațiul cu ale lui Cole în șifonierul din camera lui – și două rafturi arhipline de cărți. Colecția mea cuprindea de toate, de la povești de dragoste paranormale la cărți de istorie. Citeam orice. Absolut orice. Adoram să fiu transportată în altă parte, chiar și înapoi în timp.

Mi-am scos rochia Dolce Gabbana și am pus-o în sacul cu haine de dus la curățătorie. Numai timpul avea să decidă dacă aveam s-o păstrez sau nu. În apartament era frig, așa că m-am grăbit să mă îmbrac cu pijamalele mele călduroase și să mă vâz sub pături.

După o asemenea zi lungă, am crezut că aveam să adorm pe loc. Dar nu s-a întâmplat așa.

M-am trezit că mă zgâiam la tavan, derulând în minte iar și iar cuvintele lui Cam. Crezusem că eram obișnuită să fiu considerată ultimul om, dar atitudinea lui, nu știu de ce, îmi rămăsese înfipă în coaste ca un cuțit. Și totuși nu era nimeni de vină în afară de mine.

Eu am ales calea aceasta.

M-am întors pe-o parte, trăgând pilota până la bărbie. Nu credeam că eram nefericită.

Nu știam nici dacă eram fericită.

Am presupus că nu conta atâta timp cât Cole era fericit. Mama noastră nu prea fusese o mamă bună – și în urmă cu paisprezece ani îmi promisesem să veghez asupra frățiorului meu. Cât timp el creștea cu respect de sine, iar eu aveam mijloacele să-i aduc orice îi trebuia să pornească bine în viață, asta era tot ceea ce conta.

Capitolul 3

Zgâindu-mă plină de frustrare la factura de

electricitate, am decis că va trebui să mă uit din nou la ea când n-o să mai fiu atât de obosită. Dormisem doar câteva ore în noaptea precedentă înainte de a trebui să mă trezesc dimineață pentru Cole, ceea ce făceam mereu, căci îmi plăcea să-l conduc la școală. Și apoi mă întorceam acasă și îmi petreceam ziua făcând curat în apartament, trezind-o pe mama suficient timp cât s-o ajut să se spele și să se îmbrace, iar apoi s-o las să urmărească nu știu ce talk show tâmpit în timp ce eu ieșeam să cumpăr de mâncare.

Am mijit ochii la factura de electricitate. Mă îndoiam că aveam să reușesc să înțeleg. Nu puteam niciodată să înțeleg cum stătea treaba cu tarifele. Oricum ar fi fost calculate, mă lăsau lefteră.

— Bulangii nenorociți, am șuiurat printre dinți, aruncând factura pe măsuța de cafea și ignorând privirea speriată a lui Cole, care încă era îmbrăcat în uniforma de școală.

Încă de când crescuse suficient cât să mă imite, îmi supravegheam limbajul în preajma lui. Uram că-mi mai scăpa câte o înjurătură.

Dacă mă prefăceam că n-o spuseseam, atunci poate că așa avea să procedeze și el.

M-am trântit înapoi pe canapea și am închis ochii sperând că iva să-mi treacă durerea de cap din spatele

ochilor.

L-am auzit pe Cole târșându-și picioarele prin preajmă, urmat de sunetul unui sertar care s-a deschis cu câteva secunde înainte să-mi aterizeze ceva mic pe piept. Mi-am deschis cu greu ochii și m-am uitat la micuțul proiectil.

Gumă Nicorette.

Am simțit cum mi se ridică colțul gurii și l-am privit pe Cole pe sub gene în timp ce el se zgâia la mine. — Nu-mi mai trebuie guma.

Ta Cole a mormăit și a ridicat din umeri, lucruri care deveniseră mult prea familiare anul acela.

— Înjurai tare mult atunci când încercai să te lași de fumat.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— M-am lăsat cu mai mult de trei luni în urmă.

A ridicat din nou din umeri.

— Ziceam și eu.

Nu aveam nevoie de nicio țigară. Somn îmi trebuia. Bine, uneori chiar voiam o țigară. Disperarea cedase în cele din urmă – aveam senzație de durere și nervi, senzația că fiecare terminație nervoasă urla la mine cerând o țigară. Jur că aș fi putut sfâșia fața oricui pentru o țigară în acele câteva prime săptămâni după ce ni am lăsat. Mi-ar plăcea să spun că am fost motivată să

mă las de fumat deoarece era lucrul corect de făcut. Dar nu. Îi văzusem pe câțiva dintre prietenii mei încercând să se lase de fumat și n-aș fi avut chef să trec prin acele chinuri. Trecusem prin destule în viața mea fără să mai adaug lupta cu o dependență pe listă. Nu, m-am lăsat de fumat pentru singura ființă din lume care însemna ceva pentru mine și care chiar acum se chircea din nou pe podea, în fața televizorului, unde erau împrăștiate benzi desenate făcute de el.

Cole mă rugase să mă las de fumat cu câțiva ani în urmă, atunci când a aflat că țigările nu „sunt bune”. N-o făcusem deoarece el nu insistase, dat fiind că avea numai șapte ani și era mult mai interesat de *Iron Man* decât de obiceiurile mele proaste.

Apoi, cu câteva luni în urmă, la ora de sănătate li se arătase un filmuleț destul de dezgustător cu daunele și consecințele pe care le producea fumatul în plămâni, așa cum ar fi... cancerul pulmonar. Acum, Cole e un copil isteț. Nu e ca și cum n-ar ști că fumatul ucide. De vreme ce pe fiecare pachet de țigări e un anunț cu litere îngroșate care spune că FUMATUL UCIDE, aș fi suficient de îngrijorată dacă el n-ar fi știut.

Însă nu cred că îi trecuse prin minte până atunci că fumatul m-ar fi putut ucide pe mine. A venit acasă pus pe hartă și mi-a aruncat în vasul de toaletă toate țigările,

trăgând apa după ele. Nu l-am văzut niciodată reacționând atât de vehement în legătură cu ceva – chipul lui era aproape vânăt de nervi, ochii îi ardeau. Mi-a cerut să mă las. N-a trebuit să mai spună nimic în plus – era scris pretutindeni pe chipul lui.

Nu vreau ca tu să mori, o. Nu-mi pot permite să te pierd.

Așa că m-am lăsat.

Mi-am luat plasturi și gumă și am trecut prin momentele îngrozitoare de sevraj. Acum că nu mai eram nevoită să plătesc pentru plasturi și gumă, economiseam bani, mai ales că prețul țigărilor creștea în mod constant. Oricum, se părea că era inacceptabil din punct de vedere social să fumezi. Joss a fost în extaz atunci când i-am spus că mă lăsam de fumat, și trebuie să recunosc că era drăguț să nu fiu nevoită s-o văd strâmbând din nas de fiecare dată când mă întorceam din pauză mirosind a fum de țigară.

— Sunt bine acum, l-am asigurat pe Cole.

El a continuat să schițeze o pagină din revista de benzi desenate pe care o crea. Puștiul era talentat cu adevărat.

— Și atunci, cum rămâne cu înjuratul?

— A crescut prețul la electricitate.

Cole a pufnit.

— Dar ce n-a crescut?

Ce-i drept, știa ce zice. Urmărea cu aviditate știrile încă de când ivea patru ani.

— Adevărat.

— N-ar trebui să te pregătești pentru muncă?

Am gemut.

— Da, bine, tată.

Am fost gratulată cu încă o ridicare din umeri înainte ca el să se aplece din nou asupra caietului de schițe, semnalul că se pregătea să nu mă mai bage în seamă. Părul lui blond-roșcat deschis îi cădea peste frunte și mi-am reprimat dorința de a i-l da înapoi. Părul îi crescuse, dar nu voia să mă lase să-l duc la frizer să-l tundă.

— Ți-ai făcut temele?

— Îhî.

Stupidă întrebare.

Am tras cu coada ochiului spre ceasul de pe polița căminului. Cole avea dreptate. Era timpul să mă pregătesc pentru schimbul de la Club 39. Joss era în tură cu mine în acea seară, așa că n-avea să fie prea rău. Existau avantaje în a lucra cu cea mai bună prietenă.

— Ai dreptate. Mai bine așa...

Trosc!

— Au, futu-i!

Trosnetul și înjurătura au zgduuit apartamentul și i-am mulțumit lui Dumnezeu că vecinii de jos se mutaseră și că apartamentul era gol. Mă îngrozea gândul că un nou chiriaș avea să se mute în el.

— Jooooo! a țipat ea neajutorată. Johanaaaaa!

Cole m-a privit lung, ostilitatea arzându-i în priviri în ciuda durerii și încordării din trăsăturile lui băiețești.

— Las-o-n pace, Jo!

Am clătinat din cap, stomacul strângându-mi-se.

— Lasă-mă s-o instalez comod în așa fel încât să nu fii nevoit să-ți faci griji pentru ea în noaptea asta.

— JOOOOOO!

— Vin! am țipat și mi-am îndreptat umerii, întărindu-mă pentru a avea de-a face cu ea.

Am deschis larg ușa, fără să fiu surprinsă s-o găsesc pe mama pe podea lângă pat, strângând cearșafurile în încercarea de a se ridica singură. O sticlă de gin se spărsese de noptieră, iar cioburile de sticlă căzuseră pe podea, alături de ea. Am văzut că îi aluneca o mână spre sticla spartă și m-am grăbit spre ea, trăgând-o de braț cu brutalitate.

— Nu, i-am spus calm. Cioburi.

— Am căzut, Jo.

Am oftat și mi-am lăsat capul în pământ. Mama mea, Fiona, era o alcoolică înrăită. Îi plăcuse întotdeauna un

păhărel. Când era mai tânără, nu fusese la fel de rău cum era acum. În primii doi ani după ce ne mutaserăm de la Glasgow la Edimburgh, mama reușise să se țină de serviciul pe care îl avea la o firmă particulară de curățenie. Alcoolismul ei se înrăutățise atunci când ne părăsise unchiul Mick, dar, când începuseră problemele ei cu spatele și ea a fost diagnosticată cu hernie de disc, băutura devenise excesivă. S-a lăsat de serviciu și a solicitat ajutor financiar pentru handicap. Eu aveam cincisprezece ani. Nu puteam să-mi iau un serviciu până la șaisprezece ani, așa că timp de un an am dus o viață de rahat, căci supraviețuiam din ajutorul social și micile economii pe care mama reușise să le pună deoparte. Mama ar fi trebuit să rămână activă – măcar să meargă prin zonă – din cauza spatelui ei cu probleme. Însă n-a făcut decât să-și amplifice durerea, devenise din ce în ce mai izolată, oscilând între lungi perioade de băut în pat și scurte perioade de apatie în fața televizorului, presărate cu izbucniri de furie de bețivă. La șaisprezece ani am abandonat școala pentru a mă angaja recepționeră la un salon de coafură. Munceam ca apucata ore în șir ca să pot să mai acopăr din nevoi. Ca un câștig, la liceu n-avusesem prieteni adevărați, însă la salon mi-am tăcut câțiva. După ce am citit un articol vag despre sindromul oboselii cronice, am început să

inventez scuze în legătură cu programul meu – pentru faptul că trebuia să fiu mereu acasă să am grijă de Cole – spunându-le oamenilor că mama suferea de sindromul oboselii cronice. De vreme ce nu știam mare lucru despre acea boală complicată, am pretins că era prea tulburător să vorbesc despre asta. Aveam impresia, oricum, că era cu mult mai puțin rușinos decât adevărul.

Am privit pe sub gene, în priviri citindu-mi-se resentimentele față de femeia din pat care nici măcar nu se sinchisea. Odinioară, mama fusese o frumusețe orbitoare. De la ea moștenisem înălțimea, silueta și coloritul. Dar acum, cu părul rărit și cu o piele neîngrijită, mama mea de patruzeci și unu de ani părea să aibă șaiszeci.

— Nu mai ai gin.

Îi tremura gura.

— Nu vrei să te duci să-mi mai aduci?

— Nu.

Niciodată nu voiam și îi interzisesem și lui Cole să îi aducă alcool.

— Trebuie să mă pregătesc pentru serviciu.

Mi-am adunat toate puterile.

Imediat a schițat o grimasă de dezgust, mijindu-și, plină de ură, ochii ei verzi, injectați. Vocea i se îngroșase din pricina veninului.

— Nu poți s-aduci o afurisită de băutură mă-tii! Ești o curvă puturoasă! Să nu crezi că nuș' ce faci p-aci?! Curvăsărie. Desfaci afurisitele alea de picioare pent'orice bărbat care te-ar vrea. O blestemată de curvă!

Obișnuită cu „dedublarea personalității” mamei, am ieșit din cameră târșâind picioarele și, trecând prin camera de zi spre bucătărie pentru a lua o mătură, am simțit mânia crescândă a lui Cole. Îi auzeam glasul crescând în intensitate, insultele venind iute una după alta și, întorcându-mă, i-am aruncat o privire lui Cole, care strângea în mâna făcută pumn o foaie boțită. Am scuturat din cap spre el pentru a-l asigura că totul era în regulă și mi-am continuat drumul spre camera mamei.

— Ce faci?

S-a oprit din lunga-i tiradă cât să-mi adreseze întrebarea în timp ce eu măturam cioburile de sticlă.

Am ignorat-o.

— Lasă-le așa!

— Dacă nu strâng, ai să te tai, mamă.

Am auzit-o scâncind din nou și am sesizat schimbarea. Aveam de-a face cu ea de prea mult timp, încât știam cu care din părți urma să am de a face. Nu existau decât două opțiuni: drăguța patetică sau javra înverșunată. Drăguța patetică era pe cale să-și facă apariția.

— Iartă-mă.

Respirând întretăiat, a început să plângă încetișor.

— N-am vrut. Te iubesc.

— Știu. M-am ridicat. Dar nu-ți pot lua de băut, mamă.

S-a ridicat în capul oaselor, cu sprâncenele îmbinate, cu degetele tremurânde, și a întins mâna după poșeta de pe noptieră.

— O să-mi ia Cole. Am bani.

— Mamă, Cole e prea mic. Lui n-or să-i vândă.

Preferam ca ea să creadă că nu era din cauză că el nu era dispus s-o ajute. Nu voiam ca el să aibă de-a face cu furia ei cât eram plecată la serviciu.

A lăsat brațul în jos.

— Atunci, mă ajuți tu să mă ridic?

Asta însemna că intenționa să iasă ea. Mi-am mușcat limba pentru a mă împiedica să mă cert cu ea. Aveam nevoie ca ea să rămână drăguță cât timp eram plecată.

Stai să mă descotorosesc de cioburi și revin să te ajut.

Când am ieșit din cameră, Cole aștepta deja la ușă. A întins mâinile.

— Dă-mi mie alea.

A arătat cu o mișcare a capului spre cioburi.

— Tu ajut-o pe ea.

Am simțit un junghi în piept. Era un copil tare bun.

— Când termini, ia-ți cartea de benzi desenate în camera ta. În teara asta stai departe de ea.

A încuviințat, însă am văzut încordarea din trupul lui atunci când s-a întors cu spatele la mine. Devenea din ce în ce mai matur și mai frustrat din pricina situației noastre și a neputinței sale de a face ceva în legătură cu asta. Eu voiam doar ca el să treacă peste următorii patru ani. Atunci va avea optsprezece ani și aş putea legal să-l iau de Aici și să-l duc departe de ea.

Când Joss a descoperit adevărul în legătură cu situația mea, m-a întrebat de ce nu-l luam pur și simplu pe Cole și nu plecam. Ei bine, nu procedasem așa deoarece mama amenințase că va chema poliția dacă aş fi încercat s-o fac – era garanția ei că ne avea în preajmă pentru a o hrăni și pentru a-i ține companie. Nu aş fi putut nici măcar să cer custodia, deoarece exista riscul să n-o primesc și, odată ce serviciile sociale ar fi aflat de mama, aveau probabil să-l ia în grija lor. Mai mult, ar fi fost nevoiți să-l contacteze pe tata și chiar nu-l voiam înapoi în viața noastră.

Am petrecut o jumătate de oră aducând-o pe mama într-o stare decentă pentru a putea ieși din casă. Nu trebuia să-mi fac griji legate de hoinăritul ei prin localurile și restaurantele de pe strada noastră Aglomerată, întrucât ea părea să se simtă la fel de jenată

de starea în care se afla. Nevoia de a bea era unicul lucru care o silea să iasă chiar și atunci comanda Online, așa încât să nu fie nevoită să iasă prea des.

Când am terminat să mă spăl și să mă îmbrac, mama se întorsese în apartament cu sticlele de gin. Se așezase în fața televizorului, astfel încât eram fericită că îi spusese lui Cole să se ducă în camera lui. I-am vârat capul pe ușa camerei și i-am spus, așa cum făceam mereu, să mă sune dacă avea nevoie de ceva.

Nu i-am spus la revedere mamei atunci când am plecat. N-avea rost. În schimb, am ieșit din clădire și mi-am adunat tot curajul pentru noaptea ce urma, împingând deoparte îngrijorarea și furia pentru a mă putea concentra la ce aveam de făcut. Având chef să merg pe jos, am pornit în marș pe London Road, reducând plimbarea de cincisprezece minute la una de zece, dar de îndată ce am ajuns pe mai familiara Leith Walk, am încetinit. Minunatele mirosuri ce veneau dinspre restaurantul indian, de sub vechiul nostru apartament, împreună cu aerul rece și tăios al nopții m-au trezit cumva. Am mers cu pași apăsați pe strada largă și aglomerată, cu magazinele și restaurantele sale, trecând de Edimburgh Playhouse și Omni Center, și mi-aș fi dorit să fi fost îmbrăcată pentru a-mi petrece seara la teatru sau la cinematograful. Am traversat strada

aproape de intersecția cu Walk, cotind apoi pe Picardy Place, și, îndreptându-mă spre George Street, m-am rugat să pot da uitării scena pe care o lăsasem acasă.

Su, șefa noastră, avea un program aparte. Ea lucra rareori în weekenduri la începutul programului, având încredere că personalul ei de cursă lungă și tipii de la firma de pază vor avea grijă de local. Uneori lucra seara, de luni până miercuri, renunțând la serile de joi până sâmbătă, care se întâmplau să fie cele mai aglomerate seri. Nu mă deranja. De fapt, era chiar plăcut să nu ai un manager care să-ți sufle în ceafă, mai ales că șeful de la serviciul de zi era atât de enervant.

Nici nu-mi trecuse prin minte să nu-i dau lui Su numărul lui Cam. Fusese un ticălos cu mine, dar nu mă puteam abține să nu-mi pară rău pentru el că nu mai avea serviciu. Bănuiesc că și soarta îl compătimea, căci pentru prima dată după mult timp, am prins-o pe Su chiar înainte să plece. Ne-am întâlnit pe George Street, în capul scărilor de la bar, și efectiv m-am așezat în calea ei, în așa fel încât să nu poată scăpa, fiind evident că abia aștepta să fie cât mai departe de club.

— Jo, ce s-a întâmplat? m-a întrebat, aproape săltând pe călcâie în timp ce-și lăsa capul pe spate să se uite la mine.

La un metru cincizeci și cinci, Su era o minionă de

patruzeci și ceva de ani, cu părul cârlionțat și energică, a cărei minte părea să fie oriunde, numai la ce trebuia nu. Eram uluită că ea administra Club 39, dar proprietarul, o persoană alunecoasă pe nume Oscar, era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Su.

I-am zâmbit.

— Mai cauți un barman?

Su a oftat din greu, vârandu-și mâinile în buzunare.

— Da, caut. Vreau un alt tip așa cum e Craig, ca atare am o tonă de fete care candidează și niciun tip la fel de sexy precum Craig.

Fermecător.

Nu-mi scăpase faptul că membrii personalului de la Club 39 erau cu toții atrăgători, dar s-aud chestia asta, spusă așa, pe șleau, fără niciun soi de considerație față de etica la locul de muncă, m-a făcut să-mi rețin cu greu un pufnit. Am încercat să maschez iute gestul printr-un zâmbet afectat, amar.

— Ei bine, s-ar putea ca eu să am răspunsul la problema ta.

Mi-am scos mobilul.

— Numele lui e Cam, are experiență ca barman, poate să înceapă Imediat și e al naibii de sexy.

Un ticălos fără pereche, dar unul care arată bine.

Su i-a luat numărul zâmbind molipsitor, cu gura până

la urechi.

— Sună promițător, Jo. Mulțumesc!

— N-ai pentru ce!

Ne-am urat reciproc noapte bună și m-am grăbit să cobor treptele ce duceau la subsol, salutându-i zâmbitoare pe Brian, paznicul nostru, și pe Phil, portarul pe timp de noapte.

— 'N seara, Jo!

Brian mi-a făcut cu ochiul când am trecut pe lângă el.

— Bună. Te-a iertat doamna ta că ai uitat de ziua ei de naștere? M-am întrebat, încetinind și întorcându-mă pentru a-i auzi răspunsul.

Sărmanul Brian venise sâmbătă seara la lucru foarte prost dispus. Uitase de ziua soției sale și, în loc să fie furioasă, Jennifer, nevasta lui de zece ani, fusese rănită. Se lăsase cu lacrimi. Brian, care arăta ca un Urs grizzly, dar era mai curând genul afectuos, era răvășit.

Nu și acum, dacă te luai după zâmbetul lui.

— Da. Am aranjat chestia aia cu filmul așa cum ai spus tu. A făcut minuni.

Am chicotit.

— Mă bucur să aud asta.

Îi sugerasem lui Brian să vorbească cu Sadie, una dintre studentele care lucra la bar și făcea parte din clubul de film de la Universitatea Edimburgh. M-am

gândit că ea ar fi putut să-i facă rost de un permis pentru a folosi proiectoarele universității, astfel încât Brian să poată s-o ducă pe Jennifer la o vizionare privată a filmului ei preferat – Ofițer și gentleman – pe marele ecran.

— Jo, tu te mai întâlnești cu câștigătorul loteriei? m-a întrebat Phil, măsurându-mă din cap până în picioare.

Nu că ar fi fost mare lucru de văzut – eram încotoșmănată în paltonul meu de iarnă.

Mi-am înclinat capul într-o parte, afișând de data aceasta un zâmbet cu chef de flirt. Phil era cu numai câțiva ani mai mare decât mine, singur, drăguț și mă invita întruna să ieșim, dar în zadar.

— Da, Philip, mă mai întâlnesc.

A oftat din greu, ochii lui negri strălucindu-i sub luminile pâlpâitoare din jurul ușii clubului.

— Să mă anunți când se termină. Am un umăr mare pregătit pentru tine, pe care să poți să plângi.

Brian a pufnit.

— Poate că ai avea vreo șansă cu ea dacă n-ai mânca atâta rahat.

Lui Phil i-a sărit muștarul și l-a înjurat. Întrucât asta era deja aproape un ritual, am izbucnit în râs și i-am lăsat să se ciorovăiască.

— Iată-te!

Joss mi-a zâmbit când am intrat în clubul pustiu. Se sprijinea de bar și i s-a schimbat expresia de pe chip la vederea mamei mele.

— S-a întâmplat ceva?

— Am avut – am aruncat o privire în jur să mă asigur că eram singure cu adevărat – probleme cu mama în seara asta.

Am făcut câțiva pași spre bar și m-am aplecat, trecând pe dedesubt. După ce m-am șters de ea, am auzit pași care mă urmau în mica vină rezervată personalului.

— Ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat Joss calmă, în timp ce eu îmi vâram geanta în vestiar.

M-am întors spre ea, descosându-mă de palton pentru a rămâne în aceeași uniformă ca a ei – un tricou alb fără mâneci cu emblema CLUB 39 pe sânul drept și o pereche de jeanși negri strâmți care făceau ca picioarele mele lungi să pară și mai lungi.

Joss stătea în fața mea, cu aerul ei bătaios. Coama ei deasă și blondă era prinsă la spate într-o coadă de cal dezordonată și mă privea cu o îngrijorare ce i se citea în ochii ei cenușii, de felină, și cu buzele strânse. Joss nu era o frumusețe tradițională, dar era sexy. Înțelegeam de ce se îndrăgostise Braden de ea. Sarcasmul ei grozav era în contradicție cu sexualitatea ei fățișă, dar neintenționată, și ca atare toți tipii erau intrigati.

Mda. Făceam o pereche pe cinste. Și primeam bacșișuri bune.

— Mama a căzut din pat, a spart ultima sticlă de gin și au apucat-o pandaliile ei obișnuite atunci când i-am zis că nu-i mai iau. După ce s-a calmat, am ajutat-o să se pregătească să iasă din apartament să-și ia de băut.

Am pufnit amar.

— Apoi a trebuit să-l las pe Cole acolo.

— N-o să pățească nimic.

Am scuturat din cap.

— O să-mi fac griji toată noaptea pentru el. Te superi dacă îmi iau mobilul cu mine?

Joss și-a țuguat buzele a consternare.

— Sigur că nu. Dar știi ce soluție ai, nu-i așa?

— O zână?

— Da.

Și-a înclinat capul într-o parte.

— Doar că în loc de o zână, e un Om al Cavernelor, îmbrăcat în costum.

N-am priceput.

— Braden! Ți-a oferit o slujbă de atâtea ori, Jo. Cu normă parțială sau întreagă. Acceptă-i oferta. Dacă ocupi un post cu normă întreagă, vei lucra în timpul zilei, așa că nu vei mai fi nevoită să-ți faci griji, lucrând nopțile departe de Cole.

Am încercat să simt numai recunoștință în timp ce treceam cu pași apăsați pe lângă ea, ieșind în bar, și am încercat din răputeri să ignor iritarea.

— Joss, nu.

M-a urmat și nici n-a fost nevoie să mă uit ca să știu că arborase expresia aceea de încăpățânare pe care obișnuia să le-o rezerve celor ce îi puneau ei întrebări la care voia să răspundă.

— De ce îmi spui lucrurile astea dacă nu vrei o soluție?

— Asta nu e o soluție, i-am replicat calm, legându-mi șorțul alb în jurul taliei. Asta e pomană.

I-am zâmbit pentru a atenua duritatea cuvintelor mele.

Prietena mea, în mod vădit, nu voia să accepte astfel de scuze în acea seară.

— Vezi tu, mi-a trebuit ceva timp să pricep că o persoană nu poate face totul de una singură.

— Eu nu sunt singură. Îl am pe Cole.

— În regulă.

Joss a clătinat din cap și a mai făcut un pas în direcția mea. M-am întors încet spre ea, simțind cum mi se strânge stomacul auzindu-i tonul tăios.

— Pur și simplu am s-o spun.

Adună-ți tot curajul, Jo.

— Cum de poți accepta ajutorul lui Malcolm și al

celorlalți tipi, dar nu și pe cel al unui prieten?

Deoarece e cu totul altă chestie!

— E altceva, i-am spus moale. Face parte din a fi într-o relație i u un tip care are bani. Joss, eu nu prea sunt bună la mare lucru. Nu sun savantă cu Ellie sau o bună scriitoare ca tine. Sunt o amantă.

Sunt o iubită bună și iubitului meu îi place să-și arate aprecierea prin A fi generos cu banii lui.

Am fost luată prin surprindere de fulgerele de mânie din ochii lui Joss și am făcut, în mod automat, un pas înapoi.

— Unu: poți mult mai mult de atât. Doi: îți dai seama că te cam descrii ca fiind o curvă mai stilată?

Ar fi putut la fel de bine să-mi tragă una. Am simțit o durere adâncă, încercând să mă retrag din calea cuvintelor rostite, simțind Cum mă ustură ochii din pricina lacrimilor.

— Joss...

Am văzut o umbră de regret trecând peste chipul ei, iar ea și-a plecat capul, clătinându-l.

— Poți mult mai mult, Jo. Cum de poți accepta cu seninătate ca lumea să creadă rahaturile astea despre tine? Înainte să te cunosc, m-am gândit că ești o tipă grozavă, dar o întreținută ahtiată după bani. Te-am categorisit greșit – și așa face toată lumea. Și tu le

permiți să treacă așa. Știi de câte ori am vrut să-i trag un șut lui Craig în boașe pentru felul în care vorbea despre tine? Jo, nimeni nu te respectă, deoarece nu ceri respect. Eu știu adevărul de numai un an și mi-e greu să-i fac față. Nu știu cum faci tu față. Nici măcar nu cred c-o faci.

Prin ușa barului s-au auzit hohote de râs și sporovăială, iar Joss M îndepărtat de mine, pregătindu-se pentru primii clienți. Am privit-o, simțindu-mă șocată și rănită... de parcă cineva mi-ar fi jupuit primul strat de piele și eram expusă și însângerată.

— Eu te respect, mi-a spus încetișor. Zău că da. Știi de ce faci ce fee și pot să înțeleg. Dar de la o fostă martiră la o actuală martiră... Treci peste rahatul tău și cere ajutor.

Clienții au intrat în bar și eu m-am întors să-i servesc cu un strălucitor zâmbet fals, prefăcându-mă că cea mai bună prietenă din lume nu-mi spusese, cu numai câteva secunde în urmă, lucrurile de mă temeam în legătură cu mine.

Pe măsură ce noaptea trecea, am reușit să las la o parte părerea lui Joss și am flirtat cu clienții arătoși, aplecându-mă peste bar pentru a le șopti la ureche, chicotind la glumele lor – bune sau proaste – și în general, prefăcându-mă că mă distram de minune.

Borcanul pentru bacșișuri se umplea repede.

La două secunde după ce un tip atrăgător la treizeci și ceva de ani, purtând un ceas Breitling, mi-a strecurat numărul lui înainte să plece de la bar, Joss a și fost lângă mine, preparând un cocktail.

A ridicat întrebător din sprâncene.

— Nu mi-ai spus tu aseară cât de mult îl placi pe Malcolm?

Încă simțind că mă ustura jupuitul ei de mai devreme, am ridicat nonșalantă din umeri.

— Pur și simplu îmi păstrez lista opțiunilor deschisă.

Ea a oftat din rărunchi.

— Iartă-mă dacă mai devreme ți-am rănit sentimentele.

Fără să-i accept scuzele, nefiind sigură că eram gata să o fac, am dat din cap spre bar, zicându-i:

— Clientul tău așteaptă.

În restul nopții am evitat conversația cu ea, verificându-mi constant mobilul în caz că ar fi vrut Cole să mă contacteze. N-a făcut-o.

Când clubul s-a închis și am făcut curat, Joss m-a încolțit în timp ce-mi trăgeam paltonul pe mine.

— Să știi că ești o mare belea, a spus ofuscată în timp ce-și îmbrăca paltonul.

Am pufnit.

— Asta e cea mai proastă scuză pe care am auzit-o vreodată.

— Regret că ceea ce ți-am spus a fost fără menajamente. Însă nu-mi pare rău că ți-am spus.

Scoțându-mi geanta din vestiar, i-am aruncat o privire obosită.

— Cândva lăsa oamenii să-și vadă de viețile lor. Niciodată nu te băgai unde nu-ți fierbea oala. Îmi plăcea asta la tine.

A fost rându-lui lui Joss să pufnească.

— Da, știu. Și mie îmi plăcea asta la mine. Dar Braden în a molipsit și pe mine.

Gura i s-a schimonosit într-o grimasă.

— Are chestia asta cu vârâtul nasului în treburile oamenilor la care ține, fie că lor le place asta sau nu.

Am simțit cum o parte din durerea de mai devreme pălea, atinsă de o alinare călduță ca un balsam tămăduitor.

— Vrei să spui că ții la mine?

Joss și-a înșfăcat propria-i geantă și a venit spre mine, călcând păsat. Ochii ei cenușii sfidători s-au înmuiat, inundați de un val de emoție.

— Te-ai dovedit a fi unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc și îmi displace că ești într-o asemenea situație de rahat și că nu lași pe nimeni să te ajute. La

câteva luni după ce am cunoscut-o pe Ellie, ea mi-a spus că și-ar fi dorit ca eu să fi avut mai multă încredere în ea. În sfârșit, înțeleg cât de frustrant trebuie să fi fost pentru – să vadă că aveam nevoie de cineva și că nu voiam s-o las pe ea li fie acea persoană. La fel simt și eu în ceea ce te privește, Jo. Văd o persoană cumsecade care are toată viața înaintea ei, iar ea alege calea spre nefericire sigură. Dacă te pot opri să faci aceleași greșeli pe care le-am făcut și eu... ei bine, o voi face.

A zâmbit sigură de ea.

— Așadar, fii pregătită să fii încolțită. Am învățat de la maestru.

Ochii îi străluceau de nerăbdare.

— Și mă așteaptă afară, așa că aș face mai bine să plec.

Joss a plecat înainte să-i pot răspunde la amenințare. Nu eram în Întregime sigură că înțelegeam ce voia să spună, dar știam că, atunci Când voia să fie, era cea mai hotărâtă persoană de pe planetă. Nu Voiam să fiu cineva pe care ea era hotărâtă să-l salveze.

Suna epuizant.

Capitolul 4

— Îmi pare rău, Malcolm.

Simțeam cum mi se accelera pulsul pe măsură ce

neliniștea mi U strecura în pânțele pentru a mă lovi din plin. Uram să-i resping oferta generoasă. Odată ce începeam să arunc cu „nu” în jur, lucrurile o luau la vale din acel moment.

— Ești sigură? m-a întrebat liniștit de la celălalt capăt al firului. Mai e până în aprilie. Asta îți oferă suficient timp să găsești pe cineva Care să aibă grijă de mama ta și de Cole pe durata weekendului.

Malcolm voia să mă ia la Paris. Voiam să fiu dusă la Paris. Nu mai plecasem niciodată din Scoția și îmi imaginam că eram la fel ca majoritatea oamenilor de vârsta mea, în sensul că voiam să văd un colț din lumea de dincolo de cea în care fusesem crescută.

Dar n-avea să se întâmple.

— N-am încredere în nimeni altcineva care să aibă grijă de ei. Din fericire, oftatul lui Malcolm n-a sunat a exasperare și, spre surprinderea mea, a fost urmat de:

— Înțeleg, iubito. Nu-ți face griji pentru asta.

Sigur că încă îmi făceam.

— F.ști sigur?

— Încetează să-ți mai faci griji.

Malcolm a râs blând.

— Jo, nu e sfârșitul lumii. Îmi place cât de mult ții la familia ta. Este admirabil.

Din piept mi-a urcat în obraji un val de căldură.

— Chiar așa?

— Chiar așa.

Preț de o clipă n-am știut cum să răspund. Mă simțeam ușurată că el era atât de relaxat în ceea ce privea refuzul meu, dar tot neliniștită. Numai că acum eram neliniștită dintr-un alt motiv.

Afecțiunea mea pentru Malcolm creștea cu fiecare zi. La fel și speranțele mele.

Trecutul mă învățase că speranțele erau lucruri prea fragile de care să te poți agăța.

— Jo?

Vai!

— Iartă-mă. Am picat pe gânduri.

— În legătură cu mine, sper.

Am surâs și am lăsat ca torsul să răzbată din vocea mea.

— În seara asta pot să trec pe la tine după serviciu, pentru a mă revanșa.

Vocea lui Malcolm a devenit mai joasă.

— De-abia aștept.

Am închis și am rămas privind în gol cu telefonul în mână. La naiba! începusem să sper.

Speram că, de data asta, chiar avea să meargă.

— După spusele lui Braden, te-am încolțit.

Surprinsă, am aruncat o privire în timp ce-mi vâram

geanta în vestiar. Era vineri seară și barul era deja în plină activitate.

Întârziaseam la muncă, așa că nu prea avusesem timp să stau la taclale eu Joss și cu Alistair, care îi făcea tura lui Craig. Mă strecurasem într-un moment de acalmie să iau un suc de portocale și niște gumă de mestecat din geantă.

— Pardon?

Joss s-a rezemat de tocul ușii de la camera personalului, din spatele ei bubuind muzica de la bar. Avea o expresie de nemulțumire pe chip.

— I-am povestit lui Braden ce ți-am spus aseară, iar el a fost de părere că te-am încolțit.

I-am zâmbit.

— Poate puțin.

— El a zis că am multe de învățat.

Asta m-a făcut să ridic dintr-o sprânceană.

— După toate aparențele, și el la fel.

— Mda, Joss răsufla zgomotos. Etalează o vânătaie de mărimea pumnului meu pe partea superioară a brațului său. Prostănac condescendent.

A ridicat din umeri.

— De asemenea, poate că avea cumva, posibil, o oarecare doză de dreptate.

Părea atât de stânjenită, încât era aproape amuzant.

— Joss, încercă să fii o bună prietenă.

— Braden a spus să fii subtilă. Asta include să nu folosești cuvântul „curvă” sub nicio formă.

Am tresărit.

— Da, ar fi bine.

Joss a făcut un pas spre mine, toată siguranța de sine părând să-i fi dispărut.

— M-a luat gura pe dinaintea așezării. Știi asta, nu?

— Din întâmplare, asta vrea să însemne că n-ai să-ți mai bagi nasul în treburile mele?

A râs sfidător.

— Da, bine.

— Joss...

— Doar că voi fi mai bună la asta. Nu te mai atac direct, mai curând prin învăluire.

Din nou cuvântul acela.

— Vezi tu, aș crede că dacă ai încerca să fii „subtilă”, nu mi-ai dezvălui intențiile tale de a mă abate de la „drumul meu spre nefericire”.

Joss și-a încrucișat brațele la piept, privindu-mă pe sub pleoape.

— Femeie, nu mă cita făcând semne cu degetele!

Am ridicat mâinile în semn de capitulare.

— Hei, ziceam și eu așa.

— Doamnelor!

Capul lui Alistair a apărut în cadrul ușii spre bar.

— Puțin ajutor!

Mi-am înșfăcat guma și am trecut, ștergându-mă de Joss. I-am zâmbit gândindu-mă la ce o măcina cu adevărat.

— Nu sunt supărată pe tine, să știi.

Am privit peste umăr să văd dacă mă urma. Ea a încuviințat, ridicând ușor din umeri de parcă nu-i păsa când era mai mult decât evident că da. Motiv pentru care nu eram supărată pe ea.

— Bine, totul e în regulă.

Am ajuns în bar să vedem clienții stând înșirați de-a lungul tejghelei.

— Așadar, tu și Cole veniți la cină duminică?

I-am surâs, gândindu-mă la familia Nichols și la friptura lui Elodie care făcea să-ți lase gura apă.

— N-am rata-o pentru nimic în lume.

Casa familiei Nichols era genul de cămin în care mi-aș fi dorit să fi crescut eu și Cole. Nu pentru faptul că era un apartament minunat, de epocă, situat în Stockbridge – cu toate că ar fi fost, cu siguranță, drăguț – ci pentru că era plin de căldură și de solidaritate familială adevărate.

Elodie Nichols era mama lui Ellie. Când fusese mai tânără, se îndrăgostise de tatăl lui Braden, Douglas

Carmichael, iar apoi rămăsese însărcinată. Douglas pusese capăt relației, dar oferise ajutor financiar și jucase rolul unui tată, fără prea multă convingere. Braden contribuise, luând-o pe sora sa vitregă sub aripa lui ocrotitoare și făcând-o pe tatăl adult copil fratele mai mare. Cei doi erau apropiați – atât de apropiați, încât, de fapt, Braden era mai apropiat de Elodie și de soțul ei, Clark, decât era de propria-i mamă. Cât despre Douglas, el murise în urmă cu câțiva ani, lăsându-le banii lui Ellie și afacerea lui Braden.

Ellie avea doi frați vitregi adorabili – Hannah, care era cu un an fi jumătate mai mare decât Cole, și Declan, care avea unsprezece ani. Nimic surprinzător în faptul că cei doi adolescenți timizi nu-și petreceau timpul unul cu celălalt atunci când îl aduceam pe Cole la acele cine. Oricum, Declan îl monopoliza pe Cole – Declan avea o mare colecție de jocuri video, în care se cufundau până intrau în transă.

Cam cu opt luni în urmă, Joss mă invitase să ieșim într-o seară cu Ellie. După cinci minute, am avut senzația distinctă că fusesem luată sub aripa lor. Ellie m-a invitat imediat la cina în familie de duminică în timp ce Joss mustăcea fericită la gândul că mai beneficia și altcineva de „tratamentul Ellie”, insistând să-l iau și pe Cole. După două luni de refuzat invitația,

Într-un sfârșit am ajuns în punctul în care m-am simțit prost crescută să mai refuz. L-am târât pe Cole și ne-am simțit amândoi atât de bine, încât încercam să ajungem la masa de duminică din casa familiei Nichols ori de câte ori puteam.

Îmi plăcea, deoarece era singurul moment când eu și Cole puteam să fim noi înșine. Nu știu ce le spusese Joss celor care veneau la cina de duminică, dar nimeni nu întrebese niciodată de mama, iar Cole și cu mine ne puteam relaxa timp de câteva ore în fiecare săptămână. În plus, Elodie era genul de mamă grijulie și, neavând niciodată parte de așa ceva, atât eu, cât și fratele meu savuram faptul că măcar o dată avea cineva grijă și de noi.

Prânzul de duminică îi includea pe membrii familiei Nichols, Ellie și iubitul ei, Adam, Braden și Joss.

În timp ce așteptam ca cina să fie gata, de obicei stăteam de vorbă cu Hannah. Ca aspect fizic, Hannah era o versiune mai mică a frumoasei ei surori mai mari. Înaltă pentru vârsta ei, iar dacă era să-i calce întocmai pe urme surorii ei, Hannah ajunsese deja la înălțimea definitivă de un metru șaptezeci și cinci. Era absolut uimitoare cu părul ei blond deschis, ochii mari căprui, catifelati, care te străpungeau de sub un breton tuns modern și trăsături delicate, incluzând o adorabilă

bărbie ascuțită. Avea să aibă forme mai frumoase decât voi avea eu vreodată, deja etalând un decolteu decent și curbe elegante ale șoldurilor. La aproape șaisprezece ani, putea să pară ca având optsprezece, și dacă n-ar fi fost timidă, probabil că băieții ar fi dat năvală și i-ar fi dat bătăi de cap lui Cole.

Eram eu șoarece de bibliotecă, dar ea mă întrecea cu mult, ascunzându-se în spatele literaturii și a temelor pentru școală. Consideram că era păcat că nu era mai sociabilă, de vreme ce avea o personalitate uimitoare. Avea o minte sclipitoare, era amabilă, amuzantă și ușor mai sarcastică decât sora ei mai mare. Îmi plăcea să stau jos în dormitorul ei încăpător, luând la mână teancurile ei de cărți în timp ce ea sporovăia cu mine vrute și nevrute.

— Asta a fost una bună, a remarcat Hannah, și eu m-am întors spre ea de la raftul de cărți pentru a vedea că își întorsese privirea spre mine.

Aparent, făcusem ceva mai interesant decât prietenele ei de pe Facebook.

— Asta? am făcut un semn cu cartea înspre ea.

Nu prea citeam cărți pentru adolescenți, dar Joss le ridicase în slăvi, așa că mă decisese să le acord o șansă. Hannah îmi economisise o tonă de bani, funcționând drept biblioteca mea personală.

A dat aprobator din cap și mi a zâmbit, făcând o gropiță în obrazul stâng. Chiar că era adorabilă.

— În asta e un tip sexy.

Am ridicat o sprânceană.

— Vârsta?

— Douăzeci și patru.

Plăcut surprinsă, i-am surâs, frunzărind prin carte.

— Drăguț. Cine ar fi crezut că literatura pentru adolescenți a devenit atât de îndrăzneță?

— Personajul principal are optsprezece ani. Nu e grețosă sau altceva.

— E bine de știut.

M-am ridicat din genunchi și m-am îndreptat spre patul ei imens, trântindu-mă alături de ea.

— N-aș fi vrut să mă corupi.

Hannah a râs pe înfundate.

— Cred că Malcolm a făcut-o deja.

Am pufnit amuzată.

— Ce știi tu de chestia asta? Nu cumva ești atrasă de vreun băiat?

Desigur, m-aș fi așteptat să scuture din cap, încruntându-se așa cum făcea mereu când o întrebam același lucru. Spre marea mea surpriză, obrajii ei palizi au devenit roșii.

Interesant.

M-am ridicat în șezut și i-am luat laptopul din brațe, astfel încât să-mi acorde atenție deplină.

— Spune-mi tot.

M-a privit pieziș.

— N-ai voie să spui nimănui. Nici lui Ellie, nici lui Joss, nici mamei...

— Îți promit, i-am răspuns grăbită, simțind o undă de bucurie pentru ea.

Primele idile sunt atât de captivante.

Făcând o grimasă la nerăbdarea mea evidentă, Hannah a clătinat din cap.

— Nu e ca și când aș ieși cu cineva.

Am zâmbii.

— Atunci ce este?

A ridicat nesigură din umeri, întristându-se subit.

— El nu mă place la lei.

— Cine nu te place? De unde știi?

— E mai în vârstă.

Îngrijorarea m-a înjunghiat în vintre.

— Mai în vârstă?

Hannah probabil auzise nota de reproș din vocea mea, deoarece a făcut un gest cu mâna pentru a-mi risipi repede îngrijorarea.

— Are numai optsprezece ani. E în ultimul an la mine la școală.

— Așadar, cum v-ați întâlnit?

Cu toate că eram dispusă să-i fiu prietenă lui Hannah, doream și detaliile, astfel încât să-mi dau seama dacă aveam motive de îngrijorare sau nu. Hannah avea frageda vârstă de cincisprezece ani și, atunci când venea vorba de băieți, nu voiam ca cineva să profite de ea.

Relaxându-se, Hannah s-a întors spre mine, simțindu-se mai în largul ei pe măsură ce îmi destăinuia idila ei.

— Anul trecut, niște băieți au început să glumească pe seama mea și a prietenelor mele. Nu prea ne păsa cât eram împreună. Erau doar porecle, iar ei erau o adunătură de idioți care chiuleau și se luau de toți cei cărora chiar le plăcea școala.

Și-a dat ochii peste cap ca reacție la prostia speciei masculilor tineri.

— Oricum, într-o zi din anul trecut am pierdut autobuzul, așa că am pornit pe jos spre casă. S-au luat după mine.

Am apucat strâns pilota ei, făcând ochii mari.

— Te-au...

— E în regulă, mi-a tăiat vorba, liniștindu-mă. Marco i-a oprit.

Mi-au zvâcnit buzele, încercând să-mi reprim zâmbetul la auzul modului încântător în care i-a pronunțat numele.

— Marco?

A dat aprobator din cap, zâmbetul fiindu-i mai mult decât sfios.

— Tatăl lui e afro-american, dar familia mamei e italo-americană cu rădăcini în Scoția. E din Chicago, însă s-a mutat aici anul trecut să locuiască cu unchiul și mătușa lui. Era cu doi prieteni și i-a văzut pe băieții care mă urmăreau și mă tachinau, l-a pus pe fugă pe indivizi, s-a prezentat, apoi m-a condus acasă, cu toate că el locuia în direcția opusă.

Până aici, totul e bine.

Am încuviințat, încurajând-o să continue.

— Mi-a spus că mă va conduce acasă de fiecare dată când voi mai pierde autobuzul. A început să se plimbe cu prietenii lui pe lângă școală și să aștepte să vadă dacă mă urcam în autobuz. De cele câteva ori când l-am pierdut, s-a ținut de cuvânt și m-a condus pe jos acasă.

Ce urmărea puștiul ăsta?

— Așa că te-a invitat în oraș?

Hannah a oftat teatral.

— Tocmai asta e chestia. El, de fapt, doar are grijă de mine, de parcă aș fi sora lui mai mică sau ceva de genul ăsta.

Bine, poate că el chiar e pur și simplu un puști de treabă.

— O fi poate din cauza timidității tale? Nu vorbești cu el?

Hannah a izbucnit în râs, cu o notă matură de amuzament ironic încât, preț de o clipă, am fost nevoită să-mi aduc aminte că stăteam de vorbă cu o adolescentă.

— Exact asta-i chestia. Amuțesc în preajma altor băieți și ai crede că, la cât e el de sexy, n-aș putea să vorbesc cu el. Însă el face ca totul să fie ușor. E cu picioarele pe pământ.

— De unde știi că nu te place?

Obrajii i-au luat foc și, înainte să-și muște buza, și-a luat privirea de la mine.

— Hannah?

— Poate că l'mmmm să'tat, a mormăit ea.

M-am aplecat mai aproape de ea, bănuind că știam deja răspunsul la următoarea întrebare.

— Ce-a fost asta?

— Poate că l-am sărutat, mi-a răspuns morocănoasă, îmbujorându-se iar.

Am rânjit ca s-o necăjesc. Micuța Hannah avea impulsivitatea surorii ei când era vorba de pasiuni. Ellie îmi spusese despre seara în care se dăduse la Adam. Adam era prietenul cel mai bun al lui Braden și, din respect pentru Braden, o ținuse mult timp pe Ellie la distanță. Ellie nu se lăsase ușor în ceea ce-l privea.

— Cum a mers?

Hannah și-a ținut buzele, privind fix în podea.

— M-a sărutat și el.

— Da!

Am tras un pumn în aer ca o bleagă.

— Ba nu.

Hannah a scuturat din cap spre mine.

— Apoi m-a împins la o parte, n-a scos o vorbă și în ultima lună m-a evitat.

Simțind o durere în piept la cât de demoralizată părea, am cuprins-o cu brațul pe după umeri și am lipit-o de mine.

— Hannah, ești frumoasă, amuzantă, isteată și vor fi sute de băieți care nu te vor împinge la o parte.

Știam cât de goale îmi erau vorbele. Nu existau cuvinte care să ajute la vindecarea durerii adolescente pricinuite de dragostea neîmpărtășită, însă Hannah m-a îmbrățișat și ea, apreciindu-mi, fără doar și poate, eforturile.

— Ce se petrece aici? vocea îngrijorată a lui Ellie ne-a făcut să ne ridicăm capetele.

Stătea în pragul ușii, cu brațele ei subțiri încrucișate la piept, făcând cute la ochi din pricina îngrijorării. Părul ei blond era mult mai scurt decât obișnuia să fie. Săptămâni la rând după intervenția chirurgicală purtase

eșarfe pentru a-și acoperi porțiunea de scalp de pe care părul îi fusese ras. Pe măsură ce părul îi creștea la loc, și-l ciopârțise într-o tunsoare sexy pe care o ura la culme. Acum era la lungimea bărbiei și super șic, ca al lui Hannah.

Am simțit-o pe Hannah încordându-se, așa cum era lipită de mine, temându-se, evident, că aveam să împărtășesc noutățile despre pasiunea ei secretă pentru evazivul Marco. O compăttimeam. Comportamentul băiatului chiar te pune pe gânduri. Era suficient de rău să stai îmbufnată din pricina unui misterios afro-american, italo-american, scoțiano-italian sexy și fără ca enervanta ta familie să fie la curent cu toate.

— Tocmai îi povesteam lui Hannah despre prima mea iubire, John, și despre cum mi-a frânt el inima. Mă îmbrățișa să-mi spună cât de rău îi pare.

Degetele lui Hannah m-au strâns de talie drept mulțumire, în timp ce Ellie făcea ochii mari.

— Nu mi-ai povestit niciodată de John.

Nevrând să intru în amănunte, m-am ridicat în capul oaselor, trăgând-o pe Hannah cu mine.

— Altă dată. Mirosul de mâncare plutește pe scări, ceea ce înseamnă că masa e gata.

Ellie a părut ușor dezamăgită atunci când ne-a condus afară din cameră.

— Știu! Vom avea o seară a fetelor luna asta și vom putea vorbi despre primii noștri iubiți.

— Dar tu și cu Joss nu sunteți împreună cu ai voștri? Colțurile gurii i s-au lăsat în jos.

— În cazul acesta, numai ai tăi?

Am făcut o grimasă.

— Sună promițător.

— De fiecare dată când îți pierzi vremea cu Hannah, devii mai sarcastică. Nu te mai las cu ea.

Hannah a rânjit fericită la gândul că m-ar fi putut influența, iar eu nu m-am putut abține să nu râd, afecțiunea umplându-mi pieptul de căldură.

— Numai dacă mă tai bucățele, Ellie. Numai dacă mă lai bucățele.

Odată așezați în jurul mesei, Elodie se învârtea ca o cloșcă în jurul nostru, asigurându-se că aveam tot ce ne trebuia.

— Jo, ești sigură că nu mai vrei puțin sos? m-a întrebat, ținând sosiera delicat, într-un echilibru precar.

Am zâmbit pe după un cartof și am dat din cap că nu.

— Cole?

— Nu, mulțumesc, doamnă Nichols.

Inima mi-a crescut de fericire datorită manierelor lui minunate și l-am înghiontit cu cotul, zâmbindu-i. Cole mi-a aruncat o privire care spunea în mod clar „Ce

proastă ești!” și a continuat să mănânce.

— Ce-ați vorbit tu și cu Hannah în camera ei atât de mult timp? a întrebat Elodie în timp ce se așeza la locul ei aflat în capul mesei.

Clark stătea în capătul celălalt. Ellie, Adam, Joss și Braden stăteau vizavi de mine, eu fiind așezată între Cole și Hannah, iar Declan stătea lângă Cole. Îmi dădeam seama că Elodie pretindea că nu-i păsa cu adevărat despre ce vorbiserăm, dar în realitate murea de curiozitate.

— Despre cărți, am răspuns și eu, și Hannah la unison, făcându-l pe Clark să chicotească.

— Aș zice că nu era despre cărți.

Adam i-a aruncat lui Hannah un zâmbet ștrengăresc, iar ea s-a înroșit. Fetele astea și slăbiciunea lor față de un șmecher scoțian... Deodată îi eram recunoscătoare lui Malcolm că nu era câtuși de puțin șmecher. Toată neliniștea și drama? Mă place, nu mă place? Oare doar flirtează? Nu, mulțumesc!

— Ce deducție abilă, Adam!

Braden a schițat un zâmbet în timp ce lua o gură de cafea. Joss a zâmbit pe după furculiță.

Adam a aruncat o privire impasibilă spre masă și spre prietenul lui.

— Cred că trebuie să inventăm o sintagmă

prietenoasă cu copiii pentru du-te d-r-a-c-u.

— Du-te racu? a sugerat Cole.

— Întocmai.

Adam a gesticulat cu furculița.

— Braden, du-te racu, rastard sarcastic ce ești.

Ellie a chicotit.

— Rastard?

— Bastard cu „r”, a adăugat îndatoritoare Hannah.

Hohotele de râs ale lui Clark i-au fost întrerupte de pufnitul ultragiat al Elodiei.

— Hannah Nichols!

A inspirat adânc.

— Să nu îndrăznești să mai pronunți vreodată cuvântul ăsta.

Hannah a oftat prelung.

— Mamă, e numai un cuvânt. Înseamnă o persoană ai cărei părinți nu erau căsătoriți atunci când s-a născut. Putem face cuvântul insultător insinuând că e ceva greșit din punct de vedere moral în legătură cu asta. Vrei cumva să sugerezi că e greșit, din punct de vedere moral, să ai un copil din flori?

În jurul mesei s-a lăsat tăcerea în timp ce cu toții o priveam pe Hannah cu o încântare neastâmpărată.

Elodie a scos un mic sunet ca o pocnitură, rupând tăcerea, apoi s-a întors brusc să-l țintuiască în scaunul

lui pe Clark cu privirea ei arzătoare.

— Clark, spune ceva.

Clark a dat aprobator din cap spre soția lui, și apoi s-a întors spre fiica lui.

— Cred că ar fi trebuit, de fapt, să te alături echipei de dezbateri, iubito.

Râsul profund al lui Braden a fost ca un catalizator pentru noi toți ceilalți. Chicoteam cu toții, iar grimasa Elodiei s-a topit atunci când umorul nostru sănătos a molipsit-o și pe ea. A oftat dându-se bătută.

— E vina mea pentru că am crescut o fată deșteaptă, presupun.

Hannah era mai mult decât deșteaptă – un superstar, iar eu mă bucur că în jurul ei se aflau oameni care îi spuneau zilnic cât de specială era.

Sporovăiala a umplut încăperea atunci când am început să vorbim cu toții. L-am întrebat pe Cole dacă își terminase cartea de benzi desenate, când Joss m-a strigat.

Am privit-o și i-am văzut o sclipire răutăcioasă în ochi. Imediat am trecut în defensivă.

— Da?

Zâmbea cu impertinență.

— Ghici cine a fost aseară la bar.

Mereu fusesem varză la ghicit.

— Cine?

— Tipul sexy de la expoziția aia de tot rahatul.

— Tipul sexy?

Braden s-a întors de la conversația pe care o purta cu Clark. Joss a dat ochii peste cap.

— Nimic mai mult decât un adjectiv și un substantiv puse laolaltă, îți jur.

— Ce tip sexy? Ellie s-a chiorât pe după Adam ca s-o privească pe Joss, întrerupând conversația pe care o purta cu mama ei.

— Era un tip...

S-a oprit.

— Vreau să spun, un tip care se poate să fi fost sau nu oarecum atrăgător. N-aș avea de unde să știu, deoarece eu nu sunt atentă la cât de sexy este un tip, cu excepția minunatului și, oh! atât de chipeșului meu iubit care mă umple de o asemenea...

— Bine, nu e nevoie să exagerezi în felul ăsta.

Braden a împins-o cu umărul, iar ea și-a fluturat genele spre el într-un fals acces de modestie înainte de a se întoarce iar către Ellie.

— Era unul la expoziția de la galeria de artă pe care tu ai ratat-o, care îi arunca ocheade lui Jo.

Privirea lui Joss s-a plimbat de-a lungul mesei și a revenit asupra mea.

— După cum s-a dovedit, Cam avea nevoie de o slujbă, și Jo i-a făcut rost de una la bar. Aseară i-am arătat cum merg lucrurile.

Ei bine, asta s-a petrecut cam repede. Mi-am simțit stomacul strângându-mi-se la gândul că va trebui să lucrez cu Cam, că va trebui să-l văd din nou.

— E iubitul Beccăi. M-a rugat să-i fac un serviciu.

Joss a dat aprobator din cap.

— Mi-a spus.

Pare un tip de treabă. Nu putea să-i scape nimănui entuziasmul din glasul ei și știam exact ce punea la cale. Oare asta făcea parte din planul lui Joss de a mă lua prin învăluire? încercând s-o facă pe pețitoarea cu un tip oarecare, numai fiindcă ne văzuse studiindu-ne reciproc? Dădeam vina pe Ellie. Asta era cu siguranță influența ei.

— Ar trebui să fiu îngrijorat? a întrebat Braden restul lumii, și eu am râs, eliberându-mă de o parte din tensiunea acumulată.

Joss a făcut un gest cu mâna, de parcă întrebarea lui fusese una prostească.

— Eu spun doar că noul nostru coleg e cât se poate de grozav și că va fi plăcut pentru Jo să aibă pe cineva nou cu care să lucreze.

Ellie s-a încruntat.

— De ce vorbești așa?

— Încearcă să mă cupleze cu Cam, deși eu am un iubit. Iar el are o iubită. Ca să nu mai spun că, atunci când am vorbit, Cam s-a purtat oribil cu mine. Poftim. Am spus-o.

Sprâncenele lui Braden s-au unit, în ochi i-a apărut o sclipire întunecată pe care am fost convinsă că aș fi văzut-o și în ochii lui Adam, dacă aș fi avut timp să mă uit.

— Despre ce vorbești?

— Da.

Joss s-a sprijinit cu coatele pe masă, făcând mutra de „al cui fund trebuie să-l tăbăcesc?”

— Despre ce vorbești?

Am ridicat din umeri, brusc nemaifiind în largul meu cu toată atenția care mi se acorda. Eram în mod special stânjenită de cât de încordat devenise Cole.

— Pur și simplu n-a fost foarte amabil.

— Și, cu toate astea, i-ai făcut rost de o slujbă? m-a întrebat Elodie, fiind clar încurcată.

— Avea nevoie de ea.

— Păi, aseară a părut să fie deosebit de amabil și a spus că îți este recunoscător că i-ai dat lui Su numărul lui.

A fost rândul meu să mă încrunt.

— A zis el asta?

Joss a dat afirmativ din cap, relaxându-se în scaunul ei.

— Poate că ai înțeles tu greșit.

Ba nu, nu înțelesesem greșit atitudinea lui Cam, dar de vreme ce acum m-am trezit înconjurată de doi bărbați excesiv de protectori, un frățior și un cel mai bun prieten dornici să mă protejeze, m-am decis s-o las baltă.

— Mda, probabil că ai dreptate.

S-a lăsat tăcerea peste masă timp de o secundă, și apoi...

— E foarte interesant, a murmurat Joss, mestecând o bucată suculentă de pui.

— Cine? a întrebat Ellie.

— Cam.

Braden s-a înecat cu o gură de cafea.

— Joss, am mormăit eu. Oprește-te. Eu sunt cu Malcolm.

— O, Joss încearcă s-o faci pe pețitoarea? s-a prins, într-un sfârșit, Elodie.

Când am încuviințat, ea a strâmbat din nas în direcția lui Jocelyn.

— Nu ești prea bună la așa ceva.

Ofensată, Joss a pufnit.

— Știi ceva, mai scutește-mă. E prima dată.

Hannah a chicotit în paharul cu apă.

— Așa zice ea.

Am încremenit cu toții în tăcere, apoi Adam a bolborosit, înecându-se de râs. Uite așa, ne-a făcut pe toți din jurul mesei să izbucnim în râs într-o reacție în lanț, de parcă am fi fost niște piese de domino. Pe toți, cu excepția lui Elodie, care s-a lăsat pe spate în scaunul ei cu o expresie de totală năucire pe chip.

— Ce e? Ce mi-a scăpat?

Capitolul 5

Până marți seară, când era următoarea mea tură, intrasem în trepidații. Ca întotdeauna, a fost o cursă grăbită să ajung acasă de la serviciul meu de zi, să halesc macaroanele cu brânză pe care le făcuse Cole, să mă spăl și să mă schimb în uniforma de la bar, să mă asigur că fratele meu își făcuse temele și că mama mai trăia, apoi să mă îndrept spre bar.

Mă temusem toată ziua de acest moment.

În timp ce le zâmbeam încordată lui Brian și lui Dan, celălalt portar, am simțit fluturi în stomac. Nu m-am oprit să vorbesc cu ei, disperată să trec peste prima întâlnire cu Cam. Am trecut de intrare și mi-am adunat puterile pentru a intra în bar. De îndată ce-am făcut-o,

m-am oprit, privirea înțepenindu-mi pe tipul din spatele barului.

Cam.

Stătea în picioare, sprijinindu-se cu coatele pe blatul din granit negru și cu capul plecat peste un șervețel pe care se părea că schița ceva. Părul lui blond, ciufulit, îi cădea neglijent peste ochi. L-am privit cum și l-a dat la o parte și, pe inelarul mâinii drepte, am observat un inel masculin indian din argint, sclipind în bălăia luminii. Arăta la fel ca data trecută când îl văzusem – aceeași sexualitate neîngrijită, același ceas de aviator și aceleași brățări din piele. Tricoul era singura schimbare. Purta tricoul mulat cu logoul CLUB 39 pe piept pe care erau obligați să-l îmbrace toți bărbații. Pieptul și umerii, chiar așa aplecat cum stătea, păreau mai lați decât îmi aminteam.

Am mai făcut un pas și sunetul botinelor mele pe podea l-a făcut să ridice capul.

Am rămas fără aer în clipa în care ni s-au întâlnit privirile.

Obrajii mi s-au încălzit ca urmare a reacției corpului meu față de atenția bărbatului. Simțeam cum mi se umflau sânii și cum mi se strângea partea inferioară a abdomenului, și cum continuam să privim lung unul la celălalt într-o tăcere intensă, mintea și trupul meu au

început să se războiască. Trupul meu găfâia: E sexy. Putem să-l avem? în timp ce mintea mea țipa: O, Doamne-Dumnezeule, la ce naiba te gândești?

În jurul meu totul se încetșose – singurele lucruri acut de limpezi erau Cam și locurile unde aș fi vrut să-i simt atingerea.

Subit, în fața ochilor mi-a plutit imaginea lui Malcolm și am tresărit, rupând acea vrajă bizară sub care căzusem.

I-am zâmbit încordat lui Cam și am pășit spre el, cu ochii țintă în fața mea și în mod deliberat oriunde numai la el nu.

Cam avea alte planuri. În timp ce ridica teigheaua pentru ca eu să pot intra, a pășit în fața intrării de la camera personalului, blocându-mi calea. M-am zgâit preț de o clipă la ghetele lui de motociclist și apoi, dându-mi seama că probabil arătam ca o idioată, mi-am mutat privirea mai sus. Se rezemase de tocul ușii, ținând brațele încrucișate la piept, și nu-mi dădeam seama deloc ce însemna expresia lui. Era mai rău decât Joss. Dacă Joss nu voia să se știe ce simțea, își trântea o mască pe față. Se părea că și Cam își cumpărase masca de la același magazin ca și Joss.

— Bună, i-am făcut eu semn cu mâna.

Efectiv i-am făcut cu mâna.

O, Dumnezeu, fă să se deschidă podeaua și să mă înghită!

Cam și-a țuguiat buzele.

— Bună.

De ce eram așa stângace? De obicei, puteam flirta și fermeca orice bărbat. Brusc, revenisem la a mă purta ca un copil timid de șapte ani.

— Așadar, ai primit slujba?

Nu, Jo, el e aici doar pentru a te tachina. Mi-am dat ochii peste cap în sinea mea.

Dacă și el avea un gând la fel de sarcastic, a fost destul de drăguț să nu-i dea glas.

— Da.

Ce era cu răspunsurile alea monosilabice? Mi-am răsucit buzele amintindu-mi de atacul lui verbal din timpul ultimei noastre întâlniri.

— Data trecută când am stat de vorbă, ai fost mult mai locvace.

Cam a ridicat dintr-o sprânceană.

— „Locvace”? Ești genul care are un calendar din ăla gen Cuvântul Zilei?

Cam atât cu drăgălășenia. Am încercat să ignor înțepătura cauzată de remarca lui răutăcioasă. Dar era greu s-o fac atunci când percepeam tachinările cuiva ca fiind mai curând o zeflemisire. I-am aruncat o căutătură

urâtă.

— Da, sunt genul.

M-am șters de el, lovindu-l cu cotul în braț în timp ce intram în camera personalului.

— Cuvântul de ieri a fost „ticălos”.

În timp ce-mi descuiam vestiarul, am avut o senzație de mândrie pentru că, din nou, mă apărasem singură. Totuși, încă tremuram. Nu eram bună la confruntări și nici nu voiam să trebuiască să fiu. Deja îmi dispăcea prezența lui în viața mea.

— Bine, am meritat asta.

Am aruncat o privire peste umăr și l-am văzut că mă urmase înăuntru. În lumina ușor mai puternică, ochii lui albastru-cobalt străluceau enigmatic. Avea barba nerasă. Oare se bărbiera vreodată? Să-l ia naiba! Mi-am coborât privirea și m-am întors cu spatele la el.

— De fapt, voiam să-ți mulțumesc că i-ai dat lui Su numărul meu de telefon.

Am dat aprobator din cap, legănându-mi geanta pe jumătate înăuntru, pe jumătate în afara vestiarului, prefăcându-mă că scotoceam după ceva.

— Ha a spus că tu m-ai recomandat.

Geanta mea era excepțional de interesantă. Chitanță pentru supă și sendvișul domnului Meikle, gumă de mestecat, tampoane, stilou, un fluturaș pe care mi-l

dăduse cineva pe stradă despre nu știu ce formație...

— A spus și citez: „Jo are dreptate – ești sexy”.

M-am înroșit la față, de-abia reușind să-mi reprim mormăitul jenat. Mi-am îndesat geanta în vestiar și mi-am strecurat mobilul în buzunar.

Inspirând adânc, mi-am spus în sinea mea că puteam să fac asta. Puteam să lucrez cu individul ăsta mizerabil și enervant. M-am răsucit pe călcâie, aproape pierzându-mi echilibrul la vederea rânjetului jucăuș de pe chipul lui. Era, probabil, cea mai „drăguță” privire pe care mi-o aruncase până atunci.

Atunci l-am urât.

Niciodată nu fusesem atrasă fizic de un individ care se purta atât de oribil cu mine. Cu toate astea, știam că, odată ce aveam să petrec mai mult timp cu el, atitudinea lui negativă avea să distrugă atracția, reducând-o la nimic. Era numai o chestiune de răbdare. Pentru moment, mi-am tras umerii înapoi, inserând un dram de flirt în zâmbetul meu în timp ce treceam pe lângă el.

— Am spus „destul de sexy”.

— E vreo diferență? m-a întrebat, urmându-mă în bar.

Mi-a trecut prin minte că era marți seară. O noapte care trecea încet. Asta însemna că aveam să fim doar noi doi muncind împreună.

Grozav.

— „Destul de sexy” e cu câteva niveluri mai jos decât „sexy”.

Nu m-am uitat la el în timp ce-mi legam șorțul la brâu, însă îi simțeam privirea caldă pe fața mea.

— Ei bine, orice-ai fi spus, îți sunt recunoscător.

Am încuviințat, dar tot nu l-am privit. În schimb, mi-am scos telefonul din buzunar să verific de două ori dacă nu cumva aveam mesaje de la Cole. Nimic.

— Ai voie să-l ai la tine?

De data asta i-am aruncat o privire, cu o cută de confuzie între sprâncene.

— Ce anume?

Cam a gesticulat spre mobilul meu.

— Îl țin asupra mea. Nu pare să deranjeze pe nimeni altcineva.

A rânjit superior și a întins mâna să ia șervețelul și pixul pe care le lăsase pe teighea. A vârât șervețelul în buzunarul jeansilor înainte îi apuc să văd ce desenase, apoi și-a pus pixul după ureche.

— O, cum să nu. Nu poți să ratezi ultimele bârfe.

Am mârâit și am apucat un prosop de vase pentru a face ceva cu mâinile. Altminteri aveam să mi le petrec pe după gâtul lui afurisit.

— Sau mesajele sexual explicite de la Malcolm – cunoscut și sub numele de bancomat.

Sângele mi-a dat în clocot. Nici nu-mi puteam aminti când mai fusesem la fel de furioasă pe cineva. O, stai! Ba puteam. Fusesse Cam cel pe care mă înfuriasem cu numai o săptămână în urmă. M-am răsucit pe călcâie pentru a fi față în față cu el, mi-am mijit ochii în timp ce mă rezemam de bar, el păstrându-și expresia arogantă și zeflemitoare.

— Ți-a spus cineva că ești cel mai detestabil, îngâmfat, fățarnic, Insuportabil idiot care a existat vreodată?

Pieptul mi se ridica și cobora din pricina furiei.

Expresia lui Cam s-a înnegurat, iar privirea i-a alunecat asupra pieptului meu înainte de a se abate din nou asupra feței mele. Privirea lui m-a făcut să mă înroșesc și mai tare.

— Ușurel, scumpo. Dacă o ții în ritmul ăsta, ai să-ți epuizezi tot calendarul de cuvinte într-o singură seară.

Am închis ochii, închizându-mi mâinile pe lângă corp. Nu fusesem nicicând o persoană violentă; de fapt, detestam violența. De când tata fusesse prea priceput la împărțit pumni și palme pe când eram mică, întotdeauna înlemneam atunci când cineva devenea prea agresiv cu mine. În pofida a toate acestea, nu voisem niciodată să arunc cu ceva în cineva la fel de mult cum îmi venea să arunc cu ceva în Cam.

— Un avertisment – m-a învăluit vocea profundă a lui Cam – ca să nu fii prea dezamăgită – Disney a mințit – indiferent de cât de mult ți-ai dori, vei fi tot aici când vei deschide ochii.

— Am uitat să spun condescendent, am murmurat nefericită. Idiot detestabil, îngâmfat, fățarnic, insuportabil, condescendent.

La auzul sunetului cald al râsului său, am deschis ochii. Zâmbea din nou. Probabil că remarcase surprinderea mea, căci a ridicat din umeri.

— Deci se prea poate să mă fi înșelat în legătură cu faptul că ești proastă.

Nu, nu eram proastă. Dar nu eram educată. Nu terminasem școala și nici nu fusesem la facultate. Iar asta mă făcea să mă simt și mai nelalocul meu în preajma lui. Dacă ar fi aflat, i-ar fi asigurat muniția care îi trebuia pentru a mă chinui și mai mult. Am fost salvată de la a fi nevoită să continui conversația, întrucât în club s-au auzit niște voci. Primii clienți sosiseră și, curând, am fost prea ocupați să-i servim pentru a ne mai spune ceva unul celuilalt. L-am privit pe Cam cu coada ochiului să văd ce făcea, dar se descurca de minune. Un vechi profesionist la bar.

De câteva ori ne-am șters unul de celălalt și am avut senzația că am fost atinsă de o descărcare electrică. În

cele din urmă am reușit și să-i văd tatuajul. Era un dragon fioros în negru și violet – corpul și aripile încolăcindu-se în jurul bicepsului, gâtul solzos și capul fiind desenate pe partea superioară a antebrațului. Măiestria artistică era uimitoare. Dar nu reușeam să disting scrisul de pe brațul celălalt fără să atrag atenția asupra faptului că mă uitam. Nu că aș fi crezut că nu era conștient de atenția mea. După cum nici mie nu-mi scăpase atenția lui. Cel mai rău moment a avut loc atunci când am turnat bere de la dozator, iar Cam s-a aplecat pe lângă mine să ia niște șervețele așezate pe raftul cel mai de jos din spatele barului. Asta a făcut ca trupul lui să se lipească de al meu. Am inhalat mirosul masculin de colonie și de săpun atunci când s-a aplecat și apoi mi s-a tăiat respirația. Fața lui era la nivelul pieptului meu.

M-am încordat toată, într-atât eram de conștientă de prezența lui.

Prelungind momentul chinuitor, degetele lui Cam au ratat șervețelele și a trebuit să se aplece iar, obrazul lui ștergându-se de sânul meu drept.

Am icnit, iar el a încremenit pentru o clipă.

Când ne-am îndreptat, am încercat să-i arunc o privire pe sub gene și am resimțit sclipirea sexuală întunecată ca pe o mângâiere în jos, de la stomac spre sexul meu.

Sfârcurile mele sensibile au protuberant prin sutien. A-au! O, vai de mine!

Cam și-a încleștat maxilarul și s-a dat înapoi. În cele din urmă mi-am venit în fire, numai pentru a descoperi că berea se revărsase peste marginea halbei și peste degetele mele, astfel încât a trebuit s-o iau de la capăt.

După asta am încercat să evit orice fel de contact fizic cu el. Niciodată până atunci nu mă mai simțisem atât de intens atrasă de cineva. De obicei, îmi trebuia ceva timp să ajung să cunosc un tip înainte de a simți acea profundă senzație de furnicături în toate zonele mele netrebnice. De ce tipul ăsta trebuia să-mi provoace o asemenea reacție viscerală?

Noaptea înainta cu greu, întreruptă de apariții de clienți și de răstimpuri de liniște. În timpul unui asemenea răgaz de liniște, mi-am scos din nou telefonul și l-am verificat. Aveam un mesaj de la Cole, care îmi spunea că se arsesse siguranța de la prăjitorul de pâine și că n-aveam alta de schimb în casă. I-am răspuns spunându-i că aveam să iau una a doua zi. Speram doar să nu uit.

— E tipul din seara aia sau e Malcolm?

Mi-am vârât mobilul la loc în buzunar și, când mi-am ridicat privirea, Cam surâdea batjocoritor.

Ei bine, dacă voia să creadă ce era mai rău despre

mine, fie cum voia el.

— E tipul ăla. Îl cheamă Cole.

V Surâsul i s-a metamorfozat într-o căutătură urâtă.

— Cum de poți să fii atât de neobrăzată?

— Probabil în același fel în care poți tu să fii un asemenea mizerabil.

— Prr, Jo!

Luată prin surprindere, mi-am înclinat capul într-o parte, urmărind glasul cunoscut. Joss stătea de cealaltă parte a barului, cu Ellie în spatele ei. Cele două fete se zgâiau cu gura căscată la mine, cu toate că buzele lui Joss începuseră să se ridice la colțuri. L-a privit pe Cam.

— Probabil c-ai scos-o rău de tot din sărite. Jo rareori insultă pe cineva.

Cam a mârâit.

— Asta-i nostim. Am pierdut șirul insultelor ei.

Joss s-a uitat din nou la mine, ochii ei cenușii strălucind plini de mândrie.

— Johanna Walker, tocmai ai atins un nou nivel de mișto.

Am chicotit, obrazii îmbujorându-mi-se de stânjeneala de a fi fost prinsă insultându-l pe Cam.

— Numai tu m-ai putea lăuda pentru că am făcut mizerabil pe cineva.

— O, ba nu, și eu te-aș lăuda, a adăugat Ellie, venind

mai aproape de bar, măsurându-l pe Cam. Mai ales dacă
acea persoană a meritat-o.

Aproape că am izbucnit în râs la schimbul de roluri
între Ellie și Joss. Ellie era de obicei cea care acorda
circumstanțe atenuante tuturor, dar părea puțin
circumspectă în legătură cu Cam. Puteam numai să
presupun că era din cauză că nu mă mai văzuse
niciodată enervându-mă și credea că trebuia să existe un
motiv solid pentru asta. Avea dreptate.

Ochii lui Joss dansau trecând de la chipul meu la al
lui Cam.

— Els, el e Cameron MacCabe. Spune-i simplu, Cam.
Cam, ea e prietena mea, Ellie.

— Sora iubitului tău? a întrebat Cam degajat, în timp
ce se apropia de ele.

— Da.

I-a întins mâna lui Ellie, cu un zâmbet prietenos,
minunat, pe chipul lui, care a făcut ca inima să-mi bată
nebunește. Am simțit un junghi pătrunzător în piept.
Mie nu-mi zâmbise în felul acesta.

— Mă bucur să te cunosc, Ellie.

Aparent, Ellie nu era imună la farmecele lui – pentru
că i-a răspuns cu un zâmbet larg, toată prudența
dispărându-i. I-a strâns mâna.

— Joss spune că ești grafician?

În bar a intrat un client, așa că l-am servit eu, în timp ce Cam vorbea cu prietenele mele. Am reușit să ascult clientul cu o ureche și pe Cam cu cealaltă.

— Da, mă zbat să-mi găsec o slujbă aici. Dacă nu primesc una în curând, s-ar putea să trebuiască să plec din Edimburgh.

— O, ar fi păcat.

— Mda.

— Ai avut noroc să-ți găsești un apartament? l-a întrebat Joss și, brusc, mi-am dat seama că cei doi trebuie să se fi înțeles foarte bine sâmbătă seara, dacă reușiseră să poarte o conversație în timpul orelor aglomerate.

— Am văzut câteva care m-ar interesa. Niciunul la fel de plăcut ca cel în care locuiesc acum, dar ești nevoit să locuiești acolo unde îți permiți, nu?

— Dar cum rămâne cu Becca? l-am întrebat înainte să mă pot opri.

I-am dat clientului restul și am așteptat răspunsul lui Cam.

Privindu-mă, Cam s-a încruntat.

— Ce-i cu Becca?

Fusesem în apartamentul Beccăi la o petrecere. Era un apartament imens în Bruntsfield și ea îl împărțea cu alte trei persoane. Totuși, credeam că trebuia să existe un loc

și pentru Cam.

— Ea are apartamentul ăla imens pe Leamington Terrace. Cu siguranță este loc și pentru tine.

A făcut un gest scurt din cap respingând sugestia.

— Suntem împreună numai de o lună.

— Cum v-ați cunoscut? l-a întrebat Ellie.

Nu m-am mirat. Ellie era o romantică incurabilă și căuta o poveste de dragoste oriunde putea.

Mi s-a strâns stomacul într-un mod neplăcut la gândul nașterii unei povești de dragoste între Cam și Becca.

Ce era în neregulă cu mine? Eu eram cu Malcolm și Cam era o pacoste afurisită.

— La o petrecere dată de un prieten.

— Probabil că vă înțelegeți bine, Becca fiind și ea artistă?

A zâmbit în colțul gurii.

— Avem diferențe de opinie cu privire la ceea ce constituie artă, dar da, ne înțelegem destul de bine.

— Vrei să spui că ești la fel de condescendent cu iubita ta cum ești cu mine? am murmurat printre dinți, și după aceea am ignorat micul zgomot de amuzament produs de Joss.

Cam mi-a aruncat un zâmbet surprinzător.

— Ai fost acolo, Jo. Să nu-mi spui că n-ai gândit că arta ei e de rahat.

Joss a izbucnit în râs în timp ce eu am scuturat din cap, încercând să nu-l încurajez cu un zâmbet de răspuns.

— Se presupune că tu ești iubitul ei. Se presupune că o sprijini, nu că o iei la mișto.

— Ai cunoscut-o pe Becca, nu? De parcă ar avea nevoie de altcineva să-i sufle în foc. Fata asta e cea mai arogantă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

— Stai... Ellie părea încurcată. Nu sună de parcă ți-ar plăcea prea tare de ea.

— Ba sigur că-mi place, a mormăit Cam.

A ridicat din umeri și i-a aruncat lui Ellie un zâmbet șmecheresc.

— Găsesc că aroganța ei este sexy... și la fel de amuzantă.

M-am uitat în altă parte, mimând interesul pentru clienții de pe micul ring de dans. Mă întrebam dacă și Malcolm simțea la fel pentru Becca. Și dacă da, cum eram eu prin comparație? Nimic excepțional și nesigură?

Dumnezeule, speram că nu.

— Jo, ești bine? m-a întrebat Joss, tăcându-mă să-mi întorc iar privirea spre ei.

Se zgâiau cu toții la mine, inclusiv Cam.

Am dat din cap, adresându-i lui Joss un zâmbet

liniștitor.

— Sigur.

S-a încruntat.

— Cole e bine?

Am tresărit în sinea mea, conștientă de faptul că, la auzul numelui lui Cole, Cam se încordase. Nu voiam ca el să știe adevărul despre Cole. Dacă era atât de hotărât să vadă ceea ce vedeau cu toții atunci când se uitau la mine, atunci nu voiam să-și schimbe părerea greșită.

— E bine.

N-am continuat, sperând că ea va abandona subiectul. Dar bineînțeles că n-a tăcut-o.

— Duminică părea mai tăcut ca de obicei. E totul în regulă cu el?

Da, acum taci din gură!

— Desigur.

Ellie mi-a aruncat o privire compătimitoare.

— Când Hannah a împlinit paisprezece ani, a intrat în starea tipic adolescentină. Cu toane și tăcută. E și mai rău când sunt timizi, ca Hannah și Cole, deoarece, când se simt cu moralul la pământ, devin introvertiți.

La naiba.

Cam s-a îndreptat de spate până ce a ajuns la înălțimea lui deplină, așa că era cu câțiva centimetri mai înalt decât mine. A ridicat întrebător din sprâncene.

— Paisprezece ani?

Vă mulțumesc, Joss și Ellie.

— Cole, i-a explicat Joss, părând mult prea nerăbdătoare să-i împărtășească informațiile despre mine.

Mă gândeam la modul serios să le dau atât lui Ellie, cât și lui Braden, câte un cărbune drept cadou de Crăciun ca mulțumire că au transformat-o pe Joss într-o persoană normală care își enerva prietenii cu lipsa ei de talent ca pețitoare.

— Frățiorul lui Jo. Ea are grijă de el.

Cam m-a privit tăios, cu o expresie pătrunzătoare, în timp ce mă studia într-o nouă lumină.

Da, Cam, citesc și scriu și dispun de un vocabular bunicel. Nu-mi înșel iubitul. Sunt un adult responsabil pentru minorul aflat în grija mea. Iată cum se duc pe apa sâmbetei toate părerile tale preconceptione. Ticălosule.

Am ridicat din umeri la întrebările din ochii lui. Cât despre Joss, era de neoprit.

— Cu toții îi permitem lui Jo să-și țină mobilul cu ea în caz că frățiorul ei are nevoie de ea, așa las-o să facă asta dacă o vezi că-l verifică obsesiv. E puțin cam prea protectoare. E o soră tare bună.

N-ai vrea să nu-mi mai faci reclamă deșăntată? l-am

aruncat o privire acuzatoare lui Ellie, ai cărei ochi se măriseră din pricina confuziei.

— Pe tine dau vina, i-am spus.

Ellie a oftat, confuzia din priviri topindu-i-se atunci când a înțeles.

— Ar ajuta dacă aş dresa-o mai bine?

— Ar ajuta dacă i-ai apăsa butonul RESETARE.

— Hei! a protestat Joss.

Ellie a scuturat vehementă din cap.

— Ba nu, îmi place noua Jocelyn.

— Păi, m-ați pierdut.

Privirea lui Cam trecea de la una la alta.

Mda, de-ai rămâne pierdut.

— Nu contează.

Am scuturat din cap și m-am uitat la Joss.

— De fapt, ce căutați aici în seara asta?

Joss a zâmbit răutăcios.

— Doar dădeam o tură.

N-am putut să-mi reprim iritarea care mi se citea în ochi, iar Ellie se îneca de râs.

— Cred că e timpul să încheiem tura.

A prins-o ferm de braț pe Joss și a tras-o.

— Bine, a mormăit Joss, plimbându-și privirea de la mine la Cam, Jo, spune-i lui Cam despre cărțile lui Cole de benzi desenate.

Am gemut în sinea mea.

— Noapte bună, Joss. Noapte bună, Els.

Ellie ne-a făcut cu mâna și a condus-o pe Joss dincolo de ușa barului.

Deși conversația din jurul nostru era o bolboroseală fără cuvinte care acoperea muzica, liniștea domnea în bula care ne conținea pe mine și pe Cam în spatele barului. Niciun zgomot nu putea să străpungă tensiunea densă dintre noi.

În cele din urmă, Cam a făcut un pas spre mine. Pentru prima dată de când ne cunoscuserăm (și era ciudat să-mi dau seama că ne văzuserăm numai de două ori, de vreme ce părea că ne știm de mult mai mult timp), Cam părea stânjenit.

— Așadar... Cole e frățiorul tău?

Să ți-o trag. M-am uitat la el, fără expresie, încercând să decid ce ar trebui să spun. Într-un sfârșit, am ajuns la concluzia că ar fi mai bine dacă eu și Cam am păstra distanța. Indiferent de cât de mult voia Joss ca el să mă vadă într-o altă lumină, eu nu voiam. Se repezise să tragă concluziile la fel ca toți ceilalți și, sincer, nu voiam să fiu în termeni prietenești cu cineva care sărise să mă sfâșie, înainte să mă cunoască. Am oftat și am trecut pe lângă el.

— Ies în pauză.

Cam nu mi-a răspuns.

Și, pentru restul nopții, el a îndurat atitudinea mea disprețuitoare fără să scoată un cuvânt.

Capitolul 6

Așa cum fusesem în fiecare miercuri de până atunci, a doua zi eram dărâmată. Tura mea de marți de la Club 39 era urmată de schimbul de zi de miercuri de la Meikle Young, și era partea cea mai rea a săptămânii. Împărțeam slujba de asistentă personală a domnului Meikle cu o altă fată pe nume Lucy. N-o întâlnisem niciodată pe Lucy, dar ne lăsam mici mesaje tot timpul, pentru a ști ce se tăcuse și ce mai trebuia făcut, așa ca aveam impresia că o cunoșteam. Punea mereu fețișoare zâmbitoare la sfârșitul fiecărei solicitări, așa încât să nu pară un ordin. Gândeam că era drăguț din partea ei și mă întrebam adesea dacă domnul Meikle era amabil cu fata cu fețișoarele zâmbărețe. Așa speram.

Cu certitudine, cu mine nu era.

În acea dimineață aproape că reușisem să fac totul cum trebuia. Mai aveam trei ore și stăteam și timbram scrisorile care trebuiau trimise în acea seară, încercând să-mi scot din minte vocea stupidă și arogantă a lui Cam, când domnul Meikle a ieșit din biroul lui fluturându-mi enervant în față o scrisoare.

Privindu-l din scaunul meu, m-am întrebat, preț de o secundă, dacă problema lui cu mine avea ceva de-a face cu înălțimea mea. Eram cam cu opt centimetri mai înaltă decât el și părea mereu depășit de situație atunci când stăteam amândoi în picioare și îngâmfat atunci când eu stăteam așezată, iar el stătea în picioare, dominându-mă.

— Domnule? l-am întrebat, cu privirea încrucișată de la efortul de a-mi da seama ce naiba flutura în fața mea.

— Joanne, eram pe punctul de a semna scrisoarea pe care i-o trimiți clientului acestuia, când am descoperit două greșeli.

Era roșu la față de frustrare când a tras scrisoarea înapoi pentru a-mi vârî două degete în ochi.

— Două!

M-am albit. La naiba cu lipsa mea de somn.

— Îmi pare rău, domnule Meikle. Corectez imediat.

A hârâit și a trântit scrisoarea pe biroul meu.

— Ar fi bine să fie perfectă. Pentru numele lui Dumnezeu, Lucy reușește mereu.

S-a dus, călcând apăsător, spre birou, apoi a revenit, cu ochii mijiți îndărătul ochelarilor.

— Am crezut că aveam două întâlniri în această după-amiază, Joanne.

Aveam aproape doi ani de când lucram pentru domnul Meikle, așa că trecuse de mult timpul potrivit pentru a-l

corecta în ceea ce privea numele meu. Mă strigase Joanne în loc de Johanna încă de la început, în pofida faptului că el era cel care îmi înmâna plicul cu salariul în fiecare lună. Pe plic scria clar: „Domnișoara Johanna Walker”. Un idiot.

— Da, domnule.

De fapt, una dintre întâlniri era cu Malcolm.

— Îl aveți pe domnul Hendry în cincisprezece minute și o întâlnire la ora patru cu doamna Drummond.

Fără să mai adauge un cuvânt, s-a întors în biroul lui, trântind ușa. Am privit lung spre ușa lui, apoi la scrisoarea pe care o trântise pe biroul meu. Întorcând-o, am văzut că încercuise cele două greșeli cu cerneală roșie. Nu scrisesem apostroful din „Meikle Youngs” și două puncte după „numărul de telefon.

— Gogoman pedant, am murmurat împingându-mi scaunul înapoi la birou.

Mi-a luat două secunde să găsesc fișierul pe computer, să corectez greșelile și să scot la imprimantă versiunea corectată. I-am lăsat-o fără să-i adresez vreun cuvânt și am închis ușa de la birou în urma mea.

Firma închiriasse spațiul în stil georgian de pe Melville Street. Strada era una tipică pentru Edimburgh—proprietăți de epocă ca niște vederi perfecte cu garduri negre din fier forjat și uși mari, lucioase. Biroul

domnului Mекle și zona de recepție erau în partea din față a apartamentului transformat, iar birourile celorlalți contabili erau vizavi de biroul domnului Meikle. Zona de recepție a domnului Meikle avea o fereastră mare care dădea spre stradă. La fel și biroul lui. Era mare păcat faptul că personalitatea lui nu se potrivea cu eleganța rafinată a sediului firmei.

Când a intrat Malcolm, am închis jocul de solitaire de pe ecranul calculatorului, astfel încât el să nu vadă că pierdeam vremea, și m-am bucurat nespus să-l văd. Acesta era locul unde îl cunoscusem.

După despărțirea de Steven, m-am întâlnit cu câțiva ratați. Apoi, câteva luni mai târziu, Malcolm a intrat în biroul lui Meikle pentru o consultație. În timp ce aștepta ca Meikle să-l poftască în biroul lui pentru întâlnirea programată, Malcolm m-a fermecat cu umorul lui autoironic și cu zâmbetul lui larg. Mi-a cerut numărul de telefon și restul este, cum se spune, istorie.

— Bună, iubito!

Malcolm mi-a zâmbit, iar eu l-am privit cu plăcere apropiindu-se de biroul meu. Purta alt minunat costum gri de la Savile Row, era proaspăt bărbierit, tenul lui fiind bronzat chiar și în toiul iernii. Ce bărbat distins, elegant, și e al meu, am gândit eu apreciativ.

Și a venit aducând daruri. Mi-a întins o cană de cafea

și o pungă maro.

— Latte cu topping de ciocolată și o prăjitură cu fulgi de ciocolată albă.

Și-a lipit buzele de ale mele lent, blând, seducător. Am fost dezamăgită când s-a retras, însă îmi adusese cafeaua și prăjitura preferate, așa că n-aveam de ce să mă plâng. De fapt, eram topită pe dinăuntru.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de un întăritor. Muncești prea mult.

— Îți mulțumesc.

I-am oferit cel mai fermecător zâmbet al meu.

— Chiar aveam nevoie de asta.

— Poți să-mi mulțumești mai târziu.

Mi-a făcut cu ochiul și eu am tăcut o nutriță, incapabilă să-mi stăpânesc hohotele de râs la vederea rânjetului său de băiețandru.

Scuturând din cap, i-am indicat scaunele.

— Mai bine îl anunț pe domnul Meikle că ești aici.

Câteva secunde mai târziu, Meikle a ieșit pentru a-l întâmpina pe Malcolm, și au dispărut amândoi în biroul lui. Oftând mulțumită, m-am așezat la loc pentru a-mi savura latte-ul și prăjitura.

Am zâmbit privind cana și am aruncat o privire spre ușa biroului.

Jo, de data asta te-ai descurcat bine în ceea ce te

privește. Să n-o dai în bară.

Simțindu-mă ceva mai trează, m-am uitat lung și plictisită la calculator. Rezolvasem tot ceea ce trebuia făcut pe ziua de aceea. Am aruncat o privire spre fișete. Dosarele nu mai fuseseră verificate de ceva timp și mereu trebuia să fie reorganizate. Mi-am luat cafeaua și m-am dus spre dulapurile cu dosare, unde am început să-mi croiesc drum printre fișe. Evident, câteva dosare erau puse greșit. Ale mele sau ale lui Lucy? Probabil, ale amândurora.

Când Malcolm a apărut douăzeci de minute mai târziu, a ieșit neînsoțit din birou.

Ochii i s-au luminat privindu-mă din cap până în picioare. Eram îmbrăcată cu o fustă mulată neagră, cu talia înaltă, și cu o bluză roz deschis, vârată în fustă. Mă încălțasem cu pantofi negri cu tocuri joase, astfel încât să nu-l depășesc în înălțime pe domnul Meikle. Malcolm a venit spre mine, iar eu m-am repezit în brațele lui, fără să-mi pese de cât de lipsit de profesionalism era să-l las să mă sărute. Buzele mă furnicau în timp ce el se trăgea înapoi, ochii lui fiindu-i acum somnoroși de la căldură.

— A rămas că mâine mergem la cumpărături?

— Desigur.

— Dar sâmbătă? Ești liberă? Becca vrea să ne scoată

la cină pentru a-mi mulțumi mie pentru expoziția de la galerie, iar ție că i-ai făcut rost lui Cam de slujba de la bar.

Am fost nevoită să mă abțin să nu mă încordez așa cum eram lipită de el.

— Poftim? în patru?

Malcolm a dat afirmativ din cap, dându-mi o șuviță de păr pe după ureche.

— Aș putea să vin să te iau de-acasă de data asta?

Nu prea cred. Am simțit un nod în gât gândindu-mă la asta. Malcolm nu mai fusese niciodată la mine la apartament. Nu-l întâlnise niciodată pe Cole. Iar până una-alta, așa avea să rămână.

— Ne putem vedea acolo, am insistat.

Și-a trecut degetele în josul materialului subțire al bluzei, în timp ce-și arcuia amuzat buzele.

— Jo, la un moment dat lot o să trebuiască să-ți cunosc familia.

Exista o parte din mine care era cu adevărat fericită că Malcolm era într-atât de interesat de mine încât să vrea să-mi cunoască familia, însă exista acea parte mai mare care voia să șteargă toate informațiile despre London Road din mintea lui, astfel încât să nu poată niciodată să găsească apartamentul și pe mama. Niciodată.

Am mimat un zâmbet plin de entuziasm.

— Hmm. În curând.

Na știi dacă m-a crezut sau nu, dar mi-a lipit pe buze un sărut apăsător care promitea că vor mai fi multe de același gen care aveau să vină mai târziu, și m-a lăsat să-mi termin programul de lucru.

Cu latte-ul care se răcise în mână, încă stăteam în picioare lângă dulapul cu acte, când domnul Meikle a ieșit din biroul lui la câteva minute după plecarea lui Malcolm. L-am privit prudentă. El doar se uita lung la mine. Aproape pasiv. Unde era căutătura urâtă?

Continua să privească lung.

Bine.

Asta hotărât e ciudat.

Meikle și-a dres glasul.

— Nu mi-am dat seama că ești implicată într-o relație cu Malcolm Hendry.

O, la naiba! Îți mulțumesc, Malcolm.

Mi-am dres și eu glasul.

— Da, domnule.

— De trei luni deja?

— Da.

— Ei bine...

Și-a mutat centrul de greutate, vădit stânjenit. Eu nu m-am putut abține să nu ridic din sprâncene. Nu-l mai văzusem niciodată pe șeful meu altfel decât plin de sine

și pompos.

— Ei bine, în cazul acesta, eu, ăăă, ei bine, eu, ăăă, îți apreciez profesionalismul.

Ia te uită!

Cum?

— Domnule?

A început prin a-și drege și mai mult glasul, privind de colo-colo, incapabil să mă privească în ochi.

— Domnul Hendry este un client important.

Când am pătruns sensul celor spuse, privirea lui s-a încrucișat, în cele din urmă, cu a mea.

— Te-ai fi putut folosi de asta pentru a-ți asigura o poziție mai confortabilă aici și n-ai făcut-o. Îți apreciez profesionalismul și discreția.

Era pentru prima dată când domnul Meikle mă lăsase fără grai din pricina unui lucru pozitiv pe care îl spusese despre mine. De obicei, îmi înghițeam iritarea pricinuită de aroganța și condescendența lui. Era, de asemenea, și prima dată când șeful se uitase vreodată la mine fără o grimasă sau fără a-și afișa dezamăgirea din oficiu, ca și când, oricum, știa că nu m-aș fi ridicat la standardele lui. Mă obișnuisem cu acea privire, așa că era ciudat să primesc un compliment din partea sa.

Într-un final mi-am recăpătat glasul.

— Domnule Meikle, îmi place ca lucrurile personale

să rămână exact așa. Personale.

— Da, ei bine, frumos din partea ta.

Ochii i s-au umplut de iritare.

— Lucy sporovăiește întruna despre logodnicul acela al ei. De parcă aş avea timp să ascult asemenea vorbărie goală.

Și, zicând acestea, a dispărut înapoi în biroul lui, iar mie mi-a părut brusc rău pentru Lucy. Poate că era timpul să încep să-i las eu ei fețișoare zâmbitoare.

Cole îmi spusese că avea o prezentare la engleză pentru a doua zi, așa că n-am vrut să-i întrerup lucrul, rugându-l să pregătească cina. În schimb, îi trimisese mai devreme un mesaj și îi spusese că aveam să aduc acasă pește și cartofi prăjiți. Mamei îi luasem un haggis¹ în caz că avea chef să mănânce. M-am grăbit să ajung acasă cu cina, deoarece o cumpărasem de la un magazin de pe Leith Walk și nu voiam să se răcească. De îndată ce am intrat pe ușă, m-am dus direct în bucătărie, punând ceainicul pe foc și scoțând farfurii.

Cole a apărut în pragul ușii, cu privirea flămândă fixată pe punga cu pește și cartofi.

— Pot să te ajut?

¹ Mâncare scoțiană de oaie sau de vițel (inimă tocată, plămâni și ficat amestecate cu seu, ceapă, fulgi de ovăz și condimente – fierte în stomacul animalului sacrificat).

— Spune-i mamei că i-am luat haggis dacă are chef să vină în camera de zi să mănânce cu noi.

Ochii i s-au îngustat la auzul rugăminții mele, dar a făcut așa cum i s-a spus. După aceea, s-a așezat pe podea la masa de cafea și a așteptat să-i aduc porția lui, deschizând televizorul la un program de comedie.

Tocmai pusesem cina pe masă, împreună cu un pahar de suc pentru Cole, ceai pentru mine și apă pentru mama, când a apărut. Indispensabilii de culoare gri-închis cu care era îmbrăcată atârnav pe ea și mergea târșându-și picioarele, de parcă ar fi avut dureri. Probabil că avea.

S-a așezat pe marginea canapelei, cearcănele vineții de sub ochi fiind atât de proeminente, încât nu-mi puteam desprinde privirea de la ele. Nu a schițat niciun gest spre mâncare – pur și simplu se uita la farfuria cu haggis și cartofi. Am împins-o spre ea, mestecând un cartof.

— Cina.

La auzul mârâitului ei, m-am întors și mi-am fixat privirea asupra televizorului. Eu și fratele meu ne-am prefăcut că urmăream programul, însă îmi dădeam seama după cât de rigid era trupul lui Cole că era conștient de prezența mamei, la fel cum eram și eu.

Cinci minute mai târziu, când tensiunea de abia

începuse să se diminueze, iar mama reușise să mănânce ceva din cina ei, chiar dacă o făcea în ritmul unui somnambul, a stricat totul.

Așa cum o făcea mereu.

Concentrat acum pe programul de televiziune, Cole râsese la o glumă și se întorsese să vadă dacă râdeam și eu. Făcea asta de când era mic. De fiecare dată când găsea ceva amuzant, obișnuia să se uite spre mine pentru a se asigura că și eu găseam că era la fel de amuzant. I-am surâs, așa cum o făceam mereu.

— Pfft!

La auzul sunetului m-am încordat, la fel cum a făcut-o și Cole.

Un „pfit” de la mama era, de obicei, urmat de ceva neplăcut.

— Uită-te la el, a rostit ea batjocoritor.

Ședeam pe podea ca și Cole, astfel încât am fost nevoită să mă uit peste umăr să văd de ce anume se plângea. Mi-a dat sângele în clocot când am văzut că se uita urât la Cole.

— Mamă... am avertizat-o eu.

Fața i s-a schimonosit într-o expresie urâtă, plină de ură.

— Râde ca bărbatul ăla afurisit și neisprăvit.

I-am aruncat o privire lui Cole și am simțit un puseu

în piept văzându-i expresia abătută. Se uita fix la covor, de parcă ar fi încercat să-i blocheze cuvintele.

— O să ajungă ca taică-său. Un rahat. Seamănă cu el. Un...

— Taci din gură! m-am răstit la ea, răsucindu-mă pentru a o înfrunța, scăpărând scânteii de furie. Ori stai aici și-ți termini cina într-o tăcere absolută, ori te duci înapoi în patul tău și te îneci în băutură. Oricare ar fi alegerea, ține-ți pentru tine gândurile alea tâmpite, îmbibate în gin!

Mama bombăni incoerent și își aruncă farfuria pe masa noastră, trimițând niște cartofi rățăciți în zbor. Ridicându-se de pe canapea, a început să bombăne înfundat despre ce copii nerecunoscători și lipsiți de respect avea.

De îndată ce a dispărut în camera ei, am oftat ușurată.

— Cole, n-o băga în seamă. Nu semeni câtuși de puțin cu tata.

Cole a ridicat din umeri, refuzând să se uite la mine, roșu la față.

— Mă întreb pe unde-o fi...

M-am cutremurat la gândul că aș fi putut afla vreodată.

— Nu-mi pasă, atât timp cât e departe de-aici.

Seara târziu, după ce făcusem curat prin apartament,

spălasem vasele și dădusem cu odorizant prin camera de zi și prin bucătărie pentru a elimina mirosul de pește și cartofi, m-am trântit pe canapea, alături de Cole. El își terminase prezentarea și era acum înconjurat de benzile desenate la care lucra.

I-am dat o cană de ciocolată caldă în timp ce mă strângeam la capătul celălalt al canapelei, ocolindu-i desenele. M-am chiorât la o bucată de hârtie întoarsă, încercând să deslușesc imaginea.

— Asta despre ce e?

Cole a ridicat din umeri, cu sprâncenele îmbinate.

— Nu știi ce se întâmplă cu asta.

— De ce nu?

— Jamie și Alan mă ajutau, dar...

Of, iritarea din vocea lui nu suna bine.

— Dar...?

M-am încruntat. Acum că mă gândeam la asta, trecuse o săptămână de când Cole mă întrebase dacă putea să stea la Jamie acasă.

— Voi doi v-ați certat?

— Poate.

Cel puțin așa credeam că se traducea mormăitul lui.

O, Doamne. Cole era un tip relaxat și se întâmpla rareori să se certe cu prietenii, așa că nici măcar nu știam dacă voiam să aflu de ce se certaseră. Dar era

Cole...

— Ce s-a-ntâmpnat?

Îmbujorarea din obraji m-a făcut să fiu și mai atentă.

O, la naiba, speram că nu era vreo chestie scârboasă ca între adolescenți!

— Cole?

Din nou a ridicat din umeri, drept răspuns.

— Până aici. Îți dau să porți pe umeri niște greutateți, ca să nu mai faci asta. Credeam că ți-am spus că ridicatul din umeri nu echivalează cu un răspuns. Și nici mârâitul.

Fratele meu și-a dat ochii peste cap.

— Sau asta.

— Nu contează, bine? a insistat el, sprijinindu-se de canapea pentru a sorbi din ciocolată, refuzând să-mi susțină privirea.

— Pentru mine contează.

Oftatul lui prelung, îndurerat ar fi putut să umple un balon cu aer cald.

— A spus ceva care m-a enervat al dracului de tare.

— Hei! l-am admonestat. Vezi cum vorbești.

— M-a enervat.

— Ce-a spus?

Preț de o clipă, mușchiul maxilarului lui Cole s-a încordat vizibil și pentru o clipă a părut mai matur,

bărbat. Dumnezeu, unde zburase timpul?

— A zis ceva despre tine.

Am tresărit.

— Despre mine?

— Da. Ceva sexual.

O, Iisuse! M-am înfiorat. Există unele cuvinte pe care nu prea ai vrea să le auzi din gura frățiorului tău. „Sexual” era cu certitudine unul dintre ele.

— Bine.

Cole m-a privit pe sub gene, cu gura schimonosită într-o grimasă de frustrare.

— Toți colegii mei te plac, dar Jamie a mers prea departe.

Nu voiam să știu ce însemna asta. În schimb, m-am gândit la cât de apropiați erau ei doi.

— Și-a cerut Jamie scuze odată ce și-a dat seama că a mers prea departe?

— Da, dar nu asta e problema.

— Ba este.

M-am aplecat în față în așa fel încât să-i pot prinde privirea și ca el să poată astfel înțelege cât de serios vorbeam.

— Viața este prea scurtă pentru a te crampona de supărări prostești. Jamie a fost destul de bărbat încât să-și ceară scuze. Fii și tu bărbat și acceptă-i scuzele.

Preț de o secundă mi-a susținut privirea, cântărindu-mi sfatul, în cele din urmă, a dat din cap.

— Bine.

I-am zâmbit și m-am lăsat comod pe canapea.

— Bine.

Odată ce și-a îndreptat atenția înapoi la benzile desenate, am întins mâna după ultima mea carte, ediție broșată, pregătindu-mă să evadez în lumea altcuiva pentru o vreme.

— Jo?

— Mmm?

— Am căutat pe Google informații despre tipul cu care te întâlnești. Malcolm Hendry.

Mi-am ridicat brusc privirea din carte, pulsul crescându-mi puțin.

— De ce?

Cole a ridicat din umeri. Din nou.

— N-ai spus prea multe despre el.

S-a încruntat.

— E cam bătrân, nu crezi?

— Nu chiar.

— E cu cincisprezece ani mai mare decât tine.

Chiar nu voiam să port această conversație tocmai cu Cole.

— Îmi place mult de el. Și ție o să-ți placă.

Cole a pufnit.

— Mda, de parcă am să-l întâlnesc vreodată. L-am întâlnit pe Callum numai de câteva ori și ai fost cu el timp de doi ani.

— Nu vreau să te prezint cuiva care s-ar putea să nu rămână în peisaj. Însă cu Malcolm sunt încrezătoare că e de bine.

Următoarea lui întrebare a fost pusă calm, dar cu o tentă de dispreț care m-a împuns drept în inimă.

— E din cauza faptului că e plin de bani?

— Nu, i-am răspuns încordată. Nu ăsta e motivul.

— Te-ai întâlnit cu o grămadă de labagii, Jo, și știi că e din cauză că aveau bani. Nu trebuie s-o faci.

Acum chipul lui începuse să se împurpureze de furie și de frustrare.

— Ea îți face viața destul de amară – nu mai trebuie să ieși cu vreo sculă numai ca să nu ne facem griji pentru bani. De îndată ce împlinesc șaisprezece ani, îmi voi lua o slujbă ca să te pot ajuta.

Cred că a fost discursul cel mai lung pe care îl ținuse vreodată Cole, într-un an întreg. Iar declarația lui m-a făcut să simt de parcă primisem un pumn în abdomen. M-am ridicat în capul oaselor, simțind că și obrajii mei ardeau de enervare.

— Să nu mai folosești cuvântul care începe cu „1”. Și,

ca să-ți răspund la întrebare, mă întâlnesc cu un tip la care țin cu adevărat și care se întâmplă să aibă și bani. Iar tu n-ai să-ți iei nicio slujbă la șaisprezece ani. Ai să-ți termini liceul și ai să te duci la universitate sau la școala de arte plastice sau orice naiba vrei tu să faci. Dar să fiu a naibii dacă ajungi să ai o slujbă de rahat pentru că n-ai terminat liceul!

Gâfâiam de frică numai gândindu-mă la asta.

Cole se holba la mine, cu ochii lui verzi larg deschiși de mirare din pricina izbucnirii mele.

— Iisuse, liniștește-te, Jo! Era doar o idee.

— Era o idee proastă.

— Bine, am priceput.

M-am relaxat la tachinarea din vocea lui și m-am lăsat înapoi pe canapea, trăgându-mi cartea în dreptul feței.

— Desenează, pacoste ce ești!

Și-a înăbușit râsul și și-a lăsa-l jos cana, pentru a începe să deseneze din nou.

După un minut, m-am uitat la el peste marginea cărții.

— Doar așa ca să știi... te iubesc, puiule.

— Îhî, i u e iu.

Am dedus că asta însemna „Îhî, și eu te iubesc” în mormăit adolescentin.

Mi-am arcuit din nou buzele într-un surâs de răspuns, un sentiment cald de mulțumire umplându-mi pieptul în

timp ce priveam lung la paginile cărții.

Capitolul 7

Cu toate că era sfârșitul lui februarie, iar martie era la numai o zi distanță, în Edimburgh continua să fie ger. Aerul înghețat de pe mare năvălea peste New Town, suflându-i pe cei care erau îndeajuns de nenorocoși să meargă pe jos înspre nord, neprotejați de clădiri.

Malcolm și cu mine ne-am ferit de bătaia vântului înghețat atunci când ne-am plimbat pe George Street, intrând și ieșind din magazinele de rochii și apoi pe Frederick Street și pe pavajul cu piatră cubică de pe Rose Street, una dintre aleile mele preferate din Edimburgh. Era plină de restaurante, puburi și magazine de lux, și am luat prânzul într-un pub înainte de a continua la Harvey Nichols de pe St. Andrews Square.

— Nu, nu, asta e îngrozitoare, i-am spus lui Malcolm prin draperia de la cabina de probă.

Probasem pe puțin cincisprezece rochii și nu reușiserăm să cădem de acord asupra uneia care să ne fi plăcut amândurora. Becca ne făcea cinste cu cina la restaurantul Martin Wishart, cu stea Michelin², iar

² Restaurantele marcate cu trei stele semnifică „merită să călătorești pâna la ele”, cele cu două stele „merită să ocolești pentru a aiunge la ele”, iar cele cu o stea suni considerate „interesante”.

Malcolm insistase să-mi cumpăr ceva nou de îmbrăcat.

— De ce? Ce e în neregulă cu aceasta? m-a întrebat, venind mai aproape de draperie.

Nu-mi venea să cred că nu se plictisise de moarte până acum, dar părea să fie destul de răbdător la cumpărături. De fapt, aveam impresia că-i făcea plăcere. Sau, cel puțin, îi făcea plăcere să mă răsfete... ceea ce era minunat.

Uitându-mă în oglindă, am strâmbat din nas de dezgust. Rochia era atât de transparentă, încât aproape că mi se vedeau sfârcurile prin ea. Adăugați faptul că era adânc decoltată la spate și foarte scurtă și aș fi putut foarte bine să-mi prind o bucată de hârtie pe piept pe care să scrie: DE VÂNZARE.

— Lasă-mă să văd.

— Nu.

Am dat să țin draperia închisă, dar era fost prea târziu.

Chipul lui Malcolm a apărut în despărțitura creată, iar ochii lui negri străluceau neastâmpărați în timp ce mă cercetau din cap până în picioare, oprindu-se apoi pe pieptul meu. Sclipirea neastâmpărată a dispărut lent și, când s-a uitat din nou la mine, ochii lui erau plini de patimă.

— Dacă nu ne-am fi aflat într-o cabină de probă...

Am simțit o vagă senzație de ceva în vintre și m-am

întrebat dacă era dezamăgire. Mi-am imaginat că, dacă ar fi fost Joss și Braden sau Adam și Ellie, n-ar fi contat că se aflau într-o cabină de probă. Braden și Adam s-ar fi năpustit asupra iubitelor fără să se gândească la consecințe.

M-am scuturat de asemenea gânduri. Așadar, eu și cu Malcolm nu aveam o relație pasională pe toată linia. Nu însemna că ceea ce aveam nu era grozav.

M-am forțat să zâmbesc cu scepticism.

— Crezi că e sexy?

— Pentru dormitor, da.

— Nu cred că asta era ideea.

M-am uitat în jos la rochie, nesigură.

— Probeaz-o pe cea verde. Are aceeași culoare ca frumoșii tăi ochi.

Mi-am lipit gura de buzele lui pentru complimentul pe care mi-l tăcuse și am lăsat draperia să cadă la loc, așa încât să fiu singură în cabină.

Avea dreptate. Rochia verde dreaptă de la Lanvin era uluitoare.

Malcolm a luat un taxi spre un șantier pe care voia să-l viziteze, ocolind pentru a mă lăsa acasă. Știa că nu intenționam să-l invit înăuntru. Eram pregătită pentru cina cu Becca și Cam de sâmbătă seara. Ei bine, pregătită în sensul că aveam cel puțin o armură de firmă

de purtat și pe Malcolm să servească drept amortizor.

În seara aceasta la muncă n-avea să fie nicio armură de firmă și niciun Malcolm.

Uram roiul de fluturi care mi se trezeau în stomac la gândul de a lucra cu Cam și la toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune pentru a-mi răni egoul deja fragil.

Se părea că încă aveam nevoie să mi se îngroașe obrazul.

Când am ajuns la bar aveam un caleidoscop de fluturi în stomac, și când am intrat în sala principală și i-am văzut pe Cam și pe Joss râzând de ceva în timp ce ștergeau paharele, fluturii s-au învârtejit spre piept, și, pentru un moment, n-am mai putut respira.

Care este faza?

Am coborât scările spre bar și m-am vârat pe sub teighea, oferindu-le un zâmbet de salut înainte de a mă duce grăbită spre încăperea personalului. Două secunde mai târziu, Joss era în spatele meu, iar muzica de la sistemul stereo a explodat. L-am auzit pe Brian strigând la cineva s-o dea mai încet, iar sunetul a coborât la un nivel suportabil.

— Care-i treaba? Arătai de parcă ai fi înghițit o lămâie foarte acră când ai intrat adineauri, a remarcat Joss.

Zâbind, m-am dezbrăcat de jachetă.

— Zău? Nu-mi dau seama de ce.

— Te temi că am de gând să încerc să te cuplez cu Cam.

— Oare? Nu-mi dau seama de ce.

Joss s-a strâmbat.

— În regulă, ajunge cu sarcasmul. Uite, n-am de gând s-o fac.

M-am întors spre ea, vârându-mi mobilul în buzunarul de la spate.

— Cum? Peșitul s-a încheiat chiar înainte să înceapă?

Și-a încheștat maxilarul peș de o secundă, înainte să răspundă.

— Da. Și asta e o promisiune.

— Ce anume te-a făcut să te răzgândești? Nu că m-aș plânge, m-am grăbit s-o asigur.

Foarte serioasă și traumatizată, Joss mi-a susținut privirea curioasă.

— Ellie m-a obligat să vizionez o adaptare după romanul Emma de Jane Austen, astfel încât să-mi arate ce se poate face și ce nu atunci când vine vorba de peșit. Acesta a fost urmat de o redundantă prezentare a filmului pentru adolescenți Liceenele din Beverly Hills care se întâmplă să fie bazat pe Emma de Jane Austen.

M-a lăsat să rumeg ceea ce-mi spusese, îndemnându-mă în mod clar să găsesc experiența la fel de

îngrozitoare pe cât o găsisese și ea.

Am încercat să-mi înăbuș râsul. Zău că da.

Însă nu suficient de tare.

Mi-am dat capul pe spate, căzând peste vestiarul meu într-un acces de chicoteli. Nu-mi puteam scoate imaginea din minte și îmi închipuiam cât de în serios luase Ellie toată treaba.

— O, Dumnezeule, am icnit printre hohotele de râs. Trebuie să fi fost atât de dureros pentru tine!

Un nou val de durere a licărit pe chipul ei, ca și când și-ar fi amintit ce văzuse.

— Dureros nici măcar nu se apropie de realitate. Știi ce e mai rău decât să vizionezi o dramă romantică?

— Nu.

— Să analizezi una.

Ei bine, asta m-a stârnit din nou.

— Nu mai râde. Nu e amuzant.

— O, e atât de amuzant! Și e exact ceea ce-ai meritat.

Joss a oftat adânc.

— Mda, probabil.

După ce m-am oprit din râs, am scuturat din cap, ștergându-mi lacrimile de la ochi.

— Tot nu pot să înțeleg de ce cineva care își dă ochii peste cap la un film romantic scrie un roman de dragoste.

Mi-a aruncat o căutătură urâtă.

— Nu e un roman de dragoste. E povestea părinților mei.

— Mda, a părinților tăi care au avut o poveste de dragoste înflăcărată, pasională.

Joss și-a mijit periculos ochii.

— Vrei să mă întorc la pețit?

M-am cutremurat numai gândindu-mă.

— Nu, în mod hotărât nu.

— Atunci taci.

Văzându-i expresia bățăioasă, am pufnit.

Era în mod vădit furioasă că încercările ei de a mă scoate de pe „calea nefericirii” eșuaseră atât de repede.

— Vezi tu, dacă te face să te simți mai bine, chiar țin la Malcolm. Și, de fapt, nu sunt nefericită.

Ochii ei s-au întunecat un pic, orice aer de tachinare dintre noi dispărând imediat.

— Ceea ce mă îngrijorează, Jo, este că nici fericită nu ești.

Preț de o clipă, am simțit din nou cum rămân fără respirație. Am privit peste umărul ei la peretele unde graficul turelor noastre pentru săptămâna în curs era prins în piuneze pe un panou înconjurat de memouri ale personalului, rețete de cocktailuri și date de contract. Când mi-am recăpătat respirația, am privit-o din nou.

— Știu că Malcolm mă va face fericită.

Ea mi-a aruncat o privire care țipa clar: „Vorbești serios?”

— Câtă lipsă de entuziasm din partea ta! Sunteți împreună de mai bine de trei luni. Cred că ar trebui să știi până acum dacă îl iubești sau nu.

Am trântit ușa vestiarului, pregătindu-mă să merg în bar pentru deschidere. Mi-am amintit de scena de azi din cabină de la Harvey Nichols și m-am trezit că intru în defensivă.

— Uite, nu toate relațiile sunt ca a ta cu Braden sau ca a lui Ellie cu Adam. Nu toate sunt sex pasional și adorație absolută. Uneori e ceva lent, sigur și cald. Asta n-o face să fie lipsită de importanță.

Joss a trecut de mine, strâmbând iritată din nas.

— Lent, sigur și cald? Nu vorbim despre un moș într-un scaun cu roțile cu o pătură peste genunchi. Vorbim despre sex și iubire.

— Cine vorbește despre sex și iubire?

Vocea profundă, răgușită a lui Cam a făcut să-mi zvâcnească ceva în partea inferioară a abdomenului.

Ieșind de după bar, n-am putut să mă uit la el.

Sperasem că acele câteva dăți petrecute în compania lui fuseseră o anomalie totală, dar era evident că nu era așa – corpul meu părea să vibreze și să se trezească la

viață în preajma lui, iar eu începeam să mă simt vinovată de atracția mea pentru el.

— Jo și cu mine vorbeam, i-a răspuns Joss, cu vocea încă țâfnoasă.

S-a sprijinit cu spatele de bar și m-a privit lung, expresia ei neputând fi citită în lumina slabă.

Cam a ridicat dintr-o sprânceană, aruncându-mi o privire la fel de impenetrabilă.

— Necazuri în paradis?

De vreme ce de data aceasta nu mă întrebese sarcastic, am clătinat din cap și am catadicsit să-i răspund.

— Nu, totul e bine. Joss a avut un „episod”

Ea a mârâit în barbă, dar clienții începuseră să apară, apoi să curgă, iar curând eram prea ocupați să mai putem purta o conversație.

Primele două ore am reușit, oarecum miraculos, să evit capătul de bar al lui Cam. Lucram la capătul opus, iar Joss lucra la mijloc. Vorbeam sporadic cu ea despre tot soiul de prostii atunci când eram destul de aproape una de cealaltă pentru a ne putea auzi peste muzică. Braden, Ellie și Adam au venit și și-au ocupat masa lor obișnuită exact în fața noastră, astfel încât Braden și Joss să facă sex din priviri. Eu, pe de altă parte, am reușit să mă prefac că trupul meu nu conștientiza

niciuna dintre mișcările pe care le făcea Cam, nici fiecare zâmbet periculos pe care i-l oferea unei cliente atrăgătoare, felul în care jeanșii i se mulau pe fund pe care îți venea să-l muști de fiecare dată când se apleca după ceva, sau că atunci când se întindea după o sticlă de Jack Daniels tricoul i se ridica pentru a dezveli o porțiune din abdomenul lui perfect.

Știam eu.

Acolo erau numai mușchi.

Mă întrebam cum ar fi să-l am întins gol pe un pat, trupul lui ferm și pielea aurie, etalate pentru ca eu să le pot savura. Aș începe cu tăietura sexy în V a șoldurilor, lingând de-a lungul conturului, lipind sărutări umede pe torsul lui sculptural, apoi atingându-i sfârcurile și simțindu-l cum se întărește lipindu-se de mine...

— Jo!

Am fost smulsă brutal din visarea mea cu ochii deschiși, vărsând sucul de portocale pe care tocmai îl scosesem din frigider. Am rămas cu gura căscată la Joss, obrajii înroșindu-mi-se de jenă.

Ea mă privea insistent cu un zâmbet ironic și întrebător.

— Ai fost pe altă lume timp de un minut. Pe unde ai umblat?

Roșeața din obraji mi s-a intensificat și am aruncat o

privire rapidă înspre Cam, care era ocupat cu servitul unui client. Eram recunoscătoare pentru că lumina era slabă, ceea ce-mi ascundea obrajii roșii ca macul, dar, din nefericire, Joss trebuie să fi surprins rușinea din ochii mei și privirea iute, dar nu atât de furișă, pe care i-o aruncasem lui Cam. S-a uitat la bar și apoi din nou la mine.

— O, bine, a spus rânjind.

Am gemut în sinea mea și m-am întors să-i servesc unei cliente un cocktail Alabama Slammer.

Două minute mai târziu, aglomerația din jurul barului a început să scadă. Mă pregăteam să fiu tachinată fără mijă de către Joss, când am auzit-o înjurând în barbă.

Aruncându-mi ochii în direcția ei, am văzut că-și încleștase maxilarul și i-am urmărit privirea mijită dincolo de bar. O brunetă cu rotunjimi se așezase lângă Braden și se angajase într-o conversație cu el. Braden părea să fie doar politicoș, dar bruneta stătea îngrozitor de aproape de el. Privirea mea s-a încrucișat cu cea a lui Ellie, care spunea „Au”.

Joss era prea rasată să intre într-o bătaie între gagici, mai ales cu cineva care pur și simplu stătea prea aproape de iubitul ei. Va trebui să...

O, nu! Mâna brunetei a aterizat pe coapsa lui Braden.

— Mă întorc într-o secundă, a murmurat Joss

furioasă, trecând pe lângă mine.

Era prea ocupată să părăsească zona barului, cu o privire rece și o furie incandescentă, pentru a observa că Braden îndeapărtase deja mâna femeii de pe coapsa lui. M-am sprijinit cu coatele pe bar, pregătindu-mă de spectacol. Era păcat că mă aflam prea departe de bar pentru a putea s-o aud pe Joss. Ea putea să jupoaie de viu pe cineva numai din vorbe și o făcea cu mult sânge rece. Eram veșnic invidioasă pe abilitatea ei de a se confrunta cu un agresor fără să se transforme într-o idioată albă la față, care vorbește nedeslușit.

Un client s-a apropiat de bar, iar eu mi-am desprins, cam fără chef, privirea de la scenă. În timp ce-i turnam tipului whiskey-ul, parfumul familiar și sexy al lui Cam mi s-a infiltrat în sistemul olfactiv și aș putea jura că m-am clătinat ușor.

Simțindu-i respirația-i călduță pe urechea mea, degetele au început să-mi tremure și am încremenit când am îndeapărtat sticla de pahar. Simțeam căldura corpului său pe toată partea mea stângă, ca și cum ar fi fost lipit strâns de mine.

— Iartă-mă c-am fost un idiot, a murmurat el, cu o voce joasă, sugerând că era sincer.

Vibrația cuvintelor lui pe pielea mea mi-a pricinuit o cascadă de fiori delicioși de-a lungul șirei spinării. M-a

excitat total. Cu greu am reușit să-mi înăbuș icnetul de surpriză.

Simțind că-mi pierd echilibrul, i-am aruncat o privire peste umăr, doar pentru a descoperi că era într-adevăr lipit de mine. Mi-a luat un minut să-i pot procesa scuzele.

Cam a oftat, aplecându-și bărbia până ce nasurile noastre aproape că s-au atins. Privirile ni s-au unit și știam că nu m-aș fi putut mișca nici dacă aș fi vrut.

— Nu te cunosc, a continuat el, ochii lui scrutându-mi chipul. Și n-ar fi trebuit să presupun că te-aș cunoaște.

Acea privire pătrunzătoare a ajuns, în cele din urmă, pe buzele mele și, când ochii i s-au înmuiat de dorință, am simțit o altă undă de furnicături neașteptate între picioare. Mi-am umezit buzele, întrebându-mă ce gust avea gura lui, iar respirația lui a devenit poticnită.

S-a aplecat îndepărtându-se de mine, ochii lui fiind precauți atunci când i-au întâlnit pe ai mei. Am văzut consternarea din ei și tot corpul mi s-a încordat.

Cam era la fel de atras de mine cum eram și eu de el, însă nu voia să fie.

De ce? Eram mai „prejos”?

O durere ascuțită m-a săgetat în piept și mi-am desprins privirea, întorcându-mă la băutura pe care o preparam. Și fiindcă tocmai petrecusem seara

precedentă ținându-i frățiorului meu o predică despre a fi iertător, am dat din cap.

— Scuzele-ți sunt acceptate.

— Așadar, de ce trebuie să ai grijă de fratele tău? Unde sunt părinții voștri?

M-am întors, ștergându-mă de Cam pentru a-i da băutura clientului meu. I-am luat banii, am bătut în casa de marcat și i-am dat clientului restul. Exact atunci când am privit în jur pentru a-i răspunde lui Cam, s-a ivit un alt client.

Barul s-a aglomerat din nou, iar Joss s-a strecurat pe trepte și pe sub tejghea pentru a ne ajuta. În timp ce serveam un client, i-am văzut plecând pe Ellie, Adam și Braden. I-am zâmbit a tachinare lui Joss.

— L-ai alungat?

A ridicat din umeri.

— Dacă intenționează să atragă femei sexy cărora nu le pasă că are sau nu o iubită, atunci, da, îl alung.

— Și dacă se duce la alt bar? Există mai multe femei atrăgătoare acolo care se vor da la el.

— Mda, dar nu sunt obligată să-l văd în ipostaza asta.

— Corect, am murmurat cu ochii la Cam, care se aplecase peste bar în așa fel încât o clientă să-i poată șopti ceva la ureche.

Explozia neașteptată de gelozie care m-a străbătut în

timp ce el s-a tras înapoi și i-a zâmbit cu o aroganță sexuală ostentativă aproape că m-a doborât.

Ce făceam? Ce făcea corpul meu?

Eram cu Malcolm. Eram fericită cu Malcolm.

Hotărându-mă că era timpul să iau o pauză, am prevenit-o pe Joss și m-am ascuns în camera personalului timp de zece minute. Dojenindu-mă pentru o bună parte din acest interval, am reușit să mă adun suficient cât să mă întorc la lucru. Când am revenit, barul se afla într-o nouă perioadă de acalmie, iar Joss și Cam se sprijineau de bar, vorbind între ei. Am tras aer în piept și m-am decis să mă port ca un adult.

— Care-i treaba? am întrebat pe un ton plăcut, apropiindu-mă de ei.

Joss mi-a aruncat o privire surprinzător de stânjenită.

— Cam m-a întrebat despre familia ta. Credeam că i-ai spus deja. Iartă-mă.

Mi-a sărit inima din piept, o undă de greață făcându-mă să mă înfior.

— Dacă i-am spus...

Dându-mi seama ce crezusem eu că voia ea să spună, s-a grăbit să clarifice lucrurile.

— Despre boala mamei tale și de ce trebuie să ai grijă de fratele tău și de ea.

Un val de ușurare m-a cuprins și am respirat profund.

— Așa deci.

Din nefericire, divulgasem prea mult. Când am avut ocazia să-i arunc o privire lui Cam, i-am văzut privirea bănuitoare, oscilând între mine și Joss. De-abia deschisese gura, probabil pentru a pune încă o întrebare, când Joss l-a deturnat.

— Dar tu, Cam? Familia ta e de-aici?

Cu toate că sprâncenele lui erau în continuare ridicate a curiozitate, a dat afirmativ din cap.

— Părinții mei locuiesc la ieșirea din Edimburgh. În Longniddry.

Drăguț, mi-am zis eu. Longniddry era un sat minunat situat lângă apă. Era un loc frumos cu plaje sălbatice și case vechi. Mă întrebam cum o fi fost să crești într-un asemenea loc.

— N-ai frați sau surori care să te domine? și-a continuat Joss interogatoriul. Niciun accident de mașină sau dependență de droguri sau probleme medicale?

Am încercat să mă abțin și să nu pufnesc. Cam a ridicat din umeri, degajat.

— Din câte știu, nu.

Arătând perplexă, Joss l-a privit precaut.

— Vrei cumva să-mi spui că tu ești de fapt un individ stabil emoțional?

I-a oferit zâmbetul lui sexy și eu am căzut pradă unei

alte erupții fierbinți de atracție sexuală.

— Așa îmi place să cred.

Joss mi-a aruncat o privire care spunea: „Ei bine, măcar te am pe tine” înainte să clatine din cap spre Cam ca și când ar fi fost dezamăgită de el.

— Și eu care credeam că am putea fi prieteni.

Cam a râs.

— Aș putea să-mi inventez un trecut tragic dacă ar fi de folos?

— Sau să dezgropi niște întunecate secrete de familie pe care să le pot transforma într-un roman.

— Te țin la curent.

A zâmbit și apoi s-a uitat la mine grijuliu, filtrându-și privirea printre gene. Pentru un bărbat, avea gene al naibii de lungi.

— Am făcut greșeala de a-i spune Beccăi că sunt liber sâmbăta asta și am auzit că a rezervat o masă pentru patru persoane la Martin Wishart.

Mda, sunt convinsă că ultimul lucru pe care ai vrea să-l faci ar fi să iei masa cu mine.

— Mi-a spus Malcolm.

— Deci bănuiesc că vom lua cina împreună.

Joss a chicotit și, întorcându-se să servească un client, a dat un sfat, mai curând nefolositor:

— Încercați să nu vă omorâți unul pe altul.

Am zâmbit cu toată gura și i-am aruncat o privire lui Cam, apoi imediat mi-am dorit să n-o fi făcut. Se părea că el încerca să-și dea seama care era treaba cu mine, de parcă aș fi fost un puzzle misterios pe care era tentat să-l rezolve.

Datorită atenției pe care mi-o acorda, corpul meu se topea de plăcere, însă creierul meu striga să fug de el cât mai departe cu putință.

— Cam m-a întrebat despre familia ta. Credeam că i-ai spus deja. Iartă-mă.

Mi-a sărit inima din piept, o undă de greață făcându-mă să mă înfior.

— Dacă i-am spus...

Dându-mi scama ce crezusem eu că voia ea să spună, s-a grăbit să clarifice lucrurile.

— Despre boala mamei tale și de ce trebuie să ai grijă de fratele tău și de ea.

Un val de ușurare m-a cuprins și am respirat profund.

— Așa deci.

Din nefericire, divulgasem prea mult. Când am avut ocazia să-i arunc o privire lui Cam, i-am văzut privirea bănuitoare, oscilând între mine și Joss. De-abia deschisese gura, probabil pentru a pune încă o întrebare, când Joss l-a deturnat.

— Dar tu, Cam? Familia ta e de-aici?

Cu toate că sprâncenele lui erau în continuare ridicate a curiozitate, a dat afirmativ din cap.

— Părinții mei locuiesc la ieșirea din Edimburgh. În Longniddry.

Drăguț, mi-am zis eu. Longniddry era un sat minunat situat lângă apă. Era un loc frumos cu plaje sălbatice și case vechi. Mă întrebam cum o fi fost să crești într-un asemenea loc.

— N-ai frați sau surori care să te domine? și-a continuat Joss interogatoriul. Niciun accident de mașină sau dependență de droguri sau probleme medicale?

Am încercat să mă abțin și să nu pufnesc. Cam a ridicat din umeri, degajat.

— Din câte știu, nu.

Arătând perplexă, Joss l-a privit precaut.

— Vrei cumva să-mi spui că tu ești de fapt un individ stabil emoțional?

I-a oferit zâmbetul lui sexy și eu am căzut pradă unei alte erupții fierbinți de atracție sexuală.

— Așa îmi place să cred.

Joss mi-a aruncat o privire care spunea: „Ei bine, măcar te am pe tine” înainte să clatine din cap spre Cam ca și când ar fi fost dezamăgită de el.

— Și eu care credeam că am putea fi prieteni.

Cam a râs.

— Aș putea să-mi inventez un trecut tragic dacă ar fi de folos?

— Sau să dezgropi niște întunecate secrete de familie pe care să le pot transforma într-un roman.

— Te țin la curent.

A zâmbit și apoi s-a uitat la mine grijuliu, filtrându-și privirea printre gene. Pentru un bărbat, avea gene al naibii de lungi.

— Am făcut greșeala de a-i spune Beccăi că sunt liber sâmbăta asta și am auzit că a rezervat o masă pentru patru persoane la Martin Wishart.

Mda, sunt convinsă că ultimul lucru pe care ai vrea să-l faci ar fi să iei masa cu mine.

— Mi-a spus Malcolm.

— Deci bănuiesc că vom lua cina împreună.

Joss a chicotit și, întorcându-se să servească un client, a dat un sfat, mai curând nefolositor:

— Încercați să nu vă omorâți unul pe altul.

Am zâmbit cu toată gura și i-am aruncat o privire lui Cam, apoi imediat mi-am dorit să n-o fi făcut. Se părea că el încerca să-și dea seama care era treaba cu mine, de parcă aș fi fost un puzzle misterios pe care era tentat să-l rezolve.

Datorită atenției pe care mi-o acorda, corpul meu se topea de plăcere, însă creierul meu striga să fug de el cât

mai departe cu putință.

— Cam m-a întrebat despre familia ta. Credeam că i-ai spus deja. Iartă-mă.

Mi-a sărit inima din piept, o undă de greață făcându-mă să mă înfior.

— Dacă i-am spus...

Dându-mi seama ce crezusem eu că voia ea să spună, s-a grăbit să clarifice lucrurile.

— Despre boala mamei tale și de ce trebuie să ai grijă de fratele tău și de ea.

Un val de ușurare m-a cuprins și am respirat profund.

— Așa deci.

Din nefericire, divulgasem prea mult. Când am avut ocazia să-i arunc o privire lui Cam, i-am văzut privirea bănuitoare, oscilând între mine și Joss. De-abia deschisese gura, probabil pentru a pune încă o întrebare, când Joss l-a deturnat.

— Dar tu, Cam? Familia ta e de-aici?

Cu toate că sprâncenele lui erau în continuare ridicate a curiozitate, a dat afirmativ din cap.

— Părinții mei locuiesc la ieșirea din Edimburgh. În Longniddry.

Drăguț, mi-am zis eu. Longniddry era un sat minunat situat lângă apă. Era un loc frumos cu plaje sălbatice și case vechi. Mă întrebam cum o fi fost să crești într-un

asemenea loc.

— N-ai frați sau surori care să te domine? și-a continuat Joss interogatoriul. Niciun accident de mașină sau dependență de droguri sau probleme medicale?

Am încercat să mă abțin și să nu pufnesc. Cam a ridicat din umeri, degajat.

— Din câte știu, nu.

Arătând perplexă, Joss l-a privit precaut.

— Vrei cumva să-mi spui că tu ești de fapt un individ stabil emoțional?

L-a oferit zâmbetul lui sexy și eu am căzut pradă unei alte erupții fierbinți de atracție sexuală.

— Așa îmi place să cred.

Joss mi-a aruncat o privire care spunea: „Ei bine, măcar te am pe tine” înainte să clatine din cap spre Cam ca și când ar fi fost dezamăgită de el.

— Și eu care credeam că am putea fi prieteni.

Cam a râs.

— Aș putea să-mi inventez un trecut tragic dacă ar fi de folos?

— Sau să dezgropi niște întunecate secrete de familie pe care să le pot transforma într-un roman.

— Te țin la curent.

A zâmbit și apoi s-a uitat la mine grijuliu, filtrându-și privirea printre gene. Pentru un bărbat, avea gene al

naibii de lungi.

— Am făcut greșeala de a-i spune Beccăi că sunt liber sâmbăta asta și am auzit că a rezervat o masă pentru patru persoane la Martin Wishart.

Mda, sunt convinsă că ultimul lucru pe care ai vrea să-l faci ar fi să iei masa cu mine.

— Mi-a spus Malcolm.

— Deci bănuiesc că vom lua cina împreună.

Joss a chicotit și, întorcându-se să servească un client, a dat un sfat, mai curând nefolositor:

— Încercați să nu vă omorâți unul pe altul.

Am zâmbit cu toată gura și i-am aruncat o privire lui Cam, apoi imediat mi-am dorit să n-o fi făcut. Se părea că el încerca să-și dea seama care era treaba cu mine, de parcă aș fi fost un puzzle misterios pe care era tentat să-l rezolve.

Datorită atenției pe care mi-o acorda, corpul meu se topea de plăcere, însă creierul meu striga să fug de el cât mai departe cu putință.

Capitolul 8

Deși Joss funcționa drept tampon între mine și Cam, tensiunea dintre noi refuza să se risipească. Vineri noaptea i-am ocolit ca o idioată, disperată să nu

trebuiască să repet seara precedentă. Și mă purtam atât de ciudat, încât Joss continua să stea cu ochii pe mine, de parcă se aștepta ca în orice clipă să eclozeze din mine un extraterestru.

Când Malcolm m-a sunat în timpul zilei, m-a năpădit un val de vinovăție la auzul sunetului vocii lui, ca și cum l-aș fi înșelat într-un fel cu gândurile mele impure despre Cam. Nu eram perfectă. Nu era ca și cum nu aș fi fost fără scrupule atunci când alergam după bărbați, încercam să nu mă gândesc la fetele care fuseseră rănite când ei le părăsiseră și încercam să gândesc rațional că era cumva OK să fi fost complice la asemenea trădare, deoarece Cole avea nevoie ca eu să mă mărit cu cineva ca Malcolm. Nu era nimic adevărat în asta. Asta sugera cumva că nu avusesem de ales, dar sigur că exista o opțiune. Alesesem. Și alesesem în mod egoist.

Totuși, trăgeam linia la înșelatul fizic al cuiva. În mod special, trăgeam linie la a fi persoana care înșală direct.

Faptul că-l doream sexual pe Cam părea să fie un pas prea aproape de asta.

Din fericire, vinerea, ca întotdeauna, era mult prea aglomerat ca să fac conversație cu colegii mei. Cam a făcut câteva glume, ne-a făcut să râdem, iar Joss era spirituală ca de obicei. Eu, pe de altă parte, hotărâsem să încerc să atenuez efectul prezenței lui Cam,

concentrându-mă asupra borcanului cu bacșișuri.

Am flirtat în draci și am ignorat felul în care Joss și-a dat ochii peste cap la chicotitul meu de puștoaică. Îmi spusese cândva că aveam un chicotit fals și unul real. Chicotitul meu real era, aparent, „adorabil”, însă cel fals – cel pe care îl foloseam pentru a convinge un tip că eu credeam că era cel mai amuzant tip din lume – o făcea să se suie pe pereți.

Dacă ar fi știut că asta mă făcea să vreau s-o fac și mai abitir!

Îi serveam cu băuturi pe trei tipi care nu erau atrăgători de să te scoată din minți, însă erau fermecători și sexy în felul lor, iar eu eram încântată de atenția lor.

— Serios, ar trebui să sari peste bar și să vii să petreci restul nopții cu noi, a insistat unul dintre ei, cu un zâmbet șmecheresc.

De regulă, îi citeam pe tipii care erau lascivi, dar aceștia se distrau doar.

M-am sprijinit într-un cot pe bar, dându-i tipului scund restul cu o mână, cu cealaltă susținându-mi, gânditoare, bărbia.

— Hmm, unde m-ați duce?

— Am auzit că Fire e un club de noapte destul de bun, a sugerat cel din mijloc, cu ochii strălucindu-i de speranță.

Am pufnit și am făcut un gest cu mâna în jurul barului.

— Lăsați un club pentru altul. Nu, va trebui să faceți mai mult de atât.

Am zâmbit încet și i-am privit pe cei trei aplecându-se spre mine, cu ochii la gura mea.

— The Voodoo Rooms.

Cel scund a dat din cap spre tovarășii lui de parcă ar fi fost o idee grozavă.

Am scuturat din cap drept răspuns.

— Extindeți-vă orizonturile, băieți.

Cel cu zâmbetul șmecheresc și foarte sexy s-a aplecat spre bar în așa fel încât fețele noastre erau la numai doi centimetri distanță. I-am întâlnit privirea cu un zâmbet, în timp ce se uita fix la mine. Brusc, mi-am dat seama că nu se mai juca și era serios, iar mie mi-a pierit zâmbetul. Privirea lui a coborât spre buzele mele.

— Te voi duce oriunde, draga mea, oriunde în lume, dacă îmi dai numărul tău de telefon.

Am auzit pe cineva cu o voce profundă pe care tocmai și-o dregea, înainte să simt o mână caldă lipită pe abdomenul meu. Am tresărit șocată și mi-am răsucit capul pentru a-l vedea pe Cam lipit de mine.

A lui era mâna mare, caldă, lipită de abdomenul meu.

M-a apăsat și m-a tras înapoi de la teigheaua barului.

— Scuzați, a murmurat el, fără nicio expresie pe chip, cu excepția mușchiului care îi tresălta pe maxilar.

Atingerea lui Cam trimisese scânteii în tot trupul meu, pielea furnizându-mă cu o căldură excitantă, și, uluită, l-am lăsat să mă împingă de la tejea, trupul lui lipindu-se de al meu, atunci când a întins mâna pe lângă mine. Mâna i-a alunecat în jurul taliei mele, reușind să-mi ridice tricoul, și palma lui bătătorită mi-a atins pielea descoperită, ținându-mă pe loc, în timp ce s-a aplecat după o sticlă de țarie. Când ne-am îndreptat, privirile ni s-au întâlnit, mi-a trebuit multă voință să nu întind mâna și să-l apuc și eu.

De parcă i-ar fi trecut subit prin minte că încă mă ținea, s-a lăsat pe spate și a dat din cap spre mine, apoi s-a dus spre capătul lui de bar. Am privit lung în urma lui, întrebându-mă de ce simțise nevoia să mă atingă, să mă dea la o parte, în loc să-mi ceară să-i fac loc. De obicei, aș fi interpretat asta ca fiind interes, o invitație, dar Cam îmi trimitea semnale contradictorii. M-am zgâit așa mult timp, încât, atunci când m-am întors, tipii cu care flirtasem atât de sânguincios dispăruseră. Și la fel și potențialul bacșiș.

La naiba!

Afurisitul de Cam.

Restul turei a trecut în zbor și, așa cum mă

obișnuisem în ultimele câteva nopți, m-am grăbit să plec din bar de îndată ce am terminat de făcut curat la închidere, disperată să mă îndepărtez de Cam.

Era ger, așa că am mers în pas vioi spre apartament, evitând bețivii care aruncau o singură privire unei femei și decideau că ar fi fost o țintă grozavă de exersat asupra ei. Lui Joss nu-i plăcea că mergeam singură pe jos spre casă după ce se termina tura, dar eu eram obișnuită cu asta și aveam ca măsuri de precauție o alarmă anti viol pe inelul meu de chei și o doză mică de spray paralizant în geantă.

Am urcat grăbită scările umede ale clădirii mele și aproape că m-am scurs de ușurare și de epuizare, lipindu-mă de ușa de la intrare. În sfârșit acasă.

Hotărând că ar fi fost plăcut să iau cu mine în cameră o ceașcă de ceai, m-am îndreptat spre bucătărie pentru a pune ceainicul la fiert, dar am înmărmurit în pragul ușii.

M-a cuprins o ciudă amestecată cu epuizare la vederea mamei mele bete, leșinate pe podeaua bucătăriei. Din fericire, era îmbrăcată în pijama. Fuseseră dați când o descoperisem zăcând tot așa, dar goală.

M-am întrebat de când zăcea acolo și îmi era frică că n-avea să capete numai o răceală zdravănă de la gresia rece, dar că se lovise și la coloană. Clătinând din cap,

reținându-mi lacrimile de epuizare și frustrare, m-am descotorosit de jachetă și m-am gândit circa un minut cum aveam s-o car înapoi în camera ei, fără să-l trezesc pe Cole și fără să-i produc și mai multe probleme la coloană. M-am gândit că puteam s-o târăsc cât de grijuliu aș fi putut.

Încercând să mă mișc în liniște, am procedat întocmai. Am ridicat-o prinzând-o pe sub brațe și am început să o trag, scoțând-o din bucătărie. Piciorul ei s-a lovit de tocul ușii, trântind-o de perete, și am tresărit, încremenind locului. Speram că nu îl trezisem pe Cole.

Din păcate, tocmai când reîncepusem s-o trag, am auzit ușa de la dormitorul lui deschizându-se. M-am răsucit și l-am văzut stând în hol, zgâindu-se la mine cu ochii împăienjeniți.

— Îmi pare rău, scumpule. Du-te înapoi în pat, am șoptit eu.

Dar Cole a mormăit doar și a scuturat din cap, venind împleticit spre mine.

— Ai nevoie de ajutor?

— Mă descurc.

A mormăit iar și s-a dus s-o prindă pe mama de cealaltă parte. I-a ridicat cu ușurință picioarele și am pornit s-o ducem spre camera ei. L am privit, dar mă uitam și pe unde mergeam. Cole era de înălțimea mea și

continua să crească. Era un puști isteț și care nu avusese o viață ușoară la capitolul părinți. Asta îi dăduse acel aer ostenit în privire care îl făcea să pară mai matur decât era. M-a întristat faptul că frățiorul meu trebuise să crească atât de repede.

Asta, desigur, nu era prima dată când mă ajutase s-o car pe mama în patul ei.

Odată ce am instalat-o în pat, am învelit-o, aranjându-i pilota în jurul corpului, încercând să înlătur orice neajuns și-ar fi provocat zăcând pe gresia rece. Asigurându-mă că îi era destul de cald, am ieșit ușor din dormitorul ei și m-am întâlnit în hol cu Cole.

Am schițat un zâmbet care tremura de oboseală și de tristețe.

L-a văzut și, înainte să o mascheze cu un zâmbet atotcunoscător, am zărit o undă de tristețe străbătându-i chipul.

— Aș avea o idee pentru un nou tip de exercițiu fizic. Ne-ar aduce o groază de bani.

Am schițat un zâmbet.

— Și care ar fi acela?

— Se numește Mama Beată. Implică ridicarea greutăților și ceva exerciții cardio.

Preț de o clipă l-am privit lung, procesând gluma, apoi am izbucnit în chicoteli, trăgându-l spre mine

pentru a-l îmbrățișa. Am simțit cum îmi dau lacrimile atunci când m-a îmbrățișat și el.

El era consolarea mea.

Nu știam ce m-aș fi făcut fără el.

Capitolul 9

Când m-am trezit, era mijlocul dimineții. Am rămas culcată sub pătură, refuzând să cobor din pat. Pentru a economisi banii de încălzire, termostatul era fixat să se declanșeze zilnic. Pornea timp de două ore dimineața și apoi de la cinci după-amiaza. Aerul de dincolo de coconul meu era rece ca gheața și am gemut la nedreptatea de a trebui să mă scol.

Cole mă trezise pentru o secundă cu câteva ore mai devreme pentru a-mi reaminti că se ducea acasă la Jamie și că avea să rămână toată ziua și peste noapte. Îmi aminteam că mormăisem spunându-i să-și ia douăzeci de lire din portofel în caz de urgență, înainte să adorm la loc.

Mi-am aruncat privirea într-o parte pentru a vedea cât era ceasul de pe noptieră. Era zece și jumătate. Chiar trebuia să mă scol și să merg să cumpăr de mâncare înainte să mă pregătesc pentru seara măreață și oribilă cu Becca și Cam.

Au!

— Bine. Unu, doi, trei, am numărat eu.

La „trei” mi-am dat păturile la o parte și am sărit din pat. Era singura metodă de a ieși. Nu puteam să fac lent chestia cu să-mă-strecor-de-sub-așternuturi căci riscam să adorm în plină tentativă. Tremurând, am privit tânjind la salteaua mea.

Îmbufnată, am ieșit grăbită pe hol pentru a da drumul la apa fierbinte de la duș. O ceașcă de ceai mi-a ținut de cald în timp ce așteptam și am deschis ușa de la camera mamei pentru a vedea ce făcea.

Era trează.

— 'Neața.

— 'Neața, a mormăit ea, trăgându-și păturile mai aproape. E-al naibii de frig.

Asta fiindcă ai zăcut leșinată pe podeaua bucătăriei, Dumnezeu știe pentru cât timp.

— Vrei o ceașcă de ceai și niște pâine prăjită?

— Da, ar fi bine, draga mea, a spus, ghemuindu-se și mai bine sub pături.

După ce i-am făcut ceai și pâine prăjită și am așteptat-o să mă asigur că mănâncă, am lăsat-o singură și m-am pregătit pentru ziua ce urma. Pe lângă cumpăratul mâncării, trebuia să iau o felicitare pentru ziua lui Angie, prietena mea, cea de la salonul unde lucrasem cu

câțiva ani în urmă. Înainte de Joss, nu avusesem prietene apropiate din cauza... ei bine... rezervei mele, însă Angie și Lisa, de la salon, erau fetele cu care ieșeam în oraș și ținuseră loc de cele mai bune prietene. Nici pe ele nu le mai văzusem de luni întregi, cu toate că ne trimiteam reciproc mesaje în mod frecvent.

Mi-am pus jacheta de lână care se închidea în talie, mi-am înfășurat un fular imens în jurul gâtului și mi-am tras în picioare, peste jeanși, cizmele mele tricotate Uggs. Părul meu proaspăt spălat îmi cădea pe umeri în cascade și știam că ar fi trebuit să-l leg, dar tremuram la gândul de a-mi lăsa urechile descoperite în frig. Mi-am luat mănușile și geanta și eram gata.

Strigându-i la revedere mamei, am ieșit grăbită pe ușă, fiind la fel de nerăbdătoare ca întotdeauna să mă aflu oriunde, numai nu închisă în apartament cu ea. Am coborât încet treptele, trăgându-mi mănușile, iar la auzul unui hohot de râs masculin am rămas locului în capul treptelor care duceau la etajul de sub noi.

Apartamentul nelocuit de sub noi se părea că nu mai era nelocuit.

Ușa acestuia era deschisă larg și am privit cu ochii mari de mirare cum doi tipi cărau o măsuță pentru cafea pe ultimele câteva trepte și pe palier.

— Ai lovit piciorul.

Bărbatul extrem de înalt, cu părul negru, îmbrăcat într-un tricou de rugby, îi zâmbea superior companionului său, în timp ce ajunseseră amândoi pe palier.

Celălalt tip era ceva mai scund, lat în umeri și cu un păr negru ciufulit îndesat sub un fes de lână. Când s-a întors să-i zâmbească obraznic prietenului său, mi-am dat seama că mă aflam în prezența unui seducător. Tipul era superb și zâmbetul îmi spunea că știa exact ce să facă cu el.

— Nici n-o să observe.

— E o adâncitură în lemn.

— Ei, îi conferă caracter.

Am mai făcut un pas, iar mișcarea mea le-a atras atenția amândurora. Am simțit o jenă în stomac în timp ce priveam ușa deschisă de la apartament. Aveam un vecin nou. Un vecin nou care avea să suporte văicărelile de bețivă ale maică-mii.

Grozav.

Tipul cu fesul a rânjit apreciativ la vederea mea, sorbindu-mă din priviri, din cap până în picioare, l-am aruncat o privire fugară prietenului său și am descoperit că și el mă măsura zâmbitor. Am intrat automat pe frecvența de flirt și le-am răspuns cu un zâmbet discret și o fluturare a degetelor.

— Bună.

Tipul cu fes și-a potrivit greutatea jumătății sale de masă pentru cafea, în timp ce m-a întrebat:

— Locuiești aici?

— În apartamentul de deasupra voastră.

A pufnit și a clătinat din cap, în timp ce se uita lung la prietenul lui.

— Cam a fost mereu un ticălos norocos.

Instantaneu, m-am încordat la auzul numelui.

— De ce durează atâta? a întrebat o voce joasă și cunoscută din interiorul apartamentului.

Când a ieșit Cam din apartament, eu eram deja cu gura căscată.

— Cam? am strigat, nevenindu-mi să cred.

Tresărind, Cam s-a uitat spre mine, uluirea relaxându-i trăsăturile.

— Jo?

— Ăăă...

Prietenul înalt și-a întors capul de la mine și de la Cam spre tipul cu fes.

— Ticălosul norocos deja o cunoaște.

L-am ignorat, cu inima bubuindu-mi în piept, acum că privirea mea îl țintuise pe Cam pe palier. Stătea în fața mea, îmbrăcat într-unul dintre tricourile lui uzate și o pereche de jeanși, încălțat cu ghetetele lui de motociclist,

cu părul ciufulit și cu ochii încercănați de la lipsa de somn. În ciuda evidentei oboseli, părea să vibreze de o energie care mă absorbea. Când intra într-o încăpere, îi simțeam vitalitatea, puterea. Erau puțini oameni pe lumea asta care aveau acest gen de prezență. Braden Carmichael era unul. Cameron Maccabe era, în mod cert, altul.

Și se muta în apartamentul de sub mine?

Simțeam că mi se accelerase pulsul la gândul că el era atât de aproape de toate secretele și rușinea mea.

— Te muți aici?

Privirea i-a zburat dincolo de mine, spre nivelul de deasupra noastră.

— Locuiești aici?

Simțeam o greutate în stomac.

— În apartamentul de deasupra ta.

— Iisuse!

Cam a oftat, părând la fel de nefericit ca și mine din pricina revelației.

— Ce mică e lumea!

Mai curând orașul e mic.

— Foarte mică, am murmurat eu.

Cum de se întâmplase asta? Oare soarta mă ura? Dintre toate coincidențele din lume, de ce mă blagoslovesc cu una atât de mare și de rahat?

— Ăăă, asta devine tot mai grea, s-a plâns tipul cu fes, arătând cu o mișcare a capului spre măsuța de cafea.

Am privit la mărimea bicepsilor săi și m-am îndoit că era câtuși de puțin grea. Cam a făcut un gest cu mâna spre apartament.

— Duceți-o înăuntru, băieți. Mulțumesc.

— Nu, nu.

Tipul cu fes a scuturat din cap, zâmbind superior, neluându-și ochii de la mine.

— Mai întâi prezintă-ne lui Miss Scoția.

Am simțit cum mă îmbujoram la auzul complimentului, detestând faptul că, într-o oarecare măsură, confirma părerea lui Cam despre mine.

Cam s-a încordat și și-a încrucișat brațele la piept.

— Duceți-o înăuntru!

Dumnezeule, eram atât de netrebnică, încât nu putea nici măcar să mă prezinte prietenilor săi. Ignorând durerea din piept, i-am zâmbit tipului cu fes.

— Eu sunt Jo.

Tipul cu fes și tipul înalt au rămas cu gurile căscate.

— Jo? au întrebat, surprinși, la unison, de parcă ar mai fi auzit de mine.

Încurcată, am ridicat din sprâncene, în timp ce i-am aruncat o privire întrebătoare lui Cam. Tot trupul i se încordase și le făcu prietenilor săi un gest aproape

imperceptibil din cap.

Prietenii lui nu s-au prins unde bătea el.

— Jo de la bar, Jo?

Cam le vorbise de mine? Stingherită, mi-am schimbat centrul de greutate de pe un picior pe celălalt, nefiind sigură în ce culori mă zugrăvise.

— Eu sunt.

Cei doi au rânjit, iar tipul cu fes a dat din cap în chip de salut.

— Eu sunt Nate, iar el e Peetie.

L-am privit, nevenindu-mi să cred.

— Peetie?

Nu era genul de nume la care te-ai fi așteptat pentru cineva de mărimea lui. Peetie avea o față drăguță, prietenoasă și deschisă.

— Gregor. Numele de familie e Peterson.

— A, înțeleg.

— Cam ne-a spus totul despre tine, Jo, a continuat Nate, evitând căutătura urâtă a lui Cam.

Simțindu-mă ușor zdruncinată de faptul că el le vorbise prietenilor săi despre mine și foarte curioasă de ce le-o fi spus despre mine, m-am decis că era timpul să-mi văd de drum, astfel încât să pot să rumeg ideea că îmi era vecin.

Dacă mă gândeam mai bine, îi spusese lui Joss că își

găsisse un apartament mai ieftin.

Din nou... dintre toate locurile, de ce trebuise să fie în blocul meu?

M-am hotărât să pretind că nu-mi păsa de ceea ce le spusese Cam.

— Păi, să nu credeți o iotă din ce v-a spus.

L-am ignorat pe Cam, trecând pe lângă el și le-am zâmbit prietenilor săi.

— Cam are nefericitul obicei de a-și forma o părere înainte de a ajunge să cunoască pe cineva cu adevărat.

Nate a încuviințat.

— Mda, ne-a spus ce măgar a fost cu tine.

Asta m-a făcut să rămân cu un picior în aer, așa că m-am răsucit pentru a-l privi lung pe Cam.

El a ridicat din umeri în direcția mea, afișând în continuare un chip de pe care nu se putea citi nimic.

— Ți-am spus că-mi pare rău.

Privirea mea s-a îndreptat spre zâmbitorii lui prieteni, apoi din nou la el.

— Păi, în cazul ăsta, bănuiesc că s-ar putea, de fapt, să te cred. Vecine.

Și, cu o mișcare a capului drept salut, am coborât scările cu grijă.

— Asta-i Jo? a întrebat Nate cu voce tare, în timp ce mă îndepărtam, vocea lui propagându-se în jos, spre

mine, și nu m-am putut abține să nu ciulesc urechile pentru a asculta.

— Taci din gură, a șuierat Cam printre dinți. Hai să aducem și restul lucrurilor înăuntru!

— Dumnezeule mare, nu glumeai, nu-i așa? Cât de afurisit de lungi sunt picioarele alea?

— Nate...

— Cum de suporti, amice? Dacă tu nu încerci să faci ceva, am să încerc eu.

Mormăitul lui Cam a reverberat până la mine.

— Intră dracului în apartament!

S-a trântit ușa, iar eu am tresărit, împiedicându-mă pe ultimul palier. Ce naiba însemna asta? Ce spusese Cam despre mine?

Stilul simplu al restaurantului cu lemnul său de esență moale și cu decorul liniștitor în bej și crem ar fi trebuit să adauge măcar un calm aparent situației.

Dar n-o făcea.

Ședeam vizavi de Becca și de Cam, cu Malcolm alături, și mă rugam ca eu să fiu singura care simțea tensiunea sufocantă de la masă. Comandaserăm și mâncaserăm antreurile, iar în tot acest răstimp Becca și Malcolm întreținuseră conversația. În timp ce așteptam să sosească felul principal, m-am foit stânjenită în tăcerea care se lăsase în grupul nostru.

Din clipa în care sosisem împreună cu Malcolm, evitasem disperată să mă uit la Cam. Îmi ocupase toată ziua gândurile și pot să jur că pulsul nu-mi coborâse de când descoperisem că era vecinul nostru. Cele mai rele scenarii mi se derulau în minte. Cam auzind-o pe mama, Cam descoperind de ce mama era uneori atât de afurisit de zgomotoasă, Cam lăsând să-i scape asta față de cineva important pentru mine... să spunem, față de Malcolm.

Și da, dacă era să fiu sinceră cu mine, eram îngrijorată și de faptul că părerea deja nu prea grozavă pe care o avea Cam despre mine urma să fie complet întunecată de adevărul despre starea mamei mele. De ce îmi păsa ce credea el, nu-mi dădeam seama. Nu-l cunoșteam. Nu știam cu adevărat ce fel de om era. Nu avusesem nicio conversație cu miez.

— Fo, îmi place rochia ta. Malcolm are gusturi foarte bune, nu-i așa?

Becca zâmbea peste marginea paharului ei de vin.

Am reușit să zâmbesc și eu într-o părere drept răspuns, nesigură dacă era perfidă sau sinceră.

— Și mie îmi place rochia ta.

Eu eram sinceră. Becca era îmbrăcată cu o rochie de culoare închisă cu paiete aurii, cu decolteu discret și cu fustă scurtă. Arăta elegantă și scumpă.

Malcolm era, ca întotdeauna, spilcuit, într-un costum din trei piese cu o cravată verde smarald care se asorta cu rochia mea, iar Cam... ei bine... Cam era Cam.

Cu toate că-i evitasem privirea, nu mă putusem abține și îi cercetasem ținuta. Singura concesie făcută unei ținute mai formale era o pereche de pantaloni negri – pantaloni negri de costum pe care îi purta cu un tricou imprimat, o geacă uzată din piele neagră de motociclist și ghete. Din politețe, își scosese geaca din piele la masă.

Cumva, nu puteam decât să-l admir. Se îmbrăca așa cum voia el să se îmbrace și nu dădea doi bani pe ce gândeau ceilalți. De aceea, probabil, era atât de al naibii de atrăgător indiferent ce ar fi purtat.

— Și pantofii sunt drăguți, zâmbi Becca. I-am ochit încă de când ai intrat.

Cam a pufnit, înfigându-și plictisit furculița în șervet. A schițat un zâmbet.

— Malcolm, pur și simplu ador cravata ta. Merge de minune cu ochii tăi.

Malcolm a zâmbit la ciudatul lui simț al umorului și a arătat spre tatuajele lui Cam.

— Mie îmi place desenul. Ce zice scrisul negru?

M-am aplecat în față. Voisem să știu asta din prima clipă în care l-am cunoscut.

— Fii Caledonia, a răspuns Becca, uitându-se iritată la brațul lui Cam. Și nu te obosești să-l întrebi ce naiba înseamnă, căci n-o să-ți spună.

Nici măcar n-am mai fost luată prin surprindere de șocul cald al furnicăturilor dintre picioarele mele atunci când Cam a schițat un zâmbet. Aparent, orice făcea el mă excita. Preț de o secundă, privirile ni s-au întâlnit și, îmbujorându-mă, mi-am coborât-o pe a mea.

— Ei bine, cu dragonul ce este? a continuat Malcolm. El are vreo semnificație?

Cam a dat aprobator din cap.

— Eram semnificativ de beat când mi l-am tăcut.

— O, nu, a râs Malcolm. Unul din acelea.

— Unul din acelea. Aveam douăzeci și doi de ani, mă întâlneam cu o femeie mai în vârstă, care, întâmplător, era artistă de tatuaje. Ne-am îmbătat și am sfârșit pe scaunul ei, ea m-a întrebat ce tatuaj voiam, eu i-am spus: „Surprinde-mă” ...

A ridicat din umeri.

Am râs la gândul că se dăduse jos de pe scaun și descoperise că avea un dragon fioros pe braț.

— Așadar, ți-a făcut un dragon în negru și violet?

Cam mi-a oferit zâmbetul lui cuceritor.

— Era pasionată de fantasy. Ar fi trebuit să-mi amintesc asta înainte de a fi fost de acord să mă așez pe

scaunul ei.

— E o operă de artă uimitoare.

— Păi, Anna e o artistă uimitoare.

— Oprește-te sau s-ar putea să devin geloasă, l-a întrerupt Becca râzând, dar râsul ei suna fals.

Nu exista niciun „s-ar putea”. A luat o sorbitură din vinul ei și și-a schimbat direcția privirii de la el la mine.

— Deci, Cam mi-a spus despre fericita coincidență.

Malcolm m-a privit pieziș.

— Ce coincidență fericită?

— O, noul apartament al lui Cam... E în clădirea lui Jo. Apartamentul de sub al ei, de fapt.

— Zău? Malcolm mi-a aruncat o privire care tachina înainte de a-i zâmbi lui Cam. Va trebui să-mi spui cum e. Jo refuză să mă lase să mă apropii.

M-am foit stânjenită, sub privirea curioasă a lui Cam, care părea să întrebe: „La naiba, ce fel de relație aveți voi doi?”

— E la fel ca oriunde în Edimburgh.

— Foarte informativ, mulțumesc. Ești la fel de rău ca Jo.

— Ți-a luat mult să-ți duci lucrurile înăuntru? l-a întrebat Becca exact când sosea felul al doilea.

Cam a așteptat până ce am fost serviți cu toții și am început să mâncăm înainte să răspundă.

— Toată ziua.

— Știi, ar fi putut să dureze mai puțin dacă te-ai fi sinchisit să arunci toate cărțile alea de benzi desenate.

— Deja ți-am răspuns nu la această sugestie, i-a răspuns Cam alene.

Becca a clătinat din cap și s-a întors spre noi, evident frustrată.

— Are sute în ambalaje sigilate din plastic, cutii peste cutii. E ridicol. Știu că ar trebui să înțeleg, căci sunt artistă, dar nu pricep deloc.

Malcolm a dat din cap în direcția ei.

— Recunosc că nici eu nu înțeleg nicicum fascinația pentru benzile desenate.

— Nu știu.

M-am trezit vorbind, gândindu-mă la lumile pe care le crease Cole și la lumile pe care le împărtășise cu mine prin intermediul iubirii pentru benzile desenate și romanele grafice.

— Consider că e ceva captivant la ele. Cele mai multe sunt despre oameni obișnuiți care se ridică la nivelul extraordinarului. Citim cărți de felul acesta zilnic. Doar că acestea au imagini grozave care ilustrează ceea ce cuvintele nu reușesc.

Voiam să evit reacția lui Cam față de cuvintele mele, însă căldura privirii sale mi-a atras privirea și, când

acestea ni s-au întâlnit, s-au susținut. Și nu s-au mai desprins una de cealaltă. Am simțit că respir poticnit din cauza zâmbetului său blând și a ochilor lui calzi, iscoditori.

— Joss spune că fratele tău desenează și scrie propriile lui benzi desenate.

Gândul la Cole m-a făcut să zâmbesc mai degajată.

— E foarte talentat.

— Mi-ar plăcea să arunc o privire peste ele cândva.

— Cred că lui Cole i-ar face plăcere.

Nu știam de ce am spus asta. Nu-l voiam pe Cam în apropierea lui Cole sau a apartamentului meu. Era din cauza felului în care mă privea. Ca și cum ar fi văzut ceva ce îi plăcea și n-avea nimic de a face cu fața mea drăguță, picioarele mele lungi sau sânii mei obraznici. Cuvintele care îmi ieșiseră de pe buze îi făcuseră plăcere și sorbeam aprecierea lui.

Ce proastă eram!

— Jo?

Mi-am desprins privirea de la Cam la auzul vocii.

Nu. M-am încordat. Nu se poate.

M-am foit în scaunul meu și m-am uitat în ochii cuiva foarte cunoscut. O durere neașteptată mi-a străpuns pieptul în timp ce un val de amintiri năvălea peste mine.

O, Doamne! Oare cineva era în mod special crud cu

mine? Vreau să spun, cu câte coincidențe ar putea avea de-a face o persoană într-o singură zi?

— Callum?

Ochii mei scrutau fața frumoasă a fostului meu iubit. Nu ne mai văzuserăm de circa un an. Ne întâlnisem întâmplător de câteva ori de când ne despărțiserăm cu trei ani în urmă, dar niciodată într-un loc unde să putem vorbi.

Am observat vreo câteva riduri în jurul ochilor, care nu fuseseră acolo pe când ne întâlneam, dar acestea nu făceau decât să-i sporească farmecul. Nicio şuviță din părul lui negru și mătăsos nu era în dezordine, iar costumul lui era croit splendid pentru silueta lui perfectă. Bruneta minionă de lângă el era o tânără frumusețe cam de vârsta mea.

— Jo, mă bucur să te văd.

A făcut un pas depărtându-se de partenera lui și mi s-a părut că am văzut un licăr de-o clipă în ochii lui. M-am ridicat de la masă și am fost imediat strânsă în brațe. Nu-și schimbase colonia și acest lucru mi-a stârnit amintiri senzuale. Sexul cu Callum fusese cel mai bun de care avusesem parte vreodată – nimic pervers sau excepțional de aventuros, ci natural și satisfăcător. Din păcate, m-am întrebat dacă asta era ceea ce ne-a ținut împreună atâta timp.

Mâinile lui Callum alunecau familiar în jurul trupului meu în timp ce mă trăgea în îmbrățișarea lui și acum una dintre ele era lipită în partea inferioară a spatelui meu, cealaltă atingându-mi fundul.

— Mi-a fost dor de tine, a murmurat, strângându-mă ușor.

Am râs agitată, desprinzându-mă din îmbrățișarea lui.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Cineva își dregea vocea și mi-am întors capul să-l văd pe Malcolm zgâindu-se la noi, cu sprâncenele ridicate mai să-i atingă părul.

— O, Malcolm, el e Callum Forsyth. Callum, el e iubitul meu, Malcolm Hendry.

Malcolm s-a ridicat pe jumătate astfel încât să poată să se întindă și să-i strângă mâna lui Callum. Callum l-a privit cu prudență, murmurând un politicos „Bună”, înainte ca privirea lui să revină asupra mea.

— Arăți uluitor.

— Mulțumesc.

I-am aruncat o privire partenerei sale, întrebându-mă dacă intenționa să o prezinte. Urmărindu-mi privirea, Callum a părut, deodată, să-și dea seama că ea era acolo.

— O, ea e Meaghan. Logodnica mea.

Uau, ce modalitate de a saluta o fostă iubită în fața

logodnicei lui. Aproape că i-am aruncat o privire dojenitoare.

— Mă bucur să te cunosc.

— Și eu la fel, mi-a răspuns ea politicoș, surâzându-i dulce lui Callum.

Dacă aș fi fost în locul ei, aș fi fost scoasă din sărite de faptul că logodnicul meu își ținea mâna pe fundul altei femei. Dacă aș fi fost în locul ei...

Prostii, Jo, m-am dojenit. Spui numai prostii. Dacă ai fi fost în locul ei, te-ai fi prefăcut că n-ai văzut nimic în așa fel încât să nu provoci o ceartă și să-l superi.

În timp ce mă zgâiam la fostul meu iubit și la noua lui logodnică, am văzut că nu se schimbase nimic. Putea ea să fie minionă și brunetă, dar era probabil o altă versiune a mea. Acea privire nostalgică din ochii lui Callum era inspirată, probabil, de minunata noastră viață sexuală și nimic mai mult, căci... el nu mă cunoscuse.

Eram iubita perfectă. Gândindu-mă la acele momente, nu-mi aminteam să ne fi certat vreodată. De ce? Deoarece eu nu mă certam niciodată. Eram mereu de acord cu el sau îmi țineam limba în frâu. Nu-mi păsa ce făceam atâta vreme cât îl făcea fericit. Eram blândețea întruchipată. Și când în cele din urmă nu i-am mai satisfăcut fiecare toană, când am pus nevoile familiei

mele mai presus de ale lui, a rupt-o cu mine.

Un fior m-a străbătut și m-am îndepărtat cu un pas de Callum, toate acele amintiri calde evaporându-se. Oare Cam vedea asta atunci când se uita la mine și la Malcolm? Eram așa și cu Malcolm? Nu ne certam niciodată. Eu eram mereu de acord... dar aceasta era modalitatea de a-l păstra, nu? I-am aruncat o privire și l-am văzut încruntându-se. Voiam ca acest bărbat să mă ceară de nevastă într-o zi, nu? Nu conta dacă acest bărbat mă cerea de nevastă pe mine, cea adevărată, sau nu.

Am simțit cum mi se strângea stomacul.

Nu?

Nu conta.

...nu?

M-am uitat din nou la Callum, cu un zâmbet încordat.

— Mai bine mă întorc la cină. Mi-a făcut plăcere să te revăd după atâta timp, și, Meaghan, mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Am dat din cap a salut și m-am strecurat înapoi la locul meu.

Am știut că au dispărut când Malcolm și-a întors privirea la mine.

— Ești bine?

— Sunt bine.

— Cine era?

— Fostul meu iubit.

Becca și-a reprimat un chicotit.

— Un iubit care nu prea putea să-și țină mâinile acasă.

— Cam prea mult, a murmurat Cam, și eu mi-am ridicat ochii numai pentru ca privirile să ni se întâlnească iar.

Nu-mi dădeam seama ce era în mintea lui. Oare era supărat?

— Da, bine, a replicat Malcolm iute. Cu siguranță nu-i păsa că logodnica lui era alături de el.

Ție ți-a păsat? Malcolm, ție ți-a păsat? I-am aruncat o privire și aproape că am înjurat din pricina modului în care se uita la Cam. Nu la Callum. La Cam. M-am încruntat, complet zăpăcită.

— Te-ai supărat?

Privindu-l cu precauție pe Cam, Malcolm mi-a zâmbit și și-a strecurat brațul pe după spătarul scaunului meu.

— Iubito, la sfârșitul serii, tu ajungi în patul meu. N-am de ce să fiu supărat.

I-am surâs vag, luată prin surprindere de comentariul care nu-i stătea în fire și apoi mi-am încercat norocul cu o nouă privire la Cam. Farfuria lui părea să prezinte un mare interes pentru el și, de vreme ce nu-i puteam citi în

ochi, i-am interpretat limbajul trupului. Își încleștase maxilarul, își strânsese furculița în pumn până ce încheieturile degetelor i se albiseră și avea umerii încordați.

Acum Cam era cel supărat?

Iisuse, de-a ce ne jucam unul cu celălalt?

Capitolul 10

— Unde pleci?

Malcolm și-a petrecut brațul în jurul taliei mele pentru a mă opri să cobor din patul lui.

Contrariată, m-am oprit. Aceasta era partea din noapte când mereu plecam.

— Rămâi. Rămâi cu mine în noaptea asta.

Cina devenise stranie după apariția lui Callum. Malcolm părea supărat, comportându-se subit arogant și posesiv față de mine, iar dispoziția Beccăi se înăcrise deopotrivă cu cea a lui Cam. Am fost recunoscătoare atunci când Malcolm a decis că era timpul să plecăm, luându-mă la el acasă. Însă, de îndată ce am ajuns în prag, a sărit pe mine, sărutându-mă violent și agresiv, nevoia lui fiind imediată și intensă.

Am sfârșit prin a face sex pe canapeaua din camera de zi. A fost prima dată când am tăcut sex în altă parte în afara patului său.

Mi-am dorit să consider experiența excitantă, dar nu fusese. Avusesem senzația unei revendicări și, cu gândurile mele împrăștiate, nu era o revendicare pe care s-o savurez. După luni în care mă rugasem pentru acest moment, nu-mi venea să cred că mă întrebam dacă mi-l doream sau nu.

Malcolm mă cărase în brațe în patul lui după partida de sex de pe canapea, unde tăcuse dragoste cu mine, tandru, duios... dar indiferent cât de mult aș fi încercat, nu-mi puteam deconecta mintea, gândurile bâzâind în jurul capului meu, asemenea multor cărucioare într-un raion al unui supermarket – erau relevante, dar nu duceau nicăieri unde să aibă noimă.

— Simt că în seara asta ești în altă parte.

Malcolm m-a tras de talie, lipindu-mă de el.

— M-aș simți mai bine dacă ai rămâne, dar numai dacă vrei și tu.

Am inspirat adânc, încercând să-mi amintesc că asta era exact ceea ce-mi doream. Așadar, Malcolm nu mă cunoștea atât de bine precum credea. Țsta era un lucru bun. Și, oricum, Cole se afla acasă la Jamie. Singura pentru care îmi făceam griji era mama, și zău că speram doar că n-avea să dea foc apartamentului.

M-am relaxat, cuibărindu-mă în brațele lui Malcolm.

— Bine.

M-a strâns și mai bine în brațe, mângâindu-mă pe braț.

— Mi-aș dori să-mi spui ce se întâmplă.

M-am încordat.

— Nu se întâmplă nimic.

— Tot spui asta, dar eu nu te cred.

Am bâjbâit în căutarea unei scuze.

— Am probleme cu mama.

— Ai putea să mă lași să te ajut.

La dovada lui de bunătate, m-am lipit de el, plantându-i un sărut pe gât.

— Mă ajuți deja. Să fiu cu tine mă ajută.

M-a sărutat pe păr.

— În seara asta n-ai fost cu mine. Nu e pentru prima dată și nici pentru a doua oară. Una peste alta, asta ar fi pentru a treia oară.

O, Dumnezeu! Știa că din nou n-ajunsesem la orgasm. Dacă sexul cu mine era îngrozitor, oare avea să-mi dea papucii? M-am încordat.

— Nu te critic. Sunt îngrijorat.

S-a desprins de mine și mi-a ridicat bărbia în așa fel încât să mă poată privi în ochi.

— Țin la tine, Jo. Sper că și tu ții la mine.

Am încuviințat, sinceră.

— Țin cu adevărat la tine. Au fost câteva săptămâni

dificile, însă îți promit că o să fie mai bine.

Mi-a lipit un sărut blând pe buze și ne-am cuibărit sub pilotă.

— Hai să începem prin a-ți oferi un somn ca lumea. Muncești prea mult.

L-am îmbrățișat, lăsând ca răbdarea și bunătatea lui să acționeze ca un balsam pentru nervii mei chinuiți.

— Pari să te înțelegi bine cu Cam.

La auzul spuselor lui am deschis ochii larg.

— Nu chiar.

— Hmm.

Mâna i-a alunecat în jos pentru a-mi prinde șoldul în căușul palmei, lipindu-mă de el.

— Nu sunt sigur în ceea ce-l privește. Nu-mi place cum se uită la tine. Și nu-mi place că locuiește atât de aproape de tine.

Aproape că m-am încordat la nuanța de suspiciune din glasul lui Malcolm și a fost nevoie de un mare efort de voință să rămân relaxată. Comportamentul lui din acea seară fusese tare ciudat.

— Ai fost puțin deplasat astă-seară. Am crezut că era din pricina apariției lui Callum...

Malcom a răspuns mormăit.

— Ba nu. Nu te simțeai în largul tău în preajma lui. Oricine putea să vadă asta. Nu, nu asta m-a deranjat.

Dar pe Cam îl deranjase. Ușoara criză de posesivitate a lui Malcolm din acea seară și revendicarea mea de pe canapeaua din camera de zi nu aveau legătură cu Callum. Fuseseră din cauza lui Cam. Văzuse modul în care mă privise Cam și asta îi stârnise orgoliul lui de mascul Alfa. Și, deși Callum îmi pusese mâna pe fund, în fața lui Malcolm, acest lucru nu-l deranjase, deoarece eu nu reacționasem.

Dar Cam îl sâcâise.

Căci eu reacționasem.

M-am strâns în Malcolm, încercând să-mi forțez pulsul să scadă.

— Și pe mine mă enervează.

Am încercat să-mi maschez atracția, căutând scuze pentru reacția mea față de Cam.

— Ca să fiu sinceră, la serviciu de-abia schimbăm câte o vorbă.

Nu-mi dădusem seama cât de tensionat era Malcolm până ce nu i-am simțit mușchii relaxându-se.

— Am de gând să-i găesc de lucru în grafică. De dragul Beccăi.

Mda. De dragul Beccăi.

A durat ceva timp până să adorm după acea conversație.

Am deschis ochii brusc, inima bătându-mi cu putere

în cavitatea toracică. Simțisem că ceva nu era în regulă.

Unde eram? Am încercat să clipesc pentru a-mi elibera ochii de încețoșare somnului, astfel încât să-mi pot concentra privirea.

De ce îmi era atât de al naibii de cald?

Malcolm. Eram în camera lui.

Privirea mi-a coborât spre brațul care mă ținea de talie și m-am întors să privesc peste umăr pentru a-l vedea pe Malcolm dormind profund în spatele meu.

Am fluturat din gene pentru a-mi apăra ochii de lumina care se infiltra printre jaluzele.

Cât era ceasul?

Ridicându-i brațul cât de blând am putut, m-am strecurat, coborând din pat și m-am dus în vârful degetelor spre dulapul oriental lăcuit pe care îmi lăsasem ceasul.

— Fir-ar, am șuierat, căscând gura la oră.

Trecuse de ora douăsprezece. Fiind duminică, Cole probabil că venise acasă mai devreme în speranța că aveam să-l duc la familia Nichols la masa de duminică. Și eu nu eram acasă. Unde îmi era mobilul? Unde îmi era rochia?

Rahat, rahat, rahat.

— Jo? a murmurat Malcolm și privirea mi-a zburat înapoi, la pat, unde el, somnoros, mă privea lung. Unde

pleci?

— Am dormit prea mult. Ar fi trebuit să fiu deja acasă pentru Cole și mama.

— La naiba, a mormăit el. Cât e ceasul?

— Douăsprezece și un sfert.

— Am senzația că e mai devreme.

— Păi, nu e, i-am răspuns, exasperată.

Nu eram sigură din cauza cui. Am țâșnit, traversând camera, și i-am plantat un sărut în fugă pe obraz, înainte să ies val-vârtej din casă.

— Te sun eu mai târziu! i-am strigat, înșfăcându-mi rochia de pe podeaua dormitorului său.

Mi-am găsit pantofii, chiloții, sutienul și poșeta în camera de zi și, în timp ce mă îmbrăcam în viteză, mi-am chemat un taxi pe speaker.

A sosit imediat și m-am năpustit din duplex, tremurând din pricina gerului care venea dinspre apă, înainte să urc în căldura binefăcătoare din taxi. Am profitat și mi-am verificat mesajele.

Aveam unul de la Joss, care mă întreba dacă aveam să mă duc 1? Prânz la ei.

Și, la naiba, aveam unul și de la Cole, pe care mi-l trimisese cu câteva ore în urmă. Nu-l văzusem. Se părea că părinții lui Jamie se certaseră și, prin urmare, Cole fusese nevoit să ia un taxi și să se ducă acasă azi-noapte.

LA NAIBA!

În halul în care eram de nervoasă și confuză, prânzul de duminică nu era o idee bună. I-am răspuns printr-un mesaj lui Joss să-i dau de știre că aveam să sar peste masa de săptămâna aceasta.

Când taxiul a tras în fața apartamentului, am urcat în fugă scările cu pantofii mei cu tocuri de cincisprezece centimetri, nepăsându-mi de țăcănitul ca de cuie pe oțel care se auzea în toată clădirea. În trecere, am aruncat o căutătură urâtă spre ușa lui Cam, apoi m-am năpustit pe ultimele trepte, intrând ca o furtună pe ușă, doar ca să fiu întâmpinată de râsul lui Cole. Râs ce a fost urmat de un un altul, masculin, profund. Mi-a sărit inima din piept, ca o pisica speriată ce se agață de piciorul stăpânului.

— Cole? am intrat vijelios din hol în camera de zi și m-am oprit brusc.

Frățiorul meu era așezat pe podea, înconjurat de desenele lui, râzând față în față cu Cameron Maccabe. Lui Cole îi străluceau ochii într-un fel pe care nu-l mai văzusem de mult timp și, pentru moment, nu m-am gândit decât la cât de mult mă durea că nu-l vedeam așa de fericit mai des.

Și apoi am realizat faptul că în apartamentul meu se afla Cam.

Cam era în apartamentul meu.

Apartamentul meu, unde locuia mama.

Mi s-a făcut rău.

— Io!

Cole a sărit în picioare, privirea înnegurându-i-se.

— Am fost îngrijorat.

— Îmi pare rău.

Am clătinat din cap, gesticulând cu telefonul mobil.

— N-am primit mesajul tău până acum douăzeci de minute.

— E în regulă. Totul e în regulă.

Cam s-a ridicat, zâmbindu-i lui Cole. Acea expresie s-a risipit complet atunci când s-a întors cu fața spre mine, blândețea topindu-i-se într-o expresie imposibil de citit.

— Jo!

— Cam, ce cauți aici? l-am întrebat cu sufletul la gură, cu privirea îndreptată spre hol, gândindu-mă la mama ascunsă în camera ei.

Poate că aș fi putut să-l scot din apartament înainte ca ea să-și facă apariția.

A pășit pe lângă Cole, bătându-l pe umăr aproape protector, înainte să vină spre mine.

— Hai să vorbim. Pe hol.

Năucită, l-am privit trecând de mine.

— Acum, Jo!

Am tresărit la tonul poruncitor al vocii lui, enervarea luând locul uluielii. Cum îndrăzneam să-mi vorbească în felul acesta? Nu eram un afurisit de câine. Mi-am mijit ochii la Cole.

— Ce s-a întâmplat?

— Johanna, acum! s-a răstit Cam.

M-am îndreptat de spate. Ar fi putut la fel de bine să mă bată la fund cu o curea. I-am aruncat lui Cole o privire care îi promitea o pedeapsă pentru că-l lăsase pe Cam să intre în apartament, apoi m-am răsucit pe călcâie și l-am urmat pe Cam în casa scării.

Mi-am pus mâinile în șolduri, sfidându-l, în timp ce-l priveam dușmănos.

— Ei?

Cam și-a încrucișat brațele la piept și am privit de-a dreptul fascinată cum i se încordau mușchii.

— N-ai de gând să vii încoace?

Vocea lui autoritară m-a făcut să-mi ridic privirea la trăsăturile lui – erau încordate, ochii lui albaștri scăpărând în direcția mea. Cineva era scos rău de tot din sărite.

— N-am de gând să țip ca să mă auzi.

Pufnind enervată, mi-am scos pantofii din picioarele care mă dureau și i-am aruncat în casă. Picioarele mele desculțe au pășit pe betonul rece ca gheața, în timp ce

coboram treptele spre el, iar asta păru să mă trezească. De asemenea, m-a făcut să realizez pe deplin în ce hal arătam.

— Ce e? De ce erai în apartamentul meu?

Cam s-a aplecat spre mine, fețele noastre fiind aproape la același nivel. Curbura blândă a buzei lui superioare dispăruse, acoperită de buza lui inferioară. Frumoșii lui ochi de culoarea cobaltului erau injectați și el arăta și mai obosit decât fusese cu o zi în urmă. În pofida enervării lui pe mine, care era evidentă și misterioasă, mi-am dorit involuntar să mă lipesc de el, să-i simt brațele puternice cuprinzându-mă și să inhalez mirosul de Cam și de colonie.

— Poate că mai întâi ai vrea să-mi spui ce fel de soră își lasă frățiorul singur toată noaptea să se descurce cu o mamă alcoolică și care e puțin cam prea dornică să ridice mâna asupra lui. Hmm? Ce fel de soră ar lăsa un puști pentru ca ea să-și desfacă picioarele pentru cineva care, probabil, nu știe lucruri elementare despre ea? a șuierat el, cu ochii aruncând fulgere de dezgust. Taman când credeam că m-am înșelat de tot în ceea ce te privește, tu-mi dovedești că am dreptate cu egoismul tău de neînchipuit.

Nu puteam să respir. Ce voia să spună, că era dornică să ridice mâna asupra lui Cole?

— A trebuit să-l ajut pe Cole azi-noapte. Am auzit țipete din apartament și m-am dus să văd dacă erai bine. Însă tu erai plecată. Iar el era singur cu asta.

Cam n-ar fi putut să arate mai dezamăgit nici dacă ar fi încercat. De fapt, părea înfuriat de faptul că era dezamăgit de mine.

— Ar trebui să-ți fie al naibii de rușine.

Am rămas fără cuvinte.

Simțeam cum lacrimile dădeau să-mi curgă și eu am încercat să mi le rețin, refuzând să-l las să mă vadă plângând. Atacul lui părea să reverbereze în jurul meu și mi-a trebuit un moment să mă adun, să ajung la o decizie despre cum să reacționez.

Primul meu gând era la Cole.

Ce voia Cam să spună? În stomac, am simțit cum mă ardeau frica și o furie latentă.

Cât despre Cam, n-avea decât să creadă ce dorea despre mine. Avea antecedente în a se pripi cu concluziile și în a mă sfâșia. Pe cât de mult eram atrasă de el, la fel de mult știam, fără niciun dubiu, că n-aveam să pot să-l plac pe acest bărbat. Mă rănea cu atâta ușurință!

Și nu merita un răspuns.

M-am întors, cu ceea ce speram că fie o demnitate calmă, dar Cam nu avea să-mi îngăduie nici măcar asta.

M-a prins de braț și m-a tras înapoi, cu fața spre el, iar sângele mi s-a scurs din obraji pe măsură ce agresiunea puternică mi-a declanșat amintirile.

— Târfuliță netrebnică, dă-mi aia.

Tata m-a prins de braț, degetele lui învinețindu-mă în timp ce mă trăgea spre el, smulgându-mi telecomanda televizorului din mână.

Am încremenit de frică, anticipând următoarea lovitură.

— Mereu în calea mea, la naiba!

Când s-a aplecat în fața mea, roșu la față de la alcool și de furie, i-am simțit respirația care duhnea a bere.

— Nu te uita așa la mine!

A ridicat mâna la mine și eu m-am îmbărbătat, vezica mea dându-și drumul de spaimă înainte ca el să mă lovească cu dosul palmei, trimițându-mă grămadă pe podea, simțindu-mi obrazul arzând de o durere intensă care făcea ca ochii și nasul să mă usture. Am simțit umezeala impregnându-mi chiloții.

— Dispari din fața mea înainte să-ți trag o mamă de bătaie.

Am scâncit, încercând să văd printre lacrimi.

— Scoală-te!

A venit spre mine și eu m-am târât pe podea...

— Dă-mi drumul! am șoptit panicată. Te rog, dă-mi

drumul.

Cam și-a luat imediat mâna de pe mine.

— Jo?

Am scuturat din cap, ochii mei concentrându-se din nou asupra lui. Vedeam că și el pălise, dezgustul dispărându-i din privire, înlocuit fiind de o îngrijorare frustrată.

— Jo, nu intenționez să-ți fac rău.

Am scos un sunet sfidător. Prea târziu.

— Stai departe de mine, Cam, am reușit să îngaim tremurând și, de data asta, când m-am întors să plec de lângă el, m-a lăsat.

L-am găsit pe Cole stând în picioare în hol, și după furia pură din trăsăturile lui copilărești, mi-am dat seama că auzise toate cuvintele biciuitoare ale lui Cam despre mine. A scuturat din cap, cu pumnii strânși pe lângă corp.

— Îmi pare rău, mi-a spus, în timp ce închideam ușa în urma mea. M-a ajutat cu mama și apoi... și-a arătat interesul pentru lucrările mele, benzile mele desenate. A fost o prostie. Am crezut că era grozav. Jo, îmi pare tare rău.

M-am rezemat de ușă, încă tremurând. Aveam întrebări și nu eram sigură că voiam cu adevărat să aud răspunsurile.

— De ce i-ai dat drumul înăuntru?

Cole a oftat adânc și și-a trecut mâna prin păr.

— Am ajuns acasă târziu și probabil că am trezit-o. Era într-una din toanele ei. Țipa și n-am putut s-o fac să tacă. Iar apoi am auzit o bătaie la ușă și Cam strigând numele tău. Avea să trezească toată clădirea, așa că am deschis ușa să văd cine naiba era.

Mi-am încleștat maxilarul. Cam știa adevărul despre mama.

Oare viața mea putea deveni și mai de rahat?

— Ei bine, acum știe totul despre mine.

De parcă și-ar fi amintit ce îl auzise pe Cam spunându-mi, Cole și-a îngustat ochii cu un aer răzbunător.

— Știe pe dracu' tot.

— Vezi cum vorbești!

Cole s-a mărginit să mă privească lung și, în timp ce o făcea, i-am cercetat chipul să văd semnele. Oare era ceva roșeață pe pometele lui sau era doar lumina? Mi s-a strâns pieptul de povara atâtor emoții.

— El zice... m-am forțat, flexându-mi degetele tremurânde. El zice că ea te-a lovit.

— A fost nimica toată, a spus Cole, ridicând din umeri.

El a ridicat din umeri și întreaga mea lume s-a clătinat

periculos.

— Mama te-a lovit? Te-a mai lovit până acum?

Simțeam lacrimi de furie în colțul ochiului, iar Cole le-a văzut.

De data asta, când mi-a răspuns, i-a tremurat ușor gura.

— Jo, au fost doar niște palme. Nu e ceva ce nu pot duce.

M-am prins cu mâna de abdomen, simțind că mi se făcea greață, iar lacrimile mi s-au revărsat peste pleoape.

Nu. Nu! NU!

Am început să plâng și m-am lipit de ușă.

Am crezut că am făcut tot ce-mi stătea în puteri să-l apăr de durerea fizică și emoțională produse de mâinile unui părinte violent. Și se părea că nu făcusem nici pe departe destul.

— Jo!

L-am simțit pe Cole apropiindu-se de mine timid.

— De asta nu ți-am spus nimic.

— Ar fi trebuit.

Am încercat să respir printre lacrimi.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

Brațele lui m-au cuprins și, ca de atâtea ori în ultima vreme, m-am trezit că eram alinată de frățiorul meu, în

loc să fie invers.

În cele din urmă, lacrimile au conținut și m-am dus în camera de zi, unde Cole mi-a adus o ceașcă de ceai. Pe măsură ce băutura fierbinte îmi ajungea în stomac, părea că ațâța flăcările furiei mele clocotitoare împotriva mamei.

Să-l neglijeze pe Cole fusese un lucru.

Să-l abuzeze fizic era cu totul altceva.

— De câte ori?

— Jo...

— Cole, de câte ori?

— Numai în ultimul an. Câteva palme când și când. Spune că seamănă cu tata. Totuși, eu n-am lovit-o, Jo. Îți jur.

Mi-am amintit de bombănelile murmurate din ultima vreme despre asemănarea lui Cole cu tata – amărăciunea din acele comentarii, tendința de a-l învinovăți, resentimentul. Ar fi trebuit să văd.

Mai rău, mi-am amintit o vânătaie pe care o avusese în jurul ochiului drept și pe obraz cu câteva luni în urmă. El îmi spusese că Jamie l-a lovit atunci când deveniseră din cale afară de exuberanți în timpul unui joc video cu bătăi. I-am privit lung obrazul.

— Vânătaia?

Știa la ce mă refeream. Și-a lăsat privirea în pământ,

încovoiindu-se.

— Devenise isterică. Mă tot lovea și eu am încercat să scap fără s-o lovesc, dar am căzut peste colțul mobilei de bucătărie.

Crescând cu un tată agresiv care mă făcuse să mă tem de confruntări, de certuri, de furie, devenisem pasivă. Nu mă înfuriam cu una, cu două. Până ce l-am cunoscut pe Cam.

Chiar și atunci, l-am crezut că voi simți vreodată genul de furie pe care o simțeam acum.

Pe Cole îl percepușem mereu ca fiind copilul meu. Era copilul meu. Și eu nu-l protejasem.

— Mă duc să mă uit la televizor un timp, i-am spus calm, încercând să rumeg noile informații.

— Jo, zău că sunt bine.

— Mda.

A oftat și s-a ridicat.

— Înțeleg că nu mergem la familia Nichols azi.

— Nu.

— În regulă. Păi... dacă ai nevoie de mine, sunt în camera mea.

Nu știu cât timp am stat acolo privind în gol la televizor, oscilând între a mă duce în camera mamei și a o sufoca cu o pernă și a împacheta lucrurile lui Cole și ale mele și a pleca, sperând că amenințările mamei erau

nefondate. La auzul unui sunet în spatele meu, am clipit și m-am întors. Nu era nimic acolo.

Am crezut că am auzit ușa de la intrare deschizându-se.

Acum o luam razna.

Epuizată de tumultul emoțiilor prin care trecusem în ultimele douăzeci și patru de ore, m-am trântit pe spate pe canapea și am închis ochii. Aveam nevoie să fac un duș și să mă schimb, dar îmi era frică să merg spre camera mamei. Îmi era teamă că eu, cea veche, cea pasivă, eram pe punctul de a-mi ieși din fire – într-un mare fel.

Ceva mai târziu, s-a întâmplat cel mai rău lucru cu putință.

Ușa mamei s-a întredeschis și eu m-am ridicat în capul oaselor, încordându-mă în timp ce o priveam apărând în hol. Avea părul în neorânduială și era îmbrăcată cu halatul ei roz scămoșat. Se ducea spre bucătărie, ducând în mână o sticlă goală și o cană.

Am simțit un flux de sânge în urechi, împingându-mă să mă ridic, deși eu nu-i cerusem corpului meu s-o facă. Era ca și cum aș fi fost prinsă înăuntrul capului meu, dar nu mai controlam mișcarea membrelor. Cu inima bubuindu-mi în piept, am urmat-o în bucătărie.

S-a întors la auzul pașilor mei și s-a rezemat de blatul

de bucătărie, punând cana jos. Zâmbea vag și m-a salutat:

— Bună, scumpo.

Privind-o, tot ce-mi puteam aminti era umilința groaznică pe care o simțisem din cauza tatei cu pumnii lui iuți și cuvintele pline de ură. Eram lipsită de orice fel de respect de sine din cauza acelui bărbat.

Cum îndrăzneam ea să-i facă același lucru lui Cole – să încerce să strice tot ce făcusem pentru a-l proteja cu scopul de a nu fi nevoit să simtă la fel? Era o durere aparte să ai părinți care să te găsească lipsit de valoare, să te găsească atât de imposibil de iubit încât să poată să-i rănească pe cei care natura le ceruse să-i protejeze. Nu voiam ca și Cole să simtă acea durere...

...iar cățeaua asta trecuse la fapte și îl bătuse.

Cu un strigăt animalic de furie adâncă care mă rodea, m-am aruncat asupra ei. Trupul meu l-a izbit pe al ei de blat, făcând-o să dea cu capul de partea de sus a mobilei de bucătărie, iar eu m-am simțit satisfăcută de tresărirea ei de durere.

Cum e? Cum E?

Am întins mâna s-o prind de beregată, nu cu putere, dar amenințător, iar ea se holba la mine cu ochii mari, înfricoșați.

M-am aplecat spre ea, tremurând din pricina reacției

mele, tremurând din cauza trădării.

Da, trădare.

Ne trădase pentru gin.

Mă trădase, rănind ce iubeam eu cel mai tare.

Am încercat să-mi trag sufletul, pieptul ridicându-se și coborând rapid, și mi-am strâns mâna în jurul beregatei ei.

— Dacă vreodată...

Am scuturat din cap, nevenindu-mi să cred.

— Dacă te mai atingi vreodată de Cole... te omor!

M-am împins în ea.

— Te omor, la dracu'!

Ochii îi licăreau și a încuviințat imediat, înghițind înfricoșată. M-am uitat urât la ea, cumva incapabilă să-mi iau mâna de pe beregata ei.

Am simțit o atingere pe braț.

— Jo?

Încet, dar sigur, lumea a revenit în jurul meu și m-am cutremurat, relaxându-mi strângerea în timp ce mă întorceam spre stânga.

Cole stătea lângă mine, palid, privindu-mă lung, de parcă nu mă mai văzuse niciodată.

O, Dumnezeule!

Am privit peste umărul lui și l-am văzut pe Cam stând în cadrul ușii de la bucătărie, cu o expresie sumbră.

O, Doamne!

Când m-am întors, mama se ghemuise lipindu-se de blatul de bucătărie.

Ce fac?

M-a cuprins rușinea... și am rupt-o la fugă.

Am trecut pe lângă Cole în viteză, m-am strecurat pe lângă Cam, ignorându-i strigătele. Năpustindu-mă pe ușă, am coborât în viteză scările, desculță, neștiind unde mă duceam, știind numai că trebuia să fug de persoana în care tocmai mă transformasem în bucătărie.

Ceva m-a apucat de braț, forțându-mă să mă opresc.

În fața mea a apărut chipul încețoșat al lui Cam și eu m-am tras, încercând să scap, însă brațele lui păreau să fie pretutindeni. L-am lovit, mârâind și înjurându-l, și cu cât mă zbăteam mai tare, cu atât mai liniștitoare îi devenea vocea.

— Cam, dă-mi drumul, l-am implorat eu, epuizarea scurgându-mi puterea din membre. Te rog!

Am izbucnit în hohote, până să mă pot opri, și deodată plângeam, țipetele mele violente, îndurerate, înlăcrimate fiind înăbușite în curbura gâtului său, în timp ce el mă cuprindea în brațe.

M-am lipit de el, lăsându-l să mă susțină, lacrimile mele udându-i tricoul și pielea în timp ce mă strângea și mai tare în brațe.

— Plângi în voie, mi-a șoptit alinător la ureche.
Descarcă-te.

Capitolul 11

Lacrimile mi s-au oprit până la urmă și respirația mi-a devenit mai ușoară pe măsură ce căldura trupului lui Cam și îmbrățișarea lui strânsă alinau durerea în care mă aflam.

Pe măsură ce mi se uscau lacrimile, mi-a trecut prin minte că tocmai avusesem o cădere nervoasă în fața singurei persoane din lume care n-aș fi vrut vreodată să fie martoră la așa ceva.

Iar el fusese blând.

M-am tras înapoi, dându-i drumul brusc lui Cam, dar el a continuat să mă țină lejer de brațe. Incapabilă să-l privesc în ochi, m-am uitat la stânga mea și o mișcare mi-a atras atenția. Icnetul mi s-a blocat în gât, căci atunci când am înclinat capul l-am văzut pe Cole stând pe trepte, încruntat și cu ochii înnegurați, plini de îngrijorare.

Mâinile lui Cam îmi frecau umerii în sus și în jos, într-un gest de mângâiere, iar eu n-am mai putut să evit să mă uit la el. Privirile ni s-au întâlnit și am simțit cum mă copleșeau emoțiile.

Umilința.

Rușinea.

Furia.

Recunoștința.

Neliniștea.

Teama.

— Îmi pare rău, am murmurat, privirea alunecându-mi din nou spre Cole. Mai bine l-aș duce pe Cole înăuntru.

— Ba nu.

Surprinsă, privirea mi s-a întors, atrasă ca de un magnet la Cam. Expresia lui era tulbure, dar hotărâtă, și scutură din cap.

— Vino la mine. Am să-ți fac o cafea.

— Trebuie să vorbesc cu Cole.

Frățiorul meu fusese martor la atacul meu asupra mamei. Eram îngrozită de ce ar fi putut gândi despre mine și aveam nevoie să-i explic.

— Poți să vorbești mai târziu cu Cole. Mai întâi ai să-ți îngădui un minut pentru tine.

M-am gândit la Cole singur cu mama în apartament și am simțit un nod în stomac.

— Nu se întoarce acolo fără mine.

— Poftim.

Cam mi-a dat, într-un final, drumul pentru a-și putea scoate portmoneul din buzunarul de la spate al jeanșilor.

L-am privit cum scotea o bancnotă de douăzeci de lire și i-o întindea lui Cole.

— Crezi că ai putea să-i suni pe amicii tăi să-i rogi să vă întâlniți și să vă duceți la un film la Omni Center?

Țintuindu-l cu privirea pe Cam, Cole a coborât spre noi cu un aer de autoritate care m-a uimit. Fiecare zi reprezenta un nou progres spre maturitate – mai ales zile cum era cea de azi. Când a ajuns lângă Cam, cu privirea emanând înțelegere și maturitate, a luat bancnota cu grijă.

— Da, pot să fac asta.

— Dar...

Protestul mi-a fost întrerupt de Cole, care a clătinat din cap ca un părinte în fața copilului său. Am rămas cu gura căscată, în mare parte din pricina surprizei, și l-am privit cu un amestec de mândrie și îngrijorare, în timp ce el îl privea cu ochii mijiți pe Cam.

— Pot să am încredere în tine că vei avea grijă de ea?

Cam a slobozit un oftat profund, dar i-a răspuns lui Cole de parcă ar fi vorbit cu un bărbat de pe poziții egale.

— Știu că merit asta, însă îți promit că de acum înainte o voi trata pe sora ta cu respectul pe care îl merită.

Eram consternată de schimbul de replici. Faptul că

eram deja în stare de șoc nu făcea să fie mai ușor de înțeles ce se petrecea între ei și acesta a fost, probabil, motivul pentru care i-am permis lui Cole să ia banii de care știam că avea nevoie Cam și să iasă din clădirea noastră. Tot de aceea m-am lăsat purtată în apartamentul lui Cam.

Apartamentul lui, la fel ca al nostru, era luat cu chirie și, cu toate că era decorat în culori neutre, avea mare nevoie să fie zugrăvit. Mobila lui Cam era practică și confortabilă, neținând cont de considerente de stil, cu excepția canapelei uriașe tapițate cu piele întoarsă de culoare neagră și a fotoliului asortat. M-am trezit că sunt condusă spre canapea, unde m-am așezat amorțită, privind lung la spațiul care încă era înțesat de cutii de ambalat.

— Ceai? Cafea?

Am scuturat din cap.

— Apă, te rog.

Când Cam s-a întors cu un pahar de apă pentru mine și cu o cafea pentru el, l-am privit cum s-a instalat în fotoliul aflat drept în fața mea și inima mi-a luat-o la galop.

Ce căutam aici? De ce, deodată, Cam devenise atât de drăguț? Ce voia? Ar fi trebuit să mă întorc în apartamentul meu și să fac față consecințelor.

— Jo!

Vocea lui profundă, aspră, m-a făcut să-mi cobor bărbia. Mă zgâiam la tavan și nici măcar nu-mi dădeam seama. Când m-am uitat la Cam, am simțit cum mi se încorda tot trupul. Ochii lui îmi scrutau chipul de parcă își dorea să pătrundă înlăuntrul meu și să-mi dezgroape toate secretele. Mi s-a tăiat respirația sub intensitatea privirii lui.

— Ce naiba s-a întâmplat cu viața ta, Jo? Cum de-ai ajuns aici?

Mi-a scăpat un hohot de râs amar de pe buze și am scuturat din cap spre el. Eu îmi puneam zilnic aceeași întrebare.

— Nu am încredere în tine, Cameron, așa că de ce ți-aș spune ție ceva?

Regretele i-au înlocuit îngrijorarea și în ochi i se citea o remușcare sinceră.

— Corect. Și n-am cuvinte să-ți spun ce oribil mă simt că m-am luat de tine din pricina lui Cole. A coborât pentru a mă face să înțeleg cum stau lucrurile.

Brusc, mi-a aruncat un zâmbet trist care mi-a crescut iute tensiunea.

— Jur că am crezut că avea să-mi tragă una.

Pentru urechile mele, așa ceva nu constituia tocmai o veste bună, lucru pe care Cam probabil că l-a simțit,

căci a devenit imediat grav.

— Jo, nu trebuie să te îngrijorezi vreodată că puștiul ăsta ar putea să fie dezamăgit de tine. Te iubește din tot sufletul. Iar de scena la care am asistat în bucătărie – n-ai de ce să te simți jenată. Era o mamă care își proteja copilul. Căci exact asta ești tu pentru el. Mai mult o mamă decât o soră – acum îmi dau seama.

A scos un sunet înecat în regret.

— Mă simt cumplit în legătură cu modul în care ți-am vorbit. Mă simt oribil fiindcă ai aflat în felul ăsta că mama ta îl bătea pe Cole.

Mi-am lăsat privirea în pământ și n-am mai putut vorbi. Nu i-am putut răspunde la scuze – în parte deoarece partea răutăcioasă din mine gândea: Bine. Mă bucur că te simți oribil.

— Ai nevoie să vorbești cu cineva. Ce s-a întâmplat pe hol a fost deoarece tu ții totul în tine, Dumnezeu știe de când, de luni... de ani? Jo, te rog vorbește cu mine.

În loc de asta, am luat o gură din paharul cu apă, cu degete tremurânde – de la adrenalină sau de la teama mea emoțională de Cam, n-aș ști să spun.

— Bine.

Mișcarea lui Cam m-a făcut să-mi ridic privirea spre el, iar el s-a aplecat în față, expresia chipului său părând mai deschisă decât o văzusem vreodată.

— Poate că te ajută dacă mă cunoști mai bine.

Răspunsul meu a fost un pufnit lipsit de umor.

— Poftim? Ai fost cumva terapeut într-o viață anterioară?

Cam s-a strâmbat.

— Până acum n-am mai fost acuzat de așa ceva. Vezi tu, de obicei femeia e cea care mă roagă să mă deschid în fața ei. Prima despre care sunt interesat să aud nu vrea să-și deschidă sufletul față de mine. Nu-i bine pentru egoul meu.

Mi-a adresat un zâmbet menit să mă convingă și mi-am amintit de prima dată când l-am văzut, urmărind cum îi zâmbea în felul acesta Beccăi și gândind că așa face orice ca acel zâmbet să-mi fie adresat mie.

Ciudat cum au reușit câteva săptămâni să schimbe totul.

Cam a văzut cum mă înneguram și expresia lui s-a schimbat.

— În regulă, Jo, întreabă-mă ceva. Orice vrei tu să știi.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Orice? Deci vorbea serios că voia să mă ajute? Ei bine, știam o modalitate de a afla. Privirea mi-a căzut pe tatuajul de pe brațul lui, cel cu scrisul negru, FII CALEDONIA. Vocea ritmată a Beccăi îmi răsuna în minte: Nu te obosi să-l întrebi ce

naiba înseamnă, căci n-o să-ți spună.

— Jo?

Mi-am desprins privirea de la tatuajul lui și i-am privit chipul sever.

— Ce înseamnă inscripția? FII CALEDONIA?

I s-a ivit un zâmbet în colțul gurii, în timp ce mă privea cu ochi scânteietori.

— Bine jucat.

Eram deja pregătită sufletește pentru dezamăgire. N-avea cum să țină Cam la mine suficient de mult încât să-mi divulge secretul din spatele tatuajului său. Întrebarea mea avea să demonstreze că interesul lui pentru mine era doar curiozitate și că puteam să revin la a uri faptul că știa mai multe despre viața mea decât trebuia.

Așa că, atunci când s-a relaxat în fotoliul său, ochii lui neslăbindu-i pe ai mei, am fost mai mult decât luată prin surprindere atunci când mi-a răspuns:

— E ceva ce mi-a spus tata mie.

— Tatăl tău? am întrebat cu respirația întretăiată, încă uluită că el îmi oferise un răspuns.

Ce însemna asta?

Cam a dat din cap, cu un aer absent care îmi spunea că era undeva, departe, pierdut printre amintiri.

— Am crescut în Longniddry cu o mamă care mă iubea ca ochii din cap și un tată afectuos. N-am mai

cunoscut doi oameni care să se iubească mai mult sau care să își iubească puștiul mai mult decât mă iubeau ei pe mine. Ca să nu mai spun că fratele tatălui meu, unchiul despre care ți-am povestit, a fost ca un al doilea tată pentru mine. Puteam conta pe el. Eram un grup strâns unit. Când am intrat în adolescență, am trecut prin ce trece toată lumea. Încerci să afli cine ești și te zbați să rămâi constant, atunci când oamenii din jur par atât de diferiți de tine. Te întrebi, ăsta sunt eu? Pubertatea te face să fii capricios, dar pentru mine a fost doar exacerbată atunci când, la șaisprezece ani, părinții m-au rugat să ne așezăm și mi-au spus că fusesem adoptat.

La asta nu mă așteptasem. Am rămas cu gura căscată.

— Cam... am murmurat compătitor, atrăgându-i privirea.

A clătinat puțin din cap, de parcă mi-ar fi spus: „Acum sunt bine”.

— Atunci m-a dat peste cap. Subit, existau doi oameni pe lume care mă abandonaseră, care, cine știe din ce motive, nu m-au iubit suficient cât să vrea să mă păstreze. Și cine erau ei? Cum erau ei? Dacă mama și tata nu erau părinții mei adevărați, atunci cine naiba erau? Felul în care râdeam n-avea nimic de-a face cu tata, așa cum crezusem... Visele lor, talentele lor... posibilitatea ca bunătatea, inteligența și pasiunile lor să

fie transferate asupra mea dispăruse. Cine eram eu?

Mi-a zâmbit trist.

— Nu-ți dai seama cât de important este să simți că aparții de ceva, că faci parte dintr-o moștenire de familie, până ce n-o mai ai. E o parte uriașă a identității tale în creștere. E o parte uriașă a identității tale și cred că, după ce am aflat adevărul, am suferit mult. Am reacționat ca un idiot – am chiulit de la școală, m-am drogat, aproape că mi-am distrus șansele de a absolvi cu calificativele de care aveam nevoie pentru a intra la Colegiul de Artă de la Universitatea Edimburgh pentru a urma designul. O insultam pe mama, îl ignoram pe tata. Mă gândeam în mod constant să-mi caut părinții naturali. Nu mă puteam gândi la nimic altceva și în perioada de provizorat păream hotărât să distrug tot ce avusesem, în speranța că voi afla cine socoteam eu că ar trebui să fiu. Câteva luni mai târziu i-am șterpelit mașina tatei pentru a face o plimbare. Din fericire, poliția nu a dat peste mine, dar un perete da. Am bușit râu mașina și tata a trebuit să vină să mă ia. Eram beat. Șocat. Și odată ce tata m-a făcut cu ou și cu oțet pentru că pusesem atât viața mea, cât și a tuturor celorlalți în pericol, m-a luat la o plimbare pe plajă. Și ceea ce mi-a spus mi-a schimbat viața.

— Fii Caledonia, i-am replicat eu blând.

— Fii Caledonia.

Cam a zâmbit, cu ochii plini de dragoste pentru bărbatul care-i fusese tată.

— A spus că acesta nu era numele pe care îl dăduserăm noi pământului nostru, Scoției, ci numele pe care i-l dăduseră romanii. Eram obișnuit ca el să peroreze tot felul de chestii despre istorie, așa că am crezut că avea să urmeze o predică plictisitoare. Însă ce mi-a spus în acea zi a schimbat totul pentru mine – a pus totul într-o altă perspectivă. Știi, oamenii vor încerca mereu să te facă să fii cine vor ei să fii. Oamenii, timpul, evenimentele, toate vor încerca să te formeze și să te facă să crezi că nu știi cine ești. Dar nu contează în cine încearcă ei să te transforme sau ce nume încearcă să-ți dea. Dacă rămâi fidel ție însuți, poți să le contracarezi mașinațiunile și să fii în continuare tu însuți sub toate acelea. Fii Caledonia. Se prea poate să fie numele pe care alții l-au dat țării, dar asta n-a schimbat țara. Și mai bine, am îmbrățișat numele, păstrându-l, dar neschimbându-ne niciodată pentru el. Fii Caledonia. Mi l-am tatuat pe braț la optsprezece ani pentru a-mi aminti zilnic de cele spuse de el.

Mi-a zâmbit trist.

— Dacă aș fi știut câți oameni aveau să mă întrebe ce înseamnă, nu mi l-aș fi pus undeva atât de afurisit de

vizibil.

Mi-au dat din nou lacrimile privindu-i chipul lui Cam, relaxându-se plin de umor. Mă durea pieptul din cauza unei senzații de plenitudine pe care o mai simțisem foarte rar și mi-am dat seama că era bucurie. Mă bucuram pentru el. Mă bucuram că avusese parte de o asemenea iubire în viața lui.

— Pare a fi un tată grozav.

Știam că dacă aș fi avut acel fel de iubire în viața mea, lucrurile ar fi luat o altă turnură pentru mine.

Cam a încuviințat, ridicându-și ochii zâmbitori pentru a mă privi.

— Am niște părinți minunați.

A ridicat privirea în tavan și chiar și din unghiul acela am văzut că s-a înnegurat.

— Uneori e nevoie de zile ca aceasta ca să-mi amintesc lucrul ăsta.

— Ai să-i suni imediat ce plec eu, nu-i așa?

Mi-a surâs timid și inima mi s-a strâns văzând cum se îmbujorează.

— Probabil, a murmurat.

— Sunt fericită pentru tine, Cam.

Mi-am netezit agitată rochia în care eram îmbrăcată încă de la cina din seara precedentă.

— Nu-mi pot imagina cum e să te întrebi cine îți sunt

adevărații părinți. Dar, într-o oarecare măsură, înțeleg cum te simți abandonat de singurii doi oameni din lume, care se presupune că te vor. Nu e cel mai plăcut sentiment, nu-i așa? Aș schimba ceea ce am avut pentru ceea ce ai avut tu într-o secundă.

Ochii lui Cam m-au țintuit din nou de canapea.

— Și ce anume ai avut tu?

Mâinile îmi tremurau în timp ce-mi trăgeam iar rochia peste picioare.

— Vezi tu, singura persoană care știe adevărul despre viața mea adevărată e Joss.

— Nu Malcolm? Nici Ellie?

— Nu. Numai Joss. Nu vreau să mai știe nimeni altcineva.

— Asta e o povară al naibii de grea pe care s-o duci singură.

— Cam.

M-am aplecat în față, ochii mei înlăcrimați cercetându-i chipul, pulsul accelerându-mi-se concomitent cu lupta mea de a ajunge la decizia dacă să am sau nu încredere în el.

— Eu...

— Jo!

S-a aplecat și el în față și m-am încordat sub privirea lui gravă.

— Ceea ce tocmai ți-am spus, despre adopție și despre tatuaj – există în lumea asta doar o mână de oameni care știu despre asta. Mama, tata, Peetie și Nate. Și acum și tu. Tu și cu mine începem de la zero azi. Nu sunt un ticălos care să te judece iar și iar și să te catalogheze greșit de fiecare dată. Ai încredere în mine. Te rog!

— De ce?

Am clătinat din cap, total contrariată de interesul lui. Vreau să spun, știam că eram atrași sexual unul de celălalt, chiar dacă n-am fi recunoscut-o cu voce tare, dar asta era cu totul altceva. Asta era ceva diferit... mai intens – și nu crezusem că putea fi ceva mai intens decât felul în care trupul meu se trezea la viață în preajma lui Cam.

A clătinat cu putere din cap.

— Sincer, nu știu. Tot ce știu este că n-am tratat pe nimeni așa cum te-am tratat pe tine și n-am întâlnit pe nimeni care s-o merite mai puțin, îmi plăci, Jo. Și fie că vrei s-o recunoști, fie că nu, ai nevoie de un prieten.

Afurisitele acelea de lacrimi se furișau pe la coada ochilor, amenințând să se reverse. Am inspirat adânc, luându-mi privirea de la el, mutându-mi-o la biroul mare din colțul camerei. Pe el era proptită o planșetă de desen pe care se afla o schiță, însă nu-mi dădeam seama

ce reprezenta. Am mijit ochii în timp ce meditam dacă ar trebui sau nu să-i spun totul.

— Johanna, unde e tatăl tău? De ce îl crești tu pe Cole?

— Nu știu unde este.

I-am aruncat o privire, întrebându-mă dacă ochii mei erau la fel de chinuiți precum mă simțeam pe dinăuntru.

— Era abuziv.

Cam și-a încleștat imediat maxilarul și l-am văzut strângând și mai tare cana de cafea.

— Cu tine și Cole?

Am scuturat din cap.

— L-am protejat pe Cole. Cole nici măcar nu și-l mai amintește și nu știe că a fost violent cu mine.

Cam a înjurat în barbă, coborându-și privirea în așa fel încât să nu fiu supusă întregii forțe a furiei lui. Cumva, furia aceea îmi crea o senzație plăcută. Era plăcut să mai am pe cineva care s-o simtă. Ceea ce-i spuneam nu știa nici Joss.

— Cât timp?

— Încă de când eram mică.

Cuvintele păreau să izvorască de pe buze și să se reverse peste bărbie. Deși confuză, nu îndrăzneam să le opresc.

— Până am împlinit doisprezece ani. Era agresiv,

violent și prost. Țsta e cu certitudine modul în care să-l rezum pe Murray Walker.

Petrecea mult timp departe de casă, ceea ce ne lăsa răgazul să ne tragem sufletul puțin, dar când era acasă, ne lovea pe mine și pe mama. Dar Cole... mereu îl scoteam din calea lui atunci când tata era cu capsă pusă sau îi distrăgeam atenția de la Cole în așa fel încât să se ia de mine în schimb.

— Iisuse, Jo...

— Cole avea doi ani. Tata l-ar fi putut omorî cu o singură lovitură, așa că asta era tot ce puteam face.

— Ce s-a întâmplat cu el? Cu tatăl tău?

Cam aproape că a scuipat cuvântul, de parcă bărbatul n-avea dreptul să poarte titlul. Și chiar n-avea, nu-i așa?

Mi-am țuguiat buzele dezgustată când m-am gândit la momentul de prostie maximă al tatei.

— Atac și jaf armat. A primit o pedeapsă de zece ani la închisoarea Barlinnie. Nu știu dacă a executat-o pe toată sau dacă a ieșit – tot ce știu este că, atunci când a făcut-o, noi părăsiserăm deja localitatea Paisley fără să lăsăm vreo adresă. Mama n-a spus nimănui dintre cunoscuții noștri unde ne duceam. Și nici eu n-am făcut-o.

— Mama ta a fost mereu așa cum este acum?

— Bea, dar nu în halul ăsta. Încă mai funcționa.

— Înțeleg că s-a apucat de băut după ce tatăl tău a intrat la închisoare?

— Nu.

Am adoptat un ton ușor zeflemitor, știind de ce începuse.

— Nu c-ar fi fost o mamă grozavă sau ceva de genul ăsta, dar era mai bine decât e acum. Nu.

Am închis ochii din pricina durerii surde din piept.

— A luat-o pe arătură din alt motiv. Crescând, am avut o persoană în viața mea în care aveam încredere. Pe Mick, unchiul meu. Nu era unchiul meu adevărat. Era cel mai bun prieten al tatei atunci când eram mici. Totuși, unchiul Mick era un tip cumsecade. Foarte cinstit – ducea o viață bună ca zugrav și decorator. Dar era prieten cu ticălosul de tata. N-am aflat niciodată de ce erau prieteni, însă am impresia că trecuseră prin multe împreună pe când erau copii. Cu toate că tata îl scotea din sărite, unchiul Mick părea că nu putea să renunțe. Ori de câte ori putea, venea să vadă se facem. Uneori obișnuia să mă ia cu el la lucru.

Durerea mi s-a intensificat, căci resimțeam din nou pierderea lui.

— Nu știa că tata mă lovea. Tata avea grijă să n-o facă în fața lui. Cred că se temea puțin de unchiul Mick. Asta s-a schimbat când aveam doisprezece ani.

M-am cutremurat pe măsură ce amintirile năvăleau peste mine.

— Era într-o sâmbătă și tata bea în timp ce urmărea un meci de fotbal la televizor. Mama era la serviciu. Am făcut greșeala să trec prin fața televizorului în timpul unui moment important al meciului. Mi-a dat un dos de palmă și am căzut pe podea...

Mi-am tras respirația, privind în gol la covorul lui Cam, simțind iarăși durerea în tot corpul. Durerea, usturimea, căldura...

— Și-a scos cureaua și m-a lovit... Și acum îi văd fața, de parcă pentru el nu eram o ființă umană, cu atât mai puțin fiica lui.

M-am scuturat și mi-am ridicat privirea spre ochii lui Cam. Pălise, se crispase din pricina emoției pe care încerca s-o controleze.

— Bănuiesc c-am fost norocoasă c-a apărut unchiul Mick în timp ce mă bătea. M-a auzit țipând și a intrat val-vârtej. Unchiul Mick era un tip masiv și, ei bine, l-a băgat pe tata în spital atunci. A fost arestat, dar niciunul n-a menționat atacul tatei asupra mea, pentru ca serviciile sociale să nu se amestece, tata a renunțat la acuzații și unchiul Mick a scăpat numai cu o amendă. Tata a dispărut. Apoi am auzit că fusese închis pentru jaf armat. Cât a fost închis, unchiul Mick a stat mai mult

prin preajma noastră, ajutându-ne mult. Pentru prima dată în viața mea, aveam aproape non-stop un părinte căruia îi păsa cu adevărat. A avut chiar și o influență bună asupra mamei.

Am pufnit, fiind din nou cuprinsă de sentimentul de revoltă.

— Prea bună.

Cam a ghicit.

— Mama ta se îndrăgostise de el.

Am încuviințat.

— Cred că mereu fusese îndrăgostită de el, dar din câte știu nu s-a întâmplat niciodată nimic. Unchiul Mick ținea la ea, dar nu în felul acesta.

— Așadar, ce s-a întâmplat?

Cineva l-a luat de lângă mine.

— Cam la vreun an după, unchiul Mick a plecat în America.

— America?

— Cu ani în urmă avusese o aventură cu o studentă din America. Ea a studiat la Universitatea Glasgow un an și au fost împreună timp de câteva luni. Dar ea a plecat și unchiul Mick n-a urmat-o. Paisprezece ani mai târziu, Mick a fost contactat de o fiică în vârstă de treisprezece ani, o fiică despre care nu știa că o avea. A zburat acolo să o cunoască, a făcut testul ADN, îmi

imaginez că a discutat cu mama copilei, dar au ieșit rezultatele și copila era a lui... așa că a lăsat totul în urmă pentru a fi cu ea.

Părănd să simtă cât de mult mă sfâșia pe dinăuntru acest lucru, Cam a șoptit:

— Îmi pare rău, Jo.

Am încuviințat, dând din cap, simțind cum mi se aduna un nod în gât din cauza emoției.

— Mi-a spus că ne-ar fi luat pe mine și pe Cole dacă ar fi avut cum. Am tușit, încercând să-mi reprim durerea. Mi-a trimis e-mail-uri, dar am încetat să-i mai răspund și, în cele din urmă, e-mail-urile au încetat.

— Și mama ta a clacat?

— Da. Cred că el i-a frânt inima. A început să bea în exces, însă lucrurile n-au fost atât de rele până ce nu ne-am mutat aici. O vreme a fost bine, avea un serviciu bun, dar s-a îmbolnăvit și n-a mai putut lucra. În schimb, s-a apucat de băut și a ajuns o bețivă. Până când, în cele din urmă, n-a mai fost nici măcar o alcoolică în stare să funcționeze normal.

— Iar tu nu-l poți lua pe Cole de la ea fiindcă nu este legal al tău, iar dacă serviciile sociale ar afla despre situația familiei voastre, cel mai probabil l-ar lua în grija lor mai curând decât să-l lase cu tine...

— Sau și mai rău... l-ar contacta pe tata.

— Mama mă-sii, Jo!

— Da, poți s-o mai zici o dată. Am renunțat la școală la șaisprezece ani, mi-am luat un serviciu, am încercat să ne menținem pe linia de plutire, dar a fost tare greu. Au fost zile în care făceam eforturi supraomenești ca să-i pot lua lui Cole o conservă de fasole. Căutam mărunțiș rătăcit pe sub pernele canapelei, măsurând laptele folosit. Era ridicol. Apoi... am cunoscut pe cineva. M-a ajutat să plătesc chiria și să pun deoparte bani albi pentru zile negre. Oricum, după șase luni s-a plictisit, așa că nu fusese ce îmi închipuisem că era.

— Dar ți-a arătat o nouă viață. Ai început să te întâlnești cu bărbați cu bani să te poți descurca?

Cam s-a încordat punându-mi această întrebare.

Am întors capul și, cu toate că nu mai era niciun fel de critică în întrebarea lui, m-am simțit rușinată. Mi s-au încleștat dinții.

— Nu m-am întâlnit niciodată cu un tip de care n-am fost atrasă sau la care nu țineam.

Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui și m-am rugat să mă creadă.

— Am ținut la Callum. Țin la Malcolm.

Ridicându-și mâinile, Cam mi-a curmat îngrijorările cu o privire blândă.

— Nu te judec. Îți jur.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu o mai fac. Sau n-o s-o mai fac, a mormăit el.

A clătinat din cap, cu o grimasă.

— Probabil că ai gândit că eram un ticălos convins că numai el are dreptate.

Am chicotit.

— Chiar cred că se prea poate să te fi făcut așa.

Ochii i s-au luminat.

— Apropo, bravo, a spus el pe un ton aprobator. Mi-ai dat ce meritam.

I-am zâmbit cu o oarecare sfială.

— De regulă, urăsc confruntările, dar chiar mi-a făcut plăcere să te pun cu botul pe labe.

Cuvintele mele avuseseră un efect contrar față de ce intenționasem. El n-a râs. În schimb, era grav.

— Mai devreme, pe casa scării, te-am apucat de braț...

Amintindu-mi de reacția mea, am privit în altă parte.

— Am tendința să încremenesc locului dacă cineva devine agresiv față de mine. E doar un reflex din anii petrecuți cu tatăl meu.

— N-am vrut să fiu agresiv.

— Știu.

— Să știi că practic artele marțiale.

Trecând cu privirea peste fizicul lui zvelt, dar bine

legat, am fost atât de ocupată să-l examinez, încât nu mi-am dat seama că schimbase brusc subiectul.

— Se explică.

Zâmbetul de răspuns a fost mai mult decât puțin infatuat, așa că mi-am dat ochii peste cap, făcându-l să râdă. A scuturat apoi din cap, încercând să redevină serios.

— Judo. Merg împreună cu Nate la cursuri. Ar trebui să vii cu mine, Jo. Dacă înveți tehnica autoapărării, s-ar putea să-ți fie de folos – ți-ar putea da puțin control.

— Nu știu.

Gândindu-mă la asta, am simțit un gol în stomac.

— Oricum lucrez în timpul zilei de luni până miercuri. Nu prea am mult timp liber la dispoziție.

Din nou l-am luat prin surprindere.

— Mai ai o altă slujbă?

Am avut un acces de râs, gândindu-mă că îi înțelegeam surprinderea.

— Fie că mă crezi sau nu, eu nu-i cer niciodată lui Malcolm nimic din ceea ce el îmi oferă. Accept cadourile pe care el alege să mi le facă, dar asta nu mă scapă de facturile de plată. Unde mai pui că trebuie să pun bani deoparte pentru atunci când se va decide Cole la ce universitate va dori să meargă. A, fiindcă veni vorba – dă-mi voie să-mi iau poșeta să-ți înapoiez banii

pe care i-ai dat lui Cole.

— Las-o baltă!

Cam a scuturat din cap și, surprinzându-mi gestul de a-mi ridica încăpățânată bărbia, și-a mijit ochii.

— Vorbesc serios.

Hmm. Urma să găsesc mai târziu o modalitate de a-i înapoia banii într-un mod la care nu va putea să spună nu.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, privirile ni s-au încleștat într-o luptă a voințelor, și încet, dar sigur, tensiunea familiară s-a îngroșat, între noi strecurându-se căldura. Ochii mei au coborât asupra gurii lui, asupra buzei lui superioare rotunjite pe care voiam s-o mușc... printre alte lucruri. Mă întrebam ce gust avea gura lui, ce aș fi simțit dacă ar fi revărsat o ploaie de sărutări pe gât, trăgându-mi sfârcurile în căldura...

M-am încordat, un foc arzându-mi în obraji și între picioare. L-am privit din nou și am văzut că și ochii lui se întunecaseră, trupul răsucindu-i-se din pricina tensiunii.

M-am ridicat brusc.

— Ar fi mai bine să plec.

Și Cam s-a ridicat în picioare.

— Ai să fii bine dacă te duci acasă la tine?

Pentru un timp el chiar reușise să mă facă să uit că-mi

atacasem propria mamă cu nu prea mult timp în urmă. M-am trezit, șocată, la realitate.

— Cum aş putea măcar...

— Mai întâi...

Cam s-a apropiat cu grijă de mine și am fost nevoită să-mi rețin fiorul de dorință care mă străbătea din nou atunci când mâna lui aspră m-a apucat de bărbie pentru a-mi ridica ochii la nivelul ochilor săi. Când privirile ni s-au întâlnit, atracția dintre noi s-a întesit. Voiam să-mi înfig unghiile în pielea lui, să-l înlănțuiesc și să nu-i mai dau drumul niciodată, iar nevoia copleșitoare m-a șocat până în străfundurile ființei mele. Cum de se întâmplase ca o singură discuție să schimbe totul? Acest Cam din fața mea era cineva nou, cineva bun, cineva de care mă simțeam apropiată – mai apropiată decât de oricine altcineva. Și am descoperit că voiam mai mult, că nu eram mulțumită doar cu „apropiat”.

Realizarea acestui fapt m-a făcut să amețesc ușor.

— Scoate-ți vinovăția din cap, mi-a poruncit Cam cu blândețe. Să nu îndrăznești să-i ceri scuze. Oricine ar fi făcut exact ce ai făcut și tu. Gândește-te la ce a făcut unchiul Mick atunci când a aflat că tatăl tău te bătea. Este instinctul de a-i proteja pe cei la care ținem. Uneori, instinctul ne face să facem lucruri pe care nu ne-am fi imaginat că am fi capabili să le facem.

— Violența n-ar trebui să fie niciodată răspunsul.

— Adevărat, într-o lume perfectă. Dar, câteodată, animalele nu înțeleg nimic în afara propriului lor limbaj.

— N-aș vrea să creadă Cole că ce-am făcut eu a fost corect.

— N-o să creadă, m-a asigurat Cam. Ce-ai făcut a fost omenesc. El crede că ai făcut ceea ce ai făcut din iubire.

M-a prins de umeri și m-a tras mai aproape de el, ținându-mi respirația. Expresia din privirea lui, una pe care n-o puteam înțelege, nu m-a ajutat să-mi liniștesc nervii întinși la maximum.

— Puștiul acesta ar fi putut să crească așa ca tine — fără un părinte, fără să fie îngrijit și iubit cum se cuvine. Jo, tu l-ai salvat de la așa ceva. Și el o știe al naibii de bine.

Am simțit cum greutatea revelațiilor acelei zile mă toropea și, deodată, mi-am dorit cu disperare să mă aflu în patul meu.

— Îți mulțumesc, Cam.

— Nimic din ce mi-ai spus nu va ieși din camera asta. Îți promit.

— Idem, pentru cele spuse de tine.

Am făcut un pas înapoi, având nevoie de puțin spațiu fizic între noi. Subit, mi-a trecut prin minte ceva îngrozitor.

— Nu știu cum voi mai putea să-l las pe Cole singur cu ea de acum înainte.

— E un puști puternic. O să se descurce.

Am expirat puternic.

— Da, dar eu?

Cam mi-a zâmbit de parcă n-aș fi avut habar de nimic.

— Jo, ești acum oficial cea mai puternică femeie pe care o cunosc. Ai puțină încredere în tine.

S-a lăsat tăcerea între noi în timp ce eu procesam vorbele lui. Era cel mai drăguț lucru pe care mi-l spusese vreodată, iar eu mă întrebam cum de cineva care se purtase atât de urât cu mine putea să facă o întoarcere la trei sute șaiszeci de grade.

— De ce ai fost așa de ticălos cu mine?

Cam și-a ridicat puțin bărbia, spunându-mi astfel că nu se așteptase la o asemenea întrebare directă după discuția noastră atât de intimă.

— Nu știu... eu doar...

Și-a trecut o mână prin părul lui ciufulit, inelul strălucindu-i în lumină. Avea mâini atât de frumoase, mâini masculine.

— La început când te-am văzut cu Malcolm, am presupus, pur și simplu, că erai la fel ca fosta soție a unchiului meu.

— De ce?

A rânjit și a făcut un gest cu mâna spre mine.

— Deoarece nu credeam că o fată ca tine ar fi fost interesată de bărbați mai în vârstă precum Malcolm dacă n-ar avea bani.

— Un compliment și o insultă în aceeași frază. Bravo, Cam!

— Mă străduiesc.

M-am strâmbat la el.

— Așa, și după aia...?

— Păi, mi-am dat seama destul de repede că nu erai proastă și pur și simplu mă călca pe nervi că o femeie inteligentă, atrăgătoare, nu considera că merita mai mult decât să fie articolul de lux al unui tip bogat.

— Și apoi?

La această întrebare, mi-a aruncat o privire lipsită de amuzament.

— Apoi m-am gândit că mă înșelasem. Tu păreai să ții cu adevărat la Malcolm. Dar, Callum a apărut la restaurant și l-am studiat, o versiune mai tânără a lui Malcolm, și atunci mi-am dat seama că mai făcuseși asta și până atunci.

M-am uitat în altă parte.

— Înțeleg.

— Dar zău...

Ochii mi-au zburat la el la auzul tonului lui blând

acum.

— Mă sâcâia gândul că tu ești această persoană cu totul diferită în preajma tipilor ăstora.

— O persoană diferită?

— Da, cu Joss și cu toți ceilalți, cu mine, ești altcineva, cineva real. Cu Malcolm, cu Callum, cu tipii cu care flirtezi, ești diferită. Ești mai puțin decât ești tu cu adevărat. Și afurisitul ăla de chicotit...

Am râs sincer, iar Cam și-a țuguiat buzele.

— Ești conștientă de asta?

— Joss mi-a atras atenția. Pe ea o înnebunește. Uneori o fac doar pentru a o enerva pe ea.

Cam a izbucnit în râs.

— Ei bine, funcționează. Este al dracului de enervant.

Atunci m-a copleșit un sentiment pe care nu-l puteam numi. Cam mă plăcea cu adevărat. Pentru mine însămi. Fără chicotitul fals. Aidoma lui Joss.

— Cam, am să plec. Dar îți mulțumesc pentru tot.

M-a privit cu căldură, speranța strălucindu-i jucăuș în privire.

— În cazul acesta, sunt iertat?

Am încuviințat fără să mai stau pe gânduri. Deja mă simțeam mai liberă pentru că am avut încredere în el și de vreme ce amândoi ne încredințaserăm reciproc secretele, aveam senzația unui schimb echilibrat. Nu

eram neliniștită pentru că avusesem încredere în el și asta m-a cam șocat.

— Deschidem o pagină nouă.

— Prieteni?

Aproape că am izbucnit în râs auzind descrierea sărăcăcioasă față de ceea ce simțeam pentru străinul care îmi devenise confident.

— Prieteni.

Capitolul 12

Am făcut duș, m-am îmbrăcat în pijama și deja mă simțeam puțin mai bine – mama nu ieșise încă din camera ei – când Cole s-a întors acasă. S-a oprit lângă canapea și m-a strâns de umăr înainte să se ducă în bucătărie să-și ia o gustare.

— Suntem bine? l-am întrebat când a revenit și s-a așezat pe podea.

— Suntem bine.

A ridicat din umeri, uitându-se țintă la televizor cu o nepăsare care eram sigură că era mimată.

— Tu ești bine? Cam s-a purtat bine?

I-am zâmbit, ignorând roiul de fluturi din stomac produs de gândul la Cam.

— A fost grozav. Ce i-ai spus mai devreme? A menționat ceva despre faptul că arătai de parcă voiai să-

I bați?

Cole a mormăit.

— Dacă aș fi făcut-o, cu siguranță că ar fi meritat-o. Totuși, n-a fost nevoie s-o fac. Amicul e un tip cumsecade – s-a simțit ca naiba atunci când i-am spus că greșea în legătură cu tine.

— Vezi cum vorbești!

Am aruncat cu o pernuță în el, iar el a respins-o murmurând o scuză.

— Și atunci, de ce te-ai dus la el acasă să-l pui la punct? Nu eram disperată să mă vadă într-o lumină mai bună.

Cole s-a uitat la mine și am văzut cum ochii lui căpătaseră culoarea pădurii din pricina unui sentiment nenumit.

— Nimeni nu trebuie să gândească așa despre tine, ca să nu mai spun că nu trebuie s-o spună fu...

S-a oprit înainte să înjure.

— În gura mare.

Îmi venea să plâng fiindcă taman atunci fratele meu mă făcea să mă simt iubită și să mă simt grozavă, dar m-am gândit că plânsul avea să-l facă pe Cole să-și dea ochii peste cap.

— În regulă, am șoptit, iar el a dat o dată din cap înainte să se întoarcă la televizor. Comedy Channel?

I-am schimbat canalul exact când a început să sune mobilul meu. Dându-i telecomanda lui Cole, m-am ridicat și am urmărit sunetul până în bucătărie, unde îmi lăsasem poșeta.

Era Joss. M-am simțit oarecum ușurată că nu era Malcolm – nici măcar nu voiam să mă gândesc la motiv.

— Bună, i-am răspuns calmă.

— Bună.

Vocea pătrunzătoare a lui Joss era ca un balsam pentru nervii mei și mi-am dat seama că îmi lipsea întâlnirea noastră de la prânz.

— Voiam doar să văd ce faci. Ești bine?

— Hm, nu prea.

— După voce ești varză.

— Păi...

— În regulă, vin la tine.

— Joss, nu e nevoie să vii.

— Am o sticlă cu vin aici. Ai de gând să te cerți cu mine și cu o sticlă de vin?

Am surâs.

— Nici n-aș visa la asta.

— Ești înțeleaptă. Ajung în zece minute.

A închis, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Dintotdeauna am știut că sub caracterul înțepător al lui Joss se ascundea o „mamă protectoare” secretă.

Când a sosit, mi-a aruncat o privire și a clătinat din cap, cu sprâncenele îmbinate.

— Iisuse, Jo, acum ce s-a mai întâmplat?

Am făcut un pas într-o parte pentru a o lăsa să intre, dând din cap spre sticla de vin din mâna ei.

— Hai mai întâi să deschidem asta. Vom avea nevoie amândouă.

Cole a salutat-o pe Joss cu o mișcare bruscă din cap și s-a dus în camera lui pentru a ne lăsa ceva intimitate. Joss s-a instalat comod la capătul canapelei.

— Lovește-mă cu ce ai.

M-am strâmbat la ironia expresiei alese de ea.

— Păi, acum că ai adus vorba despre asta...

Când am terminat, a trebuit s-o țin cu forța pe canapea încât să nu dea buzna în camera mamei și să-i tragă o bătaie zdravănă și mi-am petrecut pe puțin cinci minute asigurând-o că eu și Cole eram bine.

Când a luat o gură de vin, încă îi scăpărau ochii sălbatic.

— Deci Cam te-a ajutat?

— Mda. De fapt, a fost tare amabil.

Văzându-mi expresia, a ridicat din sprâncene și apoi mi-a oferit unul dintre zâmbetele ei minunate.

— O, recunosc privirea asta. Văd această privire pe chipul lui Ellie de fiecare dată când se uită la Adam.

— Mă rog, am murmurat, refuzând s-o las să-mi surprindă ochii, în caz că ei aveau să-i confirme suspiciunea.

— Ești atât de în limbă după Cam, și nici n-a trebuit să fac ceva.

— Ba nu sunt în limbă după Cam.

— Știu eu ce înseamnă această privire.

— Suntem doar prieteni.

Acum eu o priveam lung pe ea.

— Joss, îmi place de el, dar amândoi avem parteneri și eu...

Joss a oftat.

— Tot mai vrei siguranța pe care ți-o poate oferi Malcolm.

Nu era nevoie să-i răspund – amândouă știam că avea dreptate.

— Ai simțit fluturi în stomac din pricina lui Cam?

Am încuviințat.

— Ești conștientă de fiecare mișcare pe care o face?

Alt gest afirmativ.

— Îți intră în gând la cea mai mică provocare?

— Îhî.

— Atunci ai dat de naiba.

— Ba n-am dat.

Am pufnit indignată.

— Stăpânesc perfect situația.

— Mda, a pufnit Joss. Așa am zis și eu până ce m-am trezit ținută pe biroul lui Su. Au trecut optsprezece luni și eu îmi aleg cearșafurile de pat cu Braden și mă îngrijorez dacă nu-mi dă măcar un mesaj de la serviciu ca să-mi spună cum îi merge – de parcă n-ar putea să-mi spună când ajunge acasă. Nu mai pot dormi fără să-l am alături pe el. Eu? Să nu pot dormi fără un tip în pat? Sunt dependentă, Jo. Și a început cu acea privire pe care o ai și tu.

— Mă bucur pentru tine, Joss. Zău că da. Dar nu e același lucru. Eu țin la Malcolm. De Cam sunt atrasă doar fizic. Nu e nimic mai mult.

Joss a izbucnit în râs și eu m-am uitat la ea complet uluită în timp ce hohotea isteric.

— Ce este?

M-a concediat cu o fluturare a mâinii, încercând să-și recapete respirația.

— A, nimic, nimic.

S-a uitat iar la mine, apoi a emis un chicotit pe furiș de parcă ar fi știut ceva ce eu nu știam.

— Tocmai am senzația de deja vu.

Pentru prima dată în viață, m-am prefăcut la serviciu că sunt bolnavă. I-am spus domnului Meikle că mă trezisem cu o migrenă și de vreme ce eram palidă de

îngrijorare în privința lui Cole, nu mi-a fost greu să-l conving să mă lase să plec mai devreme, cu toate că a bombănit tot timpul cât mi-am strâns lucrurile.

Am reușit să ajung la apartament exact când se întorcea și Cole de la școală. Când am intrat, el s-a oprit în hol, privindu-mă cum mă descălțam de pantofi.

— Ei bine, n-ai să poți s-o faci pe bolnava în fiecare zi, mi-a spus, deducând exact ce făcusem și de ce. Va trebui pur și simplu să ai încredere că pot să am grijă când sunt singur cu ea în apartament, în plus, cred că ai speriat-o de a făcut pe ea.

Exact în acel moment, s-a deschis ușa de la dormitorul mamei. Ne-a privit încordată, buza curbându-i-se în semn de ostilitate și fără să-și ia ochii de la mine. A scos un sunet asemănător unui mârâit înainte să se sprijine de perete pentru a se ajuta să ajungă la baie. De îndată ce ușa s-a închis, m-am întors spre Cole.

— Aparent, nu pot să am încredere în tine să rămâi singur cu ea.

S-a înfiorat când i-am amintit că îmi ascunsese abuzurile ei.

— N-am vrut să te supăr.

Am pufnit zgomotos auzind aceasta și am intrat în bucătărie să fac un ceai. Până să-l fac și să mă cuibăresc

pe canapea cu cartea în mână, Cole se instalase în fotoliu să-și facă temele, iar mama se dusese înapoi în camera ei.

Am stat acolo timp de o oră înainte să mă decid să mă ridic și să pregătesc ceva pentru cină. Tocmai ieșeam din bucătărie, când am auzit un ciocănit la ușă. Preț de un moment îngrozitor, m-am gândit că poate, în cele din urmă, îi întinsesem răbdarea lui Malcolm la maximum și el îți făcuse apariția la apartament. Îmi trimisese un mesaj în cursul zilei și eu îi răspunsesem, dar nu încurajasem conversația. Oare se hotărâse să vină și să vadă ce se întâmpla?

Când m-am îndreptat către ușă, inima îmi bătea prosteste și, când am văzut cine stătea în prag, mi-a sărit inima din piept.

— Cam! Am zâmbit, mai mult decât fericită să-l văd.

Era îmbrăcat în uniforma lui obișnuită alcătuită dintr-un tricou imprimat și jeanși, și am vrut imediat să-l trag înăuntru din frigul mușcător de pe casa scărilor. Mi-a zâmbit scurt.

— Lotul e în regulă?

Am făcut un pas în lateral.

— Intra!

Zâmbetul i s-a lărgit și a trecut pe lângă mine, atingându-mă cu umărul și stârnind gânduri nepotrivite

în mintea mea chinuită.

— Pot să-ți ofer o cafea?

— Da, ar fi grozav.

M-a urmat, aruncându-i o privire lui Cole.

— Bună, amice, ce faci?

Cole i-a surâs.

— Bine. Tu?

— Mda, nu prea rău, a spus, intrând după mine în bucătărie.

— Cu ce bei cafeaua?

— Cu lapte, fără zahăr.

M-am apucat s-o pregătesc, pe deplin conștientă de ochii care îmi urmăreau toate mișcărilor. Simțeam cum îmi ard obrazii sub atenta lui examinare și m-am grăbit să-i pregătesc cafeaua.

— Lucrezi la noapte, nu-i așa? l-am întrebat, întinzându-i cana de cafea.

— Da, lucrez. Dar vreau mai întâi să dorm puțin înainte.

A luat o sorbitură.

— Mmm, bună cafea.

Am râs ușor.

— Calea spre inima unui bărbat.

A zâmbit răutăcios.

— Numai spre inima unui bărbat ușor de mulțumit, a

ripostat el, sugerând că era oricum, numai ușor de mulțumit nu.

— Mda, pot să ghicesc ce-ți trebuie pentru a te mulțumi pe tine, Cam, și asta e o gospodărie AP 13³.

A dat capul pe spate și a râs, provocându-mi o nouă vibrație în piept și făcându-mă să zâmbesc și eu larg.

— Ce bine că apartamentul de jos este deschis situațiilor marcate cu 18.

M-am înroșit și am scuturat din cap.

— Trecând mai departe...

— Ce e? Clienții de la bar îți spun lucruri mai rele de atât, iar replicile tale sunt întotdeauna bune.

Fusese atent. Am ridicat din umeri.

— Ei nu sunt prietenii mei.

Ochii i s-au îmbunat.

— Deci, sunt în continuare prietenul tău? Nu te-ai răzgândit?

— Nu, nu m-am răzgândit.

— Bine.

A scos ceva din buzunar.

— Deoarece vreau să ai destulă încredere în mine să-i dai asta lui Cole.

Cam a întins o cheie. Am ridicat întrebător dintr-o

³ Cu acordul părinților în cazul copiilor sub 13 ani

sprânceană.

— O cheie de rezervă de la apartamentul meu. Vreau ca el să se folosească de casa mea atunci când tu nu ești acasă. E un loc sigur pentru el, așa că tu nu vei fi nevoită să-ți faci griji în fiecare secundă a fiecărui minut în care nu ești cu el.

Acea cheie era cel mai grozav cadou pe care mi-l făcuse cineva vreodată. În toată viața mea.

— Cam – mi-am ridicat privirea de la cheie la el –, ești sigur? Adică, nu prea mult?

— Nu, dacă pe tine te ajută.

Am întins mâna să iau cheia, dar în loc s-o iau, i-am strâns degetele în mâna mea. El s-a încordat de emoție, iar eu am lăsat să mi se citească recunoștința în ochi.

— Țasta e cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată.

Ochii lui Cam mi-au scrutat chipul, schițând un zâmbet.

— O cheie: calea spre inima unei femei.

— Numai spre inima uneia ușor de mulțumit.

A râs din nou.

— Ce e așa de amuzant? ne-a scos vocea lui Cole din mica noastră bulă.

Mi-am tras mâna din mâna lui Cam și i-am întins cheia lui Cole.

— Cadou.

— Ha?

— Îți explic într-un minut.

M-am întors spre Cam.

— Ți-ar face plăcere să rămâi la cină? Macaroane cu brânză.

— Cum aş putea să spun nu la așa ceva?

— N-ai putea. Nu te-aş lăsa.

I-am întins cheia lui Cole.

— Condu-l pe Cam în camera de zi – îți explică el. Cina va fi gata curând.

Au plecat și, preț de o clipă, n-am putut decât să privesc lung la dulap, tremurând și vibrând pe dinăuntru de la interacțiunea cu Cam. Era grijuliu și atent cu cei din jur, încercând să dovedească ce prieten bun putea fi, iar asta îl făcea să fie mai sexy decât oricând. M-am întrebat, nu pentru prima dată, cum ar fi la pat. Numai zâmbetul lui mă făcea să ard de dorință – îmi imaginam de ce ar fi fost limba lui în stare.

Mi-a vibrat mobilul, întrerupându-mi transa.

Malcolm.

Apăsând pe RĂSPUNS, m-a cuprins sentimentul de vinovăție.

— Bună, Malcolm.

— Scumpa mea! Ce faci?

— Sunt pe punctul de a pune de cină pentru mine și Cole.

Am tresărit la omisiunea numelui musafirului nostru.

— Pot să te sun eu?

— Desigur. Vorbim mai târziu.

Am închis și mi-am vârât telefonul în buzunarul de la spate cu degete tremurânde.

Zău așa. De-a ce mă jucam?

A doua zi, Cam a trecut pe la noi înainte de serviciu și am mers împreună pe jos. Am descoperit, acum că ne înțelegeam unul cu celălalt, cât de ușor era să vorbești cu Cam. A încercat încă o dată să mă convingă să merg la judo cu el, dar l-am refuzat, încă nearzând de dorința ca cineva să mă izbească pe o saltea sau orice implica judo-ul.

— Poți să-ți imaginezi? m-am luat singură în derâdere, acum că ne apropiam de bar. Aș urla dacă mi-aș rupe o unghie în mai puțin de cinci secunde.

Cam mi-a aruncat o privire, în timp ce ținea poarta de fier forjat care dădea spre scările de la subsol pentru ca eu să pot intra.

— Vezi, ăsta e genul de prostie pe care îl cred ceilalți oameni. Eu știu mai bine.

— O, tu știi, nu-i așa?

— Aseară, după cină, îți rodeai o unghie.

— Mda, dar am pilit-o și am dat-o din nou cu oja azidimineață.

A zâmbit larg, dezvelindu-și dinții.

— Fie cum zici tu, Walker. Eu știu care e adevărul.

— 'Năseara, Jo, Cam, ne-a salutat Brian în timp ce coboram treptele.

Stătea lângă Phil, care îmi zâmbea ca întotdeauna.

— Bună, băieți.

— Brian, Phil.

Cam a dat din cap a salut. După ce am trecut de ei, Phil m-a oprit, punând o mână pe brațul meu. M-a cercetat din priviri.

— Tot cu Malcolm ești?

— Stăruitorule Phil, tot cu Malcolm sunt.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Stăruința îndârjită va învinge în cele din urmă.

— Și la fel va face o BTS, a intervenit, nostim, Cam, împingându-mă ușor în față cu mâinile pe spatele meu, astfel că Phil a fost nevoit să-mi dea drumul. Dar tu deja știi asta, nu-i așa, Phil?

Intrând în bar, am încercat să-mi domolesc chicotitul, la auzul hohotului de râs al lui Brian și la înjurăturile pe care i le adresa Phil.

— S-a întâmplat numai o singură dată! Futu-i mă-sa! Niciodată n-am să-ți mai spun nimic, Bri!

— Au, i-am șoptit lui Cam. Asta a fost mai mult decât aveam nevoie să știu.

— Corecție: ăsta a fost singurul lucru pe care aveai nevoie să-l știi.

Am răs iar și am intrat în încăperea destinată personalului, de-abia căpătând un „salut, la revedere” de la Su, care a ieșit în fugă din biroul ei la vederea noastră și care a dispărut la fel de repede pe cât se materializase.

— Mă uimește că aici se face ceva, a spus Cam, scoțându-și geaca. Nu e niciodată aici când ar trebui să fie.

Am mârâit auzindu-i comentariul, pe deplin obișnuită cu absența fizică a lui Su și, ca întotdeauna, recunoscătoare, totodată, pentru asta.

Curând, barul a început să se umple. Ca de obicei, miercurea nu erau prea mulți clienți, dar totuși, asta ne ținea relativ ocupați.

Oricum, nu eram suficient de ocupați cât să ne scadă atracția unuia față de celălalt. Nu știu de ce, să fim în spatele barului împreună părea să intensifice tensiunea. Oare era din pricina spațiului închis? Nu știam. Tot ce știam era că mi-am petrecut o jumătate din timp cu un ochi la treabă și cu celălalt la Cam.

Joss avea dreptate. Eram absolut conștientă de fiecare mișcare pe care o făcea.

Și, apropo de Joss, n-am fost deloc surprinsă când a trecut pe la bar în jur de nouă și jumătate. Am fost surprinsă că era singură, dar mi-a explicat că Braden lucra până târziu, iar Ellie și Adam aveau o întâlnire.

— Te plictiseai și te-ai gândit să vii la serviciu? am întrebat-o, dându-i o Cola Light în timp ce se instala pe un scaun la capătul meu de bar.

Sigur că nu mă gândeam că acesta era motivul, ci faptul că își făcea griji pentru mine.

Joss s-a mulțumit doar să zâmbească, iar apoi a dat din cap a salut spre Cam, care îi remarcase prezența, însă era prea ocupat să vorbească cu o clientă care tocmai venise. Nu, nu cu o clientă. M-am uitat mai atentă la fata căreia îi zâmbea seducător. Becca cu o prietenă. Ea i-a dat ceasul lui de aviator, iar Cam s-a aplecat și a depus un sărut ușor pe buzele Beccăi.

Am simțit un junghi în piept, nefamiliar și brutal.

Privirea mi-a alunecat înapoi la Joss, care ridicase dintr-o sprânceană.

— Ceea ce simți... se cheamă gelozie. E un sentiment scârbos, știi. Dar îți dă de știre și că, în mod hotărât, Cam este mai mult decât cineva de care ești atrasă.

— De-abia ne știm unul pe celălalt.

— Din câte mi-ai spus, vă cunoașteți unul pe altul mai bine decât oricine altcineva.

Cumva, ăsta era adevărul. M-am aplecat peste teigheaua barului, încruntându-mă la prietena mea.

— Mda, cum de s-a întâmplat una ca asta?

— Cum s-a întâmplat ce?

M-am întors ca să-l văd pe Cam apropiindu-se, în timp ce-și prindea ceasul la încheietura mâinii. Becca și fata cealaltă dispăruseră. Aștepta un răspuns, privindu-mă cu ochii lui plini de curiozitate.

M-am decis să dau un răspuns echivoc.

— Chiar ești un tip băgăcios, nu? l-am tachinat eu.

Cam și-a înclinat capul pe o parte, privindu-mă.

— O dai cotită?

Ochii îi străluceau ca și cum tocmai îi trecuse ceva prin minte.

— Vorbeați despre mine, nu?

Voiam să-i șterg zâmbetul ăla infatuat de pe buze.

Joss a gemut.

— Tu și Braden ar trebui să fiți obligați să vă înscrieți într-un club pentru bărbații cărora li s-a urcat la cap.

Amuzată, mi-am mutat privirea asupra ei.

— Etalările ostentative de egoism vor fi pedepsite, obligându-i pe posesori să se îmbrace, în condiții de ger, cu costume de baie Speedo.

— Și, eventual, să fie lăsați fără mâncare.

— Ba nu. Sex. Fără sex.

Joss și-a mușcat buza.

— Nu știi dacă ar fi de acord.

Am privit-o, nevenindu-mi să cred.

— Vrei să spui că n-ai putea sta fără sex câteva zile?

— Nu cred c-aș putea.

— Unde îți este puterea voinței?

Prietena mea a sorbit din Cola.

— Hei, tu n-ai făcut sex cu Braden Carmichael.

Nu, n-am făcut, deși aproape că m-am înroșit amintindu-mi că aș fi făcut orice să ajung în poziția în care să o fac.

— Mda, dar am avut parte de partide foarte bune de sex și tot aș putea să mă abțin câteva zile.

— Partide foarte bune de sex? ne-a întrerupt Cam, făcându-ne pe amândouă să-l privim.

Vocea îi era profundă din pricina unui sentiment nenumit.

— Să te abții?

Ochii lui acum arzători m-au măsurat din cap până în picioare, înainte ca privirile să ni se întâlnească.

— În cazul ăsta, el nu se descurcă prea bine.

Inima mi s-a oprit o clipă înainte să mă înec și să respir greu. Când și-a reluat ritmul, a luat-o la goană. Toată acea căldură sexuală a năvălit peste mine și am simțit cum mi se umezesc chiloții de dorință.

— Iisuse, a cârâit Joss. Acum sunt excitată.

A sărit de pe scaunul ei, verificându-și mobilul.

— Cred că mă duc acasă să văd dacă s-a întors Braden de la serviciu.

Și, zicând acestea, ne-a părăsit lăsându-ne să fierbem mocnit în chimia noastră sexuală.

I-am zâmbit cu o jumătate de gură lui Cam.

— Ce mai face Becca?

Câțiva clienți s-au apropiat de bar și ne-am mișcat amândoi pentru a-i servi. În timp ce le preparam băuturile, Cam a răspuns iute:

— Becca e bine. Ce face Malcolm?

— Bine.

Mă scosese la prânz în pauza de masă de la serviciu și reușisem să-l conving că totul era cum nu se poate mai bine.

— Cole nu ți-a trimis niciun mesaj să-ți spună dacă e acasă?

M-am trezit surâzând ca o idioată din cauza îngrijorării lui, iar clientul mi-a zâmbit și el, crezând, în mod vădit, că privirea îi era adresată, l-am dat repede restul și m-am întors spre Cam.

— Ba da, e acasă.

Ochii i s-au încrețit la coadă, adăugând încă una dintre expresiile chipului său la favoritele mele.

— Bine.

Restul nopții a trecut în zbor. Am lucrat, am vorbit, am glumit, dar curentul sexual a rămas. Când am plecat spre casă după ce s-a încheiat tura, am făcut-o într-o tăcere absolută. Aș putea spune că era doar oboseala, însă tot trupul îmi vibra ca un diapazon numai pentru că mergeam alături de el. Ne-am spus noapte bună la ușa lui și, urcând treptele spre apartamentul meu, cu ochii lui ațintiți asupra spatelui meu, îmi doream, nu pentru prima dată, să am o viață diferită – Cam să fi fost singur, Malcolm să nu fi fost o parte din viața mea la care țineam și ca, măcar o dată, să fi putut avea ceea ce-mi doream cu adevărat.

Și ceea ce-mi doream cu adevărat era să-l am pe Cameron Maccabe.

Am intrat să văd ce făcea Cole și l-am găsit dormind buștean în camera lui. Am mers să văd și ce făcea mama, să mă asigur doar că nu se sufocase cu propria-i vomă sau ceva de genul ăsta și am găsit-o sforăind. Acestea fiind făcute, m-am schimbat în pijama și m-am vârat în pat. Însă n-am putut să adorm.

Aveam senzația că, în loc de sânge, prin vene îmi curgea un foc lichid, toate terminațiile nervoase îmi zbârnâiau și nu reușeam să scap de mirosul de colonie a lui Cam pe care îl mai simțeam în nări.

Eram extrem de excitată și nu era amuzant.

Cât de diferit ar fi evoluat noaptea dacă m-ar fi urmat Cam în biroul lui Su atunci când mă dusesem să-i las informațiile despre noul stoc? Cum ar fi fost dacă ar fi venit pe la spatele meu, mi-ar fi dat părul la o parte și și-ar fi lipit gura fierbinte de pielea mea, în timp ce mâinile lui m-ar fi atins ușor pe talie și apoi în jos, la nasturii de la jeanși...

...dacă i-ar fi deschis, strecurându-și degetele lungi înăuntru, în chiloți...

M-am mângâiat singură pe abdomen, apoi mi-am strecurat mâna sub pijama și chiloți, astfel încât să pot să ajung la extaz, fantazând despre Cam, care mi-o trăgea pe biroul lui Su.

Mi-am înăbușit țipătul când am ajuns la orgasm și când convulsiile au încetat, m-am ghemuit pe o parte, vinovăția revărsându-se cascadă asupra mea.

Eram o iubită oribilă.

Capitolul 13

În următoarele săptămâni, un adevăr cu care nu eram dispusă să dau ochii a apărut forțat în prim-planul vieții mele. Adevărul era că, de ceva ani, fiecare zi era la fel – supusă unei rutine, monotone, culori vii estompate sub umbra unui zid. Și eu treceam în fiecare zi, în aceeași

uniformă, prin spatele aceluia zid – dacă voiam să fiu cu adevărat melodramatică, aș fi numit-o uniformă portocalie de pușcăriaș. Dar pe măsură ce zilele acelor câteva săptămâni au trecut în zbor, am simțit acea uniformă topindu-se, făcându-se zdrențe și căzându-mi de pe trup, în timp ce mă cățăram de partea cealaltă a zidului.

Zidul se îndepărta acum, umbra ridicându-se, culorile înviorându-se.

Și toate acestea deoarece îmi petreceam timpul alături de Cam.

Petreceam cât de mult timp puteam împreună în timpul săptămânii. De fapt, în fiecare seară înainte de tura de serviciu, trecea pe la mine să bea o cafea sau să stea la cină, chiar dacă eu eram în oraș cu Malcolm. Mergeam pe jos spre serviciu și înapoi spre casă și râdeam cu Joss în timpul turelor noastre. În weekenduri nu-l vedeam, deoarece lucra sau mergea la antrenamentele de judo cu prietenii lui și își petrecea timpul cu Becca. Ultima dată îl luase pe Cole cu el să asiste la pregătire, încurajându-l să facă mai mult sport și, în mod surprinzător, fratele meu acceptase cu brațele deschise ideea. Eu nu eram prea încântată să aud de judo.

Pentru mine, Cam era un confident. I-am spus mai

multe despre viața mea și despre speranțele pentru viitorul lui Cole. Pentru Cole, Cam era un suflet-pereche. Desenau împreună, discutau despre benzile desenate, le plăcea aceeași muzică, aceleași filme și, din câte citeam printre rânduri, Cam îi răspundea și la întrebările pe care Cole nu îndrăznea să mi le pună.

Am devenit un fel de familie, legându-ne rapid și puternic.

Sentimentele mele pentru Cam deveneau și mai puternice și duceam o luptă continuă cu conștiința mea, certându-mă cu ea, pretinzând că nu însemna nimic. Pe lângă chestiile emoționale, trupul meu era gata să clacheze din cauza dorinței pentru el. Nu știu cum am reușit să i-o ascund, dar am făcut-o. Nu voiam ca nimic să ne distrugă prietenia.

Asta nu însemna că nu găseam alte supape pentru frustrarea mea sexuală înăbușită și supapa aceea nu făcea decât să-mi sporească vinovăția și rușinea care se găseau deja la un nivel considerabil. Nu-l mai vedeam pe Malcolm atât de mult precum obișnuiam, dar atunci când ne-am văzut, în trei întâlniri din patru am făcut sex... și de cele trei ori când am tăcut sex, eu...

...eu am făcut ceva inimaginabil. Am închis ochii și mi-am închipuit că era Cam. Am avut orgasm de fiecare dată.

Malcolm a dedus că asta însemna că eram din nou în parametri normali și că orice mă necăjise anterior se rezolvase.

Eram o persoană îngrozitoare.

Mda. Lumea mea era plină de culoare. Roșu pentru dorință. Galben pentru rușine. Verde pentru gelozie.

Da, monstru cu ochii verzi își ițise și el capul hidos în ultimele câteva săptămâni. De fiecare dată când Cam menționa numele Beccăi, simțeam un junghi în piept, o durere care s-a transformat duminică într-o rană sângerânda.

Cole și cu mine luaserăm prânzul la familia Nichols și ne întorseserăm acasă bine dispuși. Cole coborâse să-l invite pe Cam să urce la o cafea și eu fredonam ca o idioată, simțind deja un roi nebun de fluturi în stomac, de emoție că urma să-l văd, când Cole s-a întors singur.

M-am încruntat privind-l, în timp ce-i turnam cafeaua lui Cam.

— Vine?

Cole a scuturat din cap, cu sprâncenele ridicate, părând intrigat.

— Nu e acasă?

El a ridicat din umeri.

O, Doamne, ridicatul din umeri revenise.

— Ei?

S-a rezemat de blatul bucătăriei și a oftat înainte de a-mi arunca o privire întrebătoare.

— Tu și Cam sunteți doar prieteni?

Am tușit pentru a masca minciuna la care recurgeam cu ușurință în ultima vreme.

— Desigur. Eu sunt cu Malcolm. De ce?

Lui Cole i-au apărut două pete colorate pe pomeți și a zâmbit amuzat.

— Deoarece, după cum se aude, cu siguranță Cam i-o trage unei gagici gălăgioase, așa că nu cred că-și dorește să bea cafeaua cu noi.

Am încremenit privind lung la fratele meu, inima bubuindu-mi năvalnic în piept, având o îngrozitoare senzație de jenă în stomac în timp ce gelozia punea stăpânire pe mine.

— Jo?

M-am încruntat, scormonind după un motiv care să explice încremenirea.

— Să nu mai spui „i-o trage” și nici „gagică” Nu „gagică”, „puicuță”, „bucățică”. Suntem „femei” sau „doamne” sau „fete”.

Cole a mârâit.

— Îți mulțumesc pentru lecția de vocabular.

Când a ieșit din bucătărie, am privit lung în urma lui, buna mea dispoziție anihilată de gândul că Becca și

Cam făceau sex.

Bănuiesc că în cele din urmă n-am putut să fac față tuturor culorilor, iar joia care a urmat, înainte să se lumineze de ziuă, am dezlipit tapetul din camera de zi. Făceam o pauză să-mi regăsesc calmul. În seara precedentă fusesem la o întâlnire cu Malcolm, însă am sfârșit prin a-l convinge să mă conducă acasă devreme, după ce inventasem o scuză, zicându-i că nu mă simțeam bine. Am urcat în viteză scările să caut pe internet, să descopăr reducerea care mă interesa, să rezerv ceea ce-mi trebuia de la depozitul local și să încep să pregătesc pereții.

Joi dimineață l-am pregătit pe Cole pentru școală, ignorându-i mormăielile referitoare la pereții jumuliți, și apoi m-am dus să iau ceea ce rezervasem: trei role de tapet. Am cumpărat și o cutie de gogoși umplute.

De îndată ce m-am schimbat în jeanșii și tricoul pătate de vopsea, mi-am prins părul într-o coadă de cal și mi-am pus o eșarfă pe cap, m-am simțit mai bine. Deja eram mai calmă. Tocmai îmi puneam masa pentru lipit, când a apărut mama în cadrul ușii.

Ne-am zgâit una la cealaltă.

Nu mai vorbiserăm de la atacul meu din bucătărie, în urmă cu trei săptămâni.

Ochii ei obosiți au măsurat camera – folia împotriva

prafului, rolele de tapet, găleata de clei. A mormăit.

— Iar?

Molipsindu-mă de la Cole, am ridicat din umeri drept răspuns.

Mama a oftat și a clătinat din cap a lehamite.

— E ceva de mâncare?

— Au mai rămas paste de aseară. Crezi că ți le poți încălzi fără să dai foc la apartament?

A fluturat din mână ca reacție la comentariul meu caustic și s-a dus spre bucătărie, puțin cam instabilă.

— Le mănânc reci.

La scurt timp după, s-a întors în camera ei. Asta era bine. În pofida a ceea ce consideram că era politicoasă în circumstanțele date, încă găseam că era greu să mă abțin să nu-i trag un pumn de fiecare dată când îmi aminteam că îl bătuse pe Cole. Sincer, asta era ceea ce vedeam cu adevărat atunci când o priveam.

Am dat drumul la muzică, dar am lăsat volumul la minim, ca să n-o deranjez pe alco-mama, și am început să lipesc noul tapet. Era crem cu dungi în nuanțe foarte șterse de șampanie, argintiu și ciocolatiu. Trebuia să iau pernuțe noi pentru canapea și să schimb și lustra, dar nu-mi păsa. Decoratul mă deconecta mereu și aveam mare nevoie de deconectare. Am început la zece și pe la unsprezece mă simțeam complet relaxată și sătulă, căci

mâncasem două gogoși. Eram în toiul lipitului unei coli de tapet, gândindu-mă că le-ar prinde bine o vopsea nouă dulapurilor din bucătărie, când s-a auzit un ciocănit la ușă.

Întorcându-mă pe scara mea mobilă, ținând mâinile ridicate pentru a depărta tapetul de perete, am strigat:

— Cine-i?

— Cam.

Nu. Nu avea să-mi distrugă calmul. Am inspirat adânc și m-am uitat în spatele meu la ceea ce realizasem deja. Eram la ultima bucată de tapet și camera deja arăta mai luminoasă și mai proaspătă.

— Intră!

Am lipit tapetul și am folosit pensula pentru a netezi capătul acestuia pe perete. Două secunde mai târziu, l-am auzit în spatele meu:

— Ce faci?

Ignorând efectul vocii lui asupra trupului meu, am continuat să lipesc tapetul ușor, verificându-i poziția înainte de a netezi o altă porțiune.

— Tapetez pereții.

— Singură?

Părea că nu-i vine a crede.

Am încuviințat, coborând o treaptă pe scară, astfel încât să netezesc secțiunea din mijloc. Se aliniase

perfect. Exercițiul chiar te ajută să te perfecționezi.

— Cine crezi că a decorat apartamentul ăsta? Tapetul, zugrăveala, rașchetatul podelelor...

Am terminat și ultima bucată și am făcut un pas înapoi, surâzând la noua înfățișare a casei.

Întorcându-mă spre Cam, am fost surprinsă să descopăr o expresie ușor uluită pe chipul lui în timp ce scruta încăperea, întorcându-se apoi la mine.

— Știi cât de al naibii de greu e să lipești tapet? Tu ai făcut-o ca o adevărată profesionistă.

M-am strâmbat la el. Nu-mi dădeam seama ce mare scofală era.

— Unchiul Mick m-a învățat.

— Când aveai zece ani? m-a întrebat, zâmbind curios. Când ai început asta?

A arătat cu un gest al capului la masa pliantă.

— Acum o oră.

A căscat superbii lui ochi.

— Și deja ai terminat? Jo, locul ăsta e foarte drăguț aranjat. Arată profesionist. Știi asta, nu-i așa?

Am zâmbit la auzul complimentului, simțind un val de plăcere pentru că el gândea astfel.

— Îți mulțumesc. Pe Cole îl înnebunește. Aproape c-a făcut o criză când a văzut pereții jupuiți.

— De fapt – Cam a făcut un pas spre mine –, motivul

pentru care am trecut pe-aici este Cole. Am primit mesajul ăsta ciudat de la el: „Jo pune tapet. Face asta numai atunci când se întâmplă ceva. Știi cumva ce se întâmplă?”

Trădătorul. Am oftat, luându-mi privirea de la Cam. Deci se ajunsese la punctul când Cole apela la vecinul nostru pentru ajutor, chiar și atunci când mă privea pe mine. Nu mai aveam voie să am niciun fel de secrete?

— Ei?

Am ridicat din umeri.

— Din când în când mă ajută să mă relaxez.

Am încercat să-l păcălesc cu un zâmbet.

— Cam, tu, mai mult ca oricine, știi cât de stresantă e viața mea. Fac asta ca să mă destind.

Părănd să se îndure de mine, Cam a încuviințat ușor.

— Bine.

S-a uitat apoi în podea, ochii trecându-i peste vopseaua de pe șipca de bordură. Fără să spună un cuvânt, a dispărut și s-a dus spre bucătărie. L-am auzit în bucătărie și apoi l-am văzut apărând din nou, trecând de cadrul ușii pentru a se îndrepta spre dormitoare și baie. L-am auzit deschizând trei uși. De la baie, de la camera lui Cole și de la camera mea.

Cam s-a întors în camera de zi pentru a da ochii cu „înfățișarea” mea, prezentând următoarele caracteristici:

sprâncene ridicate și brațele încrucișate la piept. A zâmbit involuntar. Eu nu am făcut-o.

— Ai terminat, băgăciosule?

A rânjit.

— Ai o mulțime de cărți.

Am pufnit.

— Asta explică vocabularul.

— Poftim?

— Te exprimi foarte bine. Se vede că citești.

De ce trebuia ca el să facă cele mai bune complimente? Era foarte enervant pentru cineva care încerca să și-l scoată din suflet.

— De asemenea, ești și talentată.

M-a cuprins uluiala.

— Eu? Talentată?

Oare era drogat?

A arătat cu brațele larg deschise spre pereții camerei.

— Jo, ar trebui să faci asta pentru a-ți câștiga traiul.

— Ăăă, să fac ce?

— Să zugrăvești și să decorezi.

Am râs din pricina ideii absurde.

— A, bine. Cine oare, aflat în deplinătatea facultăților lui mentale, ar angaja pe cineva care n-are liceul și fără niciun fel de experiență să-i fie zugrav și decorator? Hai să acceptăm adevărul. Nu sunt bună de nimic, Cam.

Privirea i s-a înăsprit pe loc, privind-mă printre gene și țintuindu-mă locului.

— Nu-i adevărat. Să nu vorbești așa despre tine în fața mea. Mă scoate din sărite.

Era un adevărat noroc că el nu așteptase să vorbesc și eu, căci nu știam cum să-i răspund sau să reacționez la căldura neclară din pieptul meu.

— Te pricepi la asta. Chiar foarte bine. Cred că Nate cunoaște pe cineva la firma lui. Ți-aș putea găsi un loc ca ucenic.

— Nu. Am douăzeci și patru de ani. Nimeni nu angajează un ucenic de douăzeci și patru de ani.

— Ba o fac, dacă e o favoare pentru un prieten.

— Cam, te rog, nu.

— Jo, haide, măcar gândește-te la asta. Îți face plăcere și te și pricepi. E mai bine decât să ai două slujbe și să te întâlnești...

S-a oprit, pălind, când și-a dat seama că aproape întrecuse măsura.

Ei bine, nu chiar. Aproape. Chiar o întrecuse. Mi-am încleștat maxilarul, reprimându-mi lacrimile când mi-am dat seama că el continua să mă vadă în felul acesta — pipița care umblă după portofelul tipului bogat. Am șters cleiul de pe masa pliantă, hotărâtă să-l ignor.

— Jo, mai gândește-te. Te rog.

— Am spus nu, mulțumesc.

Nu-mi puteam imagina de ce ar fi vrut cineva să mă angajeze vreodată pe mine, iar umilința respingerii nu suna prea îmbietor.

— Jo...

— Cam, de ce ai venit? l-am întrerupt eu brusc.

Imediat am regretat tonul folosit, dar n-aveam cum să-l iau înapoi.

El a suflat aerul care îi umfla obrazii, ochii lui căutându-i pe ai mei, și, de parcă n-ar fi putut găsi ce căuta, a făcut un pas înapoi.

— Fără niciun motiv. Mai bine plec. Eu...

— Jo!

De data asta l-a întrerupt glasul mamei, țipătul ei ascuțit făcându-ne să tresărim.

Era pentru prima dată de la incident când îmi cerea ajutorul. Am oftat profund și am vârât pensula pentru clei în găleată.

— Cam, rămâi. Mă duc să văd ce vrea mama. Fă-ți o cafea. Eventual fă-mi și mie un ceai între timp.

— Jo!

— Vin! am strigat, și Cam a părut luat prin surprindere. Ce e? l-am întrebat, trecând pe lângă el.

El a rânjit.

— Nu te-am auzit niciodată ridicând glasul.

— În mod evident, nu m-ai văzut apropiindu-mă de un păianjen.

Râzând, Cam a făcut cu mâna un gest spre ușă.

— Mă duc să fac cafeaua.

Simțindu-mă ușurată pentru că el se hotărâse să rămână, m-am grăbit să-i duc mamei orice ar fi vrut și să termin cu asta.

Spre surprinderea mea, zăcea în pat, nepărând, la urma urmelor, să se afle în niciuna dintre „situații”. O, Dumnezeule, am sperat că nu-și pierduse controlul asupra vezicii urinare. Asta se mai întâmplase și altă dată.

— Ce este? am întrebat-o, rămânând în cadrul ușii.

— Cine e tipul ăla? m-a întrebat cu voce tare, indicând cu o mișcare a capului spre spatele meu. I-am auzit glasul în ultima vreme. Cine e?

Era pentru prima dată când mama era interesată de altceva în afară de existența ei irosită, îmbibată în gin, și n-am putut să nu-i răspund.

— E Cam. E un prieten.

— Ți-o tragi cu el?

— Mamă, i-am trântit-o eu, crispându-mă la cât de tare pusese întrebarea.

— Ei? a întrebat surâzând disprețuitor. Uită-te la tine! Stai aici, judecându-mă. Fato, șterge-ți privirea aia de pe

chip. Crezi că ești mai bună decât mine. Acuzându-mă că l-am lovit pe Cole, gândind că sunt un nimic. Ei bine, uită-te în oglindă, fato, căci și tu ești un nimic!

După cum îi sticleau ochii de dispreț, mi-am dat seama că asta așteptase. Asta îi era plata pentru că o atacasem. Să mă umilească în fața lui Cam.

— Nu ești bună de nimic, iar bunăciunea de-acolo se va căra după ce se va plictisi de ce ai tu între picioare!

Am trântit ușa închizând-o, tremurând din tot corpul, după care mi-am lipit fruntea de ea, încercând să-mi controlez respirația. Câteva secunde mai târziu, am auzit-o începând să țipe.

— Jo?

Am inspirat adânc la auzul vocii ei și m-am întors încet pentru a-l vedea pe el stând în hol, cu ochii scăpărându-i de furie. A făcut cei câțiva pași de care era nevoie pentru a fi aproape de mine și a spus cu voce tare, astfel încât mama să-l audă, așa îmi închipui:

— Nu-i adevărat că nu ești bună de nimic. Nu ești ceea ce spun ei că ești.

Am aruncat o privire la tatuajul lui.

Fii Caledonia.

Când mi-am ridicat din nou privirea spre ochii lui și i-am văzut durerea pe care o simțea pentru mine, am știut că el era singurul tip care mă văzuse vreodată. Și, chiar

mai important, el văzuse dincolo de ceea ce puteam eu să văd. Pentru Cam, eram mai mult.

Am vrut să-l iau de mână, să-l conduc pe hol spre camera mea, să mă dezbrac de tot în fața lui și să-l las să ia tot ce aș fi putut să-i ofer eu.

Și să iau orice ar fi putut el să-mi ofere.

În loc să fac ceea ce voiam cu adevărat să fac, i-am adresat un surâs platonice, dar plin de recunoștință.

— Hai să bem cafeaua aia!

Capitolul 14

Sâmbăta următoare, tot ce evitasem să simt, tot ce nu era recunoscut cu voce tare, a ieșit la lumină.

În săptămâna de dinainte, Malcolm mă invitase la petrecerea dată de colega de apartament a Beccăi. Petrecerea urma să aibă loc în apartamentul lor din Bruntsfield, iar Malcolm spusese că își va face apariția. Dar nu voia să se simtă ca un pește pe uscat, așa că practic m-a implorat să-l însoțesc. Nu prea ardeam de nerăbdare să-i văd pe Cam și pe Becca în acțiune, dar de vreme ce-i fusesem necredincioasă lui Malcolm cu gândul, am socotit că măcar atât puteam face pentru el.

În dimineața aceea de sâmbătă, m-am trezit devreme, fiindcă mama ne trezise spărgând sticlele goale de gin în chiuveta din bucătărie. Am ajuns la ea înainte să apuce

să facă prea multe pagube, i-am pus câțiva plasturi pe tăieturile de pe mâini, am ținut-o în timp ce se lipise de mine și scâncea ca un copil, iar în final am acceptat ajutorul lui Cole pentru a o duce înapoi în pat. Mușchii picioarelor ei se atrofiau – era o minune că încă mai putea să meargă. Cole și cu mine renunțaserăm să mai încercăm s-o ajutăm să iasă la plimbare și, văzând efectele, am început să mă simt vinovată.

Încercând să mă eliberez de tristețea cumplită care pune stăpânire pe mine de fiecare dată când mama găsea o modalitate de a ne face să conștientizăm că era la fel de furioasă pe dependența ei ca și noi, m-am gândit să petrec una dintre rarele dimineți de sâmbătă citind, în timp ce Cole a coborât în apartamentul lui Cam. Deoarece eu încă mai socoteam dacă ne puteam permite costurile unor cursuri de arte marțiale pentru Cole, Cam începuse ședințe de antrenament cu el în diminețile de sâmbătă. Cole savura fiecare minut din acestea și, la drept vorbind, cred că lui Cam îi făcea plăcere să-i predea tot ce învățase.

Eram adâncită în lectura traducerii unui roman de dragoste scris de unul dintre scriitorii japonezi preferați, când a sunat cineva la ușă.

Era Jamie, prietenul lui Cole.

Imediat cum i-am deschis ușa, puștiul scund și

durduliu s-a făcut roșu ca sfecla. Mi-am mușcat buza, încercând să nu zâmbesc.

— Bună, Jamie.

— Bună, Jo.

A înghițit în sec, uitându-se oriunde, numai în ochii mei nu.

— Cole e acasă? Trebuia să ne întâlnim afară acum cincisprezece minute.

În mod sigur, Cole pierduse noțiunea timpului. Mi-am înăbușit oftatul și am ieșit din apartament, închizând cu grijă ușa în urma mea – ajunseseam la o parte bună din cartea mea.

— Hai să te duc Ia el.

După ce am bătut la ușă, Cam a strigat să intru. L-am lăsat pe Jamie să aștepte afară și am intrat în apartament, unde i-am găsit pe Cam și pe Cole stând în picioare, în centrul camerei de zi, lângă o saltea. Toată mobila fusese împinsă la perete. Cole surâdea, transpirația curgându-i pe gât, formând pete umede peste tot pe tricoul lui. Cam era îmbrăcat cu un tricou și cu pantaloni de trening și nu părea prea obosit.

Am ridicat din sprâncene spre Cole.

— N-ai uitat nimic?

S-a încruntat instantaneu.

— Nu.

— Spune-i asta puștiului care așteaptă la ușa lui Cam.

— O, rah...

S-a oprit.

— Am uitat de Jamie.

— Te așteaptă.

Cole și-a înșfăcat grăbit șosetele și tenișii.

— Mulțumesc pentru lecție, Cam!

— N-ai pentru ce, amice!

— Ai face mai bine să te speli și să te schimbi înainte să ieși! am strigat după el în timp ce dispărea pe casa scării. Și să-mi trimiți un mesaj să-mi spui ce faci...

Am închis brusc gura când am auzit ușa de la intrare închizându-se. M-am întors spre Cam.

— De ce-mi mai bat capul?

El mi-a aruncat un zâmbet pișicher – al patrulea gest preferat după încrețirea buzei – și m-a chemat spre el, făcându-mi semn cu degetul îndoit.

— N-ai vrea să continui tu de unde a rămas el?

Am făcut imediat un pas înapoi, scuturând din cap.

— Nu prea cred.

— Haide!

A devenit brusc serios.

— Am văzut modul în care se comportă cu tine unii dintre clienți, iar Joss mi-a spus că a trebuit să te salveze de mai multe ori din ghearele unui client înflăcărat. Asta

te va ajuta să înveți să te descurci când te blochezi.

Mă gândeam că ar fi fost fain să pot să mă descurc cu ticăloșii agresivi de una singură, în ioc să mă bazez pe prietenii protectori. Dar să mă antrenez cu Cam? Nu. Asta însemna să torn gaz pe foc.

— Nu, mulțumesc.

Cam a oftat, însă a cedat.

— Bine. Vrei o ceașcă de ceai?

Am încuviințat și l-am urmat în bucătărie, încercând să nu mă mai zgâiesc la umerii lui musculoși și la fundul ferm. Nu prea am reușit.

Stând în picioare lângă blatul lui de bucătărie, eram adâncită în gânduri legate de seara pe care o aveam înaintea noastră, în timp ce Cam făcea ceai și cafea, când am surprins o mișcare cu coada ochiului. Am aruncat o privire într-acolo și aproape că am făcut un atac de cord din pricina mărimii păianjenului care se cățara pe faianța lui Cam.

— O, Dumnezeule! am țipat strident, îndepărtându-mă rapid de el, simțind în gât un nod de mărimea Canadei.

— Ce... ce-i?

Cam s-a răsucit pe călcâie, făcând ochii mari la mine. Eu mă holbam cu ochii măriți de groază la păianjen.

— Scapă de el sau n-am să mă mai pot mișca.

Nu glumeam. Eram, literalmente, paralizată de frică. Nu știu de unde își avea originea aragnofobia mea, însă era destul de gravă, așa că eram nevoiți să investim în aparate împotriva păianjenilor care se băgau în priză. Chiar și așa, aveam parte de câțiva păianjeni, de care se ocupa Cole.

Cam se uita când la mine, când la păianjen. Vedeam că se pregătea să schițeze un zâmbet.

— Nici măcar să nu-ți treacă prin minte. Nu e amuzant.

Privirea i s-a îmblânzit, căci părea că în cele din urmă își dăduse seama că eram speriată de-a binelea.

— În regulă. Nu te mai panica. O să scap de el.

A întins mâna spre un dulap și a scos o tigiaie.

M-am încruntat.

— Ce faci? Nu-l omorî!

Cam a încrămențit, ridicând uluit din cap pentru a mă privi.

— De ce nu vrei să-l omor? Credeam că te temi de el.

— Sunt îngrozită de el, l-am corectat. Dar ce-ar spune despre noi, specia umană, dacă am omorî tot ce mișcă în jurul nostru numai fiindcă ne temem de acele creaturi? N-ar spune nimic bun.

Ochii superbi ai lui Cole s-au încălzit și mai tare și mi-am dat seama că uitasem de teamă, înecându-mă în

privirea lui.

— Ce e? am șoptit, simțind pieptul umflându-mi-se de felul în care se uita la mine.

Nimeni nu mă mai privise așa până atunci.

A clătinat din cap.

— Nimic. Tu... Nimic.

— Cam?

— Mmm?

— Păianjenul.

A clipit rapid înainte de a țintui păianjenul cu privirea.

— Corect.

A ridicat capacul tigăii.

— Nu-l omor. Aveam nevoie de ceva în care să-l pun.

În timp ce el salva păianjenul de mine și pe mine de păianjen, m-am înghesuit într-un colț al bucătăriei, speriată că s-ar fi putut ca el să nu se miște suficient de repede și păianjenul s-ar fi lansat cumva asupra mea, chiar dacă eram în partea opusă. N-am avut niciun motiv de teamă. Cam a prins păianjenul în tigaie într-un timp record și eu am privit cu o ușurare crescândă cum l-a luat și i-a dat drumul afară, pe geamul de la bucătărie.

— Mulțumesc, am rostit eu în șoaptă.

Cam nu mi-a răspuns. În loc de asta, a închis geamul cu grijă, a pus tigaia în chiuvetă și s-a întors să mă

privească.

Brusc, aerul dintre noi s-a încărcat de electricitate, așa cum se întâmpla mereu în timp ce lucram cot la cot la bar. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să mă asigur că acele momente rămâneau destinate numai barului, încercând să simulez o interacțiune obișnuită în afara barului, în lumea reală.

Azi n-aveam să pot simula nimic.

Mi-am ținut respirația la intensitatea privirii din ochii lui Cam, în timp ce-și croia încet drum spre mine. Când a depășit distanța care ar fi fost considerată acceptabilă din punct de vedere social, între doi prieteni care aveau amândoi parteneri, eram pe punctul de a-l întreba, de a-l opri, dar exact atunci sânii mei s-au șters de pieptul lui și eu am inspirat cu putere, cuvintele fiindu-mi absorbite înapoi în gură, odată cu tot aerul din încăpere. I-am simțit mâinile într-o îmbrățișare delicată pe partea de sus a brațelor, mirosul de aftershave familiar și îmbătător și căldura corpului său făcându-l pe al meu să tânjească.

Nu fusesem capabilă să-l privesc în ochi, așa că mă uitam la gâtul lui atunci când el s-a aplecat și mi-a depus pe frunte cel mai dulce sărut. O dorință arzătoare, profundă și crescândă mi-a despicat pieptul și m-am topit, lipindu-mă de el, simțind cum buzele lui îmi

trimiteau un fior delicios pe piele. Și-a înlocuit gura cu fruntea. Am închis ochii atunci când el s-a apropiat și am rămas așa, lipiți, respirând fiecare aerul celuilalt.

Eram plină de dorință, o dorință intensificată, căci știam că era reciprocă.

— Cam, am șoptit, vrând ca el să se retragă și simțind nevoia să nu plece nicidecum.

A mormăit și și-a aplecat fruntea ușor, atingându-mi în treacă obrazul, apoi bărbia, oprindu-se în curbura gâtului meu.

Mi-am ținut respirația, așteptând.

Apoi am simțit atingerea erotică, umedă a limbii sale și m-am cutremurat, prăbușindu-mă peste el. Sfârcurile mi-au protuberant întărite prin materialul subțire al tricoului, implorându-l să meargă mai departe.

Un ton de apel ascuțit, pătrunzător a pulverizat aerul dintre noi și am sărit speriată, venindu-mi în simțiri. Cam a înjurat, cu maxilarul atât de încheștat, încât era aproape de a se sfârâma. A întins mâna spre mobilul lui aflat pe blatul de bucătărie din spatele nostru și s-a albit la față văzând cine-l sună. Mi-a aruncat o privire impenetrabilă.

— Becca, a anunțat el pe un ton mohorât.

Am înghițit, nevenindu-mi să cred că îl lăsasem să mă atingă, că fuseserăm la numai câteva secunde distanță

de a răni doi oameni care nu meritau să fie răniți. Mai mult decât atât, eram șocată la gândul că nici măcar nu-mi păsase – într-atât de egoistă era nevoia mea de Cam.

Asta nu era bine.

Dacă ar fi fost altcineva, i-aș fi sugerat că era timpul să pună ceva distanță între noi. Dar era Cam. Aveam nevoie de Cam.

— Aș face mai bine să plec. Malcolm vine să mă ia în câteva ore.

Mi-am îndreptat bluza și mi-am strâns mai bine elasticul care îmi prindea părul în coadă de cal. N-am putut să mă uit în ochii lui.

— Așadar, ne întoarcem la a pretinde că nu e nimic între noi?

Spatele mi-a înțepenit la auzul brutalei întrebări și mi-am ridicat privirea numai pentru a mă crispa văzându-i furia din ochi.

La naiba.

Nu-mi puteam permite să pierd prietenia lui Cam. Era cel mai bun lucru care mi se întâmplase după Cole.

— Cam, te rog, nu. Eu sunt cu Malcolm și tu ești cu Becca.

A deschis gura să-mi răspundă, dar am fugit înainte să fiu obligată să aud ce avea de spus.

Toată ziua m-am temut că, la un moment dat, o să mi

se facă rău. N-am fost în stare să fac mai nimic, doar să gădesc răgazul să-i răspund la mesaj lui Cole, atunci când mi-a scris că rămânea la Jamie acasă în acea seară. M-am îmbrăcat neobișnuit de casual pentru petrecere, trăgându-mi o fustă mini neagră, mulată, și un tricou imprimat de la Topshop. Am asortat o pereche de cizme până la genunchi cu căptușeală lănoasă, astfel încât să nu-mi înghețe picioarele, și o jachetă neagră din imitație de blană, pe care o achiziționasem la reduceri și pe care, de obicei, o purtam cu ceva mai elegant.

În acea seară nu aveam chef să strălucesc. Voiam confort, tinerețe – voiam să fiu eu însămi măcar un pic. Tremuram în timp ce mă îmbrăcam, întrebându-mă ce făcea Cam, întrebându-mă dacă avea să mai vorbească vreodată cu mine. Încă îi mai simțeam gura pe gâtul meu, arzând acolo împreună cu senzația de furnicături produse de limba lui. De ce voia să ne recunoaștem atracția reciprocă când amândoi eram cu alți oameni? Voia s-o părăsească pe Becca? Voia ca eu să-l părăsesc pe Malcolm?

Și cea mai importantă întrebare dintre toate era: aș fi putut?

Aș fi putut să-l părăsesc pe bărbatul care ținea la mine, care îmi putea oferi stabilitate și siguranță? Puteam, oare, să risc asta pentru Cam? Dacă aș fi făcut-

o, ce avea să se întâmple dacă s-ar fi dovedit că nu era decât o simplă atracție fizică? Niciun sentiment, doar scânteia.

Îmi bubuia capul de la greutatea atâtor gânduri.

Malcolm mă aștepta în fața clădirii mele, lângă taxiul nostru, și aproape că am încremenit văzându-i expresia feței atunci când a dat cu ochii de ținuta mea. Când a terminat cu examenatul, mi-a zâmbit, înainte să-mi lipească un sărut scurt pe buze.

— Ce este? l-am întrebat încruntându-mă, simțind că ceva era în neregulă și asta nu-mi plăcea.

Aveam senzația că stomacul îmi era deja în gât, gândindu-mă că aveam să dau din nou ochii cu Cam; nu mai aveam nevoie să-mi fac griji și pentru Malcolm.

Malcolm m-a ajutat să mă urc în taxi și, când am pornit, mi-a examinat picioarele, uitându-se apoi din nou la fața mea.

— Arăți foarte tânără în seara asta.

Am aruncat o privire la ținuta mea și mi-am țuguat buzele. În seara aceea arătam de vârsta mea. Arătam ca mine însămi.

— Nu-ți place, am murmurat.

A pufnit în râs.

— Scumpo, arăți al naibii de sexy, dar arăți ca o copilă care se întâlnește cu un bătrân morocănos.

Ceva în vocea lui mi-a atras atenția și am zărit licărul de angoasă din ochii lui. Părea îngrijorat. Prin fața ochilor mi-a trecut chipul lui Cam aliat atât de aproape de al meu și m-am simțit zdrobită de vinovăție.

— Nu ești un bătrân morocănos. Ești bărbatul meu mai matur și sexy.

Umerii i s-au relaxat.

— Dacă așa crezi tu.

— N-am să mă mai îmbrac niciodată cu astea.

— Bine, a murmurat el, aplecându-se să mă sărute pe obraz. Te prefer în rochiile pe care le-am cumpărat. Te fac să arăți mai matură, mai sofisticată.

Înainte n-aș fi lăsat ca un asemenea comentariu să mă deranjeze, dar în acea seară m-a cam atins. Am mimat un zâmbet și l-am lăsat să mă strângă de mână, dorindu-mi cu disperare să mă fi aflat singură în apartamentul meu, cu o carte în mână.

Când am tras în fața clădirii Beccăi, aproape că mi s-a făcut rău și am gemut ușor pentru a-mi reține senzația de vomă. Malcolm s-a întors brusc spre mine, cu sprâncenele unite.

— Te simți bine?

— Știi, mă simt cam slăbită, am mințit eu. Cred că am luat un virus sau ceva de genul.

— Vrei să plecăm?

DA, DA, DA!

— Nu.

Am dat din cap spre sticla de vin din mâna lui.

— Hai cel puțin să mergem și să bem un pahar.

Când am ajuns noi, petrecerea era în toi. Apartamentul imens avea acea înfățișare de necesită-să-fie-zugrăvit-frecat-curățat pe care o au vechile apartamente studentești din Edimburgh. Pe Becca nu părea s-o deranjeze dezordinea, sau covoarele zdrențuite, sau lemnăria ciobită și pereții îngălbeniți și nici pe musafirii ei. Operele ei de artă erau expuse pe pereți, ocupând o mare parte din spațiu, și nici acest lucru nu părea să-i deranjeze pe musafiri.

Recunosc că a trebuit să clilesc de câteva ori din pricina tuturor dungilor, petelor și culorilor. Îmi aminteau de acele imagini fără noimă la care se presupune să te uiți până ce îți apare în ele o imagine adevărată.

— Mal, Jo! ne-a strigat Becca când am intrat în marele spațiu deschis al camerei de zi.

A venit grăbită, trecând pe lângă prietenii ei pentru a se arunca în brațele lui Malcolm. Când s-a desprins din îmbrățișare, a bătut din palme ca o fetiță.

— Ai adus vinul bun!

— Am adus.

Malcolm i-a dat sticla, însoțind-o cu un zâmbet.

Am privit-o cu atenție pe Becca, analizând-o așa cum n-o mai făcusem niciodată până atunci. Iat-o stând în fața mea, cu zâmbetul ei larg, drăguț, cu ochii ei inteligenți, plini de viață. Ce avea ea de făcea pe cineva asemenea lui Cam să o remarce? Deodată, m-am simțit extrem de conștientă de toate atributele fizice pozitive ale Beccăi și uram gelozia pe care o stârneau în mine.

Simțind că o măsurăm din priviri, Becca și-a aruncat o privire asupra ținutei mele și a zâmbit cu vioiciune.

— Jo, arăți grozav.

— Mulțumesc, i-am răspuns cu calm, simțindu-mă vinovată la culme pentru că aproape... ei bine... pentru orice o fi fost ceea ce Cam și cu mine făcuserăm.

— Cam!

S-a răsucit pe călcâie și a gesticulat prin mulțime.

— Vino să saluți lumea!

Văzându-l pe Cam care se apropia, am simțit pulsul bubuindu-mi într-o venă de pe gât. Probabil că nu mi-am mascat suficient reacția, deoarece Malcolm și-a petrecut brațul în jurul taliei mele, trăgându-mă spre el. S-a aplecat să-mi șoptească la ureche:

— Ce se petrece? Pari încordată.

O, rahat! O, la naiba! O dădeam în bară. Am tras adânc aer în piept și apoi m-am întors spre el,

hotărându-mă să mă prefac îngrijorată că l-aș fi supărat pe el.

— N-ar fi trebuit să mă îmbrac așa.

Malcolm a zâmbit și m-a mângâiat afectuos pe obraz.

— Nu-ți face griji. N-aș fi spus niciodată nimic dacă aș fi știut că te-ar fi făcut să te simți prost. Arăți minunat. Mereu arăți așa.

În timp ce mă uitam în ochii lui blânzi, mă simțeam și mai rău în ceea ce mă privea. Ca recompensă, m-am decis să-l fac fericit pe el chiar cu sacrificiul propriului meu respect de sine.

— Nu-mi place să te dezamăgesc.

Ochii i s-au încălzit la auzul acelor cuvinte – de fapt, era mai corect să spun că se încinseseră – și m-am simțit trasă și mai aproape de el.

— Nu m-ai dezamăgit. Dar abia aștept să te dezbrac mai târziu.

M-am simțit strivită de propriile-mi minciuni mai mult ca oricând. Eu o creasem pe această persoană care crezusem că i-ar fi plăcut lui Malcolm să fiu – eram cine voia el să fiu. Cu alte cuvinte, nu eram eu. Și chiar dacă eram cuprinsă de nefericire la acest gând, am mimat un chicotit, iar el a zâmbit.

— Ăăă, salut.

Becca a chicotit și amândoi ne-am întors capetele spre

Cam.

— Aveți nevoie de-o cameră?

Cam m-a străpuns cu privirea, de-abia stăpânindu-și furia, având trăsăturile foarte încordate. Am resimțit acea privire ca pe un pumn în stomac și m-am trezit că voiam să mă desprind de Malcolm și să cad în genunchi pentru a-i cere scuze lui Cam.

Sau să fug mâncând pământul, departe de amândoi.

Cu alte cuvinte, eram la pământ.

Spre ușurarea mea, Becca i-a distras atenția lui Cam, invitându-l să o ajute să primească și alți musafiri. Am rămas singură cu Malcolm să încerc să-l asigur că totul era în regulă. Că noi eram în regulă. Am râs la glumele lui, l-am mângâiat afectuoasă și i-am acordat toată atenția mea, chiar și atunci când ne-am aflat într-un grup, vorbind cu Cam și cu Becca. Chiar și atunci când am simțit că mă frigea privirea lui Cam, mi-am dedicat întreaga mea atenție lui Malcolm.

O oră mai târziu, mă simțeam epuizată de efort și m-am scuzat, ducându-mă la toaleta de pe hol, aproape de ușa de la intrare. Abia mă strecurasem înăuntru și închideam ușa, când cineva a tras-o, deschizând-o din nou. M-am împiedicat, dând înapoi uluită atunci când Cam a intrat repede și a trântit ușa după el. A încuiat-o și apoi s-a întors cu fața spre mine.

Mi-aș fi dorit să fi avut tocuri. Încălțată cu cizmele mele fără tocuri, aveam doar un metru optzeci, iar Camera mai înalt cu vreo șapte centimetri. Nu era mult, dar, fiind numai mușchi, și mânat de o furie clocotitoare, putea foarte bine să fi avut vreo treizeci de centimetri mai mult decât mine.

Tremurând, am făcut un gest spre ușă.

— Ce faci? S-ar putea să te fi văzut cineva.

Ochii lui albaștri scăpărau scânteii în direcția mea.

— Malcolm, vrei să spui.

— Sau Becca, i-am reamintit printre dinții încleștați. O mai ții minte? Iubita ta?

Cam m-a ignorat, iar eu m-am înfiorat când privirea lui m-a cercetat din cap până în picioare, apoi din nou în sus. Mă furnica pretutindeni. A schițat un zâmbet atunci când privirile ni s-au întâlnit.

— În seara asta arăți superb. Nu te-am mai văzut niciodată în felul ăsta.

Am continuat să ne privim lung unul pe celălalt în tăcere, simțind cum inima începea să-mi bată din ce în ce mai tare, iar respirația să mi se accelereze. Trebuia să ies de acolo înainte să fac ceva incredibil de prostesc. Sperând că arătam suficient de hotărâtă și de enervată, am micșorat distanța dintre noi.

— Cameron, hai să ieșim de aici.

El a ridicat mâinile într-un gest de predare și a făcut un pas în lateral, dar de îndată ce am întins mâna să descui încuietoarea, m-am trezit lipită de ușă, Cam lipindu-și trupul de al meu, punându-și mâinile de o parte și de cealaltă a capului meu, făcându-mă prizonieră.

— Ce...

— Șșt! a șoptit el cu buzele lipite de ale mele, iar apoi și-a coborât mâinile până ce mi-au încercuit talia. Și tu simți la fel. Ai simțit-o încă din seara în care ne-am cunoscut.

Amușisem, pierdută într-un amestec de bucurie, pentru că și el simțea la fel, și neliniște că făceam ceva greșit și că aveam să fim prinși. Mi-am umezit agitată buzele.

A luat-o drept ca pe o invitație.

Îcnetul mi-a fost înghițit de sărutul lui, gura lui fierbinte, lăsându-i limba să se strecoare în interiorul gurii mele. Barba lui nerasă mă zgâria în timp ce-și adâncea sărutul și își lăsa mâna dreaptă să alunece peste coastele mele, oprindu-se pe sân. M-a mângâiat pe sân, în mod deliberat, cu degetul mare. Imediat am simțit că pielea îmi ia foc și m-am întins după el, prinzându-l cu brațele pe după gât, trăgându-l mai aproape de mine. Am gemut în gura lui, inima bătându-mi de să-mi

spargă pieptul în timp ce simțurile îmi erau încărcate la maximum. Simțeam gustul de cafea al limbii, mirosul pielii, căldura, forța lui. Mă predasem. Și voiam mai mult.

Am uitat unde ne aflam.

Cine eram.

Nu-mi păsa decât să fiu una cu Cam.

Strânsoarea noastră era aproape dureroasă, sărutările dure, umede, disperate.

Bine.

Cam a mormăit, vibrația reverberând în pieptul meu și avântându-se între picioarele mele, iar eu m-am contorsionat, lipindu-mă de el. A înțeles mesajul, și-a apăsât trupul și mai tare în mine, erecția lui împungându-mă în partea inferioară a abdomenului, în timp ce picioarele lui le depărtau pe ale mele. Am scâncit de dorința care nu putea fi controlată, iar Cam s-a tras înapoi pentru a privi lung la buzele mele umflate. N-am mai văzut niciodată un bărbat atât de cufundat în dorință și am simțit cum vaginul mi se încorda, dându-mi seama de puterea pe care o aveam asupra lui, udându-mi chiloții în timp ce trupul meu devenea tot mai pregătit pentru el.

Cam m-a mușcat de buza inferioară, lingând apoi același loc.

— Am fantazat de un milion de ori în legătură cu această gură, mi-a spus răgușit înainte să-mi strivească iar buzele cu ale lui.

Îmbrățișarea lui a fost și mai lipsită de control decât precedentă, și când i-am simțit degetele calde pe partea interioară a coapselor, l-am sărutat cu limba, impunându-i să continue să exploreze. Când i-am simțit degetele pătrunzându-mi sub chiloți, aproape că am explodat.

Și-a strecurat degetele în mine, chinuitor de încet, iar eu am țipat cu gura lipită de buzele lui, șoldurile mele mișcându-se spasmodic sub mâna lui.

Cam și-a desprins gura de a mea, gâfâind apoi pe gâtul meu.

— Dacă nu ne oprim, o să ți-o trag chiar aici.

Cuvintele lui au fost ca un duș rece și am sărit înapoi sub explozia înghețată – năpădită de o vinovăție și rușine cum nu mai simțisem, în timp ce Cam și-a ridicat capul pentru a se uita la mine.

Lent, în timp ce-mi examina expresia, ceața sexuală din ochii lui s-a risipit și am simțit cum degetele lui se îndepărtează.

— Jo...

Am scuturat din cap și m-am împins în umerii lui, încercând să-mi împiedic lacrimile să curgă.

— Nu putem face asta. Ce facem noi aici?

Lui Cam i-a zvâcnit mușchiul maxilarului și mi-a dat brusc drumul, doar ca să mă prindă de brațe, expresia lui îndurerată de un sentiment nenumit.

— O termin cu Becca. În seara asta.

În seara asta? Acum? Sângele mi-a năvălit în urechi în timp ce panica puneă stăpânire pe mine și mi-am dat seama ce voia să spună cu adevărat...

— Știu. E nașpa, știu. Dar nu mai pot continua în felul ăsta. Nu sunt genul care își înșală iubita. Și nu pot continua să fiu tipul care se culcă cu iubita lui, dorindu-și mereu să fi fost altcineva.

Am fost cuprinsă, în egală măsură, de exaltare și de teamă.

— Cam, eu...

— Tu vrei asta. Știu că vrei.

Și-a lipit fruntea de a mea și eu am închis ochii, inspirând aerul lui.

— Ai să-l părăsești pe Malcolm?

Mi s-au încordat mușchii și mi-am dat seama că a simțit-o și Cam, deoarece și-a întezit strânsoarea brațelor.

— Johanna?

Adevărul era că nu știam răspunsul la acea întrebare. Să-l las pe Malcolm... nu prea era vorba despre mine.

Era despre mine și Cole și viitorul nostru.

— Vrei să spui că intenționezi să rămâi cu tipul ăsta? m-a întrebat Cam cu asprime, zgâlțâindu-mă ușor. Ai de gând să-ți petreci tot restul vieții stându-i alături la petreceri, râzând fals la glumele lui prostești, cu ochii care îți contrazic gura de fiecare dată când o deschizi?

S-a tras înapoi și aproape că am tresărit speriată la aversiunea din ochii lui.

— Fata aia care a fost acolo nu e Jo. Nu știi cine este, dar e o pacoste care mă scoate din sărite. E falsă, surâde prostește și e o afurisită de pipiță. Nu ești tu.

Am tăcut amândoi, respirând inegal și zgomotos în timp ce încercam să calmăm tensiunea dintre noi. Rănită de vorbele lui, și totuși de acord cu ele, m-am trezit că mi se învârtejeau gândurile în timp ce încercam să-mi cântăresc toate opțiunile, consecințele, ce era bine și ce era greșit.

A durat prea mult să răspund.

Cam mi-a dat drumul, iar eu m-am înfiorat, simțind că mi se face brusc frig. Aș fi vrut să mor din cauza privirii pe care mi-o aruncase.

Fără să spună o vorbă, a trecut pe lângă mine să deschidă ușa și m-am trezit dată neceremonios la o parte atunci când a apucat-o violent și a dispărut printre petrecăreți.

Am simțit nodul din gât, dar am refuzat să dau drumul lacrimilor, stând cu mâinile încleștate pe lângă corp. Puteam să fac față acestei situații și fără să dau apă la șoareci. Știam că puteam.

Clătinându-mă pe picioare, m-am prăbușit peste chiuvetă pentru a mă zgâi la reflexia mea din oglindă, apoi am gemut îngrozită. Eram roșie la față, ochii îmi străluceau, iar fusta îmi era puțin încrêțită acolo unde își strecurase Cam mâna între picioarele mele. Am gemut din nou, amintindu-mi de degetele lui în mine, m-am apucat atât de strâns de chiuvetă, încât mi s-au albit încheieturile. Sfârcurile mi se ițeau prin bluză și eram în continuare îmbujorată.

Trebuia să-mi revin, altminteri toată lumea ar fi aflat ce făcuserăm.

Mi-am acordat zece minute și, când m-am întors lângă Malcolm, l-am văzut pe Cam cu coada ochiului făcându-și loc prin mulțime spre ieșire. Nu mult după aceea, ușa de la intrare s-a trântit.

— Te simți bine?

Vocea lui Malcolm m-a readus cu picioarele pe pământ.

— E un ticălos! s-a auzit deodată glasul Beccăi care acoperea muzica și murmurul vocilor.

Eu și Malcolm ne-am întors să vedem unde se afla.

Era într-un colț, primind alinarea prietenei ei.

— Crezi că a părăsit-o? m-a întrebat Malcolm la ureche. Cât timp ai fost tu la toaletă, s-au certat.

Fiindu-mi rușine deoarece cunoșteam prea bine răspunsul, n-am putut să mă uit în ochii lui.

— Se pare că da.

— Tu te simți bine? a repetat el întrebarea.

— N-am chef de petrecerea asta, am spus, ridicând din umeri.

— Mda, și se pare că Becca e pe cale să-i pună capăt. Malcolm a oftat.

— Ar fi îngrozitor dacă am șterge-o și noi?

I-am aruncat un zâmbet vag.

— Ar fi grozav.

Mi-a ținut haina și eu m-am îmbrăcat. Două secunde mai târziu, l-am lăsat să mă scoată din apartament. Fără un cuvânt, am mers pe Leamington Terrace spre drumul principal din Bruntsfield Place și am așteptat să apară un taxi liber. Neavând noroc, Malcolm și-a scos mobilul.

— O să chem unul. Mergem puțin pe la mine, da?

M-am gândit la mersul cu el la apartamentul lui, la el conducându-mă în camera lui, așa cum o făcea mereu, dezbrăcându-mă încet și împingându-mă pe pat...

M-a lăsat rece.

M-a făcut să simt că-mi era greață din cauza vinovăției.

Ca și cum îl înșelam...

Malcolm tocmai dusesese telefonul la ureche când m-am trezit că izbucnesc:

— Stai!

Luat prin surprindere, Malcolm a lăsat imediat telefonul în jos și l-a închis. Ochii lui m-au privit cercetător și orice o fi citit acolo l-a făcut să-și strângă buzele, rotunjindu-le și întinzându-le înainte. După un moment m-a întrebat:

— Ce se întâmplă?

Caracterul meu practic o luase la goană și se aruncase de pe cea mai înaltă stâncă. Sentimentele mele preluaseră controlul atunci când i-am răspuns:

— Nu pot să merg la tine.

Și atunci el m-a surprins total:

— Din cauza lui Cam.

După ce mă străduisem atâta să le rețin, am simțit acele nenorocite de lacrimi ajungând sub pleoape.

— Îmi pare rău.

Malcolm a slobozit un oftat și am văzut un licăr de durere în privirea lui în timp ce-mi studia chipul.

— Jo, eu chiar țin la tine.

— Și eu țin la tine.

— Am văzut felul în care te privea. Felul în care îl priveai. Am știut că era ceva...

— Îmi pare rău.

A scuturat din cap, ridicând o mână să mă oprească.

— Nu.

— Mă simt cumplit.

— Se vede.

— Nu m-am culcat niciodată cu el.

Și-a încleștat maxilarul și apoi și l-a relaxat suficient cât să spună:

— Știu. Nu ești genul acela de fată.

Cu degetele tremurânde, mi-am ridicat mâneca hainei și mi-am desfăcut brățara ceasului Omega pe care mi-l dăduse de Crăciun. Când n-a schițat niciun gest să-l ia, i-am ridicat mâna și i l-am pus în palmă, îndoindu-i degetele peste el.

— Malcolm, îți mulțumesc pentru tot.

Când și-a ridicat privirea de la ceas, am simțit o durere sfredelitoare în piept la vederea tristeții de pe chipul lui.

— El e doar un puștan care nu știe ce tip de fată zace în tine, iar când va termina, când va face greșeala de a-ți da papucii, sper că te vei întoarce la mine.

A pășit în fața mea și am încremenit atunci când și-a aplecat capul și m-a sărutat pe buzele mele reci.

— Am putea fi cu adevărat fericiți.

N-am respirat până ce nu a pus ceva distanță între noi. A ridicat o mână și m-am întors să văd că făcea semn unui taxi. Acesta a întors și a tras la marginea trotuarului. Malcolm mi-a deschis portiera.

— Voi fi aici când el va fi terminat-o cu tine.

L-am lăsat stând în stradă, în timp ce taxiul mă ducea înapoi pe London Road.

Rupsesem relația cu Malcolm.

O, Dumnezeu!

Mă simțeam cu inima grea. Simțeam remușcare. Eram îngrijorată că nu făceam lucrul potrivit. Dar, mai presus de toate aceste sentimente era dorința de a-l găsi pe Cam, de a-i spune ce simțeam cu adevărat pentru el. Pentru prima dată de când țineam eu minte, mă îndreptam spre ceea ce voiam cu adevărat. Poate că a doua zi aveam să-mi deplâng decizia, însă în seara aceea voiam să gust ceva cu adevărat bun și pur, măcar o dată.

Aproape că i-am aruncat banii pentru cursă șoferului, apoi m-am năpustit în clădire, boncănind fără să-mi pese pe betonul din casa scării, în timp ce urcam în viteză treptele. Tocmai ajungeam la ultimele trepte spre etajul lui Cam, când am auzit o ușă deschizându-se. Ajungând în capul scării, a apărut în raza mea vizuală, stând desculț în cadrul ușii, așteptându-mă.

Copleșită de faptul că doar simpla lui vedere îmi umplea pieptul de o emoție dureroasă, m-am dus împleticindu-mă spre el, cizmele agățându-mi-se în pragul ușii.

Cam n-a zis nimic. Fiecare centimetru din el era plin de tensiune, în timp ce mă privea.

— Cam...

Cuvintele mele mi-au fost înghițite de mișcarea mâinii lui care m-a apucat de talie, lipindu-mă cu putere de corpul lui, gura lui izbindu-se de a mea. M-am înfășurat în jurul lui instantaneu, iar degetele mi le-am înfipt în părul lui de la ceafă în timp ce-i lingeam și îi sugeam limba și îmi răsuceam limba pe după a lui, sărutările noastre fiind atât de profunde, încât nici nu mi-am dat seama că eram în interiorul apartamentului său până ce nu s-a trântit ușa în urma noastră.

Cam s-a întrerupt din sărutat pentru a se da puțin înapoi, mâinile lui scoțându-mi haina de pe umeri. Am lăsat-o să cadă pe podea, exaltată de emoție – sânii îmi erau umflați, pielea fierbinte și am fost încă o dată surprinsă să-mi dau seama că eram deja umedă pentru el doar de la un sărut și de la sentimentul de nerăbdare.

— Cam... am șoptit imperios, având nevoie ca o parte din mine să-l atingă tot timpul.

Mi-am strecurat mâna pe sub tivul tricoului său,

simțindu-i pielea fermă, mătăsoasă, fierbinte sub palmă.

— Am rupt relația cu el.

El a încuviințat, ținându-și mâinile pe talia mea și trăgându-mă spre el, sânii mei ștergându-se delicios de pieptul lui. M-am înfiorat și Cam a zâmbit, pe deplin conștient de puterea pe care o avea asupra mea. Ca reacție la aroganța lui, mâna mea a alunecat iar pe mușchii de pe abdomenul său, sub tricou și nu și-a oprit coborârea. A inspirat adânc în timp ce-l mângâiam prin materialul jeanșilor, urmărind cu privirea cum i se colorau pomeții.

— Am priceput asta, iubito, a spus mormăind. Altfel n-ai fi aici.

— Chiar facem asta? am șoptit pe buzele lui.

M-a strâns cu ambele mâini de talie, iar eu l-am privit în adâncul ochilor. De la căldura dogoritoare erau aproape bleumarin.

— Chiar facem asta. Nu e cale de întoarcere.

Buzele sale mi-au cercetat maxilarul, până ce s-a oprit cu gura la ureche.

— Am să te fut atât de tare, am să mă scufund atât de adânc în tine, încât n-ai să mă mai poți uita niciodată. Niciodată.

Am simțit o erupție de furnicături peste tot la auzul cuvintelor lui.

M-a lipit cu spatele de perete atunci când s-a izbit în mine.

— Nu mai am răbdare, mi-a spus cu sufletul la gură.

Am scuturat din cap, pieptul înălțându-mi-se odată cu al lui, spunându-i în tăcere că nici eu nu mai aveam răbdare.

I-am simțit mâinile calde, aspre care îmi mângâiau partea exterioară a coapselor, ridicându-mi fusta în talie. Cu un mârâit aproape animalic, Cam a prins materialul chiloților mei cu ambele mâini și a tras, sunetul de sfâșiat și jetul subit de aer dintre picioarele mele sporind căldura dintre noi, aducând-o la nivelul combustiei. Tocmai îmi rupsese chiloții! Sfinte Sisoie!

Era un lucru al naibii de sexy.

Am crezut că aveam să mă simt expusă, stânjenită, stând acolo cu fusta ridicată în talie, cu cele mai intime părți ale mele expuse în fața lui. N-am simțit nimic din toate astea.

Tot ce simțeam era nerăbdare.

Buzele ni s-au ciocnit, s-au mușcat, s-au sorbit, s-au lins în timp ce amândoi am dus mâna la fermoarul jeanșilor lui. I-a dat în jos, la fel și boxerii, până în jurul gleznelor, eliberându-și penisul, și l-am privit cum își scoate portmoneul din buzunarul de la spate și ia din el un prezervativ. În timp ce-l derula pe mădularul întărit,

am icnit. Era mare, dar mai avusesem parte și de altele mari. Nu asta cauzase icnetul. Icnetul era pentru grosime.

— O, Doamne, am murmurat, simțind cum picuratul dintre picioare îmi incita starea deja excitată.

— Păi, mulțumesc.

Cam mi-a aruncat un zâmbet mândru care m-a făcut să râd – răs care s-a încheiat cu un icnet, căci el m-a apucat de picioare, depărtându-le, și s-a împins în mine.

— Cam! am strigat eu datorită șocului de plăcere, căldura lui palpitândă copleșindu-mă.

Orice senzație, gând, preocupare erau concentrate pe grosimea dinăuntrul meu și m-am luptat să pot respira, în timp ce trupul meu încerca să se adapteze și să se relaxeze. Era ca și cum fiecare nerv din corpul meu era inflammat și un minuscul schimb între noi a declanșat un șoc de tensiune delicioasă, iar eu imediat am căutat mai mult.

Cam, oricum, a stat nemișcat, lipit de mine, respirând greoi de parcă ar fi încercat să capete puțin control. Trupul meu nu era de acord. Eu voiam mai mult și voiam atunci. Mi-am împins șoldurile în el și strânsoarea lui de pe coapsele mele aproape că mă învinețea.

— Stai, mi-a cerut el răgușit. Lasă-mă un minut. Mi-

am dorit asta de secole și te simt afurisit de minunată. Acordă-mi numai un minut.

Auzindu-i acea confesiune erotică, mușchii dinăuntrul meu i-au prins ca într-o menghină penisul, iar el a inspirat brusc. Și-a dat capul pe spate de surpriză, în timp ce ochii lui se fixaseră într-ai mei.

— Iubito, dacă mai faci asta o dată, n-o să mă mai pot abține.

Am scuturat din cap, înfigându-mi degetele în mușchii spatelui său.

— Nu-mi pasă. Doar mișcă-te, te rog, mișcă-te. Am nevoie de tine.

Și-a pierdut controlul.

În timp ce-mi ridica picioarele, trupul meu a preluat conducerea și mi-am înfășurat picioarele în jurul lui. Ținându-l strâns, am găfâit excitată în timp ce el ne izbea de perete, împingându-se în mine cu putere, alunecând înăuntrul canalului meu intim și în afara lui, plesnetul umed al pielii pe piele stimulându-ne să ajungem la orgasm.

I-am simțit degetul mare apăsându-mi clitorisul și am explodat, strigătul meu de eliberare declanșându-l pe al lui Cam. Și-a dat capul pe spate, cu ochii la mine, cu mușchii încordați în timp ce a lăsat să-i scape un mârâit gutural, vaginul meu pulsând în jurul lui în timp ce el se

cutremura în mine, fiindcă ajunsese la orgasm.

S-a prăbușit pe mine, cu buzele pe umărul meu, cu pieptul lipit de al meu, eu continuând să-mi țin brațele înfășurate în jurul lui. Și-a întors capul și m-a sărutat pe gât.

— Știi de câte ori mi-am imaginat aceste picioare lungi, superbe, înfășurate în jurul meu în timp ce ți-o trăgeam?

Am scuturat din cap, încă nerevenindu-mi suficient cât să pot să vorbesc.

— În fiecare zi. Și niciuna dintre fantezii nu a fost la fel de bună ca cea adevărată.

I-am zâmbit blând la auzul celor mărturisite în timp ce el își ridica capul să mă sărute. A încercat să se retragă, dar i-am căutat gura, trecându-mi mâinile peste spatulele lui până la ceafă, ținându-l lipit de mine în timp ce-l sărutam cu o ardoare care speram să-i transmită că eu nu eram nici pe aproape de a fi terminat. Cineva obraznic și ușor pervers se strecurase înlăuntrul meu. Îl voiam iar. Și îl voiam! a fel de pur și dur precum tocmai îl avusesem.

— Știi de câte ori în timpul săptămânii trecute am stat culcată în pat și m-am mângâiat gândindu-mă la tine?

Respirația i s-a întretăiat și i-am simțit mădularul contractându-se în mine.

— Iisuse, a șoptit el, cu ochii dilatându-i-se. Continuă să vorbești și mâine n-ai să mai poți să mergi.

Am zâmbit, strângându-mi iar mușchii interni în jurul lui.

— Asta e planul.

Capitolul 15

Cam m-a sărutat ușor pe buze înainte să se aplece și să se retragă din mine. Febra încă nu mă părăsise, dar simțeam cum ceața înfierbântată plutea spre periferia creierului meu, permițându-i realității să se instaleze.

În acea seară îl părăsisem pe Malcolm.

Și apoi făcusem sex cu Cam lângă peretele din holul său.

Sex uluitor.

Sex care te face praf.

Sex „cum n-o să mai ai parte”.

Sex Cam-și-cu-mine-eram-acum-împreună.

Îngrijorarea care fremăta în stomacul meu era, pentru moment, copleșită de fluturii amețitori. Săptămâni de visat cu ochii deschiși la el – și acum nu mai era o fantezie. Chiar făceam asta.

Deodată, m-am simțit ciudat de sfioasă.

— Continuă să te gândești la ce te gândeai, indiferent ce-o fi.

Cam rânjea, întinzând mâna să-mi tragă fusta în jos. În timp ce-și scotea prezervativul folosit și își trăgea jeanșii în sus, nu-și lua ochii de la mine.

— Stai aici.

Înainte să pot să-i răspund, a ieșit pe hol, dispărând apoi în baie. L-am auzit trăgând apa și apoi a revenit la mine, cu fermoarul de la jeanși deschis, privindu-mă pătimaș.

— Cole rămâne la Jamie acasă în noaptea asta?

Am încuviințat, inima bătându-mi nebunește în piept. Când Cam s-a oprit în fața mea, mi-a întins mâna.

— Bine. În cazul ăsta poți să rămâi la mine peste noapte.

Nu mai fusesem niciodată excitată de un tip cu tatuaje, dar, în timp ce-i studiam brațul, ochii mei urmărind scrisul ondulat al tatuajului cu FII CALEDONIA, am simțit un val de posesivitate asupra tatuajelor sale – în special asupra acestuia. Cumva, erau și ale mele, și voiam să urmăresc fiecare detaliu cu limba mea, să-mi revendic dreptul asupra lor.

O flacăra de emoție ardea în pieptul meu în timp ce el mă strângea de mână, apoi m-a condus în dormitorul matrimonial. Intram pe domeniul lui privat.

Nu era mare lucru de văzut.

Un pat mare cu un set cu pilotă de culoare bleu-pal,

pereții aproape goi, cu excepția unei reproduceri mari, înrămate a doi Stormtrooperi intrând în Delorean⁴, un scrin, un șifonier și două rafturi de cărți pline cu cărți și DVD-uri. Era curat și ordonat, exact la fel ca în restul apartamentului, am cugetat eu, încercând să ignor bătăile năvalnice ale inimii. Tocmai făcuserăm sex, așa că gândul la a mai face și mai mult sex n-ar fi trebuit să-mi ridice pulsul până la cer. Dar a făcut-o.

Cam mi-a dat drumul mâinii atunci când a ajuns la pat și s-a întors cu fața spre mine. Într-o singură mișcare curgătoare, și-a scos tricoul peste cap și l-a aruncat pe podea.

Jur că am început să salivez, văzându-l pe jumătate dezbrăcat.

Da, avusesem dreptate atunci când fantazasem în legătură cu acest moment. Cam era o masă de mușchi, zvelt, solid. Am trasat conturul mușchilor de pe abdomen, până la îmbinarea sexy cu șoldurile, obrazii arzându-mi neconteniți.

Așteptasem să-și dea jos jeanșii și să mă lase să admir și restul anatomiei lui, dar în loc de asta, s-a așezat pe marginea patului și s-a uitat în sus, la mine.

— Deci... ce-ai vrea să faci cu mine?

⁴ Soldați din seria Războiul Stelelor

Hm, asta părea a fi o întrebare prostească, nu? Gâfâitul și salivatul meu nu constituiau indicații a ceea ce aș fi vrut să fac cu el?

— Poftim?

A ridicat nonșalant din umeri, de parcă stăteam la un ceai și nu ne-am fi pregătit să repetăm sexul din hol, de data asta într-un pat.

— Dacă facem asta, trebuie să fii deschisă cu mine. În toate felurile – inclusiv în pat. Eu nu sunt un tip pe care încerci din răspuțeri să-l păstrezi – adaptându-te lui și uitând de tine și de ceea ce dorești. Suntem împreună în asta și eu mi-am luat ce am vrut. Acum, tu îți iei ce vrei. Deci, ce vrei?

Primul meu gând a fost să sar pe el și să-l siluiesc. Tot ce spusese fusese perfect și mi-a trebuit o clipă să-mi amintesc că asta era pe bune. Oare găsisem, în sfârșit, pe cineva care să dea doi bani? Cu alte cuvinte... chiar să dea doi bani?

Am încercat să mă opresc din a mă lăsa dusă de val pe un nor plutitor cu o vâslă numită speranță și alta numită vise, dar era dificil când el era atât de al naibii de minunat.

Bine, nu eram vreo naivă. Cu siguranță știam că el nu era un bărbat perfect – dovedise asta când ne-am cunoscut –, dar am început să mă întreb dacă era posibil

să fie cumva perfect pentru mine. În cele din urmă, găsisem un tip care voia să fie cu mine – cea adevărată. Și nu numai asta – chiar mă încuraja să mă răsfăț un pic.

Ceea ce-mi ceruse mi-a pricinuit, spre uimirea mea, o ușoară stânjeneală. Nu eram vreo mironosiță. Avusesem o mulțime de partide de sex cu bărbați diferiți. Dar, niciunul dintre ei nu-mi ceruse vreodată să vorbim despre sex. Fără întrebări, fără ce-ți place, fără ce nu-ți place. Acum Cam voia să comunice cu el despre sex și m-am trezit zâmbind pentru a-mi disimula timiditatea.

— Nu prea pari genul de individ care lasă o fată să preia conducerea.

— Nu sunt genul de individ care lasă fata să preia conducerea. Nu sunt nici genul de individ care vorbește prea mult. Dar trebuie să mă asigur că știi ce faci. Este mult prea important. Așa că, oricât de mult aș vrea să te dezbrac și să te aplec peste biroul meu, în seara asta las totul în seama ta.

Privirea i s-a întunecat.

— Biroul poate să mai aștepte.

Eram incredibil de excitată la gândul că el voia să mi-o tragă pe biroul lui. Pentru mine suna orgasmic. Mi-am umezit buzele, uitându-mă la el în timp ce aștepta răbdător ca eu să mă decid ce anume aveam să facem în continuare.

În timp ce-i examinam semi-nuditatea, am simțit cum mă furnică peste tot datorită anticipării.

Avea dreptate. Biroul putea să mai aștepte.

— Dezbrăcarea, i-am poruncit calmă.

Cam s-a ridicat, neluându-și ochii de la ai mei, în timp ce-și împingea jeanșii și boxerii în jos, penisul lui erect dându-mi onorul atunci când s-a descotorosit de haine. A stat în fața mea, fără să-i fie rușine de goliciunea lui și mi-am îngăduit un moment pentru a-mi întipări în minte imaginea lui.

Cu degete tremurânde mi-am scos tricoul și cizmele. A urmat fusta și apoi mi-am desfăcut sutienul, lăsându-l să cadă peste grămada de haine de pe podea de la picioarele mele.

M-am înfiorat în timp ce Cam mă studia fără să se grăbească, mădularul palpitându-i, culoarea din obraji intensificându-i-se. Când ochii lui albaștri i-au întâlnit pe ai mei, am inspirat brusc văzând dorința nedisimulată din ei.

— Ești uimitoare, a șoptit el răgușit. Niciun bărbat nu se poate să te merite.

Sfinte...

Uau!

Am simțit un gol în stomac.

— Cam, am șoptit și eu.

Emoția absolută provocată de cuvintele lui frumoase a făcut să mi se pună un nod în gât. Se părea că domnul Cameron Maccabe era un romantic. Am scuturat din cap, neștiind cum să-i răspund acestei laturi a lui. În schimb, am făcut un gest cu mâna spre pat.

— Culcă-te pe spate!

Am observat un tic muscular în maxilarul lui la auzul ordinului meu și a trebuit să-mi înfrânez zâmbetul superior. Nu, în mod clar Cam nu era obișnuit să lase femeia să preia conducerea. De vreme ce aveam senzația că ăsta avea să fie un cadou rar din partea lui, m-am decis să profit la maximum. Am așteptat, cu sprâncenele ridicate, răbdătoare, iar Cam a răspuns prin a se culca în pat, pe spate.

Totuși, erecția nu i s-a diminuat sub porunca mea, era încordată și așteptând să se bucure de atenția mea. El m-a privit lung, cu mâinile încrucișate nepăsător sub cap. Ei bine? întrebau ochii lui.

Ignorând tremorul din mâinile și picioarele mele, m-am apropiat lent de el, legănându-mi șoldurile dintr-o parte în alta, sânii mei obraznici săltând ușor, și mi-am păstrat satisfacția feminină văzând cum trupul i se încorda, toată relaxarea lui trufașă răsucindu-se în anticipare.

M-am cățărat peste picioarele lui, observând cum

pieptul i se ridica și îi cobora ceva mai repede. Și respirația mea a devenit mai superficială atunci când m-am oprit la erecția lui.

— Jo... a gemut el atunci când mi-am coborât capul.

Nu-mi displăcea să-i fac sex oral unui tip, dar ăsta nu fusese unul dintre lucrurile mele favorite. Am descoperit, totuși, că voiam să-l gust pe Cam. Îl voiam în toate felurile posibile.

Voiam ca el să ardă odată cu mine.

Erecția lui arzătoare a intrat între buzele mele și am simțit cum își încorda coapsele sub degetele mele. Limba mea îi urmărea conturul unei vene de sub mädular și respirația i s-a poticnit înainte să pară că i se oprește complet atunci când am început să sug, capul meu mișcându-se în sus și în jos astfel încât gura mea să alunece extern de lent în susul și în josul lungimii sale.

— Iisuse, a gemut el printre dinții încleștați. Continuă așa – ahh –, iubito, și o să ejaculez și totul se va termina.

Păi, nu voiam asta.

După ce l-am mai tachinat puțin, l-am eliberat și l-am privit printre gene, luată prin surprindere de cât de mult îi plăcea, de cât de tare răspundea propriul meu corp la asta. Găsind nerăbdarea un afrodisiac total și întrebându-mă unde fusese preludiul în toată viața mea, i-am sărutat conturul bine definit și sexy al șoldului

stâng, buzele mele trasând o cărare de-a lungul torsului său în timp ce mă urcam pe el. Cu genunchii pe o parte și pe cealaltă a umerilor lui, am fost cuprinsă de fiori atunci când i-am simțit mădularul lipit de partea interioară a coapsei mele. Mi-am lipit buzele de sfârcurile lui stâng, atingându-l ușor cu limba, înăbușându-mi un geamăt în trupul lui atunci când i-am simțit mâinile aspre prinzându-mi sânii în căușul palmelor, sfârcurile întărindu-mi-se, nerăbdătoare să-i simt atingerea. Când mi le-a mângâiat cu degetele lui mari, m-am cutremurat, scăpând un oftat de pe buze.

— Ești sensibilă, a murmurat Cam satisfăcut, strângându-mi sfârcurile între degete. Abia am avut timp să-mi revin după fulgerele alb-fierbinți care îmi bubuiau în vintre înainte ca mâna lui dreaptă să se îndrepte, trecând peste abdomenul meu, îndreptându-se spre locul dintre picioarele mele.

În timp ce-și strecura două degete în pasajul alunecos, mi-am arcuit spatele, permițându-i mâinii lui stângi să aibă un mai bun acces la sânul meu și umerii mele să fie ridicate de umerul lui drept. Am gâfâit, din lipsă de aer, nepăsându-mi că preluase Cam controlul.

Zău, eram uluită că el rezistase atât de mult.

— Iisuse, a gemut el de data asta, partea inferioară a trupului arcuindu-se în afara patului. Ia-mă în tine.

Prezervativ în sertar...

Am întins mâna bâjbâind prin ceața mea senzuală, deschizând sertarul de la noptieră. Odată ce l-am echipat și a fost gata de plecare, l-am ghidat împreună spre intrarea mea, mușchii de la picioare tremurând de nevoie.

M-am trântit peste el și am țipat amândoi, șoldurile lui Cam tresărind spasmodic ca reacție.

Am descoperit iute un ritm chinuitor și, ținându-mă cu mâinile de pat, pe lângă coapsele lui, m-am lăsat ușor pe spate astfel încât penisul lui să mă pătrundă în cel mai delicios unghi. M-am mișcat lent, țintind un orgasm violent.

În timp ce mă mișcăm, nu mi-am luat privirea de la chipul lui Cam, simțindu-mă sexy și puternică datorită expresiei sale strălucitoare, privind cum ochii lui albaștri se întunecau studiindu-mi sânii și părul care se legăna pe spate. M-a prins cu mâinile de șolduri, îmboldindu-mă să continui; și-a încleștat maxilarul atunci când căldura dintre noi s-a intensificat și broboane de sudoare ne-au acoperit pielea.

Pe măsură ce mă apropiam de orgasm, eram conștientă de plăcerea care se răsucea în partea de jos a pântecului meu, de sunetul respirației necontrolate și de mieunăturile de plăcere, de mirosul îmbătător de sex...

și atunci l-am auzit pe Cam cerându-mi răgușit să termin. Am fost cuprinsă de un extaz pur și am închis ochii, savurând din plin în timp ce trupul meu se mișca mai repede în susul și în josul lungimii lui, grăbindu-se spre orgasm.

Când orgasmul mi-a zguduit tot trupul, în dosul pleoapelor au explodat lumini. Mușchii mei s-au strâns în jurul lui Cam, val după val de plăcere pulsând în jurul penisului său.

Un curent de aer rece mi-a biciuit pielea atunci când Cam, pe neașteptate, m-a întors pe spate, lipindu-mă de saltea, cu brațele ținute prizoniere deasupra capului meu, și am deschis ochii. Trăsăturile lui erau întinse din pricina nevoii de necontrolat și, în timp ce-mi strivea gura cu a lui, a început să zvâcnească adânc în mine, cu mișcări dure și aspre. A gemut în gura mea, zgomotul vibrându-mi în tot corpul, și am simțit excitația unui nou orgasm.

Când și-a desprins buzele de ale mele, am privit lung, nevenindu-mi să cred, gemetele noastre părând să reverbereze pretutindeni în jurul nostru pe măsură ce mă împingeam în ritmul în care mă penetra. Mi-a dat drumul la un braț, mâna lui dispărând între trupurile noastre unite și, de îndată ce degetul lui mare mi-a apăsat clitorisul, am simțit că plutesc, țipătul meu

umplând apartamentul.

— Jo! a strigat Cam, cu ochii mari de uimire că orgasmul meu îi provocase o descărcare sincopată, ce părea să vină din adâncurile ființei lui.

S-a prăbușit peste mine, cu fața îngropată în curbura gâtului meu, mâna relaxându-i-se pe brațul meu. Mădularul lui a continuat să pulseze înlăuntrul meu și am savurat plăcerea prelungită pe care mi-o oferea.

Era ca și cum m-aș fi topit toată pe saltea – nu-mi mai simțeam și nu-mi mai puteam mișca membrele. Pluteam, total satisfăcută. Eram aer saturat.

— Uau! am respirat, vrând să-mi trec degetele prin părul lui, dar nu eram capabilă să-mi amintesc cum trebuia să mă mișc.

Cam a încuviințat lipit de mine.

După puțin timp s-a retras, sprijinindu-se pe brațele puse de o parte și de cealaltă a capului meu. Trăsăturile îi erau complet relaxate, ochii blânzi și languroși.

— La naiba, niciodată n-am mai avut un astfel de orgasm puternic, s-a confesat el calm.

Am fost învăluită de o satisfacție dulce, ceea ce mi-a dat energia să-mi ridic brațul. L-am mângâiat pe Cam pe spate și apoi, ridicând brațul, mi-am trecut cu blândețe mâna prin părul lui.

— Nici eu. De fapt, până acum am crezut că orgasmul

multiplu nu e decât un mit.

El a râs, urmărind afectuos cu degetul mare conturul pomelului meu.

— Rămâi la mine în seara asta?

— Dacă vrei tu.

Expresia chipului i s-a schimbat, devenind mai serios – ba chiar gânditor.

— Nu există niciun lucru pe care să mi-l doresc mai mult.

Surâzând, mi-am dat seama că îl credeam.

Nu eram convinsă că îl credeam în totalitate, nu încă, dar cel puțin știam sigur că în acel moment îl credeam, l-am tras capul spre mine, lipindu-mi gura de a lui pentru un sărut îndulcit nu numai de satisfacția grozavei partide de sex, dar, în egală măsură, și de emoție. Când i-am dat drumul pentru a putea să respir, i-am zâmbit din toată inima, simțindu-mă asemenea unui copil care aflase că Moș Crăciun există cu adevărat.

— Va trebui să-mi spui dacă sforăi.

S-a încruntat.

— Nu ți-a mai spus nimeni până acum?

— O singură dată am dormit la cineva și n-am mai stat dimineață să întreb.

— Vrei să spui că ai dormit o singură noapte cu un tip?

Mi-am dat seama după duritatea care i se citea în ochi că trăsesse concluzia corectă cu privire la motivul pentru care așa stăteau lucrurile.

Am ridicat din umeri, întorcându-mi capul în altă parte, stânjenită că adusesem acea chestiune în discuție și îngrijorată de ceea ce ar fi putut el să creadă.

— Da.

— Jo?

M-a atins pe bărbie, întorcându-mi capul în așa fel încât să mă poată privi în ochi.

— Au fost niște ticăloși. Cu toții.

— Hai să nu vorbim despre ei.

— Ba o să vorbim, dar nu acum.

Și lansând această avertizare prevestitoare de rău, s-a desprins de mine și s-a dus să se descotorosească de prezervativ. Când s-a întors de la baie, câteva secunde mai târziu, a tras pilota de sub mine în așa fel încât să mă pot strecura sub cearșafuri, apoi a urcat și el în pat, alături de mine, învelindu-ne pe amândoi. M-am întors pe o parte, punând capul pe perna lui, nările mele inhalând mirosul lui de colonie, inima bătându-mi nebunește atunci când mi-am dat seama că nu știam ce să fac.

Curând, a devenit evident că nu avem motive întemeiate să fiu agitată.

Cam m-a cuprins cu brațele pe după talie, în timp ce se lipea de spatele meu, fundul meu gol presându-se în vintrele lui, picioarele lui încâlcite cu ale mele.

— Noapte bună, iubito!

Vocea lui a sunat ca un mormăit în urechea mea și mi-am simțit stomacul strângându-se la senzația de posesivitate din acele două cuvinte.

Mângâindu-l pe brațele care mă țineau strâns, m-am cuibărit, lipindu-mă de el și îngăduindu-mi să mă topesc.

— Noapte bună.

Efectiv, m-au trezit fluturii din stomac. Am clipit și m-am trezit că stăteam cu obrazul lipit de pieptul lui gol, cu brațul aruncat peste abdomenul lui, iar el cu mâna lipită pe curbura taliei mele, așa cum stăteam culcată, lipită de el. Fâlfâitul din stomacul meu n-a făcut decât să se intensifice.

Cam trebuie să-mi fi pătruns în subconștient, toate grijile și exaltarea trezindu-mă. Exista bucuria mea de a fi cu el și, totuși, neliniștea produsă de faptul că dădusem cu piciorul unei relații sigure cu Malcolm pentru pasionata, dar cumva nesigura, relație pe care o dezvoltam cu Cam. Spre deosebire de orice bărbat pe care îl cunoscusem vreodată, el putea să mă enerveze, să mă scoată din sărite, să se certe cu mine până ce ne

învinețeam... toate strigând „dezastru pe cale să se producă”.

Și totuși, trebuia să pun asta în balanță cu incredibila chimie dintre noi, cu sexul copleșitor, cu grija și considerația lui, acum că încetase să mai fie un nesimțit, cu răbdarea lui și cu cât de tare era cu picioarele pe pământ. Iubeam faptul că putea să recunoască atunci când greșea, că văzuse lucruri în mine pe care nu le văzuse nimeni altcineva și că își făcuse timp să ajungă să-l cunoască pe Cole. Îmi plăcea Cam. Chiar îmi plăcea și, așa cum stăteam culcată acolo, știam că mi-aș fi pierdut bruma de respect de sine care îmi mai rămăsese dacă aș fi renunțat la sentimentele acelea, dacă aș fi renunțat la ele din pricina averii unui bărbat și a ceea ce aceasta ne-ar fi putut aduce mie și lui Cole.

Cole.

M-am încordat puțin, neliniștită la gândul legat de fratele meu. Nici pe departe nu economisise destul pentru viitorul lui. Eram nevoită să caut din nou slujbe, să văd dacă n-aș fi putut găsi ceva mai bine plătit ca la Meikle Young's.

— Indiferent de lucrul la care te gândești, nu sunt convins că o să-mi placă, a murmurat Cam adormit.

Mi-am înclinat capul surprinsă, privindu-l în ochii adormiți.

— Ce este?

M-a strâns de talie.

— Erai caldă și relaxată și apoi am simțit cum te încordezi toată. Ce s-a întâmplat?

— Îmi fac griji pentru locul meu de muncă. Mă îngrijorează faptul că ar trebui să încerc să caut ceva mai bine plătit decât la Meikle's.

— Nu te mai gândi la ceva mai bine plătit. Ce-ar fi să te gândești mai bine la cineva care să te trateze mai bine?

Am scos un pufnit prin care îi spuneam că eram de acord.

— Deci asta este ceea ce faci mai întâi dimineața? Îți faci griji?

Zâmbindu-i, am dat afirmativ din cap.

— Dacă ai de gând să stai prin preajmă, vei fi nevoit să te obișnuiești.

Și-a întezit strânsoarea.

— Dacă rămân prin preajmă, voi face tot ce este posibil să mă asigur că nu vei mai fi nevoită să-ți faci griji din nou.

Mi s-a tăiat brusc răsufierea. La naiba, speram că n-avea să devină o obișnuință ca el să spună tot soiul de rahaturi romantice care să mă lase mereu fără replică.

— Lingușitorule, i-am răspuns puțin răgușită, iar el,

amuzat, a schițat un zâmbet, de parcă ticălosul arogant știa că vorbele lui mă lichefiau pe dinăuntru.

— Cât e ceasul?

— Nu știi. L-am dat înapoi lui Malcolm ceasul Omega.

— A fost un gest frumos din partea ta.

— A fost gestul corect pe care trebuia să-l fac.

Am tresărit, simțind cum mă învăluia o undă de remușcare. Cumva, aveam senzația că nu era corect să gust din plin căldura lui Cam și fericirea pe care o revărsase asupra mea, în timp ce Malcolm era acasă rănit de trădarea mea.

— Te simți vinovat? am murmurat cu buzele lipite de pielea lui caldă, degetele mele mângâind absente liniile abdomenului său.

— Iubito, e greu să simt altceva decât o erecție atunci când tu mă atingi, mi-a răspuns Cam cu glas aspru.

Am chicotit fără să vreau.

— Ești nesățios?

— Aparent, în preajma ta.

— Și mai multă lingușeală. Mi se cere cumva să te răsplătesc în vreun fel?

— Acum, de ce ai presupune că trebuie să mă răsplătești?

Am rânjit pentru a-l tachina.

— Păi, nu ești recunoscut cum c-ai fi dulce cu mine.

Am simțit cum pieptul i se ridica și a scos un pufăit de enervare.

— Cât timp va trebui să plătesc pentru c-am fost un ticălos cu tine?

— A, nu știu. Cred că s-ar putea dovedi a fi util pe viitor drept chestie cu care să te am la mână.

Mârâitul lui jucăuș a umplut încăperea în timp ce m-a rostogolit pe spate. Din cauza mișcării bruște, am chicotit văzându-i ochii vioi acum, dându-i voie să mă țintuiască pe saltea. Mi-a desfăcut picioarele, împingându-mi-le. Chipul îi era încă relaxat datorită somnului, buza superioară fiind curbată într-un mod sexy și cerșind după atenție.

— Vrei să știi de ce-am fost așa de ticălos?

— Mi-ai spus deja – ah!

Am încheiat cu un geamăt, simțindu-i mădularul excitat, împingându-mă insistent între picioare. Instinctiv, picioarele mi s-au depărtat, în timp ce el se mișca lent, lipit de mine, necăjindu-mă.

— Adevărul?

Și-a aplecat capul, sărutându-mă de-a lungul maxilarului până ce mi-a găsit urechea. M-am cutremurat datorită felului în care mi-a mușcat ușor lobul urechii, la felul în care mi-a lins locul mușcăturii.

Pieptul mi se umfla, iar sânii mi se frecau chinuitor de pieptul său. Pieptul mi se ridica și cobora cu mișcări iuți, superficiale.

La apăsarea trupurilor noastre, Cam a încremenit pentru o secundă, de pe buze ieșindu-i un mormăit gutural care a aterizat în răstimpul unei respirații pe gâtul meu.

Mi-am ridicat genunchii, invitându-l să ia ceea ce amândoi voiam cu disperare. A întins mâna spre scrin, scotocind prin sertar, apoi a scos un prezervativ.

În timp ce Cam își punea protecția, ochii lui de obicei de culoarea cobaltului erau acum aproape negri.

— Adevărul?

— Adevărul, am șoptit, dând din cap afirmativ.

— Te voiam și nu te puteam avea.

Buzele mele s-au întredeschis la auzul confesiunii lui.

— De asta ai fost un ticălos cu mine?

— Nu voiam să te doresc cu disperare, așa că, atunci când mi s-a părut că erai o fată pe care n-aș fi putut s-o respect sau s-o doresc, m-am agățat de asta. M-am lăsat purtat de asta. Dar tu ai continuat să-mi faci toate părerile preconceptuate țândări și, ca urmare, am continuat să te doresc tot mai mult.

În timp ce Cameron mă privea adânc în ochi, am simțit o greutate peste noi, asemenea unui cocon care ne

învăluia, protejând legătura care se dezvolta atât de profund și de iute între noi.

— Cred că asta înseamnă că zilele în care erai ticălos au apus, i-am răspuns, cuvintele mele abia putând fi auzite sub gravitatea emoției.

A ridicat din sprâncene.

— Adică?

— Acum că mă ai, poți să încetezi să mă dorești.

În timp ce-mi zâmbea, în ochi îi jucau luminițe zburdalnice.

— Nu cred că asta e posibil. Adică să încetez să te mai doresc.

Fără avertisment, înainte să-i pot răspunde la asta, s-a împins în mine și eu am țipat, înfigându-mi mâinile în mușchii spatelui său, în timp ce trupul meu făcea din nou cunoștință cu grosimea lui. Respirația lui șoptea pe buzele mele, chiar înainte să mă sărute, limba lui tachinând-o pe a mea pe măsură ce se retrăgea câțiva centimetri din mine, înainte de a aluneca iar înăuntru.

Sărutările lui erau fierbinți și dulci atunci când făcea dragoste cu mine, lent, împingându-ne pe amândoi spre o eliberare cutremurătoare.

Tocmai ieșisem de sub dușul lui – unde găsisem, în cele din urmă, posibilitatea de a-i studia cu limba tatuajele de pe brațe – și eram în bucătărie, făcând ceai

și pâine prăjită când mi-a sunat mobilul. L-am găsit în buzunarul hainei mele din imitație de blană, care încă zăcea pe hol, rămasă din noaptea precedentă când mă dezbrăcase Cam de ea.

O imagine a lui Joss zâmbindu-i cuiva nevăzut a apărut pe ecranul telefonului meu, în timp ce suna. I-o făcusem la bar, cu câteva luni în urmă, fără să-mi dau seama că Craig executa un dans absurd, „sexy”, în spatele meu în timp ce-i făceam poza lui Joss. Am zâmbit.

— Alo?

— Hei, bună, mi-a răspuns ea degajată. Ce mai faci?

— Sunt bine.

Mai mult decât bine! Tocmai am avut parte de sexul care îți schimbă viața cu Tipul Tatuat. Am rânjit, încercând să-mi rețin râsul, în timp ce mă întorceam în bucătărie, unde Cam stătea în picioare, lână ceainic, fără cămașă și al meu în întregime.

— Tu?

— Bine. Ai o voce ciudată.

— Ciudată?

— Da. Ciudată.

— Nu știi ce vrei să spui.

Cam mi-a aruncat o privire și mi-a surâs, pielea de lângă ochii lui încrețindu-i-se într-un mod sexy. Din

nou, am zâmbit.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Hmm.

Clar, Joss nu era convinsă.

— Tu și Cole veniți azi la prânz?

Am ezitat. Aveam o mulțime de lucruri de făcut în acea zi. Trebuia să-i spun lui Cole despre mine și Cam și era timpul să pun pe ebay hainele pe care mi le cumpărasese Malcolm. Numai gândul la asta a făcut să mi se strângă stomacul din pricina vinovăției pentru modul în care se terminaseră lucrurile între noi.

— Unt sau gem pe pâinea ta prăjită? m-a întrebat Cam cu voce tare.

Am inspirat cu putere aerul.

— Ăla a fost Cam? m-a întrebat Joss calmă, din tonul ei răzbătând mai mult decât o curiozitate indolentă.

— Da.

— La nouă și jumătate dimineața? întrebându-te despre pâinea ta prăjită?

— Îhî.

— O, Dumnezeule, i-ai tras-o.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Păi, spune lucrurile pe față, Joss.

— Înțeleg că i-ai dat papucii lui Malcolm înainte să te culci cu Tipul Tatuat. Bietul Malcolm. O, bine.

Un val de căldură neașteptată mi-a inundat pieptul la rezumatul situației făcut de Joss. Ea nu mă întrebase dacă îl înșelasem pe Malcolm. Ea pur și simplu presupusese că fusesem destul de bună pentru a fi cinstită cu el. Era plăcut să știu că ea avea păreri atât de bune despre mine.

— Ne-am despărțit aseară.

Brusc, am fost conștientă de privirea iscoditoare pe care Cam mi-o arunca.

— Uite ce e, vorbim mai târziu despre asta.

— Adu-l și pe Cam la prânz.

Bine, poftim?

— Poftim?

Am încercat să risipesc urma de isterie din acea întrebare.

— Dacă te vezi cu el acum, ar trebui să-l aduci la prânz. Elodie n-o să se supere.

— Nu mi-ai cerut niciodată să-l aduc pe Malcolm la prânz.

Cam mi-a aruncat altă privire întrebătoare.

— Păi dac-aș fi știut că prânzul avea să fie la fel de interesant cum va fi acesta, cu siguranță aș fi făcut-o.

— Nu venim la prânz doar ca să te distrăm pe tine.

Brusc, telefonul mi-a fost luat de la ureche și eu am privit cu ochii mari cum Cameron l-a dus la propria-i

ureche.

— Joss, bună, sunt Cam. Vom veni. La ce oră?

Încuviința, dând din cap, la orice îi spunea ea.

— Grozav. Ne vedem atunci.

L-am luat telefonul și am făcut un gest cu mâna între noi.

— Nu știu ce tocmai s-a petrecut aici, dar vom vorbi.

L-am dus la ureche.

— Joss.

— Drăguță voce are la telefon, nu-i așa? a spus ea chicotind.

— Amuzant. Se pare că ne vom vedea la prânz.

— Ne vedem atunci. A, și Jo?

— Da?

— A fost bun?

Hohotele de râs mi au scăpat de pe buze înainte să le pot opri, amintindu-mi cum am pisat-o la cap pe Joss în legătură cu Braden după ce am aflat că se culcaseră unul cu celălalt. Răzbunarea este dulce.

— Ce spuneai tu? Poți să-l ai atunci când o termin cu el.

Geamătul ei m-a făcut să zâmbesc cu gura până la urechi.

— Ce scorie sunt. Să nu-i spui niciodată lui Braden c-am zis așa ceva. Te rog!

— Îți promit.

— Bine. Dacă îți încâlci promisiunea, găsesc eu o modalitate să te încui într-o cameră cu Ellie și cu colecția ei de drame romantice.

— Vezi tu, unii dintre noi nu consideră asta perspectivă înfiorătoare.

— Bine. O să mă apuc de fumat numai să-ți fac poftă.

— Ai o latură foarte sadică. Oricum, n-am poftă.

— Nici atunci când simți mirosul fumului de țigară? m-a întrebat plină de ea.

La naiba. Era adevărat. Ori de câte ori simțeam o boare de fum de țigară, închideam chinuită ochii și trebuia să vânez cea mai apropiată lamelă de gumă pentru a-mi potoli nevoia de nicotină.

— Argumentul tău este pur ipotetic, având în vedere că nu intenționez să-i spun.

— Ipotetic? Elocvent. Cu certitudine, creierul îți funcționează bine pentru o conversație de duminică dimineață. Probabil că el ți-a pus bine în funcțiune motoarele alea, ha?

— La revedere, Joss. A, și să nu spui nimănui despre mine și Cam înainte să am eu ocazia s-o fac, altminteri îi spun și eu lui Braden.

Am închis cu un zâmbet. Cam mă privea lung, în timp ce-mi întindea o cană de cafea.

— Ce-a fost asta?

— Dețin niște informații pe care ea și-ar dori să le țin secrete. M-a amenințat că mă va tortura cu fumul de țigară dacă le voi dezvălui vreodată.

S-a încruntat, împingând spre mine o farfurie cu pâine prăjită. Erau felii unse cu unt și altele cu gem. Am luat niște bunătăți zaharoase.

— Ai fumat?

— M-am lăsat acum șase luni.

— Slavă Domnului, a murmurat el.

Cuvintele lui mi-au pricinuit un junghi de durere la gândul că ceva așa de nesemnificativ ca fumatul l-ar fi făcut să fie mai puțin atras de mine. Oare avea să fie ușor să nu mai fie atras de mine în viitor? Mi-am mascat gândurile nesigure cu un chicotit forțat.

— Poftim? Ai fi tras linie la asta?

A schițat un zâmbet.

— Nu. Te-aș fi convins cumva să te lași. Doar mă bucur că am ratat perioada de sevraj. Trebuie să fi fost amuzant pentru Cole.

Auzindu-i răspunsul, m-am relaxat, și când am râs, de data aceasta a fost real.

— N-a fost chiar atât de rău.

— Mda, mda, o să obțin povestea adevărată de la Cole.

— Că veni vorba...

Am murmurat și am căutat în agenda telefonului până am dat de numărul lui. Telefonul lui Cole a sunat de trei ori înainte ca el să-i aud vocea.

— Care-i treaba?

— Ești în drum spre casă?

— La cinci minute distanță.

— În regulă. Avem ceva de vorbit.

I-am zâmbit lui Cam, însă pe dinăuntru eram ușor agitată gândindu-mă la reacția lui Cole față de faptul că eu și Cam eram împreună.

— Asta nu sună bine.

— Mai vedem.

Un alt mormăit și apoi a închis. Am oftat.

— Cineva ar fi trebui să fi scris până acum o carte de interpretare a limbajului adolescenților. Eu n-am fost niciodată atât de monosilabică.

Cam a zâmbit în cana de cafea.

— Pun pariu.

L-am plesnit în joacă.

— Știi tu ce vreau să spun.

A ridicat din umeri.

— E adolescent. Având în vedere cum sunt băieții în adolescență, aș zice că voi comunicați chiar foarte bine.

Bănuind că probabil avea dreptate, am dat aprobator

din cap și am întins mâna să iau încă o felie de pâine prăjită.

— Păi să vedem cum funcționează abilitățile mele de comunicare atunci când vom încerca să-i explicăm asta.

În timp ce Cam își punea cana în chiuvetă, mi-a aruncat un zâmbet hain.

— O, aș spune după țipetele pe care le-ai scos noaptea trecută și azi dimineață că acele abilități de comunicare sunt foarte bune.

— Ce ticălos înfumurat ești!

— Atunci, nu mai țipa. Nu face decât să-mi mărească egoul. Printre alte lucruri.

— Bine. De acum înainte o să tac chitic.

Râzând, Cam a întins mâna spre mine, lipindu-mă de pieptul lui în timp ce luam o ultimă înghițitură de pâine. M-a sărutat, umplându-se de firmituri de pâine și gem pe buze.

— Te provoc să încerci să fii tăcută. Continuă. Va face lucrurile și mai interesante.

Punându-mi mâinile pe pieptul lui, m-am sprijinit de el, simțind cum intra în erecție prin materialul jeansilor lui.

— Accept provocarea.

Ochii mei licăreau înspre ai lui, râzând.

— Oricum ar fi, ieșim în câștig.

M-a strâns mai tare în brațe.

— Vrei să mă pui la muncă pentru asta, ha?

— Munca îți va face plăcere.

Zâmbetul i s-a lățit și a clătinat din cap.

— Nu-mi vine să cred că am așteptat atâta timp.

Continuând să zâmbească, a dat aprobator din cap.

— Cu certitudine, până acum a fost plăcut.

Deși Cam încă îmi zâmbea, în timp ce-mi susținea privirea, ceva grav i s-a strecurat în expresie.

— Da, iubito. Până acum a fost în mod clar amuzant.

Capitolul 16

În timp ce mi se părea ireal, Cam și-a împletit degetele cu ale mele și le-a dus la buze. Atingerea ușoară de pe pielea mea a fost ca un salut și mi s-a făcut pielea de găină drept răspuns la salutul lui. M-a condus pe scări spre apartamentul meu și în tot acest timp l-am privit uluită, simțind treptele de beton de sub tălpile mele ca pe niște nori de bezea. Cum de se putea ca sexul să nu fi avut un asemenea efect „siropos” asupra mea, dar acest act arbitrar de a ne ține de mână îl avea? Pentru moment, frumusețea momentului mă făcu să uit unde mă conducea el de fapt.

La mama.

Fiona stătea așezată pe canapea, uitându-se la

televizor, când eu și Cam am intrat în apartament. De îndată ce am auzit vocile înăbușite din camera de zi filtrându-se în hol, tot trupul mi s-a încordat dându-mi seama că el era pe punctul de a da ochii cu ea, de vreme ce el îl ajutase pe Cole în noaptea în care rămăsesem acasă la Malcolm.

Ura!

Părănd să-mi citească limbajul trupului, Cam și-a pus o mână liniștitoare pe partea de jos a spatelui meu, conducându-mă în cameră.

Stătea tolănită pe fotoliu, îmbrăcată în halatul ei ponosit, iar părul ce i se rărea era ud. Spre surprinderea mea, am realizat că, în mod evident, făcuse duș fără să fi fost silită de mine. Ținea în mână o cană fierbinte și o clătina ducând-o la buze, în același timp privindu-ne intrând în cameră.

— Mamă.

Am dat ușor din cap spre ea, iar Cam și-a petrecut mâinile pe talia mea, brațele lui puternice lipindu-mă de el.

Ochii ușor măriți ai mamei mi-au spus că nu-i scăpase mișcarea deliberată.

— Ai mai fost aici până acum? l-a întrebat ea pe un ton calm, cu o curiozitate moderată, dar fără nicio acuzație, după cum mă așteptasem.

Clar că uitase de Cam și de prezența lui din acea noapte cumplită.

— Cameron Maccabe, i-a răspuns el posac, strângându-mă ușor.

Ea a scos un sunet ca un mormăit, ochii ei injectați țâșnind înapoi spre mine.

— N-a fost nimeni aici în dimineața asta.

Strângându-mă și mai tare în Cam, apucându-i pe la spate, asemenea unei fetițe, tivul cămășii, am dat iar din cap.

— Cole a rămas acasă la Jamie.

— Am căzut, a spus ea, făcându-și gura pungă. Am căzut. Mă omoară spatele. N-a fost nimeni aici să mă ajute. Dacă tu ai de gând să umbli aiurea, măcar nemernicul ăla mic să stea pe-aici să mă ajute.

Insulta adusă fratelui meu a fost ca un ac din oțel înfipt în șira spinării. M-am îndreptat brusc de spate, îndepărtându-mă cu un pas de Cam. Am mijit ochii în direcția ei și am încercat să nimicesc durerea din piept – durerea pe care o resimțeam de fiecare dată când ea făcea sau spunea ceva atât de egoist și de nepăsător, atât de lipsit de grijă părintească.

— Dar ginul nu te-a ajutat, mamă? Ciudat, pare să te ajute cu toate celelalte.

Obrajii ei colțuroși erau presărați cu vene sparte și

puțina culoare pe care o aveau a pierit la auzul comentariului meu.

— Să n-o faci pe deșteapta cu mine numai fiindcă el e aici!

Inspirând adânc, conștientă fiindcă, dacă aveam să continuăm în ritmul ăsta, am fi sfârșit prin a ne certa în fața lui Cam, mi-am înmuiat tonul.

— Cole și cu mine avem viețile noastre, mamă. Acum trebuie să ai mai multă grijă de tine, bine?

Așteptând o reacție, am pășit înapoi în așa tel încât să pot cel puțin să simt căldura lui Cam în spatele meu. Eram recunoscătoare că el tăcea și că mă lăsa să mă descurc de una singură cu mama, așa, în felul meu. S-a ridicat în picioare tremurând, lăsându-și cana pe masă.

— Am avut nevoie de puțin ajutor, mi-a răspuns ea moale, cuvintele ei izbindu-mă în piept.

Vinovăția a început să mă roadă pe dinăuntru în pofida faptului că mă împotriveam. Am oftat din rărunchi.

— Dacă e o situație disperată, data viitoare să mă suni.

Îmi venea să-mi trag pumni pentru că cedasem.

— Așa o să fac, dragă.

A trecut de noi, târșându-și picioarele.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Cameron.

Era lucrul cel mai drăguț pe care îl spusese de când o luasem la rost pentru că îl lovise pe Cole. Amintindu-mi cât de puțină încredere aveam în ea, am simțit un regret profund pentru că fusesem chiar și foarte puțin politicoasă cu ea. N-ar fi trebuit să cedez, am gândit cu amărăciune.

Cam a mormăit ca răspuns la adresa ei, imitându-l destul de bine pe Cole.

Am așteptat până ce a dispărut din încăpere, până ce am auzit ușa de la dormitorul ei închizându-se, apoi privirea mi-a alunecat spre Cam.

— Ei bine?

Trăsăturile i s-au înăspriț.

— E o vacă care te manipulează și știe cum să te joace pe degete.

Zicând acestea, s-a răsucit pe călcâie și a dispărut în hol, îndreptându-se spre bucătărie.

M-am dus după el, inima bubuindu-mi în piept.

— Ți-am spus cum e.

— Mda, un minut e o afurisită de vrăjitoare, în următorul e complet normală și drăguță. Când e o scorpie, tu o înfrunți. Când e drăguță, tu cedezi și ea știe asta. Te joacă pe degete.

Știind că el avea dreptate și nevoind să stric ceea ce începuse ca cea mai bună dimineată din viața mea, am

început să-l ajut să facă ceai și cafea. Ne-am întors în camera de zi, ajungând la o înțelegere nescrisă de a lăsa deoparte orice gând la mama, și ne-am așezat amândoi pe canapea. De îndată ce am făcut-o, Cam m-a tras în brațele lui astfel încât, picioarele mele se aflau de o parte și de cealaltă a șoldurilor sale.

— Ce faci? l-am întrebat, nemaiputând să-mi stăpânesc râsul.

— Mă fac comod.

A întins mâna pe la spatele meu și a luat cănile, dându-mi-o pe a mea.

Am luat-o, de-a dreptul uluită de apropierea noastră. Eram atât de aproape încât îi vedeam striățiile arămii din irisurile lui de culoarea cobaltului.

— Stai confortabil așa?

L-am privit cum lua nonșalant o gură de cafea, ținându-și celălalt braț pe după șoldul meu, cu palma pe curbura feselor mele.

— Extrem de confortabil, a murmurat el.

Ridicând din umeri, m-am relaxat, sprijinindu-mă de el, luând o înghițitură din ceaiul meu.

Și asta a fost tot momentul meu de relaxare. Sunetul ușii de la intrare deschizându-se m-a băgat pe loc în priză. Am încercat să sar din brațele lui Cam.

M-a oprit, fără efort, cu un singur braț.

— Ce faci? am șuierat eu printre dinți, mijindu-mi ochii spre el, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul la gândul că ar fi putut intra Cole și să ne găsească îmbrățișați fără să-i fi explicat mai întâi.

— Aăă, ce se petrece aici?

Prea târziu.

Am închis pentru puțin timp ochii, aruncându-i apoi lui Cam o privire ucigătoare atunci când i-am deschis și m-am uitat atentă dincolo de capul lui pentru a-i zâmbi a scuze fratelui meu, care ocupa o bună parte din cadrul ușii cu înălțimea și silueta lui în creștere. Își mijeja ochii lui verzi la ceafa lui Cam. Apoi și-a mutat privirea asupra mea.

— Asta e chestia despre care voiai să vorbim?

Am încuviințat și am încercat din nou, fără succes, să cobor din brațele lui Cam pe măsură ce Cole pășea în cameră. A trecut de canapea, ducându-se spre fotoliu, iar Cam i-a zâmbit înainte de a sorbi din cafea, complet relaxat, cu excepția brațului care mă strângea din nou.

Cole a oftat și s-a lăsat să cadă în fotoliu.

— Deci voi doi sunteți împreună?

Am răspuns la unison.

Din nefericire, nu cu același răspuns.

— Da.

— Rămâne de văzut.

În timp ce Cole ridică din sprâncene, cu ochii strălucind de încântare, Cam a întors brusc capul pentru a se uita urât la mine.

— Rămâne de văzut?

La naiba. Acum crede că nu voiam asta. O voiam. Nu voiam ca el să se simtă presat în caz că asta îl speria.

— Nu vreau să ne pripim.

— Prostii. Nu vrei ca eu să mă simt pripit. Credeam că am vorbit despre asta.

— Ei bine?

Trăsăturile i s-au înăsprit.

— E o vacă care te manipulează și știe cum să te joace pe degete.

Zicând acestea, s-a răsucit pe călcâie și a dispărut în hol, îndreptându-se spre bucătărie.

M-am dus după el, inima bubuindu-mi în piept.

— Ți-am spus cum e.

— Mda, un minut e o afurisită de vrăjitoare, în următorul e complet normală și drăguță. Când e o scorpie, tu o înfrunți. Când e drăguță, tu cedezi și ea știe asta. Te joacă pe degete.

Știind că el avea dreptate și nevoind să stric ceea ce începuse ca cea mai bună dimineață din viața mea, am început să-l ajut să facă ceai și cafea. Ne-am întors în camera de zi, ajungând la o înțelegere nescrisă de a lăsa

deoparte orice gând la mama, și ne-am așezat amândoi pe canapea. De îndată ce am făcut-o, Cam m-a tras în brațele lui astfel încât, picioarele mele se aflau de o parte și de cealaltă a șoldurilor sale.

— Ce faci? l-am întrebat, nemaiputând să-mi stăpânesc râsul.

— Mă fac comod.

A întins mâna pe la spatele meu și a luat cămile, dându-mi-o pe a mea.

Am luat-o, de-a dreptul uluită de apropierea noastră. Eram atât de aproape încât îi vedeam striățiile arămii din irisurile lui de culoarea cobaltului.

— Stai confortabil așa?

L-am privit cum lua nonșalant o gură de cafea, ținându-și celălalt braț pe după șoldul meu, cu palma pe curbura feselor mele.

— Extrem de confortabil, a murmurat el.

Ridicând din umeri, m-am relaxat, sprijinindu-mă de el, luând o înghițitură din ceaiul meu.

Și asta a fost tot momentul meu de relaxare. Sunetul ușii de la intrare deschizându-se m-a băgat pe loc în priză. Am încercat să sar din brațele lui Cam.

M-a oprit, fără efort, cu un singur braț.

— Ce faci? am șuiert eu printre dinți, mijindu-mi ochii spre el, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul

la gândul că ar fi putut intra Cole și să ne găsească îmbrățișați fără să-i fi explicat mai întâi.

— Aăă, ce se petrece aici?

Prea târziu.

Am închis pentru puțin timp ochii, aruncându-i apoi lui Cam o privire ucigătoare atunci când i-am deschis și m-am uitat atentă dincolo de capul lui pentru a-i zâmbi a scuze fratelui meu, care ocupa o bună parte din cadrul ușii cu înălțimea și silueta lui în creștere. Își mijeia ochii lui verzi la ceafa lui Cam. Apoi și-a mutat privirea asupra mea.

— Asta e chestia despre care voiai să vorbim?

Am încuviințat și am încercat din nou, fără succes, să cobor din brațele lui Cam pe măsură ce Cole pășea în cameră. A trecut de canapea, ducându-se spre fotoliu, iar Cam i-a zâmbit înainte de a sorbi din cafea, complet relaxat, cu excepția brațului care mă strângea din nou.

Cole a oftat și s-a lăsat să cadă în fotoliu.

— Deci voi doi sunteți împreună?

Am răspuns la unison.

Din nefericire, nu cu același răspuns.

— Da.

— Rămâne de văzut.

În timp ce Cole ridica din sprâncene, cu ochii strălucind de încântare, Cam a întors brusc capul pentru

a se uita urât la mine.

— Rămâne de văzut?

La naiba. Acum crede că nu voiam asta. O voiam. Nu voiam ca el să se simtă presat în caz că asta îl speria.

— Nu vreau să ne pripim.

— Prostii. Nu vrei ca eu să mă simt pripit. Credeam că am vorbit despre asta.

Am rămas cu gura căscată la el. Cam nu era renumit pentru intuiția sa atunci când venea vorba de mine, dar, aparent, cu cât ajungea să mă cunoască mai bine, cu atât mai mult înțelegea. Oare deveneam previzibilă?

Nu știam ce să cred despre asta.

— Dacă vreți aprobarea mea, o aveți, a murmurat Cole în timp ce se ridica din nou.

În trecere, i-a aruncat un zâmbet rapid lui Cam.

— Se pare că știi ce faci.

— O, amuzant.

M-a iritat comentariul spiritual al fratelui meu, dând ochii peste cap la chicotitul său în timp ce dispărea pe hol spre camera lui. Mi-am schimbat direcția privirii, revenind la fața lui Cam numai pentru a descoperi că rânjea la mine.

— Nici măcar să nu-ți treacă prin minte c-o să faceți echipă împotriva mea.

A râs, ochii făcându-i încrețituri la colțuri, în felul în

care mă topea pe dinăuntru.

— Nici nu visez la asta.

Și-a pus cana jos, apoi a pus-o pe a mea, înainte să-l cuprind în brațe. Mi-am petrecut mâinile în jurul gâtului său, așezându-mă mai aproape de el.

— A decurs bine.

— A decurs așa cum decurg toate conversațiile cu Cole în ultima vreme.

— Cum anume?

— Rapid.

Am simțit cum i se scuturau umerii sub mine.

— E băiat. Ne place să trecem direct la subiect.

Bucurându-mă de amestecul de satisfacție și excitare pe care îl simțeam în brațele lui, m-am apăsât și mai tare în el, simțind cum erecția i se mărea sub fesele mele. L-am sărutat ușor pe buze, bucurându-mă de oprirea bruscă a respirației sale.

— Ți-a trebuit ceva timp să treci la subiect azi-dimineață.

Strălucirea din ochii lui reprezenta singurul avertisment înainte să mă trezesc aruncată pe spate, pe canapea. Cam m-a apucat de coapse, desfăcându-mi picioarele în așa fel încât să se poată așeza între ele. Mi-am înfășurat picioarele lungi în jurul lui și el m-a sărutat, lent și profund. O vreme, ne-am giugiulit ca

niște adolescenți. A fost minunat!

În timp ce mâna lui aluneca în sus pe coapsa mea, i-am inspirat mirosul familiar și mi-aș fi dorit să nu trebuiască să mergem la masa de prânz. Citindu-mi gândurile, într-un târziu s-a tras înapoi, iar eu nu m-am putut abține să nu-i trasez conturul buzelor. El avea în mod clar cea mai înnebunitoare gură dintre toți bărbații pe care îi cunoscusem.

Continuându-ne conversația de parcă n-am fi avut parte de cinci minute de buze încleștate, am șoptit:

— N-am vrut ca asta să sune ca un lucru rău. Am vrut să spun că e o chestie foarte, foarte bună.

— În cazul ăsta, o să mă asigur că n-o să mă grăbesc să trec la subiect pe viitor.

— Am spus că e OK pentru mine, nu c-aș vrea s-o văd, a mormăit Cole deasupra noastră.

Amândoi am ridicat brusc capetele și l-am văzut pe Cole stând lângă canapea, uitându-se urât la noi, cu o farfurie cu sendvișuri într-o mână și cu un pahar de Cola în cealaltă.

— O, ce faci? am pufnit eu spre fratele meu, împingându-l pe Cam de pe mine. Mergem la masa de prânz. Ai să-ți strici pofta de mâncare.

— Uau, a spus Cam voios, în timp ce se ridica. Tocmai am întrezărit viitorul.

— Poftim?

A răs, scuturând din cap în timp ce se întorcea spre Cole. A gesticulat spre sendvișuri.

— O să iau unul din astea.

Cole i-a întins farfuria și Cam a luat un sendviș la nimereală.

I-am privit lung pe amândoi, mestecându-și sendvișurile, stricându-și apetitul.

— Dumnezeu! Acum sunt doi.

Asta i-a făcut pe Cam și Cole să schimbe zâmbete secrete „de băieți”.

O senzație de căldură – minunată, relaxantă, o căldură cât se poate de mulțumită – îmi radia din piept, învăluindu-mi pieptul într-un soi de fericire pe care n-o mai simțisem vreodată.

Sentimentul pur și simplu m-a speriat de moarte.

Drumul cu autobuzul spre Stockbridge l-am parcurs vorbind. Nu cred că m-am oprit să respir măcar o dată. Cole a stat în spatele nostru, cu căștile pe urechi, ascultând o carte audio, astfel că nu-și dădea seama că eu bătusem recordul la sporovăit neîntrerupt cu Cam, în timp ce-i înșiram beneficiile de a păstra secretă relația noastră. Sincer, nu știam de ce voiam s-o țin secretă. M-am gândit că poate avea ceva de-a face cu a mă asigura că, în caz că o luam razna, ar fi fost puțini martori la

durerea mea sufletească, însă n-aveam de gând să-i spun asta lui Cam. În schimb, am tot bătut câmpii.

Probabil că deja i se făcuse greață de vocea mea cam pe când am coborât din autobuz, dar cel puțin îmi demonstrasem ideea. Aveam să ne păstrăm secretă relația.

— Jo și cu mine suntem împreună acum.

Zece minute trecuseră de când coborâserăm din autobuz și stăteam în camera de zi a lui Elodie Nichols cu toți membrii familiei Nichols, plus Adam, Braden și Joss, care se zgâia la noi. Cam făcuse micul anunț ca răspuns la întrebarea lui Ellie:

— Așadar, ce mai faceți?

Cum ar fi spus Joss, m-am simțit de parcă aș fi luat un pumn în plex. L-am aruncat lui Cam o privire neîncrezătoare.

— Tu ai auzit măcar un cuvânt din ce ți-am spus în autobuz?

Mi-a oferit acel zâmbet larg, împăciuitor, care făcea lucruri obraznice prin măruntaiele mele.

— Iubito, auzul meu este selectiv.

M-a apucat strâns de șold, încercând să mă tragă și mai aproape.

— Țasta e un lucru bun, altminteri creierul mi s-ar fi topit și scurs pe urechi. Nu știam că era posibil ca o

ființă omenească să poată rosti atât de multe cuvinte pe minut.

M-am uitat la prietenii mei, care ne priveau lung, cu zâmbete mucalite pe chipuri.

— Cam și cu mine tocmai ne-am despărțit.

Cam a râs, îmbrățișându-mă și mai strâns. Am pufnit, încercând să scap, unduindu-mă.

— Ce crezi că faci?

— Mă împac cu tine.

Sunetul hohotelor de râs de-abia înăbușite m-a tăcut să mă înroșesc la față. O, Dumnezeule, eram „drăgălași” în public. Privirea mi-a alunecat spre Joss. Evident, avea un zâmbet superior pe chip. Nu era chip să câștig această rundă, însă aș fi putut să reduc din drăgălășenie.

— Bine, am murmurat îmbufnată, relaxându-mă din nou, lipită de el.

Elodie și Clark, cărora le fusese prezentat Cam cu numai trei minute în urmă, au început să-l bombardeze cu întrebări referitoare la munca lui de grafician, despre faptul că el crescuse în Longniddry și despre părinții lui, până ce, într-un sfârșit, l-am lăsat stând jos alături de Cole și i-am cerut ajutorul lui Hannah în vederea evadării. De vreme ce nu simțeam căldura privirii fixe a lui Joss, am dedus că era pur și simplu fericită că eram împreună cu Cam și n-avea nevoie să cunoască detaliile.

Altfel stăteau lucrurile cu Ellie. Ea ar fi vrut să știe absolut totul. Mă țintuia cu privirea și aproape că puteam să-i aud ordinele telepatice de a mă uita la ea. Acesta a fost momentul când am început să-i arunc lui Hannah privirea de „Salvează-mă”.

Mica mea salvatoare a sărit în picioare.

— Trebuie să-i arăt ceva lui Jo. Singură, a spus subliniind, aruncându-i surorii ei o privire ce nu lăsa loc de argumente.

— Dar...

Ieșiserăm deja din cameră înainte ca Ellie să poată să mai rostească și al doilea cuvânt.

Încercând să ne înăbușim hohotele de râs, ne-am năpustit în camera lui Hannah.

— Ești cea mai bună persoană din lume, i-am spus zâmbind.

În loc de răspuns, Hannah mi-a zâmbit și s-a trântit pe pat.

— Știi că în curând va trebui să faci față inchiziției, da?

— Știu. Prefer să se întâmple mai târziu, decât mai devreme.

Brusc, Hannah s-a îmbujorat la față.

— Tipul e tare sexy.

Râzând, m-am așezat lângă ea pe pat, simțind cum

îmi ardeau și mie obrații amintindu-mi de acea dimineață și de noaptea precedentă.

— Așa e.

— N-am să te întreb despre Malcolm sau ceva de genul ăsta, dar... Am auzit-o pe Ellie vorbind cu Joss și ele spuneau de Cam că nu prea e genul tău obișnuit. Bănuiesc că asta nu contează dacă ești fericită cu adevărat.

O iubeam pe copila aia. Profund și adevărat.

— Azi sunt fericită. Speriată. Însă fericită. Cam m-a convins să fac ceva doar pentru mine, mai curând decât să fac pentru mine și Cole.

Mi-am amintit cum toată siguranța dispăruse odată cu Malcolm noaptea trecută și am simțit o împunsătură de teamă și de anxietate, într-un efort de a o ignora, am înghiontit-o pe Hannah cu umărul.

— Marco ce mai face?

Lăsând să-i scape un oftat prelung, Hannah a căzut pe spate pe saltea și s-a uitat lung la tavan, evitând să mă privească în ochi.

— Vorbește din nou cu mine.

— Și de ce nu te bucuri mai mult de chestia asta?

— Deoarece prostul se poartă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. De parcă am fi numai prieteni. Ca să nu-ți mai spun că este o fată cu un an mai mare decât

mine, care se laudă peste tot că weekendul trecut s-a cuplat cu el la o petrecere. E tare drăguță.

— Păi, luând în considerare faptul că tu ești frumoasă, cred că ai un avantaj față de ea.

Hannah a scos un sunet de neîncredere și eu am bătut-o cu palma pe genunchi.

— Într-o bună zi ai să te uiți în oglindă și-ai să vezi și tu ce vād – o tocilară care are nevoie să-și schimbe atitudinea?

Am făcut o grimasă.

— Cum?

— Am intrat în belea săptămâna asta. Mama și tata nu sunt fericiți.

Îndurerata, timida mea Hannah intrase în bucluc?

— Cum? am repetat întrebarea, nevenindu-mi să cred.

— Proful de educație fizică s-a luat de mine fiindcă am refuzat să intru într-o echipă numai de fete împotriva unei echipe numai din băieți. Într-un meci de baschet, l-am spus că e dovedit științific că băieții sunt mai puternici și mai rapizi decât fetele și că a pune fetele să joace împotriva băieților însemna să condamni din start echipa de fete la eșec. El a spus că eram nedreaptă cu propriul meu sex. I-am spus că eram realistă și că părerea mea era că el favoriza în mod deliberat băieții față de fete. M-a raportat și, deși directorul i-a spus că

toate echipele de baschet în timpul orelor ar trebui să fie de acum încolo mixte, directorul a sunat-o pe mama și i-a spus că trebuie să-mi schimb atitudinea.

Reprimându-mi amuzamentul, am clătinat din cap, văzându-i sclipirea răutăcioasă din ochi.

— Ce s-a întâmplat cu sfiala paralizantă?

Cumva, a reușit să ridice din umeri, chiar și culcată fiind.

— Pur și simplu am simțit că a fi timidă e un obstacol în calea mea.

— Asta e din pricina lui Marco?

— Nu, nu numai din cauza asta. Deși am impresia că nu sunt destul de „mișto” pentru el...

— Atunci e un idiot.

— E mai mult din cauza a ceea ce am pierdut atunci când nu m-am alăturat echipei de dezbateri, deoarece eram prea timidă să vorbesc. Și acum îmi dau seama că aș fi destul de bună la dezbateri.

— Cred că știm cu toții asta.

A aruncat cu o pernuță în mine și a continuat de parcă eu n-aș fi vorbit.

— Și am ratat petrecerea de Crăciun de anul acesta, deoarece prietenele mele și cu mine ne-am simțit prea stinghere să mergem singure. Și am scris o poezie care chiar înseamnă mult pentru mine și am vrut să intru într-

o competiție regională, dar n-am făcut-o, căci...

— Ai fost prea timidă.

Am bătut-o iar peste genunchi.

— Așa că? Te-ai trezit, pur și simplu, într-o zi și ai decis să nu mai fii?

Hannah s-a ridicat în capul oaselor, cu ochii plini de o înțelepciune care îi depășea vârsta.

— Nu. Am sărutat un băiat pe care îl plăceam cu adevărat și el m-a respins. Dacă pot să mă descurc cu asta, sunt destul de sigură că pot să mă descurc să deschid gura în fața oamenilor cu care merg la școală de ani de zile și să spun ceea ce vreau eu să spun.

Am încuviințat și apoi i-am zâmbit liniștitor.

— Poți să crezi sau nu, ești cea mai mișto persoană pe care o cunosc.

— Chiar mai mișto decât Cam?

Cam era tipul ăla isteț, un excentric sexy care mărșăluia în ritmul propriei lui tobe. Mda. Era atât de mișto încât muream după el, dar n-aveam de gând să recunosc asta în fața unei adolescente amorezate. Am pufnit, ridicându-mă din pat.

— Ah, te rog, numai el crede că e mișto.

— El e cu adevărat mișto, nu?

Hannah a zâmbit spre mine, privind peste umărul ei în timp ce deschidea ușa dormitorului.

Am urmat-o, toată superioritatea falsă dispărând.

— Mda. Numai să nu-i spui că am spus asta.

— Cui să-i spună?

Ellie a apărut brusc în fața mea de parcă s-ar fi materializat din neant. În câteva secunde, Hannah și cu mine am fost mânate înapoi în dormitorul ei de către Ellie și Joss.

Joss mi-a oferit un zâmbet compătimitor.

— Am încercat s-o opresc.

Am inspirat zgomotos, așteptând.

Apoi Ellie a început să mă bombardeze cu întrebările ei cu tir rapid.

De fapt, prânzul nu s-ar fi putut desfășura mai bine. Cam a fost manierat, bine-crescut, grațios, inteligent, interesant – tot ceea ce știam eu că este și că ar putea fi, dar m-am bucurat să văd că familia Nichols și Joss și Braden puteau să vadă și ei asta. De asemenea, îmi plăcea și că remarcaseră deja cât de apropiat era de Cole. Au stat împreună la masă și, ori de câte ori conversația nu era dirijată înspre ei, stăteau cu capetele plecate unul spre altul, vorbind în șoaptă despre cartea pe care o asculta Cole. Se părea că îi fusese recomandată de Cam.

De vreme ce Cam împărtășea simțul umorului sec al lui Braden și al lui Adam, nu aveam niciun motiv de

îngrijorare cum că cei trei nu s-ar fi înțeleș. Braden continua să-mi arunce zâmbetele acelea de tachinare, care se traduceau prin: „Mă bucur pentru tine”. Asta era plăcut. Chiar era. Dar amplifică unda de neliniște care plutea în jurul meu, stârnind temeri legate de ce s-ar întâmpla dacă „relația” cu Cam s-ar nărui.

Nu avusesem parte niciodată de acea îngrozitoare milă și compasiune de care aveau parte toți ceilalți atunci când se despărțeau de cineva, deoarece nimeni nu luase vreodată în serios sentimentele mele pentru iubii mei – fie că sentimentele mele erau reale sau nu –, și totuși, dacă m-ar fi părăsit Cam, eram conștientă că în această situație aș fi avut parte de o compasiune chinuitoare, și nu eram sigură că aș fi putut să-i fac față.

Iată-mă, imaginându-mi deja sfârșitul relației noastre.

Aveam nevoie să-mi fac un control la cap.

Cu mâna puternică, ușor bătătorită, a lui Cam în mâna mea, cu trupul lui aproape de al meu, cu glasul lui plin de căldură și afecțiune în timp ce mergeam pe jos pe London Road împreună cu Cole, am fost sigură că trebuia să-mi fac un control la cap. Asta era bine. De-abia începuserăm și era bine. N-aveam de gând să las neîncrederea să-mi otrăvească relația. Nu.

Când am intrat în clădirea noastră, l-am strâns de mână pe Cam, vocea lui profundă reverberând pe casa

scării în timp ce-mi povestea despre câteva oferte de slujbe pe care le văzuse în ziar.

— Trebuie neapărat să aplici, i-am răspuns, încruntându-mă la Cole, care urca înaintea noastră, șiretul de la papucii lui târându-se pe beton.

Avea să-și rupă gâtul.

— Cole, leagă-ți șiretul!

— Aproape c-am ajuns la apartamentul nostru, a replicat el.

— Leagă-ți șiretul!

Ne-am oprit cu toții și am așteptat ca el să urmeze instrucțiunile.

— Fericită? a mârâit el, continuând să urce.

— Când îmi vorbești în felul ăsta, băiețel mic, cum să nu fiu?

L-am auzit pe Cam înecându-se de râs pe la spatele meu, astfel încât atunci când am ajuns pe palierul lui, mă uitam lung la el. De aceea m-am izbit în Cole.

— Ce ...

Vocea mi s-a curmat atunci când m-am întors să văd care era problema. Problema era Becca, stând în fața ușii lui Cam cu o geantă în mână.

— Îmi vreau lucrurile înapoi.

I-a aruncat geanta lui Cam, care pășise în fața noastră să se apropie de ea.

— Iată-ți rahaturile tale. Ai avut mereu grijă să nu-mi lași prea multe, așa că nu e decât o carte și un MP3-player.

Au! Vocea ei înciudată răsuna în tot holul.

Imediat am fost asaltată de vină și m-am lipit de Cole, care se sprijinise de mine, într-o postură aproape protectoare. O mai întâlнисe numai o singură dată pe Becca, dar știa cine era și ce însemna situația.

Cam a luat cu calm geanta de la ea.

— Ce lucruri ți-ai lăsat?

I-a surâs disprețuitor.

— Nici măcar nu-ți pasă. Ai rupt-o cu mine și apoi te-ai dus acasă cu ea.

A arătat spre mine de parcă aș fi fost un gunoi.

— Mda, Malcolm m-a pus la curent.

Ochii îi străluceau, acum că era cu fața spre mine.

— Nu-ți face griji, târâtură. Malcolm și cu mine ne-am consolât reciproc noaptea trecută. Sper ca asta să-ți ușureze vinovăția.

— Ajunge, i-a trântit-o Cam, pășind în apropierea ei.

Se zburlise de furie, iar Becca era suficient de deșteaptă încât să-și țină gura închisă.

— Să nu-i mai vorbești niciodată în felul ăsta! Ai înțeleș?

Ea a mijit ochii.

— Adu-mi lucrurile!

— Am să mă uit prin apartament, și dacă o să găsesc ceva, ți le voi trimite.

— Dar...

— Ți le trimit, Becca. Am terminat aici.

Era urât din partea lui, dar îi înțelegeam reacția. Mi-am închipuit că nu voia o scenă pe casa scărilor, unde ar fi putut să audă vecinii, și, mai rău chiar, unde ar fi putut să audă Cole. M-am dat din calea ei, ca s-o las să treacă, însă imediat s-a oprit.

— Ai de gând să ți-o tragi cu fiecare bărbat cu care mi-o trag eu?

Am tresărit de durere.

— Ai grijă cum vorbești!

Becca s-a uitat la mine de parcă aș fi fost o gânğanie.

— Ești o idioată pentru că îl abandonezi pe Malcolm Hendry pentru el. Toată lumea știe că Maccabe și-o trage cu o fată numai vreo două săptămâni înainte să plece mai departe. Ai alunecat foarte jos. Dar e numai vina ta.

I-a aruncat lui Cam un zâmbet disprețuitor, care deabia îi masca durerea. Mereu fusese limpede că Becca se ținuse după el, nu invers.

— Cred că eu o să urc câteva trepte.

Zâmbetul ei obraznic îmi era destinat și mi-am dat

seama de asta atunci când s-a aplecat să-mi șoptească:

— Am auzit că Malcolm e liber din nou.

Toți trei am privit-o plecând în tăcere și, în cele din urmă, tremurând ușor, l-am lăsat pe Cole să ne conducă sus. Mi-a aruncat o privire plină de îngrijorare înainte să dispară în dormitorul lui, iar eu l-am simțit pe Cam urmându-mă în bucătărie, în timp ce întindeam mâna spre ceainic.

Căldura lui m-a învăluit când s-a lipit de mine pe la spate, oprindu-mi mâna înainte să-și petreacă brațele în jurul taliei mele. Mi-am strecurat mâinile peste mâna lui și m-am aplecat spre el.

— Ești bine? m-a întrebat el blând, din voce răzbătându-i îngrijorarea sinceră.

Am ridicat din umeri, nefiind prea sigură de ceea ce simțeam.

— Așa cred. Mă simt prost.

— Dacă te face să te simți mai bine, nu i-am făcut niciodată vreo promisiune Beccăi. Am fost o relație relaxată.

— Între mine și Malcolm n-a fost.

Strânsoarea brațelor lui Cam s-a întezit.

— Te-a supărat? Ce-a spus despre ea și Malcolm noaptea trecută?

Nu știam. Credeam că știu. Dar nu eram chiar foarte

sigură dacă era din cauză că încă mai simțeam ceva pentru el sau fiindcă orgoliul îmi era rănit.

— N-a făcut decât să confirme adevărul. Între noi n-a fost nimic real.

Atingerea buzelor calde ale lui Cam pe maxilarul meu mi-a trimis un fior delicios de-a lungul șirei spinării și, pe moment, am uitat totul.

— Unde dorm la noapte?

Pielea mi s-a încălzit la gândul nopții.

— Patul meu e prea mic ca să-l împărțim, dar nici nu-l pot lăsa singur pe Cole. N-ar fi mai bine să vin jos să te văd? Să știi însă că nu voi putea să rămân.

— Iubito, e bine și-așa. Sună bine. Ascultă, i-am zis lui Nate că ne întâlnim să bem ceva.

S-a tras înapoi și m-a răsucit în brațele lui.

— Ne vedem la mine în apartament diseară?

— Mda. În jur de unsprezece și jumătate?

— Voi fi acolo.

Și-a aplecat capul pentru a mă săruta ușor pe buze, dar eu am ridicat mâna ca să-i prind în căușul palmei maxilarul, trăgându-i gura înspre a mea. L-am sărutat cu limba, tachinându-l, degetele mele scărpinându-i ușor barba nerasă de-a lungul conturului maxilarului până când au ajuns să se încleșteze în părul de la ceafa. L-am sărutat până ce a trebuit să se dea un pas înapoi pentru a

respira.

Cu ochii măriți și lipsiți de concentrare, Cam a dat aprobator din cap și mi-a dat drumul, cam fără chef.

— Hai să zicem zece și jumătate.

Capitolul 17

— Mă gândeam să ne facem amândoi analizele, astfel încât să nu mai folosim prezervative. Tu iei pilule, nu?

Când m-am întors spre Cam, care stătea culcat lângă mine, pielea strălucindu-i de la broboanele fine de sudoare, părul mi s-a răsfirat pe pernă. Încă mai gâfâiam în urma eforturilor noastre și mi-a trebuit un minut să procesez întrebarea lui.

— Da. Mă duc săptămâna asta la control.

— Și eu la fel. Ar trebui să fie bine. Mi-am făcut analizele înainte de Becca și noi doi am folosit mereu prezervative.

— Un mic sfat prietenesc.

Am oftat, uitându-mă în tavan.

— Nu vorbi despre sexcapadele tale cu o altă femeie la numai câteva secunde după ce ai făcut sex cu actuala iubită.

— Nu-i nevoie să fii geloasă, iubito. Tu ești de nota zece – ea a fost de cinci. Poate de șase într-o zi bună.

Mi-am dat ochii peste cap, pretinzând că nu eram

satisfăcută de faptul că el credea că eram mai bună decât Becca.

— Și, în mod cert, nu le pune note.

Cam a izbucnit în râs, rostogolindu-se pe o parte astfel încât să mă poată trage lângă el. A încercat să mă sărute, dar eram ușor iritată că o pomenise pe Becca, așa că mi-am acoperit gura cu palma. El mi-a sărutat-o și a spus ceva, dar a ieșit ceva înăbușit, având în vedere că avea buzele lipite de pielea mea.

Mi-am retras mâna.

— Ce-ai spus?

Ochii lui mi-au privit cercetători fața, un zâmbet jucându-i pe buze.

— Am spus că-mi pare rău.

— Bine.

Lăsându-și capul în jos, cu ochii serioși, Cam a vorbit, buzele lui zdrelindu-le pe ale mele.

— Dacă mai încerci vreodată să ții gura asta la distanță de mine, voi găsi forme deosebit de creative de a o pedepsi.

M-am cutremurat. Această latură a lui atunci când eram în pat era cu adevărat excitantă.

— E gura mea. De mine depinde cine ajunge în preajma ei.

— Adevărat, a încuviințat, în timp ce mâna lui

aluneca pe șoldul meu pentru a coti brusc între picioarele mele.

Am tresărit involuntar la apăsarea degetului său mare pe clitorisul meu.

— Dar azi-noapte ai fost de acord că suntem împreună și a fi împreună înseamnă că gura ta îmi aparține. Nu-mi place să mi se ascundă lucrurile.

A încheiat declarația cu un zâmbet ștrengăresc. Degetul lui îmi trasa cercuri pe clitoris și eu am gemut, apucându-l de încheietura mâinii, îndemnându-l să continue.

Voiam să-i plătesc cu aceeași monedă, dar nu puteam să vorbesc. Nu puteam să gândesc. Corpul meu deja cutremurat de un orgasm imens și era acum în pragul altuia.

L-am avut repede, l-am avut puternic și l-am avut cu un strigăt pe care Cam mi l-a astupat cu gura lui. Sărutul lui era umed și obscen, iar scopul era să-mi înghită extazul și să mă marcheze ca fiind a lui.

Ticălosul era norocos, deoarece eu mă simțeam la fel de posesivă.

Prinzându-l de cap cu putere, l-am sărutat înapoi la fel de vorace și, când s-a mișcat pentru a-și trage sufletul, i-am mușcat buza. Tare.

A șuierat cu ochii măriți, scoțând limba ca să-și lîngă

rana.

— Dacă ce-i al meu e al tău, ce-i al tău e și al meu.

I-a plăcut asta. Îmi dădeam seama după felul în care pielea i se încrețea la coada ochilor.

— S-a făcut.

Și mie mi-a plăcut asta. Mi-a plăcut că mă simțeam destul de în largul meu pentru a fi eu însămi cu el. Degetul meu mare i-a atins mușcătura într-un gest de afecțiune și cumva de scuză.

— Trebuie să plec.

M-am tras deoparte pentru a mă rostogoli de lângă el, numai pentru a fi trasă înapoi de brațul lui pus pe talia mea.

— Rămâi. Încă puțin.

Grija a făcut ca imediat tot corpul să mi se crispeze, anulând toate gândurile mele fericite despre noi doi. Asta mă făcea să am senzația de dejă vu – eu grăbindu-mă acasă la Cole, lăsând în urmă un bărbat iritat. Înainte contase la un anumit nivel ca eu să nu tulbur relația pe care o aveam. Cu el conta la toate nivelurile. Am ridicat din sprâncene încurcată și neliniștită. Presupusesem că lucrurile aveau să fie diferite cu Cam. Că el înțelegea. Cu numai câteva secunde în urmă eram „Miss în Largul Meu”, iar acum mă întorceam la a fi cea de care brusc îmi era greață și mă plictisisem să fiu.

— Ce e?

M-a tras de talie, încercând să mă tragă mai aproape.

— Ce anume îți provoacă starea asta?

Degetele lui urmăreau liniile cutelor de fruntea mea.

— Nimic.

— Nu-i adevărat.

Cu un efort, m-a forțat să mă întorc complet înapoi la el.

— Mușchii îți sunt încordați. De ce?

Pe de o parte, voiam ca noi să fim în regulă. Să fim deschiși. Să fim sinceri. Pe de altă parte, nu voiam ca deja să mă îndoiesc de el. Nu voiam să plec din patul lui, supărată pe el și viceversa.

Mi-am mușcat buza, reflectând mult prea mult timp.

— Iisuse, Johanna.

S-a tras înapoi înainte să am șansa să spun ceva, având sprâncenele coborâte a furie.

— Eu nu sunt unul dintre afurisiții ăia.

A aruncat cearșafurile de pe noi în timp ce se mișca, vrând să coboare din pat.

Fir-ar să fie!

— Sunt doar îngrijorată, am pufnit, simțindu-mi obrazii înroșindu-se din pricina mărturisirii ce urma.

Cam n-a mai mișcat, răsucindu-și capul pentru a mă privi peste umăr.

— Continuă.

Am făcut o grimasă din cauza modului său dominator și m-am ridicat în capul oaselor, trăgându-mi genunchii la piept, într-o necesitate inconștientă de a mă apăra.

— Sunt îngrijorată de faptul că te vei plictisi fiindcă... nu-ți pot face pe plac. Deoarece îl am pe Cole și – mi-am făcut singură curaj, întrebându-mă cum avea să reacționeze la următoarea mea lovitură de sinceritate brută – el va fi mereu pe primul loc.

În câteva secunde eram pe spate, Cam uitându-se la mine de sus, cu ochii din nou blânzi și, mai mult chiar, plini de înțelegere.

— Niciodată nu trebuie să-ți faci griji despre asta. Pricep, înțeleg. Cole e pe primul loc. Sigur că este. E un puști minunat care are nevoie de tine. N-am să mă plictisesc și nici n-am să-mi ies din sărite. Și, la drept vorbind, dacă aş face-o, ar trebui să-mi dai un șut în dos.

Ceva s-a schimbat în pieptul meu, ceva imens și copleșitor și înspăimântător. Acel ceva erau sentimentele mele pentru Cam. Acum prinseseră rădăcini, fixate de o ancoră de neclintit.

— Vorbești serios? l-am întrebat, cu un zâmbet timid, încercând să maschez emoția pe care o simțeam.

Cam mi-a zâmbit și el în timp ce mă săruta blând pe buze.

— Cum nu se poate mai serios, iubito. Însă dacă ai nevoie de dovezi...

Și-a apăsât genunchii între picioarele mele, forțându-le să se despartă, privirea pișicheră spunându-mi că n-aveam să plec nicăieri. Încă.

După toate lucrurile prin care trecuserăm eu și Cole, era aproape dificil să-mi îngădui să mă simt atât de fericită. Eram ca drogată de Cameron Maccabe și, cu toate că cea mai mare parte din ființa mea iubea asta, o părticică, partea care nu voia să dea drumul trecutului, era îngrozită de ea. Din fericire pentru amândoi, o văzusem pe Joss aproape distrugându-și relația cu Braden din exact același motiv și n-aveam nicio dorință să-i calc pe urme. Trecuseră doar două zile și începeam să bănuiesc că era nevoie de o mică minune pentru a mă face să plec de lângă Tipul Tatuat.

De ce ar fi fost nevoie pentru ca el să pună capăt relației era o cu totul altă poveste, dar eram hotărâtă să reprim acel tip de gândire negativă înainte să strice totul în ceea ce mă privea. De asemenea, eram decisă să nu tulbur lucrurile, așa că, atunci când luni dimineață, când mă aflam la serviciu, am primit un mesaj de la Malcolm, nu i-am spus lui Cam.

După cum, desigur, nu i-am spus nici că i-am răspuns lui Malcolm la mesaj.

Malcolm se dovedise a fi un tip de treabă. Un gentleman. Un prieten. Nu conta că își găsisese consolarea în brațele Beccăi. Tot ce conta era că el fusese bun cu mine în perioada cât fuseserăm împreună. Nu eram sigură că eram pregătită să pierd asta, astfel că atunci când m-a întrebat dacă eram bine, i-am spus că eram. M-am scuzat din nou și l-am întrebat cum se simțea el.

Voi fi bine, scumpo. Mi-e dor de tine. Mă bucur că încă mai putem vorbi.X

Sentimentul de vinovăție care m-a cuprins la vederea acelui mesaj nu putea fi măsurat.

Prieteni?

Desigur. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva. Sper că ești fericită, Jo. X

M-a atins unde mă dureau.

Da. Sper că și tu ești. X

Cam s-ar fi putut să fie sau nu de acord cu ideea ca Malcolm să-mi trimită mesaje scrise, dar m-am gândit că era prea devreme pentru a pune în discuție chestiunea, în special după noaptea precedentă și mica mea confesiune și toate emoțiile.

L-am văzut mai târziu înainte să trebuiască să plece la serviciu și nu i-am suflat niciun cuvântel.

Marți seară a fost prima noastră noapte în care lucram împreună ca un cuplu. Am căzut de acord de la început

că nu aveam să renunțăm la flirturile cu clienții, deoarece, astfel, ne creșteau bacșișurile. Nu le așteptam cu nerăbdare, însă ni s-a părut logic amândurora. Marți a fost una dintre cele mai liniștite nopți de care avuseserăm parte vreodată. Fără flirturi, fără incidente.

Joi noaptea a fost puțin altfel.

A început cu Phil, cel de la intrare.

Exact așa cum făcuse și marți seara, Cam m-a ținut de mână tot drumul spre serviciu și nu mi-a dat drumul nici când am ajuns la Club. Am coborât scările spre intrare, mâna lui caldă strângând-o pe a mea, și primul lucru pe care l-am auzit a fost:

— Acum ești cu idiotul ăsta, ha? Am mai mulți bani decât el.

În timp ce Phil considera că era amuzant, am încercat cu disperare să ignor jignirea.

Mi-am tras ușor mâna dintr-a lui Cam și, cu un zâmbet abia schițat adresat lui Brian, am intrat în club, vocea aspră a lui Cam reverberând de-a lungul culoarului în timp ce mârâia la Phil.

— Tu! Ai grijă!

N-am așteptat răspunsul lui Phil. Destul de enervată, am trecut în viteză pe lângă Joss, ignorându-i salutul.

— Ce s-a întâmplat? a strigat ea după mine, urmându-mă cu pași ușori până în camera personalului.

Dezbrăcându-mă de haină, am încercat să reduc nivelul agitației la unul rezonabil.

— Jo?

— Poți să dai vina pe Cam, i-am răspuns tăios.

— Dar ce-am făcut? a întrebat Cam intrând cu pași mari și apăsăți în camera personalului și îndreptându-se spre vestiarul lui.

Întorcându-se spre mine, am văzut că expresia de pe chipul lui era la fel de posomorâtă ca a mea, cu Joss lângă el, cu sprâncenele îmbinate din pricina confuziei.

Le-am aruncat amândurora o căutătură urâtă.

— Ai avut dreptate.

Mi-am adresat cuvintele către Joss.

— Le-am permis oamenilor să creadă ce e mai rău despre mine. Și m-am descurcat. Dar Tipul Tatuat a venit și mi-a spus să cer mai mult de la mine și, deodată, comentariile disprețuitoare ale oamenilor care am crezut că mă plac – mă dor. Așadar, Cam, mulțumesc. Acum sunt toată o rană vie, la naiba.

Existau un număr de răspunsuri adecvate la tirada mea. Joss zâmbindu-i lui Cam și apoi pocnindu-l cu zel pe spate nu era unul dintre ele.

— Ești noul meu favorit.

I-am acordat puncte lui Cam pentru că se uita la ea de parcă ar fi fost nebună. I-am mai dat câteva pentru că m-

a tras într-o îmbrățișare. Mi-am înfășurat brațele în jurul lui, simțind senzația de alinare dată de trupul lui dur, solid, sigur. I-am inhalat mirosul și m-am cuibărit și mai bine în brațele lui, care s-au strâns mai tare în jurul meu.

— Ce-i cu mutrele astea lungi? Astea sunt vești bune, a insistat Joss, cât se poate de serioasă.

Mișcându-mi bărbia în așa fel încât să mi-o rezem de umărul lui Cam și să mă uit urât la ea, am avertizat-o:

— Uite-așa de aproape mă aflu de momentul în care am să pun capăt prieteniei noastre.

Nici pe departe intimidată de amenințările mele, expresia chipului lui Joss a devenit una de încăpățănare.

— Îmi pare rău că cineva te-a jignit. Arată-mi-i mie și eu îi bat de le merg fulgii. Dar asta e de bine, Jo. Cam a făcut ceea ce eu încerc să fac de-un an. Te-a trezit.

Cam s-a tras înapoi, zâmbindu-i afectat.

— Faza asta e cam siropoasă, Joss.

A fost de parcă i-ar fi spus că tocmai călcase în rahat de câine. A strâmbat din nas și s-a înfiorat, frumoasele trăsături fiindu-i schimonosite de înfățișarea de dezgust total.

— Trebuie s-o opresc pe Ellie din a mai alege filmele la care să ne uităm seara. Mă obligă să mă adaptez la emoțiile simțite din toată inima.

S-a răsucit pe călcâie, murmurând ceva în barbă

despre Jason Bourne.

— Bine lucrat, am murmurat spre Cam, impresionată de felul atât de simplu în care se descotorosise de Joss.

Drept răspuns, m-a sărutat pe obraz, iar eu m-am întors să-l privesc în ochi.

— Ești sigur că vrei să fii văzut cu o fată despre care toată lumea crede că e doar cu o treaptă mai sus de o escortă plătită?

Clar am spus ceva ce nu trebuia să spun, lucru dovedit de încordarea maxilarului său atunci când și-a încleștat dinții. M-a apucat de bărbie în așa fel încât să nu-mi pot lua privirea de la el.

— Nu face asta. Nici măcar prin gând să nu-ți treacă să te referi la tine folosind acești termeni. Și nu-mi mai pune întrebări stupide. Dacă vreodată îți va spune cineva ceva asemănător... să-mi spui mie. N-o vor mai spune mult timp.

Cam devenise foarte protector cu mine, însă eu nu reușeam nici măcar să procesez asta. Deși juca rolul iubitului supra protector, nu puteam să uit că doar cu câteva săptămâni în urmă mă acuzase de exact același lucru de care mă acuzase și Phil. Voiam să uit. Crezusem cu tărie că o făcusem. Dar se părea că acuzația încă era acolo, măcinându-mă de sub toate acele straturi de negare.

În timp ce furia i se stingea din ochi, cu gura deschisă a exasperare, Cam a oftat în timp ce-mi dădea drumul.

— Despre mine e vorba? Despre mai demult?

Am ridicat din umeri, nevrând să-l mint în față.

— Ai de gând să mă ierți vreodată pentru ce ți-am spus când ne-am cunoscut?

Am ridicat iar din umeri. Cole ar fi fost tare mândru.

— Te-am iertat.

Dar, vădit, n-am uitat.

— Dar n-ai uitat.

Ghicitor de gânduri.

Lăsând să-i scape încă un oftat, Cam m-a prins de șolduri și m-a tras lângă el, aplecându-și ușor capul să mă sărute. Și-a vârât mâna dreaptă sub maioul meu și atingerea rece ca gheața mi-a trimis fiori pretutindeni. Când mi-a luat sânul în căușul palmei, am simțit cum mi se întăresc sfârcurile, iar apoi, cu degetul mare, a descris conturul umflăturii pe care o pipăia. Am simțit că mi se înmuiau genunchii și l-am apucat strâns pe Cameron de talie.

— N-ai uitat, a repetat el răgușit. Dar o vei face.

Mi-a strivit gura cu a sa, sărutul lui fiind aproape dureros în dorința sa. Nu-mi păsa. Pot spune că în acel moment eram complet dependentă de gustul și senzația pricinuite de el.

— Clienți! a strigat Joss de după bar.

Am sărit cât colo amândoi, Cam retrăgându-și cu părere de rău mâna de sub maioul meu și netezindu-mi-l la loc.

— Du-te tu prima.

Am aruncat o privire furișă la protuberanța din jeanșii lui și am rânjit.

— Nu te grăbi!

A mârâit jucăuș la mine drept răspuns, când am trecut pe lângă el, imprimându-le șoldurilor mele o mișcare de legănare ironică.

După primele două zâmbete de vino-ncoa' pe care Cam le-a aruncat clientelor, nu m-am uitat la el. Eram conștientă de el, așa cum fusesem mereu, dar hotărâtă să ignor dovezile concrete de flirt.

M-am gândit că ar fi funcționat poate dacă aș fi flirtat și eu, însă, de fiecare dată când încercam să o fac, simțeam privirea sfredelitoare a lui Cam arzându-mi pielea și mă stânjenea.

Iritarea mea crescândă a ajuns în cele din urmă la un punct critic atunci când activitatea din bar a cunoscut un moment de acalmie. Am aruncat cu un prosop în Cam.

— Borcanul nostru pentru bacșișuri suferă din cauza ta, amice.

Cam prinsese prosopul înainte să-l atingă și acum

râdea în timp ce ștergea resturile de lichide vărsate pe tejgheaua barului.

— Dar ce-am făcut?

— Te simt cum mă privești. Nu pot să flirtez atunci când mă urmărești.

Chicotitul lui profund mi-a gădilat toate locurile mele rușinoase și uram faptul că rânjetul obraznic pe care i l-a aruncat lui Joss mi s-a părut atât de al naibii de sexy.

— Făceam eu ceva?

Joss a ridicat din umeri.

— Habar n-am ce făceai, dar ține-o tot așa. Hlizeala prefăcută – a gesticulat leneș spre mine – a dispărut, așa că sunt fericită.

O altă echipă? Mi-am încrucișat brațele la piept, sperând că limbajul trupului constituia un avertisment de a nu se mai ține de capul meu.

— Hlizeala mea prefăcută nu e atât de rea.

Prietena mea a protestat, nefiind de acord.

— Sună de parcă Miss Piggy ar avea o mitralieră rămasă în gât.

Hohotind de râs, Cam nici măcar n-a simțit arsura căutăturii mele firoase. Dar privindu-l cum râdea la descrierea nimerită pe care mi-o făcuse joss, am fost nevoită să-mi înăbuș propriul amuzament. Nu puteam să-i încurajez sau, în caz contrar, i-aș fi avut acasă pe

Cole și pe Cam aliați împotriva mea, iar la serviciu pe Joss și pe Cam.

Protestând vehement față de amândoi, m-am întors să-l salut pe următorul nostru client. Era de sex masculin. Înalt. Destul de drăguț. În timp ce-i turnam o bere, l-am întrebat despre seara lui, râzând și flirtând cu el preț de vreo cinci minute înainte ca prietenii lui să-l strige înapoi la masa lor. Voi consemna că am făcut toate astea, minus hlizeala prefăcută.

De vreme ce Cam făcuse deja dovada că era un tip destul de posesiv, intenția mea era să-l enervez și să-l pun la locul lui.

M-am răsucit pe călcâie, așteptându-mă să dau nas în nas cu enervarea lui. În loc de asta, el stătea rezemat de bar, zâmbind.

— Bună încercare.

Fir-ar să fie. Mă întâlneam cu Domnul Imprevizibil. Afurisitul nu reacționa în nicio situație așa cum mă așteptam eu s-o facă. Cum, Doamne iartă-mă, să navighez în acele ape dacă nu știam cât de adânci erau?

La naiba!

Asta avea cu adevărat să fie o relație cu totul diferită de toate celelalte relații pe care le avusesem.

Următoarele cuvinte ale lui Cam au întărit realizarea cu pricina.

— Hai să mergem la ai mei în weekend!

Am clipit rapid, luată complet prin surprindere de sugestia lui, ignorând-o pe Joss, care trăgea cu urechea la conversația noastră, pretinzând că aranja suportul de șervețele.

— Poftim?

— De azi în trei săptămâni va fi sâmbăta mea liberă. Mergem atunci. Rămânem peste noapte. Tu, eu și Cole.

— Draga mea, vrea ca tu să-i cunoști părinții, a spus Joss în barbă. Gândește-te bine înainte să-i dai un răspuns. Părinții. Deja.

Gândul a făcut-o să se înfioare.

— Jo?

I-am aruncat o privire pe furiș lui Cam, care aștepta un răspuns.

— Nu pot s-o las pe mama.

— Pot să mă duc eu să văd ce face, s-a oferit Joss cu voce tare.

Am rămas cu gura căscată, privind-o perplexă. I-am șoptit:

— Credeam că tocmai mi-ai spus să mă gândesc bine la întâlnirea cu părinții lui.

— Așa am făcut. N-ai spus că nu vrei. Tu ai venit cu o problemă, eu ți-am oferit o rezolvare.

Când s-a întors, am surprins-o schițând un zâmbet

pișicher.

— Ești perversă, i-am șuierat printre dinți.

Cam a aruncat cu prosopul în mine, făcându-mă să-mi îndrept din nou atenția asupra lui.

— Ei?

I-am zâmbit tremurând.

— Sigur. De ce nu?

La naiba.

La patru săptămâni după ce descoperisem că mama îl lovise pe Cole, nu mă puteam apropia de ea, de-abia puteam să vorbesc cu ea și pluteam într-o băltoacă de resentimente amare și de vină. Însă faptul că-mi petreceam nopțile cu Cam, ori de câte ori puteam, indiferent dacă asta implica cel mai bun sex din viața mea, sau timpul liniștit când citeam o carte în timp ce el și Cole lucrau împreună la romanul lor grafic, m-a schimbat, înlăturându-mi amărăciunea.

Greutatea pe care o cărasem mereu pe umeri nu dispăruse complet, dar era mai ușoară. Mergând pe stradă, pașii îmi erau mai ușori, respiram mai liber. Nu mă mai simțeam bătrână și obosită.

Mă simțeam tânără. Bucuroasă. Aproape... mulțumită.

De asemenea, mă hotărâsem să încerc să mă liniștesc puțin în legătură cu situația noastră financiară. Oricât de

greu ne era, cedasem și acceptasem să plătesc pentru cursurile de judo la care Cole mergea împreună cu Cam. Asta însemna, de fapt, ca băieții să fie plecați sâmbăta dimineața, una dintre puținele ocazii în care eu și Cam puteam să ne petrecem împreună timpul liber, dar nu-mi păsa. Suna cam siropos, dar să-l văd pe Cole intrând pe ușa aceea, zâmbindu-i lui Cam, fiind fericit și având un tip cu care să vorbească... îmi dădea un soi de pace pe care nu crezusem că o voi avea vreodată.

Cameron Maccabe. Tu, seducătorule. Îmi schimbi viața.

Mi-am lăsat palma pe pachetul pe care tocmai îl terminasem de împachetat, zâmbind în timp ce-mi aminteam de noaptea care trecuse. Mă rog, practic vorbind, îmi aminteam de dimineață. Eu și Cam ne întorseserăm de la muncă, simțindu-ne mai mult amețiți decât oboșiți și, în sfârșit, el făcuse sex cu mine pe biroul lui, așa cum promisesese. A fost o partidă de sex lentă, senzuală, incitantă, de-a dreptul fantastică. Jur că treceam peste zile purtată de un val de endorfine. Cred că asta făcea să fie mai ușor să-mi iau rămas-bun de la unele lucruri cu adevărat drăguțe. Am netezit hârtia cafenie de ambalaj. Înăuntru era rochia mea preferată Donna Karan – una pe care mi-o cumpărase Malcolm. Obținusem un preț pe ebay și era timpul s-o trimit către

noul ei cămin.

Pufăind plictisită, am studiat mormanul de haine pentru ebay. Vândusem câteva lucruri, dar încă mai aveam câteva articole pe care trebuia să le fotografiez și să le postez pe site. Banii obținuți acopereau plata cursurilor de judo pe care le urma Cole, așa că trebuia să o fac. Eram nevoită să merg înainte. Următorul articol, o pereche de sandale Jimmy Choo. Uitându-mă la ele, mi-am dat seama că aș fi avut nevoie de unul dintre băieți să mă ajute. Aceste superbe încălțări cu tocuri de cincisprezece centimetri erau făcute dintr-o serie de barete subțiri. Descălțate, nu arătau cine știe ce. Pe picior, arătau cum nu se poate mai sexy. Era mai bine să mă încălț cu ele pentru a le fotografia, ceea ce însemna că trebuia ca cineva să facă pozele.

Luându-le la subraț, am ieșit din camera lui Cole și m-am oprit la ușa dormitorului mamei. Sforăitul puternic m-a asigurat că totul era în regulă cu ea, așa că am pornit spre apartamentul lui Cam. Cam și Cole îmi trimiseseră un mesaj să mă anunțe că după judo se duceau la Cam să lucreze la romanul lor grafic.

După sunetele de mitralieră care ieșeau din apartamentul lui Cam, mi-am dat seama că mă prostiseră. Jucau Call of duty.

Am intrat fără să bat la ușă și m-am furișat fără

zgomot în camera de zi. Cam, Cole și Nate erau așezați pe canapea, Nate și Cole ținând comenzile. Peetie era așezat în fotoliu, cu fața la mine. Îi mai întâlnisem pe Nate și pe Peetie de câteva ori de când se mutase Cam, dar încă nu petrecusem prea mult timp cu ei, în cea mai mare parte deoarece, de câte ori veneau în vizită, jucau jocuri video, interacționând cu mine numai când îmi îngăduiam răgazul să le dau gustări.

Peetie m-a văzut primul și a fluturat din mână, atrăgându-i atenția lui Cam. El s-a întors și mi-a aruncat un zâmbet de bun venit care m-a lovit în plin, trezind fluturașii enervanți care scuturau din aripi înlăuntrul meu.

— Bună, iubito.

Am ridicat o sprânceană spre plasma lui.

— Așa lucrați voi la romanul grafic?

— Nate și Peetie au trecut pe la noi după curs.

De parcă asta explica totul.

— Bună, Jo! a strigat Nate, acoperind sunetul de mitralieră, ochii lui privindu-mă doar o clipă. Din întâmplare, ai adus sandvișuri?

Asta eram eu. Doamna cu sandvișurile.

— Nu.

Am ridicat sandalele spre Cam, care mă privea curios.

— Vreau să-mi faci o poză încălțată cu astea.

Cameron le-a examinat din priviri, apoi a ridicat întrebător din sprâncene.

— Stai! A ridicat mâinile, gesticulând spre prietenii lui. Nu în fața băieților.

Am mijit ochii spre el.

— Nu genul acela de poză, pervers obsedat sexual ce ești.

— Ăăă, înainte ca cineva să mai spună și altceva, a intervenit Cole cu voce tare, nu uitați că e prezent și fratele ei mai mic.

Cam a zâmbit și s-a ridicat.

— E pentru ebay?

Întinzându-i aparatul de fotografiat, am dat aprobator din cap, apoi m-am descălțat de pantofi și m-am încălțat cu sandalele Jimmy Choo. După ce am încheiat baretele, am ridicat piciorul să le examinez, întorcându-mi glezna într-o parte, resimțind deja pierderea lor.

— Iubito, dacă îți plac atât de tare, păstrează le.

M-am bosumflat.

— Nu pot. Costă bani buni. Ar fi o prostie să le păstrez.

— La naiba, frate, a rostit în barbă Nate, îndreptându-și brusc atenția la sandalele și la picioarele mele. N-o lăsa să le vândă.

Privirea lui fierbinte mă devora.

— Sunt al naibii de sexy.

— Zău că-ți trag una, l-a avertizat Cam pe un ton mohorât.

Nate a ridicat din umeri, mi-a aruncat un zâmbet obraznic, apoi s-a întors spre ecranul televizorului.

— Nu e vina mea că iubita ta e al naibii de bună de futut.

Cole l-a izbit cu umărul pe Nate înainte să poată Cam să recurgă la represalii.

— Frate, asta-i soră-mea!

— Și, frate, ai grijă cum vorbești.

Am încercat să nu roșesc. Ignorând zâmbetul nerușinat al lui Nate, mi-am întors picioarele astfel încât Cam să poată face o fotografie bună. Privirile mi-au căzut pe chipul lui Peetie, care scria cuiva un mesaj. Din câte îmi spusese Cam, mi-am imaginat că era vorba, probabil, de logodnica lui, Lyn. După câte se părea, îl avea pe Peetie la degetul ei mic. El părea să fie un tip de treabă. Opusul băiatului rău, imprevizibil, nesimțit pe care îl întruchipa Nate. Nate era superb – nu genul sexy și brut precum Cam sau sexy și neșlefuit ca Braden. Era genul star de cinema, cu păr negru și des și ochii și mai negri, iar el o știa prea bine.

Mi-am mutat privirea la Cole, care începuse să semene tot mai mult cu tatăl nostru. Tata o fi fost o

brută și un ticălos, însă fusese tare arătos. Odată ce Cole avea să-și dea seama că era un puști arătos, influențele din viața lui aveau să decidă cum avea să reacționeze la asta și față de fete.

Nu voiam să devină un Nate.

— Sper că voi trei nu-mi corupeți fratele.

Nate a pufnit.

— Glumești? Dacă cineva corupe pe alții, acela e chiar el.

Cole a rânjit și eu am simțit un amestec de fericire și de îngrijorare. În ultimele câteva săptămâni remarcasem ceva diferit la el. Încă mormăia și ridica mult din umeri și era cu certitudine menit a fi genul visător, dar de fapt începuse să stea de vorbă și cu alți oameni în afară de Cam și de mine, iar eu am luat asta ca pe un semn bun. Însă stând în preajma lui Nate, ar fi putut să devină arogant. Dar, de fapt, și stând în preajma lui Cam ar fi putut să devină arogant.

— Gata.

Cam mi-a întins aparatul foto odată cu un sărut rapid pe buze.

— Mulțumesc.

Tocmai mă aplecasem să-mi desfac bareta de pe gleznă, când am simțit gura lui Cam sărutându-mă pe ureche.

— Să fii diseară aici, purtând numai sandalele astea.

M-am îmbujorat gândindu-mă la asta și am aruncat o privire fugară spre Cole și spre băieți să mă asigur că nu auziseră. Ne ignorau cu totul. Privirea mea a întâlnit-o pe cea întunecată a lui Cam și am încuviințat, fiind de acord.

A sunat un mobil și am întrerupt, cam fără tragere de inimă, contactul vizual.

Cole a dus telefonul la ureche.

— Eu sunt. Trebuie să plec. Mă așteaptă băieții la cinema.

— Dar n-am terminat, s-a plâns Nate.

Peetie a chicotit.

— Nate, prietene, dacă încerci să convingi un adolescent să-și petreacă timpul cu tine jucând jocuri video, e timpul să-ți reevaluezi viața.

Am râs cu toții, și ne-am ales cu un semn obscen din partea lui.

— Mă întorc în câteva ceasuri, m-a informat Cole zâmbindu-mi, înainte de a ieși din apartament.

Acel zâmbet m-a încălzit mai mult decât ar fi făcut-o o cană de ciocolată fierbinte.

— De fapt, și voi, băieți, ar trebui să plecați.

Cam s-a dus înspre ei, făcând un gest de a-i goni. Cu un zâmbet cunoscător, Peetie s-a ridicat.

— Sigur, nicio problemă. Oricum Lyn vrea să mă întâlnesc cu ea pe Princes Street.

Bombănind, Nate a oprit consola și telecomanda.

— Amândoi sunteți ținuți sub papuc.

— Ai văzut sandalele? l-a întrebat Cam plin de el, făcându-mă să roșesc.

Dacă n-aș fi știut că își făcuse planuri să mi-o tragă imediat, acum știam. Și la fel și prietenii lui.

Nate a mai mormăit ceva, făcându-mă să mă înroșesc și mai tare.

— Ticălos norocos!

— Jo, pe curând!

Peetie a dat din cap spre mine, în timp ce trecea pe lângă noi. Dându-i un pumn în braț lui Cam, Nate l-a sfătuit:

— Ai grijă cu tocurile alea la spate. Drăciile alea te pot răni.

Am gemut stânjenită, în timp ce Cam râdea.

— Folosiți protecție.

Nate mi-a făcut cu ochiul.

— Și distrați-vă, copii!

De îndată ce ușa s-a închis în urma lor, m-am uitat urât la Cam.

— N-o să facem sex.

A rămas cu gura căscată.

— De ce nu? I-am dat afară. Avem vreo două ore de sex neîntrerupt.

— Mda, dar ei știu ce facem.

— Și ce importanță are?

— Nu știu. Dar are importanță.

Cam și-a lăsat capul pe o parte.

— Logică feminină. Necesită propria ei cheie de descifrare a codului.

— Ar trebui să-i invităm pe Peetie și pe Lyn la noi la cină.

— În regulă, poate că e doar logică a la Jo, a chicotit Cam când și-a dat seama că schimbam subiectul.

Am ridicat din umeri, ducându-mă spre șemineu pentru a lua o ramă pe care o avea Cam pe poliță. Aceasta încadra o fotografie a lui cu Nate și Peetie costumați în supereroi pentru Halloween. Cam era Batman. Normal.

— M-am gândit doar că ar fi drăguț să ajung să-ți cunosc mai bine prietenii. Ei îți sunt ca niște frați.

— În regulă, sună bine. O să vorbesc cu el despre asta.

— Aș zice c-ar trebui să-l invităm și pe Nate, dar să aducă o fată la cina cu prietenii lui ar putea fi genul de semnal pe care el dorește să-l evite să-l transmită uneia dintre... tovarășele sale.

Cam a mormăit.

— Și ai avea dreptate.

Studiind fotografia lui Nate îmbrăcat în Iron Man, m-am încruntat. Arăta incredibil de bine. Și era ceva la el. În spatele fanfaronadei mai era ceva. Era ceva în ochii lui. Erau blânzi.

— El e împotriva relațiilor? E păcat să fie așa.

M-am întors să-i zâmbesc blând lui Cam.

— Pare a fi un tip de treabă.

— Chiar e.

Cam a dat aprobator din cap, părând brusc foarte serios.

— Dar... a pierdut pe cineva.

O durere mi-a străbătut pieptul, înțelegând ceea ce rămăsese nerostit.

— O fată?

Ridicându-mi privirea, mi-am dat seama că orice s-ar fi întâmplat îl afectase și pe Cam.

— S-a întâmplat cu ceva timp în urmă, însă asta l-a schimbat.

Uluită, am scuturat din cap, uitându-mă din nou la Nate cel care zâmbea în fotografie.

— Niciodată nu știi ce-i doare pe cei cu care trăiești, nu-i așa? Cu toții ne pricepem tare bine să ascundem.

— Tu ești experta.

Da, nu intenționam să-l contrazic.

Pierdută în gânduri pe moment, privind lung fotografia, simțind un profund sentiment de compasiune pentru Nate și pentru iubirea ce îi fusese luată, nu l-am auzit pe Cam mișcându-se până ce n-a ajuns să stea drept în spatele meu. Căldura lui, mirosul său m-au scos din gândurile mele melancolice și mi-am luat degetele de pe rama fotografiei, trupul meu înfierbântându-se în așteptarea lui.

Și-a pus mâinile pe umerii mei pentru o clipă și asta a fost tot ce a trebuit pentru a simți un freamăt de excitație în partea inferioară a abdomenului. Degete puternice au apucat marginea de jos a puloverului meu și au început să-l tragă ușor în sus. Mișcarea impunea ca eu să-mi ridic brațele deasupra capului și așa am și făcut, în cameră lăsându-se tăcerea, cu excepția respirațiilor noastre și a foșnetului de haine. Preț de o secundă, am fost învăluită de întuneric, în timp ce el îmi trăgea puloverul peste cap, aerul rece șoptindu-mi pe piele, sărutarea sa făcându-mi pielea de găină.

Am tremurat, lăsându-mi brațele în jos în timp ce puloverul cădea la pământ.

Mâna caldă a lui Cam m-a mângâiat blând pe spate, dându-mi părul pe umeri. Degetele lui mi-au atins cu tandrețe pielea, dându-mi în jos breteaua de la sutien și

trecând peste partea superioară a spatelui.

Am simțit o ușoară smucitură și sutienul s-a desprins, căzând pe podea după ce Cam i-a dat un bobârnac. Un alt fior m-a străbătut și sfârcurile mi s-au întărit din pricina excitării. Mi-am schimbat poziția, lenjeria intimă frecându-se de mine, umedă de la ațătare.

Mă tortura cu atingerea sa, degetele lui abile atingându-mi în treacăt talia, coastele, curbura sânilor. Am gemut, dând capul pe spate, arcuind spinarea, sânii mei implorând să fie atinși. Pledoaria mea fără cuvinte a fost ignorată, căci blânda explorare a lui Cam a continuat în jos pe abdomen, mâinile lui oprindu-se pe betelia fustei.

Apropiindu-se cu încă un pas, astfel încât să se lipească de mine, Cam și-a vârât degetele pe sub materialul fustei și al chiloților și le-a împins în jos. În loc să le lase să cadă, le-a ținut cu palma lipită de ele, capturându-le pe trupul meu, în timp ce degetele lui trasau conturul pielii mele goale. A urmat mișcarea, lăsându-se încet pe vine, mângâierile lui chinuitoare glisând pe exteriorul coapselor mele, în jos pe genunchi, pe gambe, până ce degetele lui mari mi au atins gleznel.

Luptându-mă să-mi controlez respirația, am ieșit din haine tremurând toată. Când s-a ridicat, căldura lui a

năvălit din nou asupra trupului meu.

M-a mângâiat pe fese și m-aș fi prăbușit peste polița șemineului dacă nu m-ar fi ținut cu un braț pe după talie, trăgându-mă înapoi spre el. Ceva tare m-a împins în fese și n-a trebuit să-i aud respirația poticnită ca să-mi dau seama că era erecția lui.

Buzele lui calde mi-au sărutat delicat umărul și apoi brațul i-a dispărut, dar nu și căldura lui.

Sunetul unui fermoar în spatele meu m-a făcut să mă umezesc de nerăbdare, respirația-mi crescând în intensitate în liniștea din cameră. Hainele foșneau și am văzut, cu coada ochiului, tricoul căzându-i la pământ, apoi materialul jeansilor dispărând undeva în spatele meu, căldura penisului său gol și erect înghiontindu-mă în spațiul dintre fese.

Și apoi și asta a dispărut.

Încurcată, am întors capul și am privit peste umăr, privirea căzându-mi pe covorul din fața șemineului gol. Gol, în erecție, Cam se uita în sus la mine cu ochi mistuitori. Stătea întins acolo, cu genunchii îndoșiți, cu brațele la spate, cu palmele pe podea.

A ridicat o mână, fără să rostească un singur cuvânt, și eu m-am întors să-l examinez. Poziționându-mă deasupra lui, m-am înroșit, tremurând așa cum stăteam acolo cu picioarele de o parte și de cealaltă a șoldurilor

lui, atât de vulnerabilă și de deschisă pentru el.

Cam m-a tras de mână și am urmat mișcarea, lăsându-mă în genunchi, covorul fiind ca o pernă moale pentru ei. Luându-și penisul erect în mână, Cam l-a ghidat spre intrarea în vaginul meu și, în timp ce mă lăsam și mai în jos, m-a pătruns, alunecând în canalul umed cu o satisfacție care ne-a făcut pe amândoi să icnim. L-am apucat de umeri și m-am lăsat ușor pe spate, atingerea delicioasă producând un vârtej de tensiune în pântecul meu. Am întredeschis buzele de încântare, ochi în ochi cu Cam, în timp ce-mi unduiam șoldurile, odată cu ale lui, în același ritm perfect.

Era ceva intens să privesc plăcerea care creștea în ochii lui în timp ce el o urmărea pe a mea. A început să mă frigă pielea și am încercat să mă mișc mai repede, căutând să ajung la orgasm, dar Cam m-a încetinit, apucându-mă de șolduri pentru a-mi reduce mișcarea. Ochii lui îmi cercetau fața, absorbind fiecare mic detaliu, făcându-mă să mă simt și mai goală decât mă simțisem vreodată.

Am scuturat din cap, cerându-i în tăcere să se oprească. Și-a intensificat strânsoarea pe șoldurile mele. N-am putut să-mi desprind privirea. Aș fi vrut să mă uit în altă parte. Era prea mult. Prea mult. Simțind cum mă usturau ochii de la lacrimi, m-am aplecat în față,

strivindu-mi sânii de el, prinzându-l cu brațele pe după gât, cu buzele în părul lui în timp ce îl călăream cu mișcări chinuitor de lente.

Simțind cum mă trăgea ușor de păr, l-am lăsat să mă ridice, spinarea arcuindu-mi-se sub prinsoarea lui. Când mi-a prins în gură sânul drept, o fierbințeală umedă mi-a cuprins sfârcul, cealaltă mână strângându-mi-l și dezmierdându-mi-l pe cel stâng, ciupind sfârcul între degetul mare și cel arătător. De pe buze mi-a țâșnit un țipăt în timp ce un val de plăcere s-a iscat între picioarele mele și l-am prins cu putere de ceafă, mișcându-mă mai repede, indiferent dacă el voia sau nu s-o fac.

Gura lui s-a mutat, lipind sărutări umede peste tot pieptul meu, iar eu m-am trântit peste el, având nevoie de mai mult, având nevoie de tot. A gemut, cu gura lipită de pielea mea, înfigându-și degetele în mușchii spatelui meu.

— Cameron, am murmurat pe măsură ce tensiunea se acumula într-una, șoldurile mele, lipite de ale lui mișcându-se mai repede. Sunt pe aproape. Atât de aproape...

Dorindu-i gura atunci când am ajuns la orgasm, l-am tras ușor de păr, apropiindu-i fața de a mea, lipindu-mi buzele de ale sale și strecurându-mi limba în

profunzimea gurii lui pentru un sărut plin de erotism, de dorință pură.

Tensiunea a explodat înlăuntrul meu. Orgasmul a venit însoțit de un țipăt în interiorul gurii lui și mușchii mi s-au încordat în jurul lui în timp ce vaginul meu s-a încleștat în jurul penisului său, val după val de plăcere pulsândă venind în cascadă peste mine. M-am prăbușit de tot peste el, cu fruntea pe umărul lui în timp ce el a mai pompat în mine de câteva ori înainte ca fierbințeala umedă a ejaculării lui să explodeze înlăuntrul meu, geamătul lui puternic la urechea mea făcând ca mușchii mei să mai pulseze în jurul lui încă de câteva ori.

Am rămas așa o vreme, ținându-ne în brațe.

Fără să rostim vreun cuvânt.

Fără să fie nevoie.

— Trebuie să plec într-o oră, a gemut Cam.

Zăceam culcați pe covor, înveliți cu pătura din imitație de blană de pe canapea, pe care Becca i-o cumpărase de casă nouă. Îmi culcasem capul pe pieptul lui, picioarele îmi erau împletite cu ale sale, iar el își trecea degetele prin părul meu.

— La naiba cu serviciul! am spus, bosumflându-mă, urmărind liniile tatauajului de pe brațul lui drept.

— Știi. Aș putea sta aici o veșnicie.

Am zâmbit, din cale afară de încântată, cu gura lipită

de pielea lui.

— Știi, singurul lucru care ar face ca scena asta să fie mai mult decât perfectă ar fi un foc adevărat în șemineu.

L-a pufnit râsul.

— Data viitoare o să aprind niște lumânări.

— Foarte drăguț. Ți-a spus cineva până acum că ești un romantic?

— Nu. În mod cert e prima dată când mi se spune așa. Surprinsă, am dat capul pe spate pentru a mă uita în ochii lui.

— Serios?

— Serios.

Și-a țuguat buzele.

— Crezi că sunt romantic? Iubito, asta nu spune lucruri bune despre ticăloșii cu care te-ai întâlnit până acum.

I-am zâmbit și eu drept răspuns.

— De fapt, ai momente când ești.

Cu ochi blânzi, m-a strâns de umăr.

— Mi-e ușor să fiu cu tine.

— Vezi? am strigat, ochii mei strălucind de o mulțumire extrem de vizibilă. Asta a fost romantic.

— A fost?

— Da. Cu siguranță ai fost romantic și cu fostele tale iubite?

De ce, o, de ce a trebuit să-l întreb așa ceva? Oare chiar voiam să aud de fostele lui iubite?

Din fericire, Cam a evitat întrebarea. Din nefericire, a evitat-o punându-mi mie o întrebare.

— Așadar, Malcolm a fost romantic? Dar tipul ăla, Callum? întrebarea nu era complet nevinovată, așa că am fost precaută.

Dar sinceră.

— Callum putea fi foarte romantic. Tot numai inimioare și floricele și rahaturi dintr-alea.

Cam a mârâit.

— Rahaturi dintr-alea?

Am ridicat din umeri, simțindu-mă în largul meu vorbind despre asta, acum că eram în brațele cuiva real.

— Privind înapoi, totul pare fals. Am fost împreună timp de doi ani. S-a întâlnit cu Cole de câteva ori. N-a cunoscut-o niciodată pe mama. Ne vedeam la fiecare două weekenduri atunci când puteam, îmi trimitea flori, îmi cumpăra lucruri drăguțe, se dădea peste cap de Ziua îndrăgostiților. I-am cunoscut pe părinții lui, dar știam foarte puține lucruri despre ei. Ieșeam împreună cu câțiva dintre prietenii lui și știam și mai puține despre ei. Nu știu nici dacă pe Callum îl cunoșteam cu adevărat. Știu sigur că el nu mă cunoștea. Așa că, da... rahaturi dintr-alea. Aș face oricând sex pe birou cu un

tip care știe exact în ce se bagă – iertat să-mi fie jocul de cuvinte –, decât cu unul care îmi aduce zilnic flori și bomboane de ciocolată.

Mi-am încercat norocul și i-am aruncat o privire lui Cam și l-am văzut zâmbindu-mi cu gura până la urechi.

— Cred că am o influență benefică asupra ta, Johanna Walker.

I-am zâmbit și eu.

— Așa cred și eu.

Și-a frecat gamba de a mea și m-a tras și mai aproape de el.

— Și Malcolm?

— Avea și el momentele lui. Din nou, nu știam prea multe despre el și el părea mulțumit de asta. Știam că fusese căsătorit o dată, că mama lui murise, dar că tatăl lui trăiește. Are un frate de care este foarte apropiat, dar nu destul de apropiat încât să mă prezinte pe mine. Nu m-a cunoscut câtuși de puțin după cum crede că mă cunoaște... însă e un adevărat gentleman.

L-am simțit pe Cam încordându-se sub mine timp de o secundă, înainte să răsufle apăsător.

— Ai ținut la el.

După ce i-am lipit un sărut pe piept, am dat din cap.

Acea liniște ne-a învăluit din nou, acea liniște care părea atât de plină de cuvinte nerostite, atât de plină de

emoții, încărcând cu electricitate aerul dintre noi. Înțelegând ce însemna, mi-am simțit pieptul apăsător de emoție. Pentru a mă opri să rostesc cuvintele prea devreme, l-am întrebat prosteste ceea ce nu voiam să știu.

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

Atunci când a lăsat să-i scape un oftat din toată inima, am încercat să nu reacționez fizic, iar când mi-a răspuns liniștit „Da”, am încercat să nu mi se facă rău.

Era o prostie, desigur, să simt o durere în piept, să-mi simt stomacul strângându-mi-se și creierul urlând „Nuu!!!”, însă nu mi-am putut reprimă reacția. Cameron fusese îndrăgostit.

Îngăduindu-mi un moment pentru a mă asigura că vocea nu-mi tremura, am inspirat din nou și apoi l-am întrebat:

— Când? De cine?

— Chiar vrei să știi asta?

Ionul îi era grav.

— Dacă vrei să-mi spui, vreau să știu.

— În regulă, mi-a răspuns blând, trecându-și palma în josul brațului meu într-o mângâiere. A fost cu mult timp în urmă. Am cunoscut-o acum zece ani pe când aveam optsprezece ani. Se numea Blair și ne-am cunoscut în primul semestru la universitate.

Blair.

Și el o iubise.

Deja mi-o închipuiam înaltă, o frumusețe brunetă cu ochi inteligenți și stăpână pe sine, așa, ca Joss. Am dat acele imagini deoparte.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am fost împreună timp de trei ani și jumătate. Crezusem că ne vom logodi, că ne vom cumpăra o casă, că ne vom căsători, că vom pune de niște copii. Am crezut că ea era aleasa.

Oare ceea ce simțeam era un cuțit pe care el mi-l răsucea între coaste? Am stat nemișcată, încercând să reprim gelozia intensă și durerea stârnite de mărturisirea lui.

— Însă lui Blair i s-a oferit un stagiu de formare profesională la o universitate din Franța pentru a-și termina studiile postuniversitare de literatură franceză. Așa că am rupt relația cu ea. Am rupt-o cu ea înainte ca ea s-o poată rupe cu mine deoarece știam că avea să aleagă Franța și știa că eu niciodată n-aveam să părăsesc Scoția. Nu-i puteam părăsi pe părinții mei sau pe Nate și pe Peetie. Ea avea de gând s-o termine, astfel încât am făcut să-i fie mai ușor.

Era atât de mult în acea confesiune, încât am simțit un nod în gât. N-am scos niciun cuvânt, ci doar mi-am

împletit degetele cu ale lui și am așteptat ca durerea să se estompeze.

Nu s-a estompat.

Puțin mai târziu, am făcut duș împreună și apoi Cam a plecat la bar. M-am dus sus, într-o stare de absolută deznădejde. Încercasem să ies din starea de deprimare, zâmbindu-i și sărutându-l, spunându-mi că el nu-mi dăduse niciodată motive să cred că nu era implicat în această relație, că nu simțea ce simțeam eu atunci când eram împreună.

Aproape că mă convinsesem când am intrat în apartament, dar când am închis ușa am dat nas în nas cu mama. Se clătina pe picioarele desculțe, cămașa de noapte îi atârna ca un sac pe trupul ei numai piele și os. Privirea ei înceteșată și mersul clătinat mi-au spus că n-o luase încetișor cu băutura de dimineață. Azi dorise să se îmbete criță.

— Un'fuseși?

Neavând chef să stau de vorbă cu ea, i-am răspuns scurt:

— Cu Cam.

Am dat să trec de ea și să mă duc în camera mea.

— Un's-a dus?

Presupunând că întreba unde plecase el, am privit peste umăr.

— L.A serviciu.

— L.A bar, a rostit ea disprețuitor. Cam ratat, hî?

De vreme ce și eu lucram la bar, am încercat să n-o iau personal.

— Mamă, el este de fapt grafician.

— Pff, un ticălos cu fumuri, hî?

A răs și a luat-o spre bucătărie.

— Ce naiba să facă cu tine?

Am înlemnit.

— S-o plictisi de tine, fetițo. Nu ești destul de deșteaptă pentru el.

Luând-o în partea opusă a holului, am intrat grăbită în baie și m-am încuiat înăuntru, ascultând cum toate incertitudinile mă rodeau. Îmi evocau izbitor vocea mamei când era beată.

Însă avea dreptate, nu-i așa?

Cam fusese îndrăgostit de o fată inteligentă și interesantă, care plecase în Europa pentru a-și face studiile postuniversitare de literatură franceză.

Fusese îndrăgostit de cineva care era, evident, opusul meu.

Mai rău, nu se terminase fiindcă el încetase s-o iubească.

Se terminase din pricina complexelor lui tâmpite legate de abandon.

M-am holbat în oglindă, căutând ceva, ceva interesant, ceva unic, ceva care să mă facă cineva cu care Cam avea nevoie să fie.

N-am putut să găsesc nimic.

Un suspin mi-a scăpat de pe buze și am lăsat lacrimile să curgă în voie.

În acea zi mă îndrăgostisem de Cameron Maccabe. Dar cum m-aș fi putut aștepta vreodată să mă iubească și el când eu nu găseam la mine nimic demn de iubit?

Capitolul 19

— Am clătite, a anunțat Helena Maccabe cu vioiciune, întinzându-se după farfuria soțului ei.

Imediat mi-am pus farfuria curată deasupra celei a lui Cole și am înșfăcat-o și pe cea a lui Cam.

— Vă ajut eu, i-am spus, zâmbind politicoasă.

Helena și Anderson Maccabe nu ne arătaseră decât prietenie și fuseseră deschiși cu mine și cu Cole încă de când sosiserăm ieri în casa lor, însă eu nu reușeam să scap de starea de nervozitate.

Nu era numai din pricina faptului că erau părinții iubitului meu și că voiam ca ei să mă placă. Era deoarece ei erau părinții lui Cam – părinți pe care el îi adora – și voiam ca ei să creadă că eram destul de bună pentru fiul lor.

Săptămâna trecută fusese ciudată. La începutul săptămânii încă mă simțisem nesigură și cumva straniu din cauza anunțului lui Cam că fusese îndrăgostit de acea persoană exotică, Blair, dar de vreme ce-și petrecea tot timpul liber cu mine și fusese afectuos chiar și la bar – părând incapabil să-și țină mâinile la distanță de mine timp de mai mult de cinci secunde –, acele incertitudini au început să pălească până ce, într-un sfârșit, de-abia dacă le mai simțeam.

Pe măsură ce sâmbăta se apropia și eu și Cole ne pregăteam să petrecem o noapte în Longniddry, am devenit din ce în ce mai neliniștită cât privește întâlnirea cu părinții lui Cam. L-am mărturisit asta, iar el a socotit că era adorabil. Părea să fie cât se poate de încrezător că ei aveau să mă placă.

Și la fel era și Malcolm.

Încă ne mai trimiteam mesaje și miercuri mă sunase să vorbim pentru prima dată după ce ne despărțiserăm. La început fusese stânjenitor, dar tensiunea dintre noi s-a risipit atunci când mi-a spus că se întâlnea cu cineva. Persoana era mai în vârstă decât mine și avea un copil, iar Malcolm se simțea puțin nelalocul lui cu ea. I-am spus s-o răsfete pe mama care lucra și avea și un copil și avea s-o cucerească pe loc. El mi-a spus să fiu pur și simplu eu însămi și aveam să-i cuceresc pe părinții lui

Cam imediat. Închisesem telefonul întrebându-mă la care „eu însămi” se referise el, de vreme ce nu credeam că i-o prezentasem vreodată pe cea adevărată.

Sâmbătă dimineață, Cam a închiriat o mașină pentru a ieși din oraș și, înainte să-mi dau seama, străbăteam strada principală din Longniddry, depășind căsuțe de modă veche cu cărămizile lor de culoarea nisipului și cu acoperișuri roșii din țiglă, apoi cârciuma, care părea aglomerată, dar n-am putut să mă bucur de frumusețea sa idilică. Era o zi de primăvară răcoroasă și soarele ieșise, iar sătucul era animat. Dar eu? Eu eram prea ocupată să-mi mușc buza. În pofida asigurărilor atât ale lui Cam, cât și ale lui Malcolm, versiuni în miniatură ale mele începuseră să o ia razna în stomacul meu. Le simțeam dând din picioare și țipând acolo.

La un sens giratoriu am luat-o la stânga, știam asta, iar Cam îmi indicase poarta impunătoare, ca de castel, din piatră roșie, prin care se intra pe domeniul Gosford, bodogănind ceva despre ce îi spusese tatăl lui despre asta. Cole îi răspunsese, așa că am înțeles că el îl asculta de fapt. Eu, pe de altă parte, încercam pur și simplu să nu vomit.

Când am tras pe o proprietate bine îngrijită și am parcat în fața unei case de mărime medie, văruiată în alb, cu acoperiș roșu, mi s-a tăiat respirația. Cam a râs de

reacția mea, dându-mi un sărut rapid, apăsător, înainte de a ne conduce de la mașină în casa părinților lui.

Până acum fuseseră minunați. Helena, sau Lena, după cum prefera să i se spună, era caldă, amabilă și înzestrată cu un umor sec, iar Anderson – Andy – era tăcut, prietenos și sincer interesat de mine și de Cole. Câinele lor, Bryn, era o cățelușă energică, Cavalier King Charles, în vârstă de paisprezece luni, care se îndrăgostise imediat de Cole și viceversa.

Merseserăm să luăm prânzul împreună la hanul local, unde sporovăiserăm despre serviciu, serviciul meu, serviciul lui Cam, serviciul lor și talentul lui Cole la desen și la scris. Am dedus că știau câteva ceva despre mama, întrucât evitau cu mare grijă subiectul. În mod surprinzător, nu mă deranja că știau. Cam era, evident, apropiat de ei și le împărtășea o mulțime de lucruri despre viața lui. Dacă asta mă includea și pe mine și viața mea, nu puteam decât s-o iau ca pe un semn bun pentru relația noastră.

În acea seară ne uitam la televizor împreună cu ei, iar Cole fusese atras de un program de istorie pe care îl urmărea Andy, găsim absolut fascinante cunoștințele lui Andy despre evenimentele istorice. Făcea mai multe lucruri odată, îl asculta pe Andy în timp ce o chinuia pe Bryn, care părea să savureze fiecare minut de atenție.

Eu stăteam în bucătărie cu Cam și mama lui în timp ce ea scotea fotografiile lui de bebeluș la vederea cărora am chicotit. Cam fusese un puștan nostim. Era atât de drăgălaș!

Lotul era cum nu se poate mai firesc.

Atât de perfect de obișnuit.

Era minunat.

La ora de culcare, Cole a ales canapeaua, iar eu și Cam ne-am culcat în fostul lui dormitor. Dormitorul lui fusese păstrat ca în anii lui de adolescență: postere ale unor formații care arătau cu zece ani mai tinere erau lipite pe pereți, poze decupate din revistele de cinema, precum și propriile-i desene. Ca și schițele lui de acum, constau în figuri de desen animat cu aspecte paradoxale. Avea tendința de a desena personaje de desene animate aflate într-o acțiune care era în totală contradicție cu înfățișarea lor fizică. Îi furasem unul dintre desenele lui recente, schițat pe un șervețel la serviciu. Era un mercenar – mare, cu mușchi protuberanți, cu vestă din piele, cizme de motociclist, lanțuri, cartușiere, bandană, pistoale în tocuri și un cuțit vârât în cizme. În mâini ținea o cutie mare de bomboane de ciocolată, în formă de inimă, și mânca din bomboane în timp ce arbora un zâmbet de visător bleg. Era acum semnul meu de carte.

Fosta cameră a lui Cam îi oglindea personalitatea lui

de adolescent, iar mie îmi plăcea la nebunie asta. M-am simțit eu însămi ca o adolescentă atunci când ne-am giugiulit pe patul lui. M-am oprit înainte ca atmosfera să devină prea fierbinte și încărcată, refuzând să fac sex sub acoperișul părinților lui. Nu fusese încântat de idee, dar ținând cont de faptul că avea salteaua cea mai scârțâitoare din lume, nu m-am mișcat din poziția în care mă aflam.

Să mă cuibăresc cu el doar pentru a dormi a fost oricum plăcut. Dulce. Puțin sentimental. Sigur.

Mă trezisem mulțumită, simțind mirosul micului dejun.

După ce ne-a îndopat cu un mic dejun imens, care a inclus și haggis prăjit în aluat, Lena era acum hotărâtă să ne omoare. Sau să mă omoare. Băieții arătau foarte fericiți la ideea de a hăpăi clătite.

— Cred că o să spun pas, i-am zis Lenei, zâmbindu-i strâmb. Nu mai pot.

— Prostii, mi-a zâmbit și ea, în timp ce răsturna farfuriile în chiuvetă. Dacă poți mânca tot ce vrei și îți poți păstra silueta minunată, atunci ar trebui s-o faci.

M-am îmbujorat datorită complimentului pe care mi l-a făcut, am clătit iute farfuriile și apoi le-am pus în mașina de spălat vase.

Până să mă întorc, Lena deja clădisese două mormane

de clătite pe două farfurii.

— Ia siropurile.

A arătat cu o mișcare a capului în direcția sticlelor cu sirop auriu și ciocolatiu.

Am urmat-o în sufragerie și ne-am așezat, privind cum toată lumea bobina, ignorând-o pe Bryn, care se plimba de la un scaun la altul, cerșind cu frumoșii ei ochii căprui ca cineva să scape o bucată de clătită. Am luat o clătită pentru a fi politicoasă, am rupt o bucată din ea și am legănat-o, pe ascuns, sub masă. Un bot blând de câine a hăpăit-o, lingându-mi în plus și degetele. Imediat am întins mâna spre centrul mesei pentru a lua un șervețel, ignorând zâmbetul atotcunoscător al lui Cam.

— Cam a spus că a aplicat pentru un post de grafician în oraș, i-a zis Andy Lenei în timp ce ea se așeza la locul ei.

— O, asta-i bine, fiule. Pentru ce firmă?

— E o companie de site-uri web, a răspuns Cam, după ce a înghițit un dumaticat. Nu sunt mai mulți bani ca la bar, dar aș face ceea ce-mi place.

— Și e mai bine decât să fii nevoit să faci naveta la Glasgow sau să te muți în sud, am adăugat, simțind cum mi se strânge pieptul la gândul plecării lui Cam.

— Adevărat, a fost Lena de acord.

— N-o să mă mut, ne-a asigurat Cam – sau mai curând m-a asigurat pe mine, zâmbindu-mi cu acea căldură în ochi care era incredibil de stânjenitoare în fața părinților lui. Îmi plac prea tare vecinii.

M-am înroșit și i-am zâmbit.

— Frate, a murmurat Cole, clătinând din cap.

— Ce vrei să spui, frate? l-a întrebat Cam, ofensat de insinuarea lui Cole conform căreia el n-ar fi fost un vecin mișto. Amice, am fost cum nu se poate mai subtil.

— Da, a dat Andy din cap, tăindu-și o bucată sănătoasă din clătita înecată în sirop în timp ce-i făcea cu ochiul soției. A învățat de la maestru.

Înainte să plecăm am decis să o ducem pe Bryn pe plajă. Nu era o plajă perfectă. Era specifică zonei, acoperită de pietriș, de midii, de alge dezgustătoare și de pescăruși. Bryn a luat-o imediat la goană după pescăruși, scufundându-se în apa rece fără să-i pese, cu limba atârnându-i din gură într-o încântare absolută. Era haios că se gândea că pescărușii se jucau cu ea când ei de-abia conștientizau prezența ei, asta până când a lătrat la ei pentru a-i saluta, și i-a speriat făcându-i să plece. Probabil că impresia asta și-o făcuse și Braden când m-a văzut prima oară. M-am extaziat în prezența lui ca o idioată, atât de hotărâtă să pun mâna pe bărbatul perfect, astfel încât fusesem oarbă la pasiunea lui nebună pentru

joss.

În timp ce mă plimbam cu Andy alături, Lena, Cole și Cam în fața noastră, jucându-se cu Bryn, m-am întrebat cine fusese acea persoană care se purtase ca o proastă în prezența unui tip. N-o recunoșteam. N-o cunoșteam și nici nu mai voiam s-o mai întâlnesc vreodată.

Mulțumită lui Cam, nu credeam că există nici măcar cea mai îndepărtată posibilitate să se mai întâmple.

— E fericit, a spus deodată Andy, cu o voce joasă, astfel încât vorbele să nu-i fie purtate de vântul care îmi biciuia părul și mi-l lipea de obraji.

Mi l-am dat pe după urechi, aruncându-i o privire întrebătoare.

— Cameron?

Andy a dat afirmativ din cap, oferindu-mi un zâmbet care îi juca și în ochi, unul plin de un val neașteptat de afecțiune.

— Mi-am dat seama după felul în care a vorbit despre tine la telefon că ești diferită. Iar cunoscându-te, văzându-vă împreună, îmi dau seama.

Încurcată, am încetinit pasul, în timp ce inima începuse să-mi bată mai repede.

— Vă dați seama?

— Fiul meu a fost întotdeauna o persoană retrasă. Are familia și pe Nathaniel și pe Gregor și asta i-a fost

mereu suficient. Au existat și prietenele, evident, unele de care a fost mai apropiat, dar mereu a ținut cercul ăsta închis, excluzându-le fără ca măcar să-și dea seama.

Andy a zâmbit din nou, cu ochii pe Cam, care mergea ținându-și mama cu brațul petrecut pe după umerii ei, zâmbindu-i.

— Cu toate astea, nu și pe tine. Tu ai pătruns înăuntru. Iar Cameron este... ei bine, nu cred că l-am văzut vreodată atât de fericit.

Mi-a sărit inima din piept, rămânând fără suflu în timp ce-l priveam concentrată pe Cam, iubind felul în care se mișca, puternic, în largul lui, încrezător. Ca să nu mai pomenesc de afecțiunea lui pentru oameni, de abilitatea lui de a arăta ce simte pentru cineva fără să-i pese de ce cred ceilalți.

— Așa credeți?

— Da.

Și m-a înghiontit cu umărul, o mișcare pe care o preluase în mod inconștient și Cameron, urmărindu-și tatăl.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Johanna.

Toată tensiunea acumulată în umerii mei s-a topit și m-am relaxat.

— Și eu la fel, am șoptit, incapabilă să-mi maschez sentimentele.

Înainte ca Andy să-mi poată pune vreo întrebare, mi-a sunat mobilul. I-am cerut scuze și l-am scos din buzunarul hainei. Era Joss.

Mi-a stat inima în loc.

Manta?

— Alo? i-am răspuns cu respirația tăiată.

— Bună.

Vocea lui Joss era moale, șovăielnică.

Mi s-a făcut rău.

— E totul în regulă? Mama e bine?

— Doamne, da, s-a grăbit ea să mă liniștească. Te sun de fapt ca să-ți spun ceva.

Asta nu suna bine.

— Ceva?

— Păi... Braden m-a cerut ieri de soție.

POFTIM?

— O, Dumnezeuule!

— Am spus da.

— Cum? am râs fericită, auzindu-i chicotitul gutural și extrem de încântat la capătul celălalt al firului. Mă bucur tare mult pentru tine! Felicitări, scumpo, și spune-i lui Braden c-am zis că „era și timpul”!

Râsul ei mi-a încălzit obrajii înghețați.

— Îi spun. Uite, Ellie deja plănuiește o îngrozitoare petrecere de logodnă, așa că, ăăă, vorbim când te

întorci. Sper că „weekendul-încare-îi-cunoști-părinții” a decurs bine.

— Foarte bine. Evident, nu la fel de bine ca weekendul tău.

— Mda. Ei bine, a plătit un șofer de taxi și m-a cerut de nevastă în Bruntsfield, în taxi, exact acolo unde ne-am cunoscut. A scos un inel, mi-a spus că mă iubește și că va încerca să n-o dea în bară și să încerc să n-o dau nici eu în bară, prin urmare, cum aș fi putut să spun nu?

Am pufnit.

— N-ai fi putut. Propunerea asta a fost perfectă pentru tine. Cel puțin, așa pare.

Vocea i s-a înmuiat.

— Da, a cam fost.

— Sunt așa de fericită pentru tine!

— Mulțumesc, Jo. Ne vedem în curând?

— În curând.

Am închis și Andy s-a uitat la mine cu o privire întrebătoare.

— Vești bune?

Am încuviințat.

— Cea mai bună prietenă a mea tocmai s-a logodit. Nu are familie, așa că e minunat pentru ea.

Brusc, mă ustureau ochii din cauza lacrimilor, gândindu-mă la tot ce câștiga Joss și am râs printre

lacrimi, simțindu-mă ca o proastă.

— Ce se întâmplă?

Cam s-a apropiat, cu sprâncenele îmbinate, uitându-se urât.

— De ce ești supărată?

— Nu sunt supărată.

Am fluturat din mână, cu un zâmbet bleg și am ridicat telefonul.

— Era Joss. Ea și Braden tocmai s-au logodit.

Cam a zâmbit, apoi m-a prins cu brațul pe după gât și m-a tras lângă el.

— Vino încoace, prostuțo. Vântul aspru de coastă îți va usca lacrimile astea.

M-am făcut mică, lipindu-mă de el.

— Nu crezi că e o veste grozavă?

A dat din cap, cu ochii la mine.

— Cred că e o veste genială. E o fată bună, merită să fie fericită.

Doamne, uneori era un scump.

— Iar Braden e un bărbat minunat. Trebuie să-i fac cinste cu o halbă de bere când ne întoarcem.

L-am auzit pe Andy mormăind lângă noi.

— O halbă pentru un soldat care se duce la război.

Lui Cam i se scuturau umerii.

— Exact.

— Pentru un general care își supraveghează câmpul de bătălie și folosește logica împotriva unui inamic illogic.

— Da.

— Pentru un războinic pe punctul de a intra în gura peșterii dragonului.

— Cu siguranță.

— Pentru...

— Bine, bine, glumeților, i-am întrerupt eu pufnind. Cui îi trebuie vântul de coastă să-i usuce ochii atunci când mă aflu în prezența umorului Maccabe?

Andy mi-a aruncat un zâmbet șmecheresc și apoi i-a zâmbit din toată inima lui Cam în timp ce ne apropiam de Cole, Lena și Bryn.

— Fiule, n-o lăsa să-ți scape.

Capitolul 20

— Bună, frumoaso.

O voce profundă, familiară m-a făcut să ridic capul din scrisoarea pe care o băgăm într-un plic.

Întâmpinată de apariția lui Malcolm în pragul anticamerei domnului Meikle, am zâmbit. Inima mi-a bătut mai repede când și el mi-a zâmbit cu afecțiune, tot elegant și ferchezuit în costumul lui de firmă.

— Malcolm, i-am răspuns cu căldură.

Ochii lui negri i-au strălucit în timp ce pășea nonșalant în încăpere, venind spre mine.

— Mă bucur să te văd.

Am rămas ținută locului stângace pentru o clipă, în timp ce decideam ce ar fi trebuit să fac, cum să-l salut. Malcolm aștepta de cealaltă parte a biroului meu, cu sprâncenele ridicate întrebător.

După ce îi văzusem numele pe fișa de întâlniri din acea zi, simțisem cum mi se strânsese stomacul. Ne trimiseserăm mesaje, dar aceasta avea să fie prima dată când ne întâlneam în persoană de când ne despărțiserăm. Acum că era în fața mea, nu știam cum să reacționez.

Râzând puțin de propria-mi nervozitate, m-am ridicat de la birou și l-am ocolit cu brațele deschise. El m-a tras imediat într-o îmbrățișare strânsă pe care i-am întors-o, surprinsă de cât eram de bucuroasă că-l vedeam. A trebuit să mă desprind atunci când mâinile au început să-i alunece în jos, pe spatele meu. M-am îmbujorat, simțindu-mă vinovată pentru că-l lăsasem pe Malcolm să se apropie suficient cât să mă atingă în orice fel, fie chiar și pe departe mai mult decât prietenesc.

Trecuseră două săptămâni de la sâmbăta petrecută cu părinții lui Cam și eu mă întâlneam cu Cam de puțin peste șase săptămâni. Șase săptămâni nu păreau a fi o

perioadă prea îndelungată, însă mie mi se părea a fi trecut o veșnicie. Destul de mult timp pentru ca eu să știu că acesta era genul de interacțiune ușuratică cu un alt tip care l-ar fi scos din sărite pe iubitul meu.

— Arăți bine.

I-am oferit un alt zâmbet scurt pentru a masca desprinderea mea bruscă din îmbrățișare.

— Și tu la fel. Să înțeleg că ești bine?

Am dat afirmativ din cap și m-am așezat la loc pe scaunul meu, uitându-mă în sus la el cu un interes neprefăcut.

— Dar tu?

— Da. Sunt bine. Doar mă știi.

— Și ce face mama care își crește singură copilul?

A râs sec.

— A, s-a terminat. Nu ne-am prea potrivit.

— O, îmi pare rău s-aud asta.

— Și Cameron?

Din nou mi s-au înroșit obrajii și a trebuit să mă forțez să-i susțin privirea.

— E bine.

Malcolm s-a încruntat.

— Are în continuare grijă de tine?

— Are.

— Bine.

A expirat zgomotos, apoi a aruncat o privire în jur, cred că în dorința de a părea nonșalant.

— Presupun că i-a cunoscut pe Cole și pe mama ta?

La naiba. Și mai multă vinovăție m-a cuprins și m-am trezit că-mi rămân cuvintele în gât. Brusc, m-am simțit panicată că, dacă îi spuneam adevărul, și anume că el știa mai multe despre viața mea decât îl lăsasem pe Malcolm să știe vreodată, aveam să-l rănesc pe bărbatul ăsta chiar mai mult decât o făcusem deja.

Tăcerea mea păru să-i ofere răspunsul. Privindu-mă, ochii i s-au înnegurat.

— Înțeleg că răspunsul e da.

— Malcolm! a trâmbițat domnul Meikle, deschizând larg ușa de la biroul lui. Joanne nu mi-a spus că ai sosit. Intră, intră.

Era pentru prima dată când i-am fost recunoscătoare șefului meu sever. Mă salvase de la a trebui să răspund acelei expresii rănite de pe chipul lui Malcolm.

Tot timpul cât Malcolm a fost în biroul lui Meikle, am pândit ușa aidoma unui șoim, mușcându-mi buza, genunchiul legănându-mi-se în sus și în jos din pricina neliniștii în timp ce-l așteptam să apară din nou. Am petrecut douăzeci de minute pregătindu-mă pentru reacția lui și, la sfârșit, el a ieșit pe ușă, mi-a aruncat un zâmbet obișnuit și mi-a spus că aveam să mai vorbim.

Apoi a plecat.

M-am topit în scaunul meu, încordarea scurgându-mi-se din corp.

— Johanna!

M-am întors brusc, surprinsă nu doar de faptul că domnul Meikle îmi nimerise numele corect, dar și pentru că îl rostise pe un ton care era usturător chiar și pentru el. Stătea în prag, cu ochii mijiți în direcția mea, cu o expresie aproape uluită.

— Domnule?

— Ai rupt relația cu Malcolm Hendry?

Mi-am înfipt unghiile în podul palmelor la auzul întrebării indiscrete în timp ce în gând îl trimiteam pe Malcolm la dracu'.

— Domnule!

— Fată proastă!

A clătinat din cap, aproape de parcă i-ar fi părut rău pentru mine. Inima a început să-mi bată puternic în așteptarea insultei care știam că urma, sângele clocotindu-mi deja de furie.

— O fată cu talentele tale limitate ar trebui să se gândească mai bine pe viitor înainte de a da cu piciorul oportunității de a avea o relație cu un bărbat influent ca Malcolm Hendry.

Atacul lui răutăcios m-a aruncat înapoi în trecut.

— Dă-te din calea mea! zbiera tata, lovindu-mă cu picioarele, nimerindu-mi fesele cu cizmele lui de lucru în timp ce treceam.

M-am împiedicat, umiliința și durerea făcându-mă să mă răsucesc în jur și să-i arunc o căutătură urâtă. S-a întunecat la față și a făcut un pas amenințător spre mine.

— Să nu îndrăznești să te uiți la mine în felul ăsta! Să nu îndrăznești! Ești un nimic. Nu ești bună de nimic.

Amintirea, evocată de condescendența domnului Meikle, m-a țintuit locului. Mă ardea pielea de la umiliința reînnoită. E greu de crezut că ești altceva decât un știft când un părinte își petrece cea mai mare parte din anii tăi de formare spunându-ți că nu ești bună de nimic. Știam că purtasem asta cu mine. Nu era nevoie de vreun geniu pentru a înțelege de ce aveam o părere așa de proastă despre mine sau de ce aveam atât de puțină încredere în mine.

Sau de ce probabil că nu voi avea niciodată.

Oricum, crescusem atât de obișnuită să gândesc în felul acesta despre mine, încât atunci când și alții credeau asta, nu mi se părea că greșesc. Cu toate că Joss își petrecuse ultimele luni încercând să mă facă să înțeleg că greșeam, nu percutasem niciodată pe deplin.

Până la Cameron.

El voia ca eu să am pretenții mai mari de la mine. Se

supăra când n-o făceam și se înfuria când alți oameni mă denigrau. Îmi spunea în fiecare zi, în diferite feluri, că el considera că sunt specială. Îmi înlătura incertitudinile legate de inteligența mea, de personalitatea mea și, cu toate că nu dispăruseră, fuseseră înecate de sprijinul lui. În fiecare zi erau îngropate tot mai adânc în cavernele îngrijorărilor mele.

Cam spunea că eram mai mult.

Cum îndrăzneam cineva care nu mă cunoștea deloc să încerce să-mi spună că eram mai puțin?

Mi-am împins scaunul, care s-a izbit de rafturile de metal din spatele meu.

— Demisionez!

Domnul Meikle a clipit rapid, culoarea din obraji intensificându-se până la un roșu-trandafiriu.

— Pardon?

Uitându-mă urât la el, mi-am luat geanta de pe podea și mi-am smuls haina de pe cuierul din apropierea biroului. Stând în pragul ușii de la recepție, l-am privit sfidătoare în timp ce mă îmbrăcam cu haina.

— Am spus că demisionez. Găsește-ți pe altcineva la care să sâsâi cu limba ta veninoasă, meliță pitică ce ești!

M-am răsucit pe călcâie, deși îmi tremurau picioarele, și l-am lăsat bolborosind în urma mea în timp ce ieșeam vijelios pe ușă, coborând apoi scările și ieșind pe ușă

principală. Adrenalina îmi pompa prin vene în timp ce mergeam pe stradă, ațâțată de mânie și de o indignare îndreptătită.

Vântul, care îmi sufla rece prin păr și peste obraji, a reușit să-mi domolească focul și am început să tremur.

Tocmai renunșasem la slujba mea.

Slujba de care aveam nevoie eu și Cole.

Respiram șuierat și m-am dus împleticindu-mă spre un gard din fier forjat, luptându-mă să trag aer în plămâni. Ce urma să ne facem?

Nu puteam supraviețui numai cu salariul de la bar, iar slujbele nu creșteau în copaci. Aveam ceva bani puși deoparte, însă banii erau pentru Cole, nu să-i toc eu în timp ce încercam să-mi găsesc o slujbă nouă.

— O, la naiba! am murmurat, ochii usturându-mă din pricina lacrimilor.

M-am desprins de gard și am privit înapoi, spre drumul pe care venisem. Simțeam privirile trecătorilor ațintite asupra chipului meu, de parcă mi-ar fi simțit suferința și se întrebau, probabil, dacă aveam nevoie de ajutor.

— Trebuie să mă întorc.

Am făcut doi pași înapoi spre birou, apoi m-am oprit, strângându-mi pumnii pe lângă corp.

Mândria m-a împiedicat.

Eu? împiedicată de mândrie?

Am avut un acces de râs isteric și m-am prins cu mâinile de burtă, luptând cu impulsul de a vomă.

Nu mă puteam întoarce. Meikle nu m-ar fi primit înapoi după ceea ce tocmai îi spusese.

— O, Doamne!

Mi-am trecut mâna tremurândă prin păr, înghițind cu lăcomie cât de mult aer puteam.

Apoi m-a trăsni.

Era vina lui Cam.

Atracția mea pentru el mă făcuse să-i dau papucii unui tip bogat, amabil, chipeș care știa că țin la el. Și acum îmi părăsisem și slujba! Și pentru ce? Deoarece Cameron era îndeajuns de fermecător să mă facă să mă simt specială, să mă facă să mă simt mai bine față de propria-mi persoană? Dar cum rămânea cu ceva concret? Cum ar fi fost să-mi spună că mă iubea, ha?

Trecuseră numai șase săptămâni, dar știam că-l iubesc. N-ar fi trebuit ca și el să știe că mă iubea? Nu era ca și cum n-ar fi fost capabil de asta. Dar o iubise pe Blair, la naiba!

Pe gene îmi tremurau și mai multe lacrimi. Îmi stricam viața din cauza lui. Luând decizii prostești, sub imperiul primului impuls, decizii care aveau să-mi spulbere orice speranță de a-i asigura, din punct de

vedere financiar, viitorul lui Cole.

O, Dumnezeule... Cole.

Îl lăsasem să se apropie și de Cole.

Cine a făcut asta?

Cine a jucat la ruleta rusească nu numai cu propriile-i sentimente, ba chiar și cu ale propriului copil?

Trebuia să fac ceva. Repede. Aveam nevoie de spațiu, de timp, pentru a reevalua înainte de a fi prea târziu.

Trebuia să-l văd pe Cam.

Deși mergeam foarte repede, distanța obișnuită de patruzeci de minute pe care o acopeream în douăzeci și cinci de minute părea să nu se mai termine și am fost nevoită să fac un efort și să nu o apuc pe Dublin Street, spre apartamentul lui Joss, atunci când am trecut prin dreptul străzii. Poate că, dacă aș fi vorbit cu o prietenă m-ar fi ajutat, mi-ar fi limpezit toate confuziile, însă mă temeam că Joss, care era în Echipa Cameron, avea să mă convingă că eram isterică.

Și poate că eram.

De fapt, undeva în sinea mea, știam sigur că eram, însă furia și panica triumfau pe moment asupra logicii.

Logică pe care Joss ar fi folosit-o pentru a mă convinge. Dar, deocamdată, Joss se ascundea de Ellie, întrucât Els întrecuse orice măsură cu planurile pentru petrecerea de logodnă care urma să aibă loc peste două

săptămâni. Cu creierul gata să-i explodeze din pricina felului în care se comporta Ellie, Joss îmi spusese în seara precedentă că se hotărâse să nu mai răspundă la ușa în timpul zilei. Cinci săptămâni de planuri pentru o petrecere? Dacă aș fi fost în locul lui Joss, și eu m-aș fi ascuns.

Neavând pe nimeni cu care să vorbesc, cuprinsă de sentimente contradictorii, am intrat ca vijelia în bloc și am urcat scările, rămânând tară suflu atunci când am ajuns la ușa lui Cam. Probabil că am bătut la ușa mult mai tare decât ar fi fost necesar.

— Iisuse Cri...

Deschizându-mi ușa și văzându-mă în prag, răvășită și fără suflu, Cam și-a întrerupt șirul cuvintelor.

— Jo? Ce fa... De ce nu ești la serviciu?

L-am măsurat din priviri. Era cam elegant îmbrăcat pentru stilul Cam. Tricoul Diesel cu care era îmbrăcat părea nou și stătea mai fix pe el decât tricourile lui obișnuite, subliniindu-i conturul mușchilor trupului său puternic. Și ăia erau niște jeanși noi? Ochii mi-au căzut pe perechea de Levi's negri și aproape că m-am simțit ușurată să văd că era încălțat cu ghetele lui de motociclist. De ce era îmbrăcat semi-elegant?

Arăta sexy.

Era de-a dreptul excitant atunci când mă privea cu

ochii lui de un albastru cald, chiar și atunci când erau plini de îngrijorare așa cum erau acum.

— Jo?

A pășit dincolo de pragul apartamentului său, întinzând mâna spre mine.

Voiam să mă sprijin de el, să-l las să mă lipească de el, să inspir mirosul lui, să-i simt buzele pe pielea mea. Voiam asta la nesfârșit.

Fir-ar să fie! M-am tras înapoi, luându-l prin surprindere. Aveam nevoie de spațiu. Mă amețea de fiecare dată când mă aflam lângă el.

S-a încruntat, lăsându-și brațul în jos.

— Ce s-a întâmplat?

Brusc, am fost cuprinsă de o copleșitoare dorință de a plânge. Mi-am ținut firea și m-am uitat oriunde, numai în ochii lui nu.

— Mi-am dat demisia.

Între noi s-a lăsat tăcerea pentru moment, apoi el mi-a spus:

— Asta-i bine.

Căutătura mea firoasă l-a străpuns, țintuindu-l de peretele din spatele lui.

— Ba nu. Nu-i bine. La naiba, nu-i bine, Cam!

— În regulă, iubito, calmează-te. Evident, s-a întâmplat ceva.

A oftat din rărunchi și și-a trecut o mână prin păr.

— Și eu sunt pe punctul de-a face să fie mai bine sau mai rău. Vreau să-ți spun ceva.

Clătinând din cap, am făcut un pas spre treptele care duceau înspre apartamentul meu.

— Cam, nu vreau să știu. Cam – am tras aer în piept, căutând în adâncul ființei mele puterea de a o spune –, am nevoie de spațiu să mă gândesc.

El părea uluit, aproape de parcă l-aș fi lovit.

— Spațiu?

Am încuviințat, mușcându-mi până la sânge buza.

Apoi, privirea lui Cam s-a întunecat, întreaga lui expresie devenind din ce în ce mai încordată, odată cu furia pe cale să se dezlănțuiască.

— Spațiu departe de mine?

Am dat afirmativ din cap.

— Dă-o în mă-sa de treabă! a mârâit el, întinzând mâinile spre mine, înainte de a și le retrage, stăpânindu-se. Ce naiba s-a întâmplat azi?

— Tu, i-am răspuns, cât de calmă am putut.

Ochii i-au scăpărat și mai albastru. În aparență, calmul meu nu făcea decât să-i exacerbeze furia.

— Eu?

— Tot iau decizii pripite și sunt absolut egoistă și asta nu-i corect față de Cole.

Cam s-a schimonosit la față.

— Decizii pripite? Eu sunt o afurisită de decizie pripită? Asta vrei să spui?

— Nu! am strigat, înspăimântată de durerea din ochii lui. Nu. Nu știu.

Am ridicat mâinile a capitulare, atât de confuză, încât voiam să se deschidă pământul și să mă înghită.

— Ești? Suntem noi? Adică, ce facem noi aici? Tot aștept...

— Aștepți ce?

— Ca tu să te trezești într-o bună zi și să-ți dai seama că ești plictisit de moarte și să-i pui capăt.

O tăcere tensionată s-a lăsat iar între noi, și am privit agitată cum Cam încerca să-și țină în frâu frustrarea. În cele din urmă, privirile ni s-au intersectat și, calm, m-a întrebat:

— Ți-am lăsat vreodată această impresie? Că doar pierd vremea? Te-am dus să-i cunoști pe părinții mei, pentru numele lui Dumnezeu, ca să nu mai spun de ceea ce tocmai am făcut azi. Prostiile acestea sunt numai în mintea ta și nu le-am pus eu acolo, așa că, ce se întâmplă?

Am ridicat din nou mâinile, ochii mei înotând în lacrimi.

— Nu știu. Mi-am dat demisia și să fiu supărată pe

mine nu m-a ajutat prea mult, ca atare trebuia să fiu supărată pe tine! Sunt la ciclu, așa că s-ar putea să fiu puțin irațională, am spus, înghițindu-mi lacrimile.

A schițat un zâmbet, furia dispărându-i din expresie.

— Nu e amuzant!

Am bătut din picior ca un copil bosumflat.

Cu un mormăit, Cam a răspuns luându-mă în brațe. Automat, l-am luat cu brațele de după gât și mi-am îngropat fața în curbura gâtului său.

— Gata cu vorbitul despre nevoia de spațiu? m-a întrebat el răgușit, șoptind cald în urechea mea.

Am dat din cap și m-a strâns și mai tare în brațe.

— De ce ți-ai dat demisia?

M-am dat puțin înapoi și el m-a lăsat jos, deși nu mi-a dat drumul de tot. Acum că eram atât de aproape de el, nici eu nu voiam să-i dau drumul.

Iisuse, eram așa o belea!

— A aflat că l-am părăsit pe Malcolm și mi-a spus niște chestii oribile.

Cam s-a întunecat la față.

— Ce lucruri oribile?

Am ridicat din umeri.

— În principiu a spus că am fost o proastă că i-am dat papucii unui bărbat bogat când asta însemna tot ce puteam căpăta mai bun în viață.

— Îl omor. Mai întâi ai să-i faci raport pentru comportament incorect și apoi am să-l omor.

— Nu vreau să mai am deloc de-a face cu el.

— Jo, a depășit limitele.

— Da, așa e. Dar nu-mi permit luxul de a-mi pierde timpul trecând printr-un set complicat de proceduri doar pentru a-l vedea primind o pedeapsă neînsemnată. Trebuie să-mi caut o slujbă.

— Braden.

— Nu.

Mi-am țuguiat buzele.

Cam a scuturat din cap.

— Ești o încăpățânată fără pereche.

Și apoi mi-a sărutat buzele, mai întâi cu buze moi, apoi apăsând mai tare, atrăgându-mă în pofta lui pentru mai mult.

Când într-un sfârșit mi-a dat drumul pentru a putea respira, expresia de pe chipul lui era aproape una de durere.

— Să nu-mi mai faci niciodată una ca asta, bine?

Simțindu-mă rușinată de comportamentul meu și jurând în sinea mea că mai întâi aveam să fiu absolut convinsă în legătură cu o decizie înainte de a-i arunca în față o chestiune atât de importantă cum ar fi o despărțire, l-am mai sărutat o dată pe buze, luându-i

obrajii nebărbieriți în mâinile mele făcute căuș, sperând că înțelesese mai multe din acel sărut decât eram dispusă să-i spun.

— Iartă-mă, i-am șoptit.

— Ești iertată, a spus, strângându-mă de talie.

Netezindu-i tricoul cel nou cu palmele, am ridicat întrebătoare din sprâncene.

— De ce ești gătit? Și ce vrei să spui cu „ca să nu mai spun de ceea ce tocmai am tăcut azi”?

— A! Cam m-a împins puțin mai în spate. A venit cineva să te vadă.

Capitolul 21

Te-ai fi așteptat ca, după ce Cam asistase la această explozie emoțională, să fie mai plin de tact și să mă pregătească pentru cine mă aștepta la el în apartament.

Dar nu.

Voia să fie o surpriză.

Simțindu-mă puțin agitată în legătură cu orice lucru necunoscut mă aștepta, l-am urmat în camera de zi.

Privirea mi-a fost imediat atrasă de o tânără care s-a ridicat de pe canapeaua lui Cam. Mai scundă decât mine, dar mai înaltă decât Joss, stătea acolo, toată numai rotunjimi și fund și păr uluitor. Nu știu de ce, primul meu gând a fost că era Blair. Am privit lung în ochii ei

excepționali, căprui deschis, o nuanță atât de vie încât păreau aurii, și am simțit cum mi se contracta gâtul. Unii ar fi putut spune că femeia era ușor plinuță, însă tot ceea ce am văzut eu erau sânii mari și fundul bombat care o prindeau. Părul ei negru-tăciune îi cădea în valuri pe spate într-o revărsare de bucle moi. Gândindu-mă că femeia era Blair și urând-o la prima vedere, un timp nu mi-am dat seama că restul trăsăturilor ei erau destul de comune. Părul, ochii și silueta dădeau impresia de extraordinar.

Apoi mi-a zâmbit.

Avea un zâmbet de ți se înmuiau genunchii.

— Jo?

Și un accent american.

Ăăă... poftim?

— Johanna?

Vocea aspră m-a făcut să-mi întorc privirea spre stânga și am făcut ochii mari la vederea bărbatului masiv care stătea lângă șemineul lui Cam. Ochii aceia căprui-deschis fixați asupra mea m-au făcut să mă clatin, gata să cad, în stare de șoc. Eram atât de roasă de gelozie, gândindu-mă că femeia era Blair, încât nici măcar nu observasem cât de familiari îmi erau acei ochi exotici.

— Unchiule Mick? am întrebat șocată, măsurându-l

din cap până în picioare.

Arăta mai bătrân acum, având fire argintii presărate în părul și barba neagră, dar era el. Un munte de bărbat, înalt de peste un metru optzeci, lat în umeri, la fel de zdravăn și de sănătos așa cum era când aveam eu unsprezece ani. Toată lumea spunea că era o namilă de om. Încă era.

Ce căuta aici?

— Jo! A clătinat din cap, cu un zâmbet care a făcut să-mi fie dor de casă. Am fost convins că ai să ajungi o frumusețe, fetiço, dar uită-te la tine!

Accentul lui m-a zăpăcit o clipă, acutele și abruptele inflexiuni scoțiene fiind înmuiate ușor în anumite cuvinte de o pronunție târăgănată americană. Accentul lui era opusul accentului lui Joss.

Încă năucită, n-am putut decât să-i repet numele.

— Unchiule Mick?

I-am aruncat o privire lui Cam, cu gura căscată de uimire, cu inima în gât.

— Ce se întâmplă?

Cam a făcut un pas în față și m-a luat de mână pentru a mă liniști.

— Mi-ai spus numele de familie al lui Mick și că se mutase în Arizona și mi-ai arătat fotografiile vechi. Mick are un cont de Facebook și l-am găsit acolo.

Facebook? M-am uitat din nou la Mick, nevenindu-mi încă să cred că era aici. Tot ceea ce fusese bun în copilăria mea stătea acum în fața mea și nu știam dacă voiam să fug în brațele lui sau să mă răsucesc pe călcâie și să fug.

— Cam și cu mine am ajuns să vorbim, iar el mi-a spus cât de greu ți-a fost, draga mea. Îmi pare rău.

Vocea lui Mick era joasă, de parcă i-ar fi vorbit unui animal speriat.

— Îmi pare rău că n-am fost aici.

Mi s-a pus un nod în gât și pentru a suta oară în acea zi am încercat cu disperare să nu plâng.

— De ce-ați venit aici?

— Ne-am întors acum câțiva ani în Paisley într-o scurtă vizită, dar nimeni nu știa unde plecaserăți. L-am văzut pe tatăl tău.

Am tresărit gândindu-mă la tata.

— Deci e încă e acolo?

Mick a dat din cap, făcând un pas spre mine.

— Mă bucur că Fiona v-a dus departe de el. Mă bucur că habar n-are unde ați plecat și e prea prost să vă găsească.

Am simțit că mă ustura nasul din pricina lacrimilor pe care nu mi le mai puteam reține.

— Așa că ai venit tocmai până aici să mă vezi?

A zâmbit.

— Meriți prețul unui bilet de avion, fetiță mică.

Fetiță mică. Mereu îmi spusese așa și mie îmi plăcuse. De aceea îi spuneam lui Cole „băiețel mic”. Suspiniul mi-a scăpat de pe buze înainte să pot să-l opresc și, părănd că-și pierduse răbdarea, unchiul Mick a scos un zgomot aspru și a traversat încăperea pentru a mă trage într-o îmbrățișare ca de urs. L-am îmbrățișat și eu, inspirând aerul din preajma lui. Mick nu fusese niciodată genul care să folosească aftershave. Mirosea mereu a săpun și a pământ. Durerea din piept mi s-a intensificat de parcă m-aș fi transformat în brațele lui în copila de zece ani.

Am stat așa o bună bucată de timp, până ce plânsul mi s-a oprit, iar atunci Mick mi-a dat drumul din îmbrățișare, privindu-mă cu ochii lui de culoare deschisă – ochi pe care îi iubeam mai mult decât oricare alți ochi pe lume, până ce a a părut Cam –, luminați de emoție.

— Mi-a fost dor de tine.

Am râs încercând să curm un nou acces de plâns.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Dregându-și vocea și foindu-se stânjenit de valul de emoție dintre noi, Mick s-a întors să privească la tână femeie. Deși a prezentat-o, nu mai era nevoie să-mi

spună cine era. Ochii o dădeau de gol.

— Jo, ea este Olivia, fiica mea.

Când a făcut un pas spre mine, ochii Oliviei străluceau de lacrimi.

— Mă bucur să te cunosc, Jo. Tata vorbește de ani întregi despre tine, așa că am impresia că te cunosc. Dumnezeu, faza asta a fost așa lipsită de originalitate cum a sunat?

Am zâmbit vag, nefiind sigură ce simțeam pentru ea. Văzând felul plin de adorație în care unchiul Mick o privea pe fiica sa, eram fericită pentru el. Fericită că-și găsisse familia. Însă fata de treisprezece ani din mine nu o plăcea pe Olivia – nu o plăcea căci era cea care i-l luase pe Mick, de fapt și de drept.

Am încercat să-mi reprim acel sentiment, știind că era inutil, copilăresc și meschin, dar exista, oricât de mult mi-aș fi dorit să nu existe.

— După ce am venit în Paisley și nu te-am găsit, am încercat și pe Facebook, dar nu aveai cont. Am crezut că l-am găsit pe Cole, dar nu puteam fi siguri, iar tata își făcea griji că nu mai voiai să auzi de el.

M-am uitat la Mick, ținându-mi palma pe brațul lui.

— Îmi pare rău că am pierdut legătura. A fost o copilărie.

— Fetiță mică, erai doar un copil.

— Cam era foarte sigur că voiai să-l vezi pe tata.

Olivia zâmbea recunoscătoare din spatele meu și m-am întors cu fața spre Cameron.

— Nu pot să cred c-ai făcut asta, i-am șoptit blând, știind și nepăsându-mi pe moment că tot ceea ce simțeam pentru el mi se citea în ochi.

Cam m-a mângâiat cu încheieturile degetelor pe obraz.

— Fericită?

Am încuviințat dând din cap, simțind un nod în gât. Eram fericită. Simplul fapt că-l aveam pe Mick în aceeași cameră cu mine... mă tăcea să mă simt în siguranță.

Ne-am așezat în jurul măsuței pentru cafea a lui Cam, în timp ce el ne pregătea răcoritoare. M-am așezat între Mick și Olivia, surprinsă de prietenia și entuziasmul Oliviei. Crezusem că era supărată pe mine pentru că-l avusesem pe tatăl ei pentru primii treisprezece ani ai vieții noastre, dar ea părea orice, numai supărată nu. Părea fericită pentru tatăl ei acum că mă găsiseră.

— Cât timp rămâneți? l-am întrebat pe Mick în timp ce el se relaxa lăsându-se pe perne, trecându-și brațul lung peste spătarul canapelei pe la spatele meu.

Și-a mutat privirea la Olivia, în timp ce-mi răspundea:

— Încă nu știm.

Când Cam ni s-a alăturat, tirul întrebărilor abia începuse.

M-au întristat unele răspunsuri, iar resentimentele mele pentru Olivia începuseră să se diminueze. Nu eram singura care avusese o viață grea.

Mick se mutase în Phoenix pentru a ajunge să-și cunoască fiica, iar acolo, povestea cu Yvonne, mama ei, se reînnodase. Mick a lucrat acolo pentru câțiva antreprenori, el și Yvonne s-au căsătorit și au fost o familie fericită. Până ce Yvonne a fost diagnosticată cu cancer la sân în stadiul IV. Murise cu trei ani în urmă, lăsându-i pe Olivia și pe Mick singuri pe lume. Mama și sora lui Yvonne locuiau în New Mexico, dar nu erau atât de apropiați de ele.

— Am considerat că e-mail-urile lui Cameron au fost un semn, mi-a spus liniștită Olivia. Poate că aveam nevoie să ieșim un pic din Arizona...

A ridicat din umeri.

— Să venim aici și să te vedem și să ne tragem sufletul a părut alegerea cea mai bună.

M-am încruntat.

— Dar cum rămâne cu viețile voastre acolo? Afacerea unchiului Mick? Slujba ta?

— De mult timp lucrurile n-au mai fost la fel pentru noi în Phoenix, a răspuns calm Mick. Amândoi am

considerat că o pauză ne-ar prinde bine.

Am intuit din tristețea imprimată în ochii lui că vorbise serios atunci când spusese că lucrurile nu mai fuseseră la fel după moartea lui Yvonne. Mick mi-a zâmbit blând.

— Ai avea chef să mergi cu mine într-o plimbare, Jo? Să vorbim?

A fost cea mai bizară zi. Am mers alături de statura uriașă a lui Mick și, pentru prima dată în viața mea de adult, m-am simțit mică din punct de vedere fizic. Se ținea aproape de mine, dar vedeam cum ochii lui absorbeau totul cu nesaț în timp ce ne plimbam spre Leith Walk și am continuat pe Princes Street. Când am trecut prin dreptul lui, unchiul Mick s-a zgâit la hotelul Balmoral de pe partea opusă a străzii.

— Mi-a fost dor de locul ăsta. Edimburgh nici nu fost orașul meu, dar mi-a fost dor de el. Mi-a fost dor de tot ce e aici.

— Nu-mi pot imagina ceva mai diferit de Scoția decât Arizona.

— Da. Nu-i așa?

— Totuși, ai fost fericit?

Am simțit cum și-a întors privirea la mine în timp ce ne strecuram prin mulțimea de pietoni. De îndată ce am ajuns din nou unul lângă celălalt, a continuat.

— Când le-am avut pe Yvonne și pe Olivia, da, am fost fericit. Dar n-a trecut nicio zi în care să nu mă gândesc la tine, la Cole și la Fiona. Am doar două regrete în viață, Jo. Unul este faptul că am lipsit în primii treisprezece ani din viața Oliviei, iar al doilea este că n-am fost aici pentru tine atunci când ai avut nevoie de mine. Mai ales acum că știu prin ce ai trecut.

— Să înțeleg că ți-a spus Cam totul?

— Mi-a spus de Fiona. Cât de mult a trebuit să lucrezi. Mi-a spus că l-ai crescut pe Cole și că e un copil bun. Ți-a fost greu, dar mă bucur că ai găsit pe cineva care ține la tine, fetiță mică.

Amintindu-mi de ieșirea mea de mai devreme la adresa lui Cam, am simțit cum mă năpădea un nou val de vinovăție. Trebuia să mă revanșez față de el.

— Mi-ar plăcea s-o văd pe Fiona.

— Nu știu dacă e o idee bună.

— Trebuie să văd cu ochii mei. Ea n-a fost niciodată o persoană cu care lucrurile să meargă ușor, dar mi-a fost prietenă.

Am oftat, întrebându-mă ce fel de dramă avea să iște apariția lui Mick în micul meu apartament. Dar bărbatul zburase mii de kilometri să ne vadă. Nu puteam să spun nu.

— În regulă.

— Bine.

— Nu știi cât vom sta aici, dar mi-ar plăcea să-mi petrec cât mai mult timp cu puțință împreună cu tine.

I-am aruncat un zâmbet ambiguu, dar plin de îngrijorare.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, de vreme ce tocmai mi-am dat azi demisia.

Ghemuită în brațele lui Cam pe canapeaua lui, mă uitam în liniște la televizor.

Unchiul Mick și Olivia plecaseră de îndată ce noi ne întorseserăm acasă la Cam și, la scurt timp după aceea, Cole venise acasă și a trebuit să-i explic totul.

Cam insistase să luăm cina cu el și, când ne-am ridicat să plecăm, astfel încât Cole să poată face duș și să-și facă temele, Cam insistase și mai abitir să rămânem. De vreme ce încă nu eram împăcată să-l las pe Cole singur în apartament cu mama, indiferent pentru cât timp, fusesem de acord să rămân cât timp Cole făcea duș la Cam acasă.

— De-abia ai scos un cuvânt, a spus Cam deodată, degetele lui trasând dâre leneșe, mângâietoare, pe brațul meu. Mai devreme ai spus că erai fericită că i-am contactat. Ești în continuare fericită?

— Da, l-am asigurat eu. Simt un soi de pace știind că el e bine. Și Olivia pare drăguță.

Mi-am răsucit gâtul pentru a-l privi în ochi.

— Îți mulțumesc.

A ridicat din umeri și s-a întors la televizor.

— Pur și simplu vreau să te fac fericită.

Stomacul mi s-a strâns din nou.

— Mă faci.

— Chiar? Faza de mai devreme a fost categoric doar o chestie... femeiască... emoțională?

Îmi venea să râd, însă, la urma urnelor, faza pe care i-o făcusem în casa scării era de râs.

— Îmi pare rău c-am făcut asta. A fost urât din partea mea. Am fost scoasă din sărite de Meikle și de mine și am răstălmăcit totul în mintea mea, astfel încât să pot să dau vina pe altcineva. O țintă mai bună pentru furia mea.

Cam a mormăit.

— Așa că, în mod firesc, acea țintă sunt eu?

L-am mângâiat cu afecțiune pe piept.

— Iartă-mă.

S-a uitat la mine grijuliu.

— Ar fi un moment nepotrivit să-ți spun că am o slujbă?

Luată prin surprindere, l-am împins.

— În design grafic?

— Mda.

Încântarea pentru el m-a străbătut și m-am trezit rânjind ca o idioată.

— Unde?

— Aici. Mi-am primit înapoi vechea slujbă. Restructurarea lor nu s-a finalizat cu bine și ei și-au dat seama că au rămas fără un om. Nu se pot descurca cu cantitatea de muncă prestată fără un alt designer. Șeful meu a pus o vorbă bună pentru mine. A ridicat din umeri. E cam riscant să mă întorc la ei, dar se plătește bine și voi face ceea ce-mi place să fac.

M-am lipit de el, sărutându-l pe buze.

— Cam, sunt atât de încântată pentru tine! Când reîncepi?

— Luni.

M-a strâns și mai tare în brațe.

— Su este nemulțumită că nu i-am acordat preavizul de două săptămâni, dar nu pot risca să pierd această ofertă.

— Su se va descurca. Probabil că voi face eu mai multe ture.

Colțurile gurii mi s-au lăsat în jos, gândindu-mă că aveam să lucrez mai multe ture de noapte.

— Uite, dacă ai accepta oferta lui Braden, n-ar mai fi nicio problemă.

— Am spus nu. O să gălesc eu ceva. Nu-ți face griji.

S-a foit sub mine, încordându-se.

— Ești al naibii de încăpățânată. Ești mereu preocupată de Cole și de a-i asigura lui toate cele necesare și de a te asigura că e bine. Pariez că jumătate din ce s-a întâmplat în casa scării azi după-amiază a fost din cauza lui și pentru că ai senzația că l-ai dezamăgit. Dacă ești așa de îngrijorată în legătură cu el, atunci acceptă naibii o slujbă atunci când ți se oferă.

M-am desprins din îmbrățișarea lui, cu obrajii arzându-mi deoarece mi se vorbise în felul acesta. M-am întins în partea cealaltă a canapelei și am luat telecomanda televizorului, dând la maximum volumul programului SF pe care îl urmăream. Nu numai că eram enervată de tonul lui, dar eram enervată că avea perfectă dreptate.

Oftatul lui exasperat a răsunat în toată încăperea.

— Bine, am mormăit. Am să-l sun mâine pe Braden.

Nu mi-a răspuns, așa că i-am aruncat o privire în treacăt înainte să mă concentrez din nou asupra televizorului. Ticălosul arogant încerca să nu zâmbească.

— Bun. Mă bucur s-aud asta.

— Încerci dinadins să fii un ticălos arogant?

A pufnit.

— Cum de-am trecut de la a fi tipul care ți-a adus

familia înapoi, la a fi un ticălos arogant? Cum de-am trecut de la a te ține în brațele mele, ghemuită pe canapea, la a sta cât mai departe posibil unul de celălalt?

M-a prins de gambă.

— Vino înapoi!

I-am tras un picior.

— Oprește-te!

— Bine, mă întorc la tine.

Am scâncit atunci când el s-a aruncat asupra mea, țintuindu-mă pe sofa.

— Dă-te jos!

Am râs când el și-a îngropat nasul în curbura gâtului meu, degetele lui gâdilându-mă pe talie.

— Ai să fii cuminte? a murmurat el cu gura lipită de pielea mea.

M-am bosumflat.

— Mereu sunt cuminte.

Cam și-a ridicat capul și m-a sărutat pe gura bosumflată și ceea ce a început ca o joacă s-a înfierbântat. L-am tras spre mine, pieptul lui apăsându-mi sânii sensibili în timp ce sărutările noastre se transformau în săruturi franțuzești.

Când a început să-și împingă șoldurile în mine, erecția lui înghiontindu-mă între picioare, mi-am desprins gura de a lui, simțind că tot trupul avea să-mi

izbucnească în flăcări.

— Nu, i-am șoptit, apucându-l de șolduri pentru a-i potoli mișcările erotice. Nu putem face nimic și sunt excitată ca dracu'. Nu mă tortura.

— Da?

Zâmbetul lui Cam a devenit năvăvaș în timp ce mâna lui urca pentru a-mi prinde sânul în căușul palmei. Mi l-a strâns, iscând un amestec ciudat de tandrețe dureroasă și un puseu de dorință în sexul meu.

— Am orbit! a țipat Cole.

Cam și cu mine am sărit cât colo și am întors capul văzându-l pe fratele meu stând în prag îmbrăcat în pijamale, părul căzându-i în bucle umede pe frunte. Își acoperise ochii cu brațul.

— Băga-mi-aș, am orbit! a mârâit el și s-a răsucit pe călcâie, lovindu-se de perete înainte de a-și aminti să lase brațul în jos.

A ieșit cu pași apăsăți, ușa trântindu-se după el.

Îngrozită, m-am uitat în ochii lui Cam, cu ochii larg deschiși.

— Cred c-am să-l las să scape nepedepsit pentru c-a vorbit urât cu această ocazie.

Cam a pufnit, hohotele de râs țâșnind în timp ce-și lăsa capul pe pieptul meu, întregul lui corp scuturându-se de amuzament.

Am simțit cum un chicotit imposibil de stăpânit îmi scăpa în ciuda rușinii față de mine însămi și față de Cole.

— Nu e amuzant. L-am traumatizat. Mai bine mă duc să văd ce face.

Cam a scuturat din cap, cu ochii luminoși de voioșie.

— Ești ultima persoană pe care ar vrea s-o vadă chiar acum.

— Dar e sus cu mama.

— Sunt convins că e baricadat în camera lui și că face orice să-și șteargă din minte imaginea cu mine frecând-o pe uscat cu sora lui.

— De ce trebuie să ai mereu dreptate în legătură cu orice? E extraordinar de enervant.

El s-a mărginit să zâmbească.

— Ba nu, vorbesc serios. O să trebuiască să încetezi, altminteri te vei găsi în mod constant la capătul greșit al canapelei.

— Bine.

A schițat, din nou, zâmbetul acela fierbinte.

— Îmi place partea cu împăcarea.

L-am sărutat brusc, apăsând, bucurându-mă de răspuns și fiind prea învăluită în ceața amorului pentru a-mi păsa că acum știa cât de mult putea să mă excite aroganța lui. Când într-un final i-am dat drumul pentru a putea

respira, mi-am trecut degetul mare peste gura lui, sperând că aveam să păstrez acea curbură sexy a gurii lui, la nesfârșit.

— Își sunt recunoscătoare pentru azi. Pentru tot. Pentru că ai fost răbdător cu mine și pentru că te-ai străduit să mi-l aduci pe unchiul Mick.

Ochii i s-au luminat de afecțiune și de delicată tandrețe în timp ce-mi scruta fața încetișor, părând să memoreze fiecare trăsătură în parte.

— Oricând, iubito.

M-am ghemuit strângându-mă în el și am stat liniștiți preț de câteva momente. Trecându-mi degetele prin părul lui, l-am întrebat într-o doară:

— Cam?

— Da?

— Știu că ai spus că ai renunțat la ideea de a-i căuta pe părinții tăi biologici, dar după ce am văzut ce s-a întâmplat azi cu Mick... ești sigur?

— Asta a fost altceva.

Îi simțeam respirația peste claviculă.

— Tu și cu Mick aveți o relație. Nu-i știu pe oamenii care m-au abandonat. Sincer, nu mai simt nevoia să-i cunosc. Am tot ce mi-aș fi putut dori vreodată în Anderson și în Helena Maccabe. Nu am nevoie de motive sau de scuze deoarece... ei bine... oricât de

întemeiate ar fi, asta nu va schimba niciodată faptul că sunt pe locul doi după scuzele acelea. M-au abandonat. Nu contează dacă motivele lor sunt logice, practice... Nu vor schimba niciodată felul în care m-am simțit când am aflat adevărul. Deci, ce rost are?

Mi-am trecut mâna peste spatele lui într-o mângâiere, vrând îl trag în mine, unde era mai iubit decât ar fi știut vreodată.

— E pierderea lor, iubitele. Au pierdut la greu.

Capitolul 22

Cole fusese deja pus la curent cu toate lucrurile referitoare la unchiul Mick. Avusese numai trei anișori când plecase unchiul Mick, așa că nu și-l putea aminti, dar părea dispus să-l întâlnească, aflând destule de la mine în decursul anilor, să știe că eu crezusem cândva că tipul făcea minuni.

Să-i spun mamei a fost o cu totul altă poveste. De fapt, ezitasem să-i spun, fiindu-mi teamă că veștile ar fi putut s-o facă să dea colțul. Spre surprinderea mea, a primit vestea cu calm și a fost de acord să iasă și să vorbească cu Mick atunci când avea să vină.

Până să vină Cole acasă de la școală, deja îmi transpirau palmele. Mama fusese impasibilă mai devreme, dar asta, s-ar fi putut să se schimbe când avea

să dea ochii de Mick. Ciocănitul de la ușă mi-a făcut să-mi stea inima în loc. Nu știu de ce oamenii descriu asta în romanele de dragoste ca fiind un lucru bun. Când îți stă inima în loc, te lasă fără respirație – îți este ușor greață și categoric nu ești în apele tale.

— Ați ajuns.

Un zâmbet slab mi-a destins buzele în timp ce le deschideam ușa unchiului Mick și Oliviei.

Olivia a chicotit.

— Suntem chiar atât de răi?

— Nu, nu, nu, m-am grăbit să-i asigur, făcând un pas într-o parte pentru a-i lăsa să intre.

— Nu din cauza noastră e îngrijorată, a murmurat Mick spre ea și eu i-am aruncat un zâmbet cunoscător, dar îngrijorat peste umăr în timp ce-i conduceam în camera de zi.

— Scoateți-vă hainele. Simțiți-vă ca acasă. Pot să vă aduc cafea sau ceai? Apă, suc?

— Cafea, au răspuns la unison.

Am dat din cap a încuviințare, toată numai energie nervoasă.

— Nicio problemă.

Însă apariția lui Cole în pragul ușii m-a oprit din drum. L-am luat cu brațul pe după umeri și l-am condus spre Mick și Olivia.

— Cole, el e Mick și ea e fiica lui, Olivia.

Mick i-a zâmbit și i-a întins mâna. Cole a luat-o timid.

— Mă bucur să vă cunosc, a murmurat, lăsându-și părul să-i atârne în ochi pentru a nu fi nevoit să se uite direct la ei.

— Și noi la fel. Iisuse, ești leit tatăl tău pe când era de vârsta ta.

— Ba nu seamănă deloc cu tata, am spus eu scurt și la obiect.

Olivia și-a ridicat sprâncenele și i-a aruncat tatălui ei o privire înainte să-i spună, admonestându-l:

— Bună treabă, tată!

Arătând stânjenit, Mick a oftat.

— N-am vrut să sune în felul ăsta.

Bună treabă, Jo.

— Știu.

Am făcut un gest cu mâna de concesie, pătându-mi rău pentru reacția mea de nerăbdare și de iritare.

— Sunt cam sensibilă când vine vorba despre acest subiect.

— Înțeleg.

— Cole, eu sunt Olivia.

I-a întins mâna, iar pomeții lui Cole s-au îmbujorat în timp ce-și strângeau mâinile.

— Mă bucur să te cunosc.

A aruncat o privire în jur, în ochii ei citindu-se aprobarea.

— Aveți un apartament tare drăguț.

— Jo face toate decorațiunile.

Cole m-a surprins, căci părea aproape entuziast.

— Tapetul, vopsitoria, șlefuitul... toate.

— Sunt impresionată.

Am simțit ochii unchiului Mick ațintiți asupra mea.

— Deci, n-ai uitat tot ce te-am învățat, este?

Stânjenită, am ridicat din umeri.

— Îmi place să redecorez.

— Da, știm.

Vocea mamei m-a făcut să inspir adânc și ne am întors cu toții s-o privim intrând cu pași târșâiți în încăpere.

— O faci destul de des.

Cole și cu mine ne-am uitat unul la altul, complet luați prin surprindere de înfățișarea ei. Nu numai că tăcuse duș, se și îmbrăcase. Părul ei era uscat și întins, era ușor machiată și se îmbrăcase cu o pereche de jeanși mulați, care erau largi pe trupul ei firav, și cu o bluză neagră din mătase pe care i-o cumpărasem de Crăciun, cu toate că n-am crezut că o va purta vreodată. Pentru noi arăta mai bine decât arătase de secole, dar când i-am aruncat unchiului Mick o privire, am văzut șocul din

ochii lui la vederea ei.

A trecut pe lângă noi și s-a oprit lângă mama, pe care o domina în înălțime. Ha i-a zâmbit.

— Fiona! Mă bucur să te văd.

Ea a încuviințat dând din cap, gura tremurându-i ușor.

— A trecut mult timp, Michael.

— Da.

— Arăți aproape neschimbat.

— Tu nu, draga mea, i-a răspuns el blând, cu o undă de durere în glas.

Mama a ridicat din umeri într-un gest de resemnare.

— Am făcut ce-am putut.

Unchiul Mick n-a zis nimic, dar am putut să-mi dau seama după cât de încordat îi era maxilarul că nu considera că ea făcuse destul. Am fi fost într-un acord deplin în această privință.

— Tată!

Olivia a venit lângă el, luându-l de mână cu un gest menit să confere încredere, și eu am simțit că-mi dispăruse și ultima fărâmă de resentiment față de ea. Cum puteam să-i port pică unei persoane care îl adora pe Mick atât de vizibil?

Unchiul Mick a strâns-o mai tare de mână pe fiica lui.

Și, uite așa, totul s-a dus de râpă.

Mama și-a țuguat buzele în timp ce o privea pe

Olivia.

— Da, seamănă cu bucățica aia, americana cu care te-ai dat tu în bărci.

Am închis ochii strâns la o asemenea ofensă și i-am auzit geamătul grav al lui Cole, aflat alături de mine.

— Fiona! a certat-o Mick.

— Tată, nu contează.

— Pff!

Mama a privit dincolo de ea, spre mine.

— Mi-ai spus că n-o să fie decât el. Mă duc înapoi în pat. Mai târziu să-mi lași ceva pentru cină.

Am dat din cap, încordată toată, în timp ce o așteptam să plece. Când s-a trântit ușa de la dormitorul ei, am oftat.

— Îmi pare rău, unchiule Mick. Asta e ea în toane bune. Îmi pare rău...

— Las-o baltă! Olivia a făcut un gest cu mâna. Nu-i nicio problemă.

— Nu-mi vine să cred că e aceeași femeie.

Mick a clătinat din cap în timp ce traversa camera cu pași mari, părând să fie copleșit de șoc.

— Pur și simplu nu pot să cred.

M-am gândit că mama se purtase destul de bine, de fapt.

— Ba să crezi.

Precum o broască țestoasă care și-a scos capul din carapace pentru a se bucura de puțin soare, numai pentru a descoperi că plouă, mama s-a retras în cochilia ei și era mai rău decât fusese până atunci. Ieșea rar din cameră, i se livra în apartament câte un bax de alcool și știam că mai trăiește doar pentru că mâncarea, pe care i-o lăsam, dispărea. Ori de câte ori ciocăneam la ușa ei s-o verific, mârâia la mine să dispar.

Aș fi vrut să fi fost totul alb sau negru. Aș fi vrut s-o urăsc pentru că-l lovise pe Cole și să nu-mi pese nici cât negru sub unghie dacă trăia sau murea, dar am descoperit că n-o puteam abandona cu totul.

Cam zicea că vine o vreme când suntem nevoiți să-i lăsăm pe unii oameni să se ducă. Nu aveai cum să-i ajuți, iar dacă încercai, asta nu făcea decât să te tragă și pe tine în mlaștină.

Era mai ușor de spus decât de făcut. În pofida tuturor confruntărilor noastre, era mama mea și mai exista o parte din mine care voia ca ei să-i pese mai mult de noi decât îi păsa de ea însăși. Știam că trebuia să mă desprind de ea. O știam prea bine. Pentru Cole și, de asemenea, și pentru mine. Când venea timpul s-o părăsesc, aveam s-o fac. Dar aveam să port și sentimentul de vinovăție cu mine.

Unchiul Mick spusese că voia să-și petreacă mult

timp cu mine și nu mințise. În sâmbăta aceea, Cole, Cam, Olivia, Mick și cu mine ne-am întâlnit în Grassmarket pentru a lua prânzul într-un local. Am aflat că Olivia fusese bibliotecară în State, dar, asemenea lui Cam, fusese disponibilizată din cauza problemelor bugetare. Olivia era caldă și amuzantă și era aproape imposibil să n-o plăci și mi-am dat seama că avea să se înțeleagă bine atât cu Joss, cât și cu Ellie.

Prânzul a fost plăcut și mi-am dat seama că Mick era de acord cu prietenia apropiată dintre Cam și Cole, căci îmi tot arunca priviri din care se putea citi asta. Am mers într-o plimbare pe străzile aglomerate și primăvăratice ale orașului, parcurgând Victoria Street până la podul George IV, ducând-o apoi pe Olivia pe Royal Mile⁵. Le-am făcut fotografiile ei și lui Mick stând pe Mile și alte câteva în timp ce călătoream înapoi spre New Town. Ne-am plimbat prin Princes Street Gardens și le-am făcut niște poze grozave împreună lângă fântâna Ross, cu castelul Edimburgh înălțându-se deasupra lor în fundal. A fost o zi bună. O zi relaxantă și, pentru un timp, am uitat de toate problemele.

Duminică, Elodie s-a simțit în elementul ei. Auzind

⁵ Succesiune de străzi care alcătuiesc artera principală din orașul vechi (Oid Town), unind Edimburgh Castle și Holyrood Palace. (n. Red.)

de la Ellie de unchiul Mick și de Olivia, i-a invitat la prânz. Când am sosit, am descoperit că Elodie mai găsisese încă o masă undeva și o pusese în prelungirea celei care era deja acolo. Apartamentul lor era plin de conversații și de râsete, căci toată lumea sporovăia, vrând să-i cunoască. Am urmărit-o pe Olivia și am simțit un nod imens în gât atunci când i-am văzut încântarea de pe chip, bujorii din obraji și scânteierile din ochi. Ellie se năpustise asupra ei imediat și mi-am dat seama că deja se legase o prietenie strânsă între ele. Ellie avea un stil de a face asta cu oamenii.

Eram așezată la masă lângă Joss, care m-a înghiontit și s-a aplecat să-mi șoptească:

— Te-ai gândit vreodată că vei fi parte din așa ceva?

Am aruncat o privire în jur, la toate chipurile, ochii mei oprindu-se asupra lui Cam, care râdea de ceva ce-i spusese Braden. M-am întors spre ea, clătinând din cap.

— Nici într-o mie de ani.

Ea a zâmbit și eu am fost luată prin surprindere de emoția din ochii ei în timp ce se uita la inelul de logodnă simplu, cu diamant, de pe degetul ei.

— Nici eu.

— Ești bine?

Joss a dat din cap aprobator.

— Mai mult de atât.

I-am surâs și eram pe punctul de a spune o glumă pentru a mai destinde atmosfera, când Braden a strigat:

— Jo, ai nevoie de-o slujbă?

Mi-am dat ochii peste cap și i-am aruncat o privire exasperată lui Cam.

— Aveam de gând să-l rog.

— Ei bine, nu te grăbeai de loc în legătură cu asta.

Oftând, am dat din cap în direcția lui Braden, obrajii înroșindu-mi-se din pricina faptului că urma să-l rog.

— Dacă ai un post disponibil cu jumătate de normă, ți-aș fi recunoscătoare.

Ochii lui albaștri i-au căutat pe ai mei și m-am simțit vulnerabilă sub privirea lui pătrunzătoare. Braden avea un fel de a dezbrăca oamenii, de parcă ar fi putut vedea până în adâncurile ființei lor. Nu știam cum de Joss îi rezistase atât de mult timp până ce, în cele din urmă, și-a recunoscut propriile-i sentimente pentru el. El, cu certitudine, a știut-o de la bun început.

— Jo, te rog, vino la noi oricând vrei.

Mi s-a pus un nod în gât, dar am încuviințat.

— O să aranjez ceva mâine, să văd dacă poți să începi de marți.

— Mulțumesc, i-am șoptit recunoscătoare.

Când conversația s-a reluat, Joss a răs pe înfundate.

— E înspăimântător, nu?

— Braden?

— Da. Vede mult mai multe decât cei mai mulți dintre oameni.

M-a cercetat cu atenție.

— Se întâmplă ceva cu tine despre care noi nu știm? Tu și Cam sunteți bine?

M-am gândit la toate incertitudinile mele și la lupta pe care o purtam împotriva lor zi de zi.

— Doar ne obișnuim unul cu altul.

— Sigur. Pai, eu consider că e un tip grozav. Vreau să spun, înainte să-l cunoști, n-ai fi acceptat o slujbă de la Braden.

— Mda, nu pune sare pe rană.

— Iisuse, femeie, nu credeam că mai e cineva la fel de orgolios sau la fel de încăpățânat ca mine!

— Ei bine, te-ai înșelat, i-am răspuns sec.

Joss a izbucnit în râs.

— Da, și acum ai și tu propriul tău Om al Cavernelor... te scutură de o parte din încăpățânarea ta.

Mi-am simțit obrazii calzi, gândindu-mă la cum avea Cameron să mă scuture în seară aceea de încăpățânare. Se anunțau vremuri bune.

Joss a pufnit.

— Însă păstrează gândul ăla numai pentru tine.

Capitolul 23

Există momente în viață când se întâmplă atâtea, încât se poate să ai impresia că n-ai nici măcar timp să respiri. Te trezești, te speli și te îmbraci, ziua e un vârtej încețos de evenimente, muncă, activități, treburi casnice și, înainte să-ți dai seama, trupul tău epuizat se prăbușește pe saltea și pe pernă. Apoi, după aparent două secunde, ochii ți se deschid involuntar la auzul sunetului ceasului deșteptător. Așa a fost viața mea pentru următoarele câteva săptămâni.

Deoarece se întâmplau atât de multe lucruri, am renunțat la obsesia mea pentru o noapte și am rămas în patul lui Cam până dimineață. S-a întâmplat în miercurea de după weekendul petrecut cu Mick și cu Olivia. De îndată ce s-a oprit alarma soneria, am gemut, am dat păturile la o parte și am sărit din pat.

Aparent, Cameron găsea foarte amuzant felul în care coboram din pat.

Am privit cum i se scuturau umerii goi în timp ce-și apăsa fața în pernă.

Pleoapele mele grele și anticiparea nervoasă a celei de a doua zile de lucru la Douglas Carmichael Co. Nu mă făceau prea nerăbdătoare.

— Nu-i chiar așa de amuzant.

Cam și-a ridicat fața adormită și zâmbitoare din pernă.

— Iubito, ești hilară, a spus el cu vocea lui sexy, încleiată de somn.

Aș fi vrut să mă bag înapoi sub pături cu el, dar trebuia să mă pregătesc pentru serviciu.

— Dacă nu sar imediat din pat, o să adorm la loc. Eu... nu pot să fac... ce faci tu.

S-a ridicat în coate pentru a mă privi, țintuindu-mă locului cu tandrețea din ochii lui.

— Ești al naibii de adorabilă. Știi asta, nu?

Abilitatea lui de a mă face să roșesc era ridicolă. Nimeni nu mă înnebunea așa cum o făcea el sau nu mă făcea să mă simt mai puțin ca mine însămi și, totodată, mai mult ca mine însămi. Am privit în altă parte în timp ce ieșeam din cameră pentru a mă duce la baie.

— O să fiu adorabilă și în întârziere.

Cam la asta s-a redus conversația între patru ochi dintre noi în următoarele două săptămâni. În acea primă săptămână amândoi începuserăm noile servicii (ei bine, Cam începuse din nou vechea sa slujbă), Mick și Olivia ne-au invitat la cină, au venit acasă la Cam la cină, ne-au scos pe toți trei la cinema, au petrecut ceva timp singuri cu mine și cu Cole în timp ce Cam se distra cu Peetie și cu Nate și, în general, au petrecut cu noi cât de mult timp s-a putut. Petrecusem cu plăcere tot acel timp cu ei, neștiind sigur când aveau să se întoarcă în State.

Nu-mi puteam închipui la cât se ridica nota lor de plată la hotelul Caledonian. Mick spusese că Yvonne moștenise bani de la bunica ei – o parte a disputei dintre Yvonne și familia ei – și că le lăsase acei bani lui Mick și Oliviei când murise. Nu erau bani care să dureze o veșnicie și călătoria în Scoția le cam făcea o gaură în buget. Îl cunoșteam prea bine pe Mick să știu că nu dorea să continue să-și risipească banii pe note de plată la hotel.

Oricât de plăcut mi s-ar fi părut a fi în preajma Oliviei, compania lui Mick era cea după care tânjeam. Asemenea unui tată adevărat, refuza să mă lase pe mine să plătesc pentru orice, îmi dădea sfaturi părintești și mă tachina fără milă, exact așa cum făcea când eram mică. Să fiu în preajma lui mi-a redat acel sentiment de siguranță, de securitate și de a fi acceptată drept ceea ce eram. De asemenea, studiasse tot ce făcusem în apartament și a reafirmat ideea lui Cam cum că aveam talent la asta. Nimeni nu-mi mai spusese că aveam vreun talent la ceva și acum doi dintre cei mai importanți bărbați din viața mea insistau că aveam.

Era chiar foarte mișto.

În timpul celei de a doua săptămâni i-am văzut mai puțin pe Mick și pe Olivia. Se hotărâse că voia ca ea să vadă o bucătică din moștenirea ei, așa că se cazaseră la

un han din Loch Lomond și dispăruseră pentru vreo câteva zile. Asta îmi permisesse să mă concentrez pe acomodarea cu noua mea slujbă. Nu era prea dificil. Braden mă angajase pe un post administrativ și ajutam și la recepție. Era un loc mult mai animat, cu agenții imobiliari într-un birou și administratorii în altul. Toată lumea venea și pleca mereu și erau mai mulți tipi tineri și arătoși care lucrau ca agenți imobiliari și cărora le plăcea să flirteze cu personalul administrativ.

Reacția lor la sosirea mea fusese aproape comică. O nouă jucărie cu care să te joci! Atâta doar că de când îl cunoscusem pe Cameron cocheta din mine își pierduse o bună parte din fler. Da, puteam zâmbi și puteam face haz cu cei mai buni dintre ei, dar sex-appealul din privirea mea și promisiunile din zâmbetul meu tachinant dispăruseră. Nu mai eram într-o constantă căutare a unui plan de rezervă. Nu mai voiam un plan de rezervă.

Tot ce voiam aveam într-un bărbat, ușor arogant, amabil, amuzant, răbdător și tatuat, enervant prin faptul că avea mereu dreptate.

Cu un nou program de lucru, luna, miercurea și joia la agenția imobiliară și turele mele obișnuite din serile de marți, joi și vineri de la bar, îl vedeam pe Cam foarte puțin, căci începuse un nou proiect care îi consuma tot timpul liber. Își reluase cursurile de seară de judo și îl

vedeam când apărea la apartament să-l ia pe Cole. Mă dusesem la el miercuri seara, dar, când am ajuns eu, adormise cu capul pe planșeta de desen. A trebuit să-l trezesc și să mă asigur că ajunge cu bine în pat. Își înfășurase un braț surprinzător de puternic în jurul taliei mele și mă trăsese în pat cu el. L-am lăsat s-o facă, bucurându-mă să fiu alături de el chiar și dacă era inconștient. Când brațul i s-a relaxat, am reușit să mă strecur din pat fără să-l trezesc.

Pe sâmbătă deja îmi era dor de el. Nu voiam să fiu genul de fată care își sufocă partenerul și nu credeam că aș fi. Dar îmi lipsea faptul că nu-l mai vedeam atât de des și eram obișnuită să ne petrecem timpul împreună vorbind și râzând, cufundați într-o tăcere relaxată sau făcând cel mai incredibil sex.

Trecuse numai o săptămână.

Cristoase, eram dependentă.

În acea sâmbătă seara avea loc petrecerea de logodnă a lui Joss cu Braden și, de vreme ce-mi golisem garderoba, vânzând cele mai drăguțe rochii pe ebay, mă duceam să-mi cumpăr una, pentru noul meu buget mai restrâns.

Spre surprinderea mea, Cameron s-a oferit să mă însoțească.

Destul de curând a devenit evident că îi displăcea

mersul la cumpărături.

— De ce ai venit? l-am întrebat, râzând atunci când l-am găsit deprimat în colț la Topshop.

Imediat m-a luat de mână și m-a condus afară din magazin.

— Deoarece îmi lipsești, mi-a spus, mândru tare datorită mărturisirii. Dacă trebuie să suport asta pentru a petrece timp cu tine, atunci, așa să fie.

Decizând că bravura lui merita un sărut, i-am aplicat unul fierbinte drept în mijlocul străzii Princes Street. Când m-a cuprins în brațe, trăgându-mă cât de aproape de el a putut, m-am gândit că s-ar fi putea să fi fost o idee proastă. Când ne-am desprins din îmbrățișare, ignorând fluierăturile imature ale unui grup de puștani care strigau: „Luați-vă o cameră!”, pielea noastră era în flăcări. Nu făcuserăm sex de o săptămână. Era un adevărat record pentru noi. O perioadă de secetă căreia, aparent, doream amândoi să-i punem capăt, și asta cât mai curând.

Acum nu era momentul.

— Diseară, i-am șoptit pe buze, fără să am chef să-i dau drumul din brațe.

Am încercat să nu-l supun la tortura de a merge la cumpărături prea mult timp. Ne-am dus la unul dintre magazinele mele preferate de pe Castle Street, Cam

plângându-se cu voce tare de muzica pop care se revărsa din difuzoare, deoarece era atât de asurzitoare încât era aproape imposibil să ne auzim unul pe altul, în timp ce eu înșfăcasem un morman de rochii să le probez. Doamna de la intrarea în cabina de probă a încercat să mă împiedice să-l iau pe Cam cu mine înăuntru, dar am vrăjit-o, explicându-i că aveam nevoie de sfatul iubitului meu, de vreme ce era o seară foarte specială, făcându-i cu ochiul. Ha putea să interpreteze acest gest oricum voia și așa a și făcut, zâbind și lăsându-ne să trecem. Spre încântarea mea, am găsit cabina cea mai mare goală și am răsturnat înăuntru toate rochiile. I-am arătat taburetul aflat dincolo de draperie.

— Poți să te așezi acolo.

Cam a oftat și și-a pliat trupul înalt pe taburet. Când i-am zâmbit, buzele i s-au arcuit în sus.

— Asta e prima dată când te-am auzit, de fapt, spunându-mi iubit.

M-am strâmbat în semn de protest.

— Îhî.

— Mmm-hmm.

— Zău?

A rânjit.

— Zău.

Mi-am adunat tot curajul să-l întreb:

— Cum ți s-a părut?

Zâmbetul i s-a îndulcit și a încuviințat.

— Foarte drăguț.

Am avut un moment de intimitate și m-am trezit că încep să radiez pe dinăuntru.

— Bine, am oftat, încercând să nu par o adolescentă îndrăgostită nebunește. O să încerc să mă grăbesc.

După ce am tras draperia, m-am grăbit să mă dezbrac și să-mi pun prima rochie. Mi s-a părut prea scurtă. Cam a fost de acord.

— Asta e ușor.

I-am zâmbit și m-am năpustit după draperie. Au urmat o succesiune de verdicte „nu” și „poate” până ce, într-un sfârșit, am probat o rochie mulată din dantelă, de culoare albastru închis, cu stil și elegantă, dar care scotea formele în evidență, încât era și foarte sexy.

— Ce părere ai?

Ieșind de după draperie, am făcut o piruetă.

M-a cercetat din cap până în picioare, încingându-se tot mai tare pe măsură ce o făcea. Apoi de-abia a mai reușit să dea din cap aprobator.

Întrebătoare, am ridicat o sprânceană.

— Merge?

Când a dat din nou din cap, am ridicat din umeri și am intrat pe după draperie. Mi-am privit reflexia pentru o

clipă. Ei bine, îmi place.

Tocmai mă pregăteam să duc mâna la fermoar, când draperia a foșnit în spatele meu și Cam s-a strecurat înăuntru, lipindu-mă de el. Am simțit cum inima mi-o lua la trap, deja îmbujorată de emoție. Nu era nevoie să-l întreb ce făcea. Îi cunoșteam prea bine acea privire.

Brusc, n-a mai contat că eram într-o cabină de probă, într-un magazin, în public.

Cam și-a trecut mâna de-a lungul maxilarului meu, pe ceafă, trăgându-mă în el pentru un sărut care literalmente a făcut să-mi explodeze fiecare nerv. Tremuram, lipită de el, de parcă ar fi fost primul nostru sărut, savurând căldura umedă a gurii lui, gustându-l pe el și guma mentolată pe care o mestecase ceva mai devreme. Mi-am înfipt unghiile în el și ne-am împiedicat de grămada de rochii, lovindu-mă cu spatele de peretele de oglinzi. Cam s-a tras înapoi, cu pleoapele lăsate și cu buzele umflate.

— Întoarce-te! mi-a cerut el cu o voce răgușită la ureche, în așa fel încât să-l pot auzi în ciuda muzicii.

Asprimea fierbinte a tonului său a făcut ca trupul meu să reacționeze de parcă și-ar fi vârât două degete în mine. Pieptul mi se ridica și cobora odată cu respirațiile excitate. M-am răsucit. Mi-a deschis fermoarul până jos și a început să mă dezbrace de rochie. L-am privit în

oglinďă cum o arunca peste mormanul în care se găseau și hainele mele.

— Cumpăr-o! m-a sfătuit el în timp ce eu mă înfioram la senzația pe care mi-o dădea respirația lui pe pielea mea, în timp ce mâinile lui calde glisau până ce au ajuns să-mi frământa sânii goi.

Mușcându-mi buza pentru a-mi înăbuși geamătul căruia doream cu disperare să-i dau drumul, m-am arcuit sub atingerea lui, mâinile mele fiind peste ale lui în timp ce mă ciupea de sfârcuri. Îi simțeam pieptul lipit de spatele meu, neputând să-mi controlez respirația în timp ce-mi dădea chiloții în jos. Mi-au căzut în jos pe coapse și m-am grăbit să-i trag și mai jos, ieșind din ei și trimițându-i cu un șut de pe glezne la auzul sunetului produs de fermoarul lui Cam deschizându-se.

În foșnet de haine, lăsându-și pantalonii negri să cadă la nivelul gleznelor, Cam și-a vârât două degete în vaginul meu și eu m-am sprijinit de oglinďă, neluându-mi ochii de la el. El își privea degetele intrând și ieșind, fascinat și excitat, iar asta m-a făcut să mă umezesc și mai tare.

— Cam, am mormăit moale, și, ca și cum m-ar fi auzit, și-a ridicat capul, privirile întâlnindu-ni-se în oglinďă.

Ochii îi străluceau la vederea expresiei de pe chipul

meu.

M-a țintuit de oglindă, cu o mână peste a mea și cu cealaltă legănându-mi șoldurile.

A alunecat în mine cu un geamăt înăbușit, iar eu mi-am reprimat icnetul. Când a început să se miște, m-am împins în tempoul penetrărilor lui, iar privirile ne-au rămas ațintite în oglindă, în timp ce el mi-o trăgea.

Când tensiunea a început să crească în mine, Cam m-a apucat de șolduri, mădularul lui fiind atât de adânc în mine, încât era aproape dureros. Brusc, s-a lăsat pe vine, trăgându-mă și pe mine odată cu el. Ținută în echilibru în poala lui, continuând să mă sprijin cu mâna lipită de oglindă, palmele lui mângâindu-mi sânii, am început să mă mișc în ritmul mișcărilor sale. I-am simțit obrazul lipit de spatele meu, în timp ce așteptam punctul culminant, orgasmul meu fiind stimulat de zgomotele joase, guturale, pline de dorință, pe care le scotea el.

Simțind că eram pe punctul de a avea orgasm, Cam s-a încordat, mutându-și mâna de pe sânul meu pentru a-mi acoperi gura. Căldura fermă care mi-a învăluit pielea și mușchii a cauzat arderea și am explodat în jurul lui, strigătul meu de eliberare fiind înăbușit de palma lui.

Cam m-a urmat câteva secunde mai târziu, ochii mei urmărindu-l în oglindă cum s-a crispat, cu mușchii gâtului încordați. Atunci când a terminat, a deschis gura

într-un geamăt tăcut în timp ce șoldurile sale zvâcneau lipite de fundul meu, căldura ejaculării sale inundându-mă.

— Fir-ar să fie, a șoptit el, lipindu-și fruntea de părul meu.

— Ăăă, e totul în regulă acolo? a întrebat vânzătoarea cu voce tare.

Întreruperea ei neașteptată, filtrată prin draperie, a fost atât de aproape, încât ne-am încordat amândoi.

O, Sfinte Sisoie! Uitaserăm unde ne aflam.

— Da, am răspuns, vocea frângându-mi-se din cauza epuizării postcoitale și a stânjenelii, căci eram atât de cufundată în acest bărbat, încât uitasem că ne-o trăgeam pe podeaua unei cabine de probă.

— Aveți nevoie să vă aduc o altă mărime sau rochia e bună?

Pleacă! Ochii mei larg deschiși l-au privit pe Cam în oglindă și el nu mi-a dat nicio indicație referitoare la ce ar fi trebuit să fac. Încă era în mine, pentru numele lui Dumnezeu! Aproape că îmi venea să râd și am aruncat o privire înapoi, la draperie.

— Totul e grozav. De fapt... s-a potrivit de minune.

La auzul aluziei, Cameron s-a prăbușit pe spatele meu, râsul lui înăbușit în părul meu, umerii lui tresăltând de amuzament. Asta l-a făcut să se scuture în

mine, trimițând mici unde post-șoc de voluptate.

— Bine...

Vocea ei s-a pierdut pe măsură ce se îndepărta de draperie.

— Crezi că ne-au auzit?

A izbucnit într-un hohot exploziv de râs, pe un ton grav.

— Puțin îmi pasă.

Și vorbea serios.

Cu o blândețe plină de tandrețe, a ieșit din mine și m-a ajutat să mă ridic în picioare. Prinzându-mi obrazii în căușul palmelor, m-a tras spre el pentru un sărut languros, senzual, care a făcut ca pieptul să mă doară de emoție.

Te iubesc.

Mi-am șters gândul din ochi în timp ce Cam m-a tras înapoi să mă privească cercetător.

— Ce noroc că am ales o rochie într-un final, căci în niciun caz nu aș mai putea proba nimic înainte să fac un duș.

Privirea i s-a încălzit de la ceva sexual, misterios și am știut că se gândea că era sexy că trebuia să merg spre casă acoperită de transpirația lui și cu sămânța lui în mine.

— Joss are dreptate. Cu toții sunteți Oameni ai

Cavernelor.

Cam nu s-a simțit ofensat. În schimb, fără să se grăbească, m-a ajutat să mă îmbrac, încheieturile degetelor lui mângâindu-mi toate zonele sensibile până ce am fost nevoită să-i dau una peste mână ca să mă pot îmbrăca fără să vreau să mă dau iar la el.

Am simțit că-mi ard obrajii în clipa în care i-am întins rochiile vânzătoarei suspicioase. La Cam nu mă puteam uita, deoarece, de fiecare dată când o făceam, îmi arunca un rânjel neastâmpărat care mă făcea să vreau să mă hlizesc, simțind deopotrivă umilință și exaltare. De îndată ce am ieșit împleticindu-ne din magazin cu noua mea rochie, m-am lipit de Cam, râzând zgomotos în timp ce el își petrecea brațele în jurul meu.

— Nu-mi vine să cred c-am făcut-o, am rostit dintr-o suflare.

— Da, nu se poate spune că am mai tăcut așa ceva.

— Ai face mai bine să nu le spui lui Nate și lui Peetie.

Avertismentul meu n-a avut cine știe ce impact, de vreme ce el rânjea ca un prost.

— De ce nu? E o poveste sexuală al naibii de bună.

Mi s-au încins din nou obrajii și Cam a râs, strângându-mă la pieptul lui, căci eu chicoteam. Eram atât de cufundată cu el în lumea noastră fericită, încât ce s-a întâmplat în următoarele câteva momente a fost o

trezire la realitate și mai brutală.

Cam s-a oprit brusc și l-am prins pentru a mă echilibra, lăsându-mi capul pe spate pentru a-i putea studia chipul. Îi pierise culoarea din obraji și avea ochii măriți din pricina șocului.

— Cam? am șoptit, simțind o greutate în stomac.

I-am urmărit privirea spre fata care stătea în fața noastră, ochii ei frumoși fiind la fel de măriți ca ai lui Cam.

— Cameron? a murmurat ea, făcând un pas spre noi, părând că nici măcar nu mă vedea.

— Blair! i-a răspuns el răgușit.

Am simțit că amețesc la auzul numelui ei, ochii mei examinând-o imediat, procesând fiecare trăsătură. Spre surprinderea mea, nu era deloc așa cum mă așteptasem eu să fie. Mi-o imaginasem ca fiind înaltă, o frumusețe exotică cu un aer misterios. În loc de asta era mai scundă decât Joss, o minionă cu un trup subțire. Era îmbrăcată cu un tricou cu imaginea unei formații imprimată pe el, tras peste o bluză albă, cu mâneci lungi, jeanși jerpeliți care îi veneau bine și ghete asemănătoare cu cele ale lui Cam. Avea păr scurt, negru, care îi încadra fețișoara drăguță. Ochii ei mari și căprui, terminați cu gene lungi și negre, reprezentau cea mai frumoasă trăsătură a ei. Șocul și dorul păreau să

bântuie acei ochi frumoși și am simțit cum strângeam în pumn materialului jachetei lui Cam.

— Mă bucur să te văd, a spus, zâmbindu-i dulce lui Cam.

Cam a dat din cap, dregându-și vocea și scuturându-se de expresia de căprioară-prinsă-în-lumina-farurilor pe care o citeai în ochii lui.

— Aăă, și eu mă bucur. De când te-ai întors în Edimburgh?

— De câteva luni. M-am gândit să te caut, dar n-am fost sigură...

Vocea i s-a curmat când, în sfârșit, a remarcat că eram lipită de Cam. M-a studiat cu o expresie demoralizată pe chip, lăsând să i se citească dezamăgirea. Dezamăgită de Cam? Pentru că alesese pe cineva ca mine?

M-am făcut ca un arici gândindu-mă la asta, iar Cam m-a strâns mai tare lângă el.

— Ba nu, ar fi trebuit să mă cauți, m-a surprins Cam. Blair s-a luminat la față.

— Zău?

— Mda.

Cam și-a lăsat brațul în jos pentru a-și scoate mobilul din buzunar.

— Poftim, dă-mi numărul tău și vom aranja în așa fel încât să recuperăm.

Poftim?

L-am urmărit din priviri cum au făcut schimb de numere, capul lui Cam fiind aplecat peste al ei și creierul meu a început să zbiere. Ce naiba se petrecea? Aranja să reia contactul cu fosta iubire a vieții lui! Ce realitate de rahat mai era și asta?

Ca să fie tacâmul complet, nici măcar nu mă prezentase.

Stăteam acolo, încercând să par calmă și degajată.

El a râs ușor la ceva spus de ea, iar ea și-a ridicat privirea și s-a uitat la el de parcă ar fi fost ceva miraculos. El era un miracol. Era miracolul meu și, dacă nu mă prezenta aveam de gând să...

— Blair, ea e iubita mea, Jo, a spus Cam, vârându-și telefonul la loc.

Mi-a surâs liniștitor, dar eu nu i-am răspuns.

— Mă bucur să te cunosc.

Am reușit să schițez un zâmbet în timp ce în sinea mea o înjuram de toți sfinții.

Ea nu mi-a zâmbit.

— Și eu.

Când privirile ni s-au întâlnit, noi două am purtat o conversație tăcută. Nu te pot suferi, a zis ea. Cred că te urăsc, i-am dat eu replica. El a fost al meu mai întâi, a răspuns ea. Acum e al meu, am mârâit eu.

Între noi trei s-a lăsat o tensiune densă, până ce Cam a rupt tăcerea cu câteva întrebări politicoase.

După ce au stabilit că se vor auzi curând, ne-am despărțit de Blair și am pornit spre casă via Princes Street. Spre panica mea crescândă, Cam nu a mai întins mâna să mă prindă. Am mers spre casă, unul lângă celălalt, fără să ne atingem și fără să ne vorbim. Părea că se cufundase undeva în interiorul lui și îmi era teamă de locul acela mai mult decât mă temeam de orice altceva.

Capitolul 24

Cole și-a dat seama că ceva nu era în regulă de îndată ce ne-am întors la apartament. Am tot insistat că nu era nimic, ceea ce îl enerva. Știam asta, căci îmi spusese în față că îl apucau dracii. Mi-am luat revanșa cu o predică despre înjurături, iar el m-a informat că asta îi făcea și mai mulți draci, așa că, până să mă îmbrac pentru petrecere, eram supărată pe Cam pentru că era un cretin egoist, îngrozită că asistam la sfârșitul relației noastre și deranjată că frățiorul meu plecase să rămână la Jamie peste noapte, fără să-mi fi spus la revedere.

Cu alte cuvinte, eram într-o dispoziție foarte sărbătorească.

Gândurile mele depresive n-au fost cu nimic ușurate

când am coborât la apartamentul lui Cam pentru a-l lua, iar el de-abia mi-a remarcat rochia. Rochia pe care o găsisese atât de sexy înainte de întâlnirea cu Blair încât mă posedase sălbatic în cabina de probă.

Am simțit cum mi se strânge inima de teamă, căci el a rămas tăcut cât a durat drumul cu taxiul pe care l-am împărțit cu Olivia și unchiul Mick. Până și Olivia a comentat, întrebându-l dacă se simțea bine.

Desigur că el insistase că se simțea bine, cu toate că noi știam cu toții (noi, adică eu) că fusese dat peste cap de sosirea fostei iubite, alias singura femeie pe care o iubise vreodată.

Am ajuns la apartamentul lui Joss și Braden de pe Dublin Street pentru a nimeri în toiul petrecerii. Hannah și Declan stăteau la prietenii lor, așa că Elodie și Clark erau liberi să rămână cât de mult timp doreau. Elodie era deja complet abțiguită – iar Elodie abțiguită era doar o versiune accentuată a lui Elodie trează. Se tot învârtea în jurul oaspeților, întrebându-i dacă nu voiau să li se reumple paharele, iar când aceștia spuneau da, ea le turna în pahar până dădea pe afară, repetând întruna „Hopa!”

Cam, Olivia și cu mine ne-am instalat într-un colț, cu Adam și cu Ellie. Am încercat să țin ritmul conversației și să mă prefac că era totul în regulă, râzând odată cu

ceilalți, în timp ce Adam ne arăta încordarea crescândă de pe chipul lui Joss, care era obligată să se plimbe printre musafiri. La un moment dat, am urmărit-o pe Joss încercând să-și tragă mâna din strânsoarea uneia dintre soțiile cunoștințelor de la serviciu ale lui Braden, care se uita la inelul de logodnă. Joss și-a tras politicoș mâna de câteva ori, dar când doamna nu părea să se simtă, i-a împins mâna femeii și apoi i-a zâmbit frumuseț, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, lăsându-l pe Braden să se înece de râs, în timp ce ea se scuza.

Râdeam cu toții și eu m-am întors spre Cam să împart un zâmbet cu el, doar pentru a-l descoperi aplecat asupra mobilului său.

— Ești bine? l-am întrebat, privind în jos la mesajul pe care îl tasta și simțind din nou acea apăsare neplăcută în piept.

El și-a ridicat privirea și mi-a zâmbit vag.

— Mda, tu?

— Bine. Cui îi scrii mesaje?

— Doar lui Blair. Voia adresa mea.

— Hmm, am încuviințat dând din cap, sperând că furia din ochii mei era evidentă.

M-am întors cu spatele la el, înjurându-l până la Dumnezeu și o treaptă mai sus.

Vii la o petrecere pentru logodna prietenei mele în

calitate de partener al meu și stai aici fără să dai atenție la nimic din ce se spune, tastând la afurisitul tău de mobil, vorbind cu o fostă iubită pe care ai menționat cu nonșalanță că o iubeai, și te aștepti să nu fiu al naibii de scoasă din răbdări, porc afurisit...

— Așadar, Jo, cum îți place noua slujbă? m-a întrebat Adam, întrerupându-mi diatriba împotriva iubitului meu.

— A, îmi place.

Adam a așteptat să spun mai mult, dar nu-mi puteam face creierul să lucreze mai mult. În timp ce-mi clocotea sângele în vene de furie, pieptul mă durea. Gândurile mele melancolice îmi năpădiseră mintea. Dându-mi seama că n-avea să mai scoată altceva de la mine, Adam a angajat-o pe Olivia în conversație, iar eu am ignorat privirile pline de îngrijorare pe care mi le tot arunca Kllie.

Am privit în jurul meu, dorindu-mi să pot, pur și simplu, să fug, să mă încui în baie și să plâng. Însă asta părea să fie îngrozitor de melodramatic, dacă luam în considerare faptul că iubitul meu nu făcuse, de fapt, nimic. Oare incertitudinile mele erau cele care mă făceau să mă simt în felul ăsta?

I-am surprins privirea unchiului Mick aflat în cealaltă parte a încăperii. Mi-a zâmbit, apoi s-a întors din nou

spre Clark. Cei doi bărbați erau cum nu se poate mai diferiți, unul savant, celălalt muncitor și, cu toate astea, păreau să se înțeleagă incredibil de bine. Eram bucuroasă. Fusesse drăguț din partea lui Joss și Braden să-i invite pe Mick și Olivia la petrecerea lor de logodnă, însă fusesem îngrijorată că s-ar fi putut ca ei să nu se simtă în largul lor.

S-a dovedit că singura care nu se simțea în largul ei eram eu.

Am ascultat cu o jumătate de ureche cum a reușit Ellie să-l atragă pe Cam într-o discuție. Deși el sporovăia cu ea despre noul proiect pentru care crea grafica unui magazin independent de ciocolată care se deschidea în Edimburgh, din glas îi răzbătea lipsa de entuziasm.

Îl cunoșteam prea bine. Știam că era cu mintea în altă parte în acea seară.

Oare erau cu adevărat incertitudinile mele cele care îmi spuneau că era cu gândul la Blair? Sau erau instinctele?

Aveam nevoie de părerea unui cuplu sincer, direct și fără menajamente.

Scrutând cu privirea prin camera aglomerată, nu i-am zărit nicăieri pe Joss și pe Braden. M-am scuzat și m-am îndreptat spre holul pustiu, apoi am purces la a verifica

în bucătărie, unde se adunase un grup mare de oameni. Nu erau nici acolo. Am verificat dormitoarele. Ambele goale.

Întrebându-mă dacă nu cumva ieșiseră să ia puțin aer, m-am dus pe holul care ducea spre ușa de la intrare și atunci am auzit râsul răsunător de bas.

M-am oprit, cu sprâncenele ridicate la maxim, și m-am întors spre ușa băii.

Nu.

N-ar îndrăzni.

Sau ar îndrăzni?

— Ah, așteaptă, cred că am un cârcel în picior.

Joss a pufnit și apoi a chicotit. Chiar chicotise. Nu știam că putea s-o facă.

— Cum de ți s-a pus un cârcel? a murmurat Braden.

— Păi, nu știu dacă tu știi asta despre mine, iubitul, dar trupul meu nu e un covrig.

Am rămas cu gura căscată, apoi am fost nevoită să-mi înăbuș în palme un hohot de râs. În ce poziție ajunseseră?

— Vrei să ți-l masez?

A urmat un moment de tăcere, și apoi...

— O, da, chiar acolo, a gemut ea.

— Mama mă-sii, a pufnit Braden. Mă stârnești iar.

— Serios? a întrebat ea surprinsă. Am gemut numai.

— Doar de atât e nevoie, iubito.

Joss a chicotit din nou. Am hotărât că era un sunet plăcut.

Apoi mi-am dat seama că trăgeam cu urechea într-un mod înfiorător la sexul-lor-în-baie-în-timpul-afurisiteilor-de-petrecheri-de-logodnă. Am ciocănit la ușă.

— Ăă, o clipă! a țipat Joss.

— Eu sunt, am răspuns eu cam tare prin ușa închisă. V-ați îmbrăcat?

— Ăă, încă nu.

Am auzit foșnet de haine și apoi un „uf” înăbușit înainte ca ceva să țcăne pe podea.

— Vrei să mă omori?

Braden a izbucnit în râs.

— Tu ai fost cea care ai vrut să ne-o tragem în baie.

— Șșș! a sâsâit Joss. Jo e la ușă.

— Cred că știe ce facem noi aici.

— Știe, am recunoscut eu.

Braden a hohotit.

Ușa s-a deschis larg. Braden aștepta să spun ceva, cu părul lui răvășit și cu cămașa vârată neglijent înapoi în pantaloni. În spatele lui, Joss țopăia într-un picior, încercând să-și înalțe pantoful pe celălalt. Era roșie la față, iar cocul ei franțuzesc era răvășit complet.

Pe bune? i-am întrebat, aruncând o privire în jur

pentru a mă asigura că eram în continuare singuri. În baie în timpul petrecerii de logodnă?

Joss și-a dat ochii peste cap.

— Ce, vrei să spui că n-ai făcut niciodată ceva deocheat?

În obraji mi-au înflorit două pete roșii amintindu-mi cât de deocheat fusese cu Cam taman în acea dimineață. Dumnezeu, părea deja să se fi întâmplat cu o viață în urmă.

Afurisita de Blair.

Braden m-a privit cu atenție și a dat din cap spre Joss.

— În mod cert a făcut ceva deocheat.

Joss a rânjit, în final reușind să se încalțe și oprindu-se.

— Cred că ai dreptate, domnule Carmichael. Uită-te la acei minunați obraji îmbujorați.

Am oftat, nerăbdătoare, încercând să-mi maschez stânjeneala.

— Nu m-am ținut după coada voastră pentru a vorbi despre sexul deocheat.

M-am șters de Braden și i-am făcut un semn să închidă ușa. A ridicat o sprânceană, dar s-a conformat.

— E totul în regulă?

Încercând să-mi țin emoțiile sub oboroc, i-am pus la curent. Povestea lui Cam și Blair, iar acum brusca ei

apariție în viața lui și reacția îngrijorătoare a lui Cam la asta.

— Ar trebui să-mi fac griji?

Mi-am mușcat buza, uitându-mă de la unul la altul. Joss s-a uitat la Braden.

— Ce crezi?

Braden i-a făcut cu ochiul.

— Cred că acum fac figură bună.

Joss l-a pocnit peste braț în numele ei și al meu.

— Nu ne ajuți cu nimic, idiot înfumurat.

El a protestat, continuând să zâmbească arogant, un zâmbet ce i-a dispărut atunci când s-a întors spre mine și a văzut că, pentru moment, n-aveam chef de umorul lui. A oftat, ochii domolindu-i-se.

— Jo, nu ai de ce să te-ngrijorezi.

Era exact asigurarea verbală pe care o căutasem, dar aveam nevoie de mai mult.

— Zău?

— Uite cum stă treaba, Cam a dat peste o fată cu care a avut o poveste. O să-l afecteze. Nu înseamnă că încă mai are sentimente pentru ea. Dacă eu și Joss am fi ieșit să ne plimbăm și am fi dat peste fosta mea, probabil că și eu m-aș simți un pic prost în restul zilei, dar nu fiindcă aș mai iubi-o pe scorie.

Mi-am ridicat sprâncenele, întrebându-mă ce poveste

exista acolo. I-am aruncat lui Joss o privire.

— Clar.

Joss i-a mângâiat brațul pentru a-l alina.

— E o scorpie.

De data asta am oftat.

— Așadar, credeți că mă îngrijorez tară motiv.

— Da, au răspuns ei la unison.

— Totuși, trebuie să spun – Joss și-a scuturat capul de parcă n-ar fi fost de acord –, dă dovadă de o serioasă lipsă de intuiție atunci când e vorba de femei, fiindcă nu-și dă seama că întâlnirea lui cu o fostă prietenă te-ar supăra.

Braden a pufnit auzind de lipsa de subtilitate a lui Cam.

— De acord.

M-am bosumflat puțin.

— De acord, am spus, făcând o grimasă. Scuze că v-am bătut la cap cu asta chiar la petrecerea voastră de logodnă. Am fost cu adevărat egoistă. Dumnezeuule!

Mi-am ridicat mâinile în aer.

— Relația asta mă transformă într-o schizofrenică!

Joss mi-a zâmbit compătimator.

— Bun venit în lumea mea!

Când m-am întors la petrecere, am descoperit că, surprinzător de repede, Cam se îmbătase de-a binelea.

El nu bea niciodată cât să se îmbete și, de-a lungul serii, puținul pe care-l făcuse Braden ca să mă calmeze fusese pulberat de starea în care sfârșise Cam. Mick a trebuit să mă ajute să-l sui într-un taxi și apoi să-l urc în apartament. Le-am spus noapte bună lui Mick și Oliviei, l-am dezbrăcat pe Cam, i-am lăsat apă și o aspirină pe noptieră și m-am strecurat în pat lângă el ca să mă asigur că avea să fie în regulă.

N-am dormit.

Mă simțeam de parcă mă aflam pe cea mai înaltă clădire din lume, privind spre tot ceea ce avea de oferit lumea, așteptând ca o rafală de vânt să vină și să mă doboare, rupându-mă de cea mai frumoasă priveliște pe care o văzusem vreodată.

Când mi-am întors capul pe pernă ca să-l studiez pe Cam dormind, o parte din mine a crezut că l-aș putea uri puțin. Îl uram fiindcă mă făcea să-l iubesc atât de mult și fiindcă mă făcea să mă simt îngrozitor de nesigură. Îmi petrecusem întreaga viață depinzând de bărbați pentru a avea o stabilitate financiară, iar acum schimbasesem totul pentru Cam. Crezusem că o făceam pentru că așa era firesc, dar mi se părea că schimbasesem stabilitatea financiară pe stabilitatea sentimentală, și ieșisem în pierdere.

Gândindu-mă că idiotul ăsta beat avea să fie în regulă,

m-am ridicat din pat și mi-am pus cizmele.

Poate că pentru o vreme ar trebui să încerc să mă bazez pe forțele proprii.

Capitolul 25

Unde ești? x

Am citit mesajul lui Cam, am oftat, iar apoi i-am scris repede un răspuns.

L-am scos pe Cole la masă, împreună cu Mick și Olivia. Ești mahmur? x

— Știu că nu e treaba mea, dar pari puțin abătută, a remarcat Olivia pe un ton blând, în timp ce mergea lângă mine.

Unchiul Mick și Cole mergeau înaintea noastră și l-am văzut pe Mick discutând destul de vesel cu Cole, Merseserăm să luăm prânzul la Buffalo Grill, un local Tex-Mex, minunat, din spatele universității. Acum ne plimbam cu burgerii noștri pe Meadows. Nu eram singurii care se bucurau de imensul parc din spatele universității. Era plin de grupuri de prieteni și de familii, jucând fotbal sau tenis, alergând căței jucăuși și, în general, distrându-se și bucurându-se de vremea bună de primăvară cât avea să mai țină. În dimineața aceea hotărâsem că nu aveam starea necesară pentru a-i face față lui Cam sau problemelor noastre. În schimb, de

îndată ce Cole a ajuns acasă, l-am apucat de-o aripă și apoi l-am sunat pe unchiul Mick, sugerându-i să luăm prânzul împreună. Când eu și Cole am ieșit din clădire, mi-am dat seama că respiram mai ușor și că mă simțeam mai bine, până ce Cam mi-a întrerupt firul gândurilor cu mesajul său.

Telefonul a zbârnâit înainte să-i pot răspunde Oliviei.

Răspunsul lui Cam:

Doar puțin. Ești bine? x

— O secundă, Olivia, am murmurat pe un ton jenat, înainte să-i răspund că eram bine și că ne vom vedea când mă voi întoarce.

— E Cam? a întrebat ea, dând din cap spre telefonul meu.

— Da.

Sadică, sperasem că urma să aibă parte de cea mai nasoală mahmureală posibilă. Dar nici măcar consolarea asta nu mi-o oferise.

— Nu l-am mai văzut niciodată atât de beat.

— E bine?

Am studiat-o preț de o clipă. Nu ne cunoșteam prea bine, așa că nu știam dacă puteam să am încredere în ea. Mersesem la Joss și la Braden ca să le cer ajutorul, întrucât aveam încredere că erau sinceri, dar sfatul binevenit pe care mi-l oferiseră fusese făcut fărămițe

atunci când Cam și-a înecat necazurile în alcool seara trecută. Chiar simțeam nevoia să vorbesc și cu altcineva despre asta, dar cu Olivia? Pur și simplu nu o cunoșteam atât de bine.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, mi-a zâmbit înțeleghătoare.

— Pricep. Nu ești sigură că poți vorbi cu mine. E OK— dar ar trebui să știi că sunt destul de bună la oferit sfaturi și la ținut secrete. Dacă n-aș fi devenit bibliotecară, în mod sigur aș fi lucrat ziua ca editor la secțiunea de sfaturi și noaptea ca spion.

Am chicotit.

— Bine de știut. Ca să fiu sinceră, nici măcar nu știu ce să spun. Nu știu dacă toate astea se petrec doar în mintea mea sau dacă există într-adevăr o problemă.

Olivia și-a dres vocea.

— În mod evident, ceva te tulbură și... ei bine... în trecut am învățat o lecție dură despre ignorarea anumitor lucruri doar fiindcă eu credeam că se petreceau numai în mintea mea.

Fiind puțin distrasă, am întreat-o pe un ton șovăitor:

— Ce s-a-ntâmpat?

Ochii ei neobișnuiți s-au îngustat și am observat că, fără să vrea, și-a făcut mâinile pumn.

— Mama. Până să-i aflăm diagnosticul, o vreme s-a

purtat foarte ciudat. Era tăioasă, irascibilă, nervoasă. Vorbim de o femeie care era probabil cea mai calmă persoană pe care o cunoscusem vreodată. Instinctele mi-au spus că era ceva în neregulă, dar nu am insistat să-mi spună. Și-ar fi trebuit. Dacă aș fi făcut-o, poate că aș fi reușit s-o duc la doctor să vadă ce era în neregulă cu umflătură de la sân. În schimb, a fost atât de paralizată de teamă încât, atunci când și-a găsit în cele din urmă curajul să facă ceva în această privință, a fost prea târziu.

— Dumnezeu, Olivia, îmi pare atât de rău!

A ridicat din umeri.

— Trăiesc în fiecare zi cu această vină pe umerii mei, așa că orice ți-ar spune instinctele, nu le ignora.

Am fost atât de absorbită de umbrele întunecate din ochii ei, încât aproape că uitasem complet de sfatul Oliviei.

— Unchiul Mick știe cum te simți în legătură cu moartea mamei tale?

— Da, a spus ea, încuviințând din cap. Se îngrijorează constant. Dar sunt bine.

— Dacă vei dori vreodată să stăm de vorbă...

Olivia mi-a zâmbit tristă.

— Mersi, Io! Vorbesc serios. Ai fost foarte OK cu privire la prezența mea aici și știu că nu e un lucru ușor.

Îmi dau seama după cum îl privești pe tata că ții mult la el și, după ce am văzut cum e mama ta, mă cam urăsc că l-am luat de lângă tine când e evident că aveai atât de multă nevoie de el.

— Să nu mai spui niciodată asta. Ești fiica lui. Și el avea nevoie de tine. Înțeleg asta. Adolescența din mine n-a putut s-o facă, dar adultă din mine da. Iar adultă din mine a acceptat într-un sfârșit asta.

L-am văzut pe Mick râzând la ceva ce i-a spus Cole.

— Dar mă bucur că a venit înapoi pentru o vreme.

— Cameron ține mult la tine dacă a făcut atât de multe ca să ne găsească, nu?

În întrebarea ei se mai afla o întrebare și știam că Olivia își dăduse seama că ceea ce nu-mi dădea pace avea legătură cu Cam. Simțeam cum crește în mine nevoia de a mă încrede în ea. Petrecusem multă vreme închizându-mă în mine, astfel încât bănuiesc că obosisem să port în tăcere fiecare problemă peste care dădeam.

— Eu și Cam ne-am întâlnit ieri cu fosta lui iubită.

Olivia a oftat din rărunchi.

— A!

— El mi-a spus acum ceva timp că fusese îndrăgostit de fata asta, Blair. S-au despărțit din cauză că ea a plecat să studieze la o universitate din Franța, nu din

cauză că nu se mai iubeau. Acum, ea s-a întors și ei deja fac schimb de mesaje. Ar fi trebuit să vezi cât de ciudat și de copleșit era ieri Cam după această întâmplare și apoi ai văzut cât de tare s-a îmbătat – iar el nu se îmbată niciodată. Așa că acum nu mă gândesc decât la ce-i mai rău. Blair s-a întors și mintea lui Cam e vraisește din cauză că el încă e îndrăgostit de ea.

— Ooo, stai așa, suficient.

Olivia și-a tras umerii în spate și a început să numere pe degete.

— Unu: nu știi sigur dacă el încă o mai iubește. Doi: când dai peste un fost sau o fostă de care te leagă ceva amintiri, fii sigură că oricine va avea mintea vraisește. Trei: nu o să înceapă o prietenie cu femeia asta fără ca înainte să discute cu tine, ceea ce mă duce la patru: trebuie să vorbești cu el despre asta. Altminteri, nesiguranța o să se infiltreze ca un virus în relația voastră și asta o să-ți creeze multe probleme.

Am încuviințat.

— Ai dreptate. Chiar te pricepi la astfel de lucruri.

— Știu. Deci, o să-mi urmezi sfatul?

— Am ceva probleme de nesiguranță, așa că s-ar putea să mai dureze puțin să-mi adun curajul pentru a discuta cu el.

— Cu alte cuvinte, ți-e teamă că îți va spune că încă e

îndrăgostit de această Blair.

M-am încruntat.

— Ai putea să-ți treci în CV și că ești medium.

— Da, cred că deja am stabilit că sunt minunată, a spus ea cu un zâmbet pișicher.

I-am zâmbit la rându-mi.

— De acord.

Pe cât de repede i-a apărut zâmbetul, tot atât de repede a devenit serioasă.

— Găsește-ți curajul pentru a-i vorbi, Jo, sau lucrurile ar putea lua o altă turnură.

— Curajul? am spus încruntându-mă. Crezi că-l pot descărca de pe internet?

— Nu m-ar surprinde. Dar s-ar putea să vină la pachet cu obligații și o întreagă rețea de ramificații neplăcute.

— Deci asta înseamnă c-o să trebuiască să-l fur de la altcineva?

— Cum adică să furi curajul? Johanna Walker, ești una dintre cele mai curajoase și mai puternice persoane pe care le-am cunoscut vreodată, iar asta înseamnă ceva – eu vin din Arizona, unde aproximativ șase milioane de oameni locuiesc de bunăvoie într-o căldură dogoritoare ce ține din mai până în septembrie.

— Și Cam crede că sunt puternică, am murmurat, sceptică.

— Vorbește cu el, măi fată. Nu pot să cred că e cu puțință ca un bărbat care te privește într-un fel care chiar mă face să cred că a fi într-o relație ar putea fi plăcut să fie îndrăgostit de altcineva.

Am inspirat adânc.

— Bine. Am să vorbesc cu el.

Olivia mi-a dat o palmă pe spate, făcându-mă să tresar.

— Așa te vreau!

Câteva ore mai târziu, mi-am luat la revedere de la unchiul Mick și de la Olivia pe Princes Street, plănuiind să ne vedem într-una din zile să luăm cina, iar apoi l-am dus pe Cole la Omni Center, unde avea întâlnire cu prietenii săi. Înainte să plec, m-a apucat de mână.

— Jo, ești bine? m-a întrebat cu o privire grijulie.

Nu-mi venea să cred că fratele meu era atât de aproape de mine. Îmi doream să nu fi fost atât de înalt pentru vârsta lui; cel puțin aș fi putut să mă prefac că nu creștea și avea să rămână un băiețel. Oricum, înalt sau nu, nu exista nimic care să-i fi putut diminua intuiția. Era parte din el; era parte din relația noastră – mă cunoștea prea bine. Am ridicat din umeri.

— Sunt bine.

Cole și-a băgat mâinile în buzunarele jeanșilor, aplecându-se spre mine, ochii săi cercetându-i pe-ai

mei.

— E ceva ce-ar trebui să știi?

— Pur și simplu sunt puțin indispusă. E o chestie de-a fetelor, l-am asigurat eu cu un zâmbet blând. Acum, du-te! Distrează-te cu prietenii tăi și fii imatur. Responsabil, am adăugat degrabă, dar imatur.

A tăcut o grimasă.

— Astea două merg mână-n mână?

— Dacă imaturitatea ta poate duce la lucruri rele, atunci e iresponsabilitate.

Cole a mormăit.

— Ar trebui să scrii rahatu... lucrurile astea.

— Am auzit „rahaturile” din propoziția ta, băiete, și, drept pedeapsă, am să-ți fur ultima Pop-Tart.

— Ești rea, Jo! a clătinat din cap, îndepărtându-se zâmbind. Rea.

Mi-am dat ochii peste cap și i-am făcut cu mâna înainte să-l las acolo, sperând să profit de drumul spre casă spre a-mi face curaj.

Când am ajuns la ușa lui Cam, eram destul de sigură că eram pregătită să mă iau de el. Având în vedere că îi trimisesem deja un mesaj să-l anunț că sunt pe drum, nu am mai bătut la ușă.

— Eu sunt, am strigat, pășind înăuntru și închizând ușa.

— Aici!

M-am dus în camera de zi și am rămas surprinsă să văd că Nate era cu el. Însă și mai surprinzător de-atât, televizorul nu era pornit. Privind spre ceștile de cafea și spre sendvișurile de la localul din apropiere pe jumătate mâncate, era clar că Nate trecuse pe-aici ca să stea de vorbă cu el.

Inima mi-a stat în loc.

Ă-ău. Asta nu putea fi bine, nu-i așa?

— Salut, Nate! am zis zâmbind.

— Jo! Frumoasă ca-ntotdeauna, dulceață!

Mi-a zâmbit larg, ștergându-și firimiturile de pe degete.

Nu știam cum să-l salut pe Cam. După întâlnirea noastră cu Blair, nu mă mai atinsese. Cam, care nu părea să poată să respire fără să mă atingă, nu mai pusese nici măcar un deget pe mine. Nu tu ținut de mână, nu tu apucat de talie, nu tu frecuș cu nasul de gâtul meu. Nu știu dacă de când ne cunoscuserăm existase vreun moment în care să mă fi aflat în compania lui și să nu-și fi dorit să-și frece nasul de gâtul meu.

Neavând chef să fiu respinsă din cauza aversiunii sale subtile la a mă atinge, nu m-am dus să-l sărut, așa cum aș fi procedat în mod normal. Am rămas acolo

stingheră, privindu-l lung. Afurisitul ăsta norocos nu părea a fi deloc mahmur.

— Cum te simți?

Cameron nu mi-a răspuns imediat. De fapt, după ceea ce mi s-a părut o pauză interminabilă, a rămas așezat, ținând în mâna ceașca de cafea în timp ce ochii săi îmi parcurgeau chipul, absorbind fiecare trăsătură. Încet, un zâmbet i s-a strecurat pe buze, blândețea din privirea sa provocând o durere în pieptul meu.

— Mult mai bine, iubito. Mult mai bine.

Se părea că în cuvintele sale exista ceva mai mult decât o simplă informare legată de starea lui fizică. Numai că nu-mi puteam da seama ce anume era.

— Ei bine, eu mi-am cam terminat treaba.

Nate și-a lipit mâinile de genunchi și s-a ridicat. I-am urmărit mișcările, total năucită.

— Ce treabă?

— Oh!

A clătinat din cap, zâmbind de parcă ar fi avut un secret.

— Să-l hrănesc pe bețivanul aici de față.

Încă zâmbind, Nate s-a apropiat de mine și m-a sărutat pe obraz, ochii săi negri sclipind veseli când s-a dat înapoi.

— Întotdeauna o plăcere să te văd, Jo. Ne-auzim!

— Pa, i-am răspuns încet, uimită de afecțiunea lui, încurcată de comportamentul misterios al lui și al lui Cam și întrebându-mă ce naiba se întâmplase.

— Ne mai vedem, amice! i-a strigat Cam, iar Nate i-a făcut cu mâna, lăsându-ne apoi singuri în apartamentul pustiu și tăcut.

Am strâmbat din nas amuzată, apoi m-am întors către Cam.

— Ce-a fost asta?

Cam a clătinat din cap, punându-și ceașca de cafea pe măsuță.

— Pur și simplu a venit să stăm de vorbă.

A schițat un zâmbet.

— Tu de ce ești încă acolo, când eu sunt aici?

A îndoit un deget, făcându-mi semn spre el cu o siguranță sexy care imediat a dat verde zonelor mele erogene. Furarea motoarelor mele sexuale mi-a tors în urechi, stegulețele verzi fluturând, gata să cadă...

M-am scuturat, încercând să-mi amintesc că am venit aici să vorbesc cu el, nu să mă arunc pe el cu prima ocazie. Doar fiindcă el era deodată amabil și afectuos nu însemna că trebuia să cedez. Voiam niște răspunsuri cu privire la comportamentul său de aseară.

Nu-i așa?

— Jo?

Cam a ridicat dintr-o sprânceană.

— Iubito, vino aici.

— Nu.

Mi-am ridicat bărbia, mijindu-mi ochii spre el. Ce fel de joc avea în minte?

— Dacă mă vrei, vino să mă iei.

Un mârâit adânc a fost ultimul lucru pe care l-am auzit înainte ca el să se fi mișcat cu o viteză surprinzătoare pentru o persoană mahmură, într-o clipă se afla în fotoliu; în următoarea se afla de cealaltă parte a încăperii, trupul său lipindu-mă de birou. Tratându-mă puțin cam brutal, m-a apucat de coapse, punându-mi picioarele pe după talia sa, astfel încât să-și poată împinge erecția în mine. M-am agățat de el, prinzându-l de talie, dându-mi capul pe spate de plăcere, în timp ce el își freca nasul de gâtul meu.

— Cam, am mormăit eu, încercând să-mi amintesc care fusese scopul vizitei mele în timp ce el își împingea șoldurile, materialul din denim din jurul penisului său erect, frecându-se de cusătura dintre picioare a propriilor mei jeanși. Gâfâiam, udă și plină de dorință. Ce se întâmpla... ce făceam... ce?

I-am simțit limba în gâtul meu și m-am afundat mai tare în mișcările lui.

Buzele lui împărțeau sărutări de pe gâtul meu până pe

ureche.

— Azi-dimineață mi-ai lipsit mult, mi-a șoptit el răgușit.

— Chiar așa? Am crezut că vei fi prea mahmur ca să-ți dai seama de asta.

Mi-am ridicat mâinile pentru a-i cuprinde gâtul, degetele mele împletindu-se în părul lui în timp ce-i mișcăm capul pentru a-l putea privi în ochi să văd dacă puteam discerne adevărul din ei. Am inspirat adânc, îngrozită la gândul că ceea ce urma să spun putea conduce la smulgerea mârșavă a lui Cam din brațele mele.

— Aseară ai luat-o razna. După... Blair...

Cam a încuviințat cu grijă, trecându-și mâinile de sus în jos pe coapsele mele în ceea ce părea a fi un gest menit să mă liniștească.

— Am fost surprins s-o văd. Am fost pierdut în gânduri pentru o vreme.

— Te-ai îmbătat, am spus, zâmbind vag. Ești sigur că totul e bine? Că... noi suntem bine?

Cu o privire blândă, Cam mi-a luat bărbia în mâna lui.

— Iubito, suntem mai mult decât bine.

M-a sărutat, trăgându-mă mai aproape, mai adânc, apoi m-am relaxat cu un gemăt. Dumnezeuule, voiam să-l cred mai mult decât crezusem vreodată pe cineva în

viața mea.

Limba lui îmi provoca buza de jos în timp ce-i simțeam degetele pe nasturii jeanșilor. M-am dat înapoi, nerăbdarea și excitarea spulberând toate întrebările pe care le mai aveam. Mă asigurase că eram bine. Asta era suficient. Mi-am lins buza unde cu câteva clipe înainte se atase limba lui și i-am susținut privirea în timp ce-mi desfăcea nasturii. După ce a descheiat și ultimul nasture, Cam mi-a mângâiat șoldurile și, cu blândețe, m-a tras mai în față, astfel încât fundul meu atârna în mod precar deasupra biroului său. Și-a strecurat degetele sale calde în interiorul beteliei mele, iar eu m-am apucat de birou, ridicându-mi șoldurile pentru a-i oferi un mai bun acces în timp ce el îmi trăgea jeanșii de pe picioare. Au ieșit de tot, împreună cu pantofii roșii pe care îi purtam.

Provocându-mă, Cam mi-a tras încet lenjeria intimă și, când a scos-o de tot, și-a vârât chiloții în buzunarul de la spate al jeanșilor săi.

— Ești pervers.

A răs încet, privindu-mă în timp ce-i descheiam jeanșii, pe care i-a dat jos, împreună cu boxerii, până la glezne, ochii săi nepărăsindu-mi chipul îmbujorat, în timp ce-și mângâia ușor mădularul.

M-am vânzolit, picioarele mele desfăcându-se tară să vrea.

Cam a înaintat, jeanșii foșnind în jurul gleznelor sale, și tocmai când credeam că se va împinge în mine, s-a lăsat în genunchi și mi-a îndepărtat coapsele, băgându-și fața între picioare.

— O, Doamne, am gemut, dându-mi capul pe spate la atingerea electrică a limbii lui pe clitorisul meu.

L-am apucat de păr, ținându-l în mine, mișcându-mă ușor pe gura lui în timp ce mă lingea și mă îmboldea să ajung la orgasm.

Și apoi mi-a supt clitorisul. Tare.

Am strigat, dându-mi drumul pe gura lui într-o explozie de lumină și căldură. Mușchii tocmai mi se relaxau când el s-a ridicat, m-a apucat de șolduri, le-a ridicat în sus și și-a vârât mădularul în mine atât de adânc, că aproape m-a durut. Am icnit, apucându-l în timp ce mușchii pelvieni se contractau în jurul lui în unde de șoc.

Strânsoarea lui pe pielea mea mă durea, mișcărilor sale erau brutale, dure și frenetice, dar nu-mi păsa. Tensiunea începuse deja să se transforme în plăcere în stomacul meu, iar respirațiile mele bolborosite și gemetele pentru mai mult s-au amestecat cu mârâiturile și gemetele sale animalice.

Eram înfierbântată.

Prea înfierbântată.

Voiam să rup tricourile noastre, dar asta ar fi însemnat să ne oprim, și nimic nu mă putea face să mă opresc acum.

O mână a părăsit șoldul pentru a mă apuca de ceafă, iar apoi el și-a lipit din nou gura de a mea, gemete și icnete, buze și limbi... tară finețuri, ci doar o nevoie sălbatică de a mima cu gurile ceea ce mădularul său făcea în mine. Mi-a ridicat din nou șoldurile, desprinzându-mi gura de a lui în timp ce mă țineam bine. Ochii săi erau plini de posesivitate în timp ce se afunda în mine.

Aveam senzația că tot trupul meu strălucea, străbătut de fisuri incandescente, pe măsură ce fiecare împingere mă aducea tot mai aproape de final.

Și, într-un sfârșit...

Am explodat.

Orgasmul a venit val după val, iar eu eram atât de cuprinsă de acel moment extraordinar, că de-abia l-am auzit pe Cam mormăind „La naiba!” când a ajuns la final, convulsionându-se lipit de mine în timp ce ejacula puternic.

Mâna mi-a alunecat pe birou în timp ce mușchii mi se lichefiau, iar Cam m-a cuprins cu brațele pe după talie, ținându-mă în timp ce continua să geamă în umărul meu.

A fost cea mai dură partidă de sex pe care o avusesem vreodată, un fel de experiență plăcere-durere. Nu știam dacă răspunsul violent al trupului meu fusese o reacție la partida dură de sex sau la nevoia posesivă, aproape nepământească, de care păruse a fi mânat Cam, o nevoie de a mă avea, de a mă revendica. Aproape întotdeauna era așa pe durata partidelor, dar de data asta fusese... diferit.

Aproape disperat.

— Te-am rănit? m-a întrebat în șoaptă, părând să aibă remușcări.

Am clătinat din cap pe umărul său, materialul tricoului, îmbibat de transpirație, frecându-se de obrazul meu. Mirosurile after shave-ului său, detergentul cu briza mării pe care îl folosea și sudoarea proaspătă erau reconfortante.

— Nu.

— Ești sigură?

— Da, am spus râzând ușor. Cu toate că acum aș putea dormi o lună întreagă.

A pufnit.

— Și eu.

S-a dat înapoi, zâmbind blând, cu tandrețe, în timp ce mă mângâia cu încheieturile degetelor.

— Nu e nimic mai bun decât să mă aflu în tine.

Și a ajuns acolo, dând la o parte toate incertitudinile mele.

— Nu e nimic mai bun decât să te am în mine.

Sărutul lui a fost cald și dulce, atât de blând în comparație cu partida de sex pe care tocmai o avusesem... ca și când orice s-ar fi întâmplat între noi îl liniștise și înlăturase orice urmă de îndoială.

Mi-am adus aminte de Andy, care îmi spusese că nu-l mai văzuse pe Cam niciodată atât de fericit cum era în prezența mea și, brusc, m-am simțit ca o proastă fiindcă mă îndoisem de noi. Fiindcă mă îndoisem de el. La fel ca o pisicuță fericită, m-am sprijinit pe coate și l-am privit pe Cam trăgându-și jeanșii înapoi. Mi-a spus să rămân acolo. A dispărut din cameră și s-a întors câteva minute mai târziu cu o cârpă. Până atunci mă tot simțisem rușinată ori de câte ori Cam mă ajută să mă curăț după sex, dar ceva tocmai se schimbase între noi și mă simțeam din nou sigură. Dacă era posibil, mă simțeam mai bine ca înainte. Nu mă mai simțeam sfioasă. Mă simțeam... puternică.

Mi-am desfăcut picioarele purtând un zâmbet cu vino-coa', iar ochii săi albaștri au scânteiat, aprinși de perversitatea mea.

— Al naibii de sexy, a murmurat el, apăsând cârpa între picioarele mele.

Genele mele s-au închis, simțind răceala ei, și m-am ridicat puțin, ca să-l ajut. Buzele lui calde s-au închis peste ale mele, limba lui făcându-și loc în gura mea. Cârpa a dispărut, iar eu am gemut în gura lui când două degete groase au alunecat în cotlonul meu umflat.

Nu mai puteam.

Am clătinat din cap, gemând când m-am îndepărtat de el.

— Nu pot.

Cam n-a fost de acord. Își băga degetele și le scotea, privindu-mă atent. Mă gândisem că după acel orgasm măreț ar fi durat ceva timp ca să ajung la altul, dar trupul meu încă era încordat, iar penetrarea lui, împreună cu torturanta frecare a degetului său mare de clitorisul meu m-a trimis imediat într-un alt orgasm.

A tost unul mai ușor, dar pielea mea aproape că ardea de la prea multă folosire.

— Încerci să mă omori.

Cam m-a sărutat din nou și am simțit cârpa din nou între picioarele mele.

Încă tremuram când m-a ajutat să cobor de pe birou și m-a ajutat să-mi trag înapoi blugii. Nici măcar nu m-am mai deranjat să-i cer lenjeria intimă. Știam care ar fi fost răspunsul.

După puțin timp, ne-am așezat pe canapeaua lui. Am

stat între picioarele lui, cu capul lipit de pieptul lui în timp ce ne-am uitat la un film. Mă simțeam relaxată pentru ceea ce părea să fie prima dată de zile întregi. Încă nu-mi venea să cred că nu trecuse decât o zi de când dăduserăm peste Blair. Mă simțeam de parcă acest lucru mă bântuia de săptămâni întregi.

Cam a râs zgomotos la film, iar eu mi-am întors capul ca să-i zâmbesc.

— În mod clar azi te afli într-o dispoziție mai bună.

Brațul i s-a încordat în jurul meu.

— Lucrurile sunt bune azi. Sex incredibil, companie minunată și prieteni buni. Ceea ce-mi amintește, ți-am spus că săptămâna viitoare o să dau o petrecere?

Am zâmbit și am clătinat din cap.

— Da, le-am spus lui Nate și lui Blair despre asta. Îi invit pe toți la apartament weekendul viitor. Invit-o și pe Olivia.

Tot ce-am auzit a fost „... și lui Blair despre asta”.

— Blair?

Cam a încuviințat, privind înapoi la televizor, atenția lui către mine dispărând.

— Am vorbit cu ea azi-dimineață, chiar înainte să vină Nate. Am zis c-ar fi frumos pentru ea să mai vorbească una, alta cu Nate și Peetie.

— N-ai spus aseară c-a fost un șoc să o revezi?

Încercam să ignor bubuitul inimii mele și chiar speram ca el să nu simtă asta.

— Așa a fost. Dar a fost un șoc bun. Întâlnirea cu Blair a fost fix lucrul de care aveam eu nevoie...

Cam a pufnit spre ecran.

— Ce naiba are de gând să facă cu aia?

Atenția acordată filmului l-a făcut să se oprească în mijlocul frazei. Ce voise oare să spună cu „întâlnirea cu Blair a fost fix lucrul de care aveam nevoie”?

Și, uite-așa, ajunsese de unde plecasem.

Acum era timpul să-l întreb direct cum se simțea – într-o engleză simplă – s-o aibă înapoi în viața lui pe Blair. Ce însemna asta pentru noi? Ce sentimente avea pentru Blair? Era încă îndrăgostit de ea?

O, Doamne! Partida de sex dură și fericită fusese pentru asta?

Simțeam un nod în gât și nu puteam respira.

Oare starea lui de spirit se datora conversației cu Blair? Oare își transfera gândurile posesive, de iubire pură pentru ea, spre mine deoarece eu eram aici și îi ofeream ce voia?

Sau temerile mele enorme, ilogice și psihotice își croiau din nou drum în mintea mea, răsturnând totul?

— Ești bine? m-a întrebat Cam, mângâindu-mă pe mână.

Spune-i! Întreabă-l!

Dar mi-era groază. Dacă îl întrebam și el încă o iubea pe Blair, Cam s-ar simți nevoit să-mi spună adevărul, iar eu ar trebui să mă ridic din brațele lui și să nu mă mai întorc niciodată în ele.

Cât de patetic era să rămân cu el, de bunăvoie, într-o minciună, doar pentru a-i simți respirația în urechea mea?

— Sunt bine, i-am șoptit blând, frecându-mi nasul de pieptul lui.

Mi-am închis ochii.

— Sunt doar obosită.

M-a mângâiat pe păr, iar eu am înlăturat toate incertitudinile. Sexul de mai devreme, clipele de tandrețe de acum – astea n-ar putea fi pentru altcineva în afară de mine.

Lui Cam îi pasă.

Îi pasă cu adevărat.

— Jo? Știu când te macină ceva. Te încordezi toată.

La naiba!

Am oftat și m-am dat înapoi, punându-mi mâinile pe pieptul lui în timp ce priveam acel chip cunoscut și minunat. În stomacul meu au început să roiască brusc o mulțime de fluturi.

— Pur și simplu mă întrebam dacă ar trebui să fiu

îngrijorată că iubirea vieții tale s-a întors brusc în ea?

Sprâncenele lui Cam s-au unit brusc. Părea complet bulversat de întrebarea mea.

— N-am spus niciodată c-a fost iubirea vieții mele. Am spus că ne-am iubit cândva. Cândva. Acum suntem două persoane complet diferite. Ei bine, cel puțin eu.

Mi-a trasat conturul buzei cu degetul mare, ochii săi urmărind mișcarea înainte să-și croiască drum spre ai mei.

— N-ai de ce să te-ngrijezi. Ți-am spus asta. Mă crezi, da?

Mâna i-a alunecat către curbura gâtului, strânsoarea lui puternică aduncându-mi fața și mai aproape de el.

— Mă crezi?

Când Cam mă privea așa, cu o asemenea intensitate și sinceritate, era greu să-i răspunzi altceva în afară de o afirmație șoptită:

— Te cred.

Capitolul 26

Ca și când Cam simțise că aveam nevoie de o asigurare verbală cât de mică, în următoarele câteva zile mi-a trimis mai des mesaje scrise, cu toate că era foarte ocupat. Amândoi eram ocupați. Spre încântarea mea și a lui Cole, unchiul Mick și Olivia se hotărâseră să rămână

în Edimburgh pe termen nelimitat. Mi-am petrecut timpul căutându-le apartamente online și trimițându-le linkuri către cele decente în perioadele mele mai liniștite de la serviciu, de vreme ce unchiul Mick era ocupat cu punerea bazelor unei afaceri cu zugrăveli și decorațiuni în Edimburgh. Îl pusesem în legătură cu Braden ca pentru început să-și construiască un profil și să stabilească contacte, însă Mick avea oricum o mulțime de aspecte financiare de pus la punct, iar eu și Olivia eram încântate să-l lăsăm în pace în timp ce căutam apartamente. Am fost puțin surprinsă atunci când Olivia m-a informat că trebuia să căutăm două apartamente, dar a insistat că se bazase pe unchiul Mick prea mult în ultima vreme și ca sosise timpul să-și recapete controlul asupra vieții ei – începând cu închirierea propriei sale case.

Pe deasupra, m-am trezit făcând-o pe arbitrul cu privire la planurile de nuntă ale lui Joss. Ellie încă nu renunțase la speranțele ei de a o transforma pe Joss într-o romantică și Joss, într-un efort de a o convinge să renunțe la gândurile ei criminale, avea nevoie să i se reamintească din când în când că o iubea pe Ellie și că s-ar fi supărat foarte tare pe ea însăși în caz că i-ar fi făcut „accidental” felul domnișoarei ei de onoare.

Așa că, ușor depășită de săptămâna aceea și neputând

să-l văd pe Cam pe cât de mult cât mi-aș fi dorit, m-am gândit că era drăguț din partea lui să păstreze legătura cu mine des în timpul zilei și chiar și mai drăguț din partea lui că joi a trecut pe la mine să mă ia la masa de prânz.

Stăteam după tezgheaua de la recepție așteptându-l, când a trecut prin biroul agenților imobiliari, purtând jeanșii lui uzați, ghetele și tricoul zdrențuit cu Defleppard, arătând sexy și mișto și simțindu-se cum nu se putea mai bine în pielea lui. Mi-am urmărit colega, pe Anna, cea care lucra la administrativ cu mine, oprindu-se în toiul conversației cu Ollie, unul dintre agenții noștri, salivând în urma lui Cam, care a trecut pe lângă ea.

Fața mi s-a destins într-un zâmbet imens și am ieșit grăbită de după birou să-l salut. Ar fi trebuit să mă simt jenată de sărutul lung și zgomotos pe care mi l-a aplicat, dar chiar nu m-am simțit. Eram doar foarte încântată să-l văd.

— Bună, am murmurat, dându-mă înapoi pentru a-l mângâia afectuos pe obrajii nerași.

Și-a abătut privirea asupra trupului meu și când a revenit la fața mea, ochii îi erau plini de ceva mai mult decât o oarecare apreciere.

— Arăți bine, iubito.

Eram îmbrăcată cu o fustă neagră, mulată, cu talie înaltă, lungă până la jumătatea gambei, și cu o bluză din mătase albă, fără mâneci, vârâtă în fustă. Pantofii alb cu negru aveau tocuri de cincisprezece centimetri, așa că îl depășeam cu vreo șapte centimetri în înălțime. Evident că nu-i păsa.

— O secretară foarte sexy.

— O, Dumnezeuule, ăsta e iubitul tău? a întrebat Ryan, unul dintre cei mai tineri agenți imobiliari, din spatele lui Cam, pe un ton menit să tachineze.

Cam s-a întors cu o sprânceană ridicată, examinându-l pe tipul arătos care purta un costum bine croit. Ryan era exact genul de tip cu care m-aș fi întâlnit înainte să-l cunosc pe Cameron și cred că el știa asta. L-am simțit pe Cam încordându-se instantaneu.

M-am lipit și mai tare de Cam, înțelegând după accesul meu recent de gelozie și incertitudine (niciuna nedispărând complet) cât de mult ajută să fii liniștit de către partenerul tău. Pentru a face să fie clar că eram cu Cam și numai cu Cam, mi-am petrecut un braț pe după talia lui.

— Da, el e Cameron.

Cam a dat din cap a salut în direcția lui Ryan, continuând să-l măsoare din priviri. Drept răspuns, Ryan i-a zâmbit.

— Am crezut cu toții că ești o fantomă, amice.

Și-a aruncat privirea spre mine peste umărul lui Cam și, în mod cert, o scânteie de flirt i-a licărit în ochi.

— Am crezut că Jo mințea că are un iubit numai pentru a ne ține pe toți la distanță.

O, Doamne!

— Pardon? a murmurat Cam și mâna i-a alunecat de pe talie pe șoldul meu, pe care mi l-a prins în căușul palmei, trăgându-mă și mai aproape de el.

Ryan a izbucnit în râs, ridicând mâinile.

— A, nu-ți face griji. Știm că e luată. Ești un flăcău plin de noroc.

Am auzit-o pe Anna râzând nervos atunci când chipul lui Cam a rămas intimidant de impasibil. Am decis că era în mod cert timpul să luăm masa.

— Păi, noi plecăm, am anunțat voioasă, întinzându-mă peste birou să-mi iau poșeta. Ne vedem curând.

Continuând să mă țină pe după talie, Cam m-a condus afară din birou și apoi am mers fără să vorbim până dincolo de Queen Street Gardens. Când am ajuns în sfârșit la restaurant, acel local delicios de pe Thistle Street, promisem trei mormăieli drept răspuns la cele trei întrebări pe care i le pusesem în legătură cu munca lui.

Când ne-am aranjat la masă, a luat loc pe scaunul lui și s-a uitat la mine preț de un moment, după care a spus

liniștit:

— Am numărat cel puțin vreo cinci tipi acolo, toți de vârsta noastră.

Încercând să nu-mi ies din fire din cauza lui, de vreme ce în weekend mă purtasem ca o scorpie geloasă (cel puțin în sinea mea), am dat afirmativ din cap.

— Și înțeleg că toți flirtează cu tine așa cum a făcut-o jigodia aia mică.

Am ridicat din umeri.

— Cam, ai mai văzut tipi flirtând cu mine. La bar flirtau mereu.

— Asta-i altceva. Acolo tachinările amicale îți aduc bacșișuri.

— N-am spus că flirtam și eu cu tipii ăia. De aceea Ryan a glumit că te-aș fi inventat. Nu te-au văzut niciodată, dar eu vorbesc mereu despre tine.

M-am aplecat în față.

— Mi-ai cerut să am încredere în tine. Ți-aș fi recunoscătoare dacă și tu ai avea încredere în mine.

După o clipă, Cam s-a relaxat și s-a sprijinit într-un cot pe masă, trecându-și frustrat mâna prin păr.

— Sunt obosit. Iartă-mă. Nu prea sunt în apele mele.

M-am întins peste masă și l-am luat de mâna cealaltă.

— E în regulă. Ți este permis să fii cât de prost dispus vrei.

— Nu azi. Nu ne-am mai văzut de luni. N-am de gând să petrec timpul alocat prânzului împreună bătându-te la cap fiindcă ești al naibii de frumoasă, prea frumoasă pentru binele tău.

Am râs încântată și atmosfera s-a relaxat. Până să sosească mâncarea, ne-am pus reciproc la curent cu toate cele întâmplate în acea săptămână.

— Cred că lui Cole i-a lipsit judoul.

Cam fusese prea ocupat pentru a mai participa la cursuri, așa că și Cole lipsise. Ca urmare, părise neliniștit și plictisit toată săptămâna. Când Cam nu mi-a răspuns, mi-am desprins privirea de la somonul meu doar ca să-l găsesc tastând un mesaj.

— S-a întâmplat ceva?

A scuturat din cap.

— Nu, e vorba de Blair.

Și, uite așa, un nor negru s-a rostogolit peste masa noastră și s-a spart, inundându-mă cu o nefericire rece și umedă. Am așteptat două secunde, dar el a continuat să tasteze. Mi-a pierit răbdarea.

— N-ai putea să-i scrii mesaje mai târziu? Se presupune că acum ne petrecem ceva timp împreună.

— Scuze.

Mi-a aruncat o privire îngrijorată înainte de a apăsa TRIMITE și de a-și vârî telefonul înapoi în buzunar.

— Și-a lăsat Kindle-ul la mine în apartament azi-noapte.

M-am simțit ca și cum tocmai mă lovise în plex. Anunțul lui nonșalant m-a lăsat fără răsuflare și mi-a trebuit un moment să mă adun.

— A fost azi-noapte la tine în apartament?

Sesizând acuzația din tonul meu, Cam a ridicat sprâncenele uimit.

— E vreo problemă?

Sângele a prins a-mi clocoti și am avut o viziune subită în care îi aruncam somonul și cartofii în față și țipam:

— Da, e o afurisită de problemă!

În loc de asta, mi-am împins farfuria înapoi și i-am aruncat o privire care sugera că era un nătărău fără pereche.

— Hai să vedem... Ai fost azi-noapte singur în apartament cu fosta ta iubită. De ce naiba m-ar deranja asta pe mine?

— Am depășit faza asta. Suntem doar prieteni.

— Și dacă eu am o problemă cu asta?

— Ai spus că ai încredere în mine.

M-am aplecat peste masă, păstrându-mi vocea scăzută, încercând să nu fac o scenă.

— Acum zece minute te-ai purtat ca un ticălos

posesiv la locul meu de muncă din cauza unor tipi care flirtau cu mine. Cum de nu înțelegi că a o invita pe fosta ta iubită în apartament și a nu-i spune actualei tale iubite de asta constituie o ditamai problema, la naiba?

Am ridicat tonul rostind ultimele patru cuvinte și lumea s-a întors să se uite la noi. Cu obrajii învăpăiați, m-am ridicat de la masă.

— Mă întorc la muncă.

— Johanna!

Cam s-a ridicat să mă oprească, dar deja îmi înșfăcasem poșeta și pornisem spre ușă, lăsându-l cu ochii în soare, știind că n-ar fi putut să plece fără să plătească pentru consumația noastră.

Eram atât de supărată, încât nu m-am întors imediat la serviciu. Am intrat în grădină, m-am așezat pe o bancă ascunsă în spatele unui copac și am bocit de una singură.

Relația cu Cam mă transformase într-o epavă emoțională.

Mi-a sunat telefonul. Era Cam. L-am ignorat.

Apoi am primit un mesaj.

Iubito, îmi pare rău. Ai dreptate. Și eu aș fi fost scos din sărite. Vino pe la mine după ce termini serviciul să putem vorbi. Urăsc să mă cert cu tine. X

Mi-am șters lacrimile înainte să iau mobilul și să-i

răspund: în regulă, x

Asta era tot ceea ce primea. La urma urmelor, încă mă durea și eram serios enervată din pricina nesimțirii lui.

Deși nu sunt una dintre acele persoane care molipsesc pe toată lumea cu proasta lor dispoziție, am fost atât de căzută pe gânduri pentru restul zilei, încât colegii mei m-au evitat, simțindu-mi nefericirea. Nu știam ce aveam să-i spun lui Cam atunci când aveam să ne vedem. Oare aveam să trec peste toată povestea cu Blair? Nu prea îmi venea să cred că da. Oare aveam să-l fac să aleagă între noi două? Aș fi vrut, dar asta m-ar fi făcut să fiu cea mai josnică persoană din toate timpurile. Nu-i puteam dicta lui Cam cu cine să fie prieten și cu cine nu.

Când am ajuns să-i bat la ușă, simțeam că-mi era rău de la atâta nesiguranță.

Mi-a deschis ușa, părând ușurat că mă vedea. Nu i-am oferit nimic, ștergându-mă efectiv de el. Am pășit în livingul său și primul lucru pe care l-am văzut pe măsuta de cafea a fost nenorocitul ei de Kindle. Mi-am trântit poșeta și mi-am aruncat mobilul alături de ea.

— Nu și l-a luat, deci?

— Jo...

La auzul tonului său jalnic, m-am răsucit pe călcâie și am ridicat o sprânceană spre el.

— Știi, eram dispusă să cred că e doar imaginația

mea. Doar eu și incertitudinile mele stupide. Dar faptul că ai primit-o aici fără să-mi spui a fost într-adevăr o mare prostie din partea ta, Cam.

Trecuse mult timp de când îl văzusem pe Cam să arate vinovat. De fapt, ultima dată fusese atunci când și-a dat seama că se înșelase asupra mea, atunci când stătusem în această cameră și îi încredințasem povestea vieții mele. Avea aceeași privire și acum.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus. Dar a fost complet nevinovat.

Mi-am mușcat limba, simțind cum mi se făcea stomacul ghem de emoție.

— Am o problemă cu ea, i-am mărturisit.

— Dar n-a făcut nimic greșit, Jo. Blair și cu mine am fost prieteni înainte să fim un cuplu și acum recuperez timpul pierdut cu o veche prietenă. Asta-i tot. Trebuie să te maturizezi în privința asta.

Îl uram. Îl uram cu adevărat.

— Să nu-mi vorbești așa, ticălos arogant ce ești!

— Jo...

— De ce nu mi-ai spus că a fost aici azi-noapte?

— Nu ți-am ascuns asta. Ți-am spus la prânz. Dacă s-ar fi petrecut ceva, la naiba, nu ți-aș fi spus, nu?

Vocea lui începea să o imite pe a mea, crescând în frustrare.

— Ai zis c-o iubești.

— Am iubit-o. Timpul trecut.

Ignorându-i nerăbdarea crescândă, mi-am încrucișat brațele la piept și am încercat să insist până aveam să obțin rezultatul dorit.

— Cameron, tu n-ai rupt relația cu ea fiindcă ai încetat s-o iubești. Ai rupt-o fiindcă erai speriat că urma să te părăsească. Te temei că n-avea să te aleagă pe tine, așa că ai plecat tu primul.

În ochi îi scăpăra mânia și a făcut câțiva pași spre mine, furios de-a binelea.

— Știi pe dracu’.

Pentru prima dată, nu eram speriată. Eram prea nervoasă.

— Ba știi că am dreptate.

Cameron a blestemat în barbă și s-a uitat la masa pe care era Kindle-ul.

— Discuția asta e absurdă.

Înainte să pot reacționa la faptul că nu-mi răspunsese, mi-a sunat telefonul. Eram gata să mă întorc și să-l închid, când, văzându-i expresia de pe chip, am înlemnit. Mijise ochii la mobilul meu, părând că-l studia. Dându-mă cu blândețe la o parte, s-a întins să-l ia. În timp ce se zgâia la ecranul acestuia, strângând din falei, mușchii obrazului i au zvâcnit atunci când și-a

ridicat ochii plini de furie spre chipul meu.

Deodată, a început să-mi bată inima cu putere în piept. Cam a întors telefonul spre mine. Pe ecran scria MALCOLM VĂ APELEAZĂ.

— El de ce te sună? De ce? Ai dat fuga la el la primul semn de necaz?

Am tresărit la auzul acuzației.

— Ba nu. Uneori vorbim.

Răspuns greșit.

— Ai ținut legătura cu el și nu mi-ai spus?

Ă-ău. Am ridicat din umeri.

Cam a pufnit ca și cum nu-i venea să creadă.

— Mă freci aici în legătură cu Blair, și tu îmi ascunzi lucruri despre Malcolm? De ce? De ce mi-ai ascunde asta?

Am ridicat mâinile, întrebându-mă cum naiba discuția se întorsese asupra mea.

— Deoarece nu contează. El e doar un prieten.

Expresia de pe chipul lui a devenit glacială, în ochi citindu-i-se gelozia, furia și dezgustul.

Și următoarele lui cuvinte mi-au frânt inima.

— Ba nu. Blair e doar o prietenă. Malcolm este un afurisit de bogătan care are încă o pasiune pentru tine și care îți flutură ceva tentant pe sub nas. Ai o problemă fiindcă ies cu Blair? Crezi că o țin prin preajmă în caz

că relația noastră nu merge? Ei bine, vrei să spui că nu ți-ai desface picioarele pentru Malcolm dacă relația noastră eșuează?

Bănuiesc că asta e necazul atunci când ajungi să cunoști pe cineva cu adevărat. Îi învățăm toate mecanismele de reacție și butoanele emoționale și, din păcate, în vreme de război le apăsăm. Butonul pe care Cam l-a apăsat avea acces direct la canalele mele lacrimale, iar lacrimile mi s-au revărsat pe obraji într-o tăcere îndurerată. M-am depărtat cu un pas de el, fiindu-mi greață. I-am ignorat expresia de remușcare, concentrându-mă numai asupra acelor cuvinte urâte și a ceea ce însemnau.

Însemnau că el nu încetase deloc să mă considere o profitoare superficială. Nu crezuse niciodată că aș putea fi mai mult de atât. Nu cu adevărat. Oare asta însemna că el nu vorbise serios atunci când îmi spusese toate lucrurile acelea?

Durerea nu putea rămâne mult timp mută, așa că mi-a scăpat un hohot de plâns.

— Mama mă-sii, Jo! a înjurat el răgușit, încercând să mă prindă de mână. N-am...

— Să nu mă atingi!

I-am smuls telefonul din mână și mi-am luat poșeta.

— Jo, n-am vrut!

M-a apucat de braț.

— Eram doar...

— Dă-mi drumul! am urlat în fața lui, smucindu-mă violent pentru a mă îndepărta de el de teamă că, dacă l-aș fi lăsat să mă atingă, i-aș fi cedat așa cum o făceam mereu.

Dând înapoi, m-am încovoiat sub greutatea durerii.

— N-am vrut.

Ochii îi erau năpădiți de o panică pe care n-am înțeles-o prea bine.

— Ce facem aici? Am clătinat din cap. Merită? Merită felul în care m-am simțit în săptămânile astea care au trecut? Simt durere tot timpul, de parcă inima mi-ar fi fost pusă pe butucul măcelarului și tu o lovești într-una cu ciocanul. Am crezut că eu sunt de vină. Nu mă simt isteată sau destul de interesantă pentru tine. M-am tot gândit: „în orice clipă se va trezi și se va întreba ce dracu' caută el cu mine”.

Cam a inspirat adânc.

— Nu...

— Am crezut că eu eram de vină, i-am repetat. Că incertitudinile mele erau problema. Nu tu și Blair. Dar apoi, tu ți-ai petrecut noaptea trecută cu ea, fără să-mi spui despre asta, așteptându-te ca totul să fie OK pentru mine? Și poate faptul că nu ți-am spus despre Malcolm

n-a fost corect. Dar nimic din toate astea nu contează în comparație cu chestia asta.

Mi-am trecut dosul palmei peste față, încercând să-mi șterg lacrimile. Însă când am vorbit din nou, și mai multe lacrimi au pornit să curgă.

— Mi-ai spus că voiai ca eu să înțeleg că eram mult mai mult decât mi-aș fi putut da seama vreodată. Nimeni nu mi-a mai spus niciodată că eram isteată sau talentată sau curajoasă sau că meritam mai mult decât ceream. Până la tine. Și se dovedește că tu n-ai crezut niciodată cu adevărat asta. Întotdeauna ai considerat că în adâncul ființei mele eu nu eram decât fata aia superficială care își croia drum prin sex spre o viață îmbelșugată.

— Ba nu, a argumentat el, prinzându-mă de brațe și scuturându-mă. Eram doar enervat din cale-afară. M-am exprimat greșit. N-am vrut.

A încercat să mă tragă într-o îmbrățișare, dar m-am zbatut.

— Iubito, oprește-te, te rog, oprește-te! Nu pot...

L-am împins și l-am împrâncit până ce mi-a dat drumul și m-am uitat urât la el, cu ultimele rămășițe din respectul de sine zdrențuit.

— Ai spus-o. Asta înseamnă că pe undeva o crezi.

Și apoi am izbucnit:

— Și am văzut și cum ai reacționat față de Ryan.

În timp ce-și trecea o mână prin păr, expresia lui Cam s-a schimbat din remușcare în agitație.

— Păi, el e genul de puțoi prost care te-ar atrage.

Am scuturat din cap, nevenindu-mi să cred.

— Tu chiar crezi că, după tot ce-a fost între noi, el e genul de individ care m-ar atrage?

— Tu chiar crezi că te-aș înșela cu Blair?

— Ai înșelat-o pe Becca cu mine.

Am tresărit imediat ce cuvintele mi-au țâșnit de pe buze. Asta era o lovitură sub centură.

Cam a pufnit, privindu-mă cu sceptic.

— Și tu l-ai înșelat pe Malcolm cu mine.

— Așa crezi? i-am folosit și eu cuvintele.

Simțeam cum îmi tremurau pe gene și mai multe lacrimi și detestam faptul că el putea să mă aducă în halul ăsta.

— Crezi că mă țineam de Malcolm în caz că relația noastră s-ar fi terminat?

A ridicat din umeri, cu o expresie neîndurătoare.

— Tu chiar crezi că am așteptat să apară una mai bună? Că te folosesc?

Mi-am șters nasul cu dosul mâinii și am privit în altă parte, incapabilă să-l privesc fix în ochi, în timp ce i-am răspuns cu glas răgușit:

— Cred că niciodată n-ai încetat să mă vezi ca fiind
acea fată. Cea pentru care n-aveai prea mult respect.

— Atunci poate că, la urma urmelor, nu ești chiar așa
de isteată.

Tonul lui era tăios, oribil.

N-am crezut vreodată că cineva ar fi putut să mă
rănească atât de adânc, așa cum o făcuse el prin cuvinte.
Și uram faptul că el avea o asemenea putere asupra mea.

A oftat și, în cele din urmă, m-am uitat la el,
urmărindu-l cum își freca fața cu palma și și-a întors
chipul de la mine. Cu o voce slabă, mi-a sugerat:

— Poate că ar fi mai bine să pleci înainte să mai
rostim și alte rahaturi urâte pe care nu le credem cu
adevărat.

Nu i-am răspuns în cuvinte.

Ci doar am plecat.

Capitolul 27

N-am reușit să adorm prea curând în acea noapte.
Într-un final, am căzut într-o stare de inconștiență la ore
mici din noapte și am fost trezită la zece treizeci de
telefonul meu, care mă anunța că primisem un mesaj.

Era de la unchiul Mick, care îmi amintea că fusesem
de acord să merg cu el în căutare de apartamente. Asta
era grozav. Probabil îmi era mai bine să-mi țin mintea

ocupată cu altceva ca să nu-mi amintesc de cearta cu Cam.

Mă gândisem la asta toată noaptea. O parte din mine avea senzația că cearta noastră era ridicolă, că era absurd să simți atâta durere din pricina unor neînțelegeri. Mă întrebam dacă toate erau neînțelegeri inventate de mine. De trei ori aproape că luasem telefonul să-l sun pe Cam, să-l conving, să încerc să pricep sensul întregii drame. Privisem rahaturi de astea la televizor, citisem despre ele în cărți și, cu toate că savurasem frământările personajelor, dădusem ochii peste cap și crezusem că în viața reală nu se întâmpla așa. Oamenii nu erau atât de proști.

Ei bine, erau.

Eu eram.

Până la urmă, nu l-am sunat. Am decis că rănilile mele erau prea proaspete pentru a vorbi cu el. De la șaisprezece ani avusesem mereu câte un iubit, iar în lunile în care mă aflam între două relații, eram la vânatoare de iubiți. Petrecusem atât de mult timp crezându-i pe mama și pe tata, crezând că eram un nimic, că, în loc să-mi canalizez eforturile să lupt împotriva rahaturilor pe care mă făcuseră ei să le cred toată viața, le înghițisem pe nemestecate și astfel mă agățasem de bărbați care credeam că aveau toate

atributele care îmi lipseau mie.

Cam fusese diferit de la bun început, dar eu tot mă lansasem într-o relație cu el. Începusem să mă bazez pe el. Mai mult chiar, începusem să mă bazez pe părerea lui despre mine ca persoană, pentru a mă face să mă simt mai bine în legătură cu cine eram eu. Eram rănită profund de ideea de a pierde acea bună părere – sau, și mai rău, de faptul că el nu avusese o părere bună din capul locului.

Am scuturat din cap gândindu-mă la asta. Cu toate că gândurile mele erau toate împrăștiate din pricina lui, nu mă puteam convinge că el nu văzuse niciodată mai mult în mine. Tot ceea ce făcuse pentru mine, toate privirile pe care mi la aruncase, afecțiunea, tandrețea, nu puteau fi false. Știam că nu puteau fi false.

Poate că dacă am fi stat o zi departe unul de celălalt pentru a ne calma ar fi fost cel mai bine. Puteam vorbi a doua zi.

Cu o durere în piept, am încuviințat dând din cap. Părea a fi un plan bun.

M-am ridicat din pat pentru a-l conduce pe Cole la școală. S-a uitat o dată la mine și a înțeles.

— Tu și Cam v-ați certat?

— Al naibii clarvăzător, am murmurat iritată în barbă în timp ce treceam pe lângă el pentru a face niște ceai.

— Iau asta drept un răspuns afirmativ.

Am mârâit.

— E grav?

Deodată, vocea lui părea îngrijorată și foarte asemănătoare cu cea a unui băiețuș.

L-am privit peste umăr. Cole încerca să reacționeze degajat, de parcă o ceartă între mine și Cam n-ar fi fost mare scofală, dar știam că era neliniștit în legătură cu ce ar fi însemnat asta pentru prietenia lui cu Cam. Am clătinat din cap în direcția lui.

— Va fi bine. Nu e nimic ce nu poate fi îndreptat.

În ochi i-a strălucit o undă de ușurare și mi-a zâmbit compătimitor. Compătimire din partea lui Cole. Probabil că într-adevăr arătam ca naiba.

Am închis ochii. Doamne, speram ca eu și Cam să putem îndrepta lucrurile.

Îl iubeam.

Oftând din rărunchi, am deschis ochii și am țipat ascuțit.

Păianjen.

Pe cana mea.

— Cole! am țipat, încremenind locului.

— Păianjen? a întrebat el nonșalant, apropiindu-se de mine.

Îmi cunoștea prea bine țipătul ascuțit.

— Cana.

Nu mi s-a clintit niciun mușchi în timp ce Cole a aplecat cu calm cana peste pervazul ferestrei de la bucătărie, depozitând păianjenul acolo, așa cum făcuse și Cam cu păianjenul imens care fusese în bucătăria lui. Am simțit un fior de dor la amintirea acelei zile și am încercat să mi-l reprim la fel de iute pe cât se ivise.

Cole a gesticulat cu mâna spre cana mea, iar eu am făcut o mutră.

— Dă-o la gunoi!

A dat ochii peste cap.

— Spal-o pur și simplu cu apă clocotită.

— Dacă tu crezi că am să mai duc vreodată cana aia la gură fără să-mi amintesc acele picioare fusiforme, păroase – îâââh – m-am cutremurat –, ai probleme cu capul.

Dându-și iar ochii peste cap, a aruncat cana în găleata de gunoi și eu mi-am relaxat umerii de ușurare.

La naiba cu toți păianjenii din lume. Constituiau un obstacol serios pe drumul meu spre independență. Când Cole s-a întors și m-a sărutat pe păr înainte de a pleca la școală, am știut că progresasem de la a arăta ca naiba la a arăta doar jalnic. Totuși, afecțiunea pe care mi-a oferit-o mi-a dat fiori calzi și, pentru moment, am uitat de grijile pe care mi le făceam pentru Cam.

M-am grăbit să fac duș și m-am îmbrăcat în ceva confortabil pentru a porni în căutare de apartamente cu unchiul Mick. Trecând pe lângă dormitorul mamei, am oftat exasperată. Mama nu-și mai scosese capul din dormitor de zile întregi și singurul indiciu pe baza căruia știam că e vie era faptul că o auzeam sforăind. Stând în apartamentul nostru tăcut, mi-a trecut prin cap că nu-i mai adresasem un cuvânt toată săptămâna. Niciunul măcar. Poate că e un lucru bun, m-am gândit cu o surprinzătoare doză de tristețe. Poate că n-aveam nicidecum să mă gândesc și la mine dacă eu continuam să o las pe mama să se apropie într-atât încât să-mi otrăvească încercările. Și poate că, dacă m-aș fi gândit mai mult la mine, n-aș fi avut trăiri atât de iraționale cu privire la prietenia lui Cam cu Blair.

Și totuși, poate că nu erau decât dorințe deșarte.

Unchiul Mick și cu mine stăteam întinși pe podeaua tare a apartamentului cu două camere de pe Heriot Row. O stradă care era la câteva minute distanță de Dublin Street, înconjurând Queen Street Gardens. Mai mult, chiar la colțul străzii Jamaica Lane, unde Olivia tocmai semnase un contract de închiriere pentru un apartament cu un dormitor deasupra unui magazin de cafea. Pentru ea, toate se aranjau de minune. Dovedindu-se încă o dată că era important pe cine cunoșteai, Clark reușise să

o programeze pe Olivia pentru un interviu la biblioteca universității. Fuseseră impresionați de studiile ei postuniversitare în biblioteconomie pe care le absolvise în State, precum și de cei șase ani de experiență. O acceptaseră să lucreze temporar, urmând ca în șase luni să-i fie revizuit contractul de muncă în vederea angajării pe termen nelimitat.

Ea părea fericită. Agitată, dar fericită.

Mick era îngrijorat.

De vreme ce Olivia își începuse serviciul în acea zi, mă oferisem să-l însoțesc pe Mick să vizionăm apartamentul nemobilat care se afla atât de aproape de noul cămin al fiicei sale. Nu era ideal că era nemobilat, însă locația era. Închirierea se desfășură prin intermediul firmei Carmichael, astfel că Ryan era cel care viziona apartamentul împreună cu noi. Când ne-am întins pe neașteptate pe podea, Ryan s-a uitat lung la noi și apoi a spus:

— Âăă, o să aștept afară.

Unchiul Mick și cu mine obișnuiam să stăm întinși în felul acesta atunci când mă lua cu el la treabă. În timpul pauzei de prânz ne întindeam pe podea peste foliile de protecție puse pentru a proteja de praf și vorbeam tot soiul de prostii. Azi nu aveam chef de prostii. Aveam chef de răspunsuri.

— Ai de gând să-mi spui de ce te învârți în jurul fiicei tale adulte de parcă ar avea de gând să dispară sau să se spargă într-un milion de bucăți în orice clipă?

Mick a lăsat să-i scape un oftat, întorcându-și capul într-o parte pentru a mă privi. Ochii lui aurii erau blânzi datorită afecțiunii pentru mine, dar încă se zărea sclipirea de tristețe din spatele lor.

— Sunt tată. Îmi fac griji, fetiță mică.

— Asta din cauză că ea poartă toată această vină în legătură cu Yvonne?

— Ți-a spus ea asta?

— Da.

— Fata mea e tare, așa ca tine, și va fi bine. Sunt sigur de asta. Dar sunt tatăl ei și ea s-a mutat într-o țară străină, și-a lăsat prietenii în urmă și o ia de la capăt. Vreau să fiu sigur că e în regulă și mi-aș face griji dacă n-aș fi aproape de ea. Așa că ce contează dacă trebuie să mă confrunt cu pereții prost zugrăviți pentru a face asta?

A gesticulat cu mâna spre peretele principal, unde zugrăveala se uscaseră în dăre neregulate.

— Dacă se întâmplă ceva, dacă are nevoie de mine, mă cheamă, iar eu sunt literalmente la câteva secunde de ea.

— Deci să înțeleg că accepți apartamentul ăsta?

— Da.

S-a ridicat, trăgându-mă și pe mine cu el.

— Ți-ar surâde un drum până la IKEA?

Am zâmbit.

— Ce noroc pe mine că azi a fost zi de salariu.

Mick părea că nu pricepe.

— Când fac târguieli la IKEA, se întâmplă să mă ia valul în materie de accesorii.

— Aha.

A chicotit și m-a ajutat să mă ridic în picioare.

În timp ce-mi scuturam praful de pe fundul pantalonilor, am devenit conștientă de căldura examinării atente, subite și intense a lui Mick.

Am privit în sus spre el și, văzându-i expresia gravă, am ridicat o sprânceană.

— Ce este?

— Sunt îngrijorat și pentru tine.

Mi-a dat părul de pe față, mângâindu-mi obrazul cu degetul lui mare, bătătorit.

— Arăți obosită.

Scuturând din cap, i-am aruncat lui Mick un zâmbet posac.

— M-am certat cu Cam.

S-a încruntat.

— În legătură cu ce?

Așa că mi-am descărcat sufletul, spunându-i despre

Blair și despre incertitudinea mea legată de prietenia lor și despre faptul că el n-avea să mă respecte așa cum respecta pe cineva ca Blair.

— Îți trec toate astea prin cap? m-a întrebat Mick, nevenindu-i să creadă.

Confuză, am dat încetisor din cap a încuviințare.

— Iisuse Cristoase, femeie! Mă îndoiesc foarte tare că ar fi putut Cam să gândească oricare dintre rahaturile pe care i le-ai aruncat în față ieri seară. Probabil a avut senzația că s-au iscat din senin, din iarbă verde. Vezi tu, bărbații nu gândesc la fel ca femeile.

— Păi...

Am făcut o mutră.

— Asta e din cauză că aveți capacitatea emoțională a unei statui de piatră.

Mick a pufnit amuzat și am ieșit, întâlnindu-ne cu Ryan afară.

— Fiule, îl iau.

— Grozav.

Ryan radia.

— Haideți să mergem la birou să putem semna toate formularele.

L-am urmat pe Ryan ieșind pe stradă, în timp ce acesta vorbea la mobil. Totul la el era atât de dichisit, atât de studiat. De fapt nu-mi venea să cred că numai cu

patru luni în urmă aș fi fost atrasă de pământul ăla.

Pământul?

O, Doamne, petreceam prea mult timp cu Cole în ultima vreme.

— Revenind la problema de adineauri, a spus deodată unchiul Mick, distrăgându-mi atenția de la sacoul bine croit al lui Ryan. Cred că te gândești prea mult la toată chestiunea. Sunt de părere că ai să descoperi că băiatul ține mult la tine și că ar fi dispus să facă compromisuri. Și pot să-ți mai spun că știu precis că aseară n-a vrut să spună ceea ce a spus. Știi că noi toți spunem tot soiul de rahaturi pe care de fapt nu vrem să le spunem atunci când suntem supărați.

— Crezi că ține mult la mine?

Dând ochii peste cap (și altcineva petrecea prea mult timp în compania lui Cole), Mick a oftat.

— Sigur că da. Doamne-Dumnezeule, fato! Scoate-ți prostiile din cap!

Plănuisem să-mi fac apariția acasă la Cam înainte de a pleca la bar în seara aceea, dar când am încercat la ușă, n-am primit niciun răspuns. De vreme ce nu-mi trimisese niciun mesaj și nici nu mă sunase, am crezut că poate era oricum un lucru bun. Poate că avea nevoie să stea departe de mine, un timp, pentru a se liniști.

Am primit un mesaj de la Joss înainte să mă îndrept

către serviciu, în care îmi explica că nu venea în seara aceea, deoarece luase un virus pe care îl adusese Declan de la școală și nu putea să stea în picioare.

Minunat.

Spunea că îi făcea tura Sadie.

Brian m-a salutat voios la ușa barului și m-a prezentat noului portar, Vie. Era genul acela de polonez imens cu care n-aș fi vrut să am de-a face. I-am zâmbit drept salut lui Vie și am primit drept răspuns o mișcare din cap.

— Ce s-a întâmplat cu Phil? Nu că mi-ar fi lipsit.

— Ne-a lăsat și s-a dus spre zări mai prietenoase, a răspuns Brian cu o ridicare din umeri.

Imitându-i ridicarea din umeri, am intrat și i-am găsit pe Alistair și pe Sadie lucrând împreună în spatele barului. Su încă nu găsisese un înlocuitor pentru Cam, așa că Alistair se întorsese la a asigura toate turele pe care le putea acoperi. Sadie era o masterandă de douăzeci și unu de ani care lucra de obicei în serile de luni. Părea o fată de treabă. Era sociabilă și amuzantă și foarte isteță. Lucraserăm împreună numai de câteva ori, așa că n-o cunoșteam prea bine, iar în seara aceea avea să fie aglomerat și, ca atare, nu-mi imaginam că avea să se schimbe ceva.

Trei ore mai târziu, locul era ticsit. Toți trei munceam de nu ne vedeam picioarele și în timpul pauzei m-am

ascuns în biroul lui Su, de vreme ce nivelul zgomotului era mai scăzut acolo. De asemenea îmi cercetam obsesiv telefonul, dar Cam încă nu mă căutase. Mușcându-mi buza, m-am întrebat dacă era îngrijorat, dar atunci mi-a trecut prin minte că nici eu nu-l contactasem și poate că stătea și se uita la telefonul lui, întrebându-se de ce eu nu-i trimisesem lui niciun mesaj.

Doamne, așa speram.

Când m-am întors în bar, era atât de aglomerat încât, din fericire, n-am avut timp să meditez asupra relației mele. De fapt, eram atât de absorbită de treabă, încât atunci când primul tip și-a făcut drum să ajungă în fața barului și s-a aplecat peste tejghea, nu l-am recunoscut. I-am aruncat o privire scurtă, neavând prea multă răbdare cu oricine se băga în față peste rând, dar m-am grăbit să-i aduc o bere, fără să realizez cine era. Abia când m-am întins înapoi venind de la frigider și mi-am dat seama că se împinsese până la capătul barului pentru a fi alături de mine mi-am îngăduit răgazul de a mă uita la el.

De pe un chip ridat de om mai în vârstă se zgâiau la mine niște ochi albaștri-cenușii. Era tuns foarte scurt, însă printre șuvițele de culoare închisă se zăreau presărate fire argintii. În jurul ochilor avea linii atrăgătoare și fața nu i se îmblânzise odată cu trecerea

anilor. Era la fel de dură și colțuroasă. Pieptul și umerii puternici sugerau că era la fel de zdravăn cum fusese mereu.

Acei ochi duri scânteiau spre mine și am simțit cum lumea mea se întorcea cu susul în jos.

— Tată? am rostit mișcând doar buzele, nevenindu-mi să cred că stătea în picioare la bar, în fața mea.

Aș fi vrut să o iau la goană. Aș fi vrut să mă ascund. Ba nu. Aș fi vrut să fug acasă, să-l iau pe Cole și apoi să ne ascundem.

— Jo! Murray Walker s-a aplecat peste bar. Mă bucur să te văd, fetiço.

M-am trezit că mă duc împleticindu-mă spre el, zgomotul bubuitor al sporovăielilor și al muzicii scăzând până a ajuns un murmur liniștit. I-am pus berea pe bar cu o mână tremurândă.

Murray mi-a privit degetele tremurânde și a rânjit, întorcându-și privirea spre chipul meu.

— A trecut ceva timp. Ești adultă acum. Ești chiar mai drăguță decât era mama ta.

— Hei, mă puteți servi și pe mine? a întrebat o fată iritată de lângă Murray.

Iritarea s-a transformat în frică atunci când Murray și-a întors brusc capul pentru a-i arunca o căutătură urâtă.

— Ce cauți aici? l-am întrebat destul de tare pentru a

fi auzită peste muzică, detestându-mă pentru tremurul din glas.

— Am tot încercat să dau de voi de un car de ani, la naiba, încă de când am ieșit.

A mârâit, cu fața contorsionându-i-se în acea familiară expresie de ură.

— Cățeaua și-a luat zborul și nu mi-a spus unde ați plecat. Apoi, săptămâna trecută, am dat o căutare Google despre tine și ghici unde-ai apărut, într-o poză cu un multimilionar din Edimburgh. În articol scria că lucrezi aici. Era un articol vechi, dar mi-am zis să-mi încerc norocul.

Mi-a aruncat un rânjet care nu i-a încălzit și privirea.

Acum tremuram din tot corpul. Sângele îmi bubuia în urechi, pulsul îmi zvâcnea în punctele în care se simte, iar stomacul mi s-a strâns ghem. Mi-am împreunat palmele la spate, încercând să-mi domolesc tremurul.

— C... ce vrei?

Murray m-a privit printre pleoapele pe jumătate închise și s-a aplecat peste bar. Instinctiv, m-am tras înapoi.

— Vreau să-mi văd fiul, Jo.

Era cea mai îngrozitoare temere a mea care prindea viață.

Mă temeam mai mult de asta decât mă temeam de

Murray Walker.

— Nu!

Și-a ținut buzele.

— Cum?

Am scuturat din cap, cu ochi arzători.

— Niciodată. Nu te las să te apropii de el.

A pufnit, părând uluit de îndrăzneala mea. A izbit cu palma în bar și mi-a aruncat un zâmbet strâmb.

— Te las să te mai gândești foarte bine la asta, fetiço. Ne vedem curând.

Și, la fel de iute precum apăruse, s-a topit în mulțime.

Zgomotul, muzica au năvălit inundându-mă și m-am dus clătinându-mă spre bar într-un șoc absolut.

— Jo, ești bine?

Clipind repede, în fața ochilor jucându-mi pete negre, m-am întors pe picioarele care-mi tremurau pentru a-l descoperi pe Alistair care, plin de îngrijorare, îmi scruta fața.

— Mă simt...

— Stai așa!

S-a întins spre mine în timp ce eu mă clătinam în direcția lui.

— În regulă, ia o pauză.

— E prea aglomerat... am murmurat eu.

Ceva rece mi-a fost împins în mână în timp ce Alistair

mă conducea spre încăperea pentru personal. Am aruncat o privire la sticla cu apă.

— Sadie și cu mine ne descurcăm, așa că odihnește-te un minut sau două. Probabil ești deshidratată. E cald în seara asta. Hai, bea, a insistat el, și apoi când a fost sigur că îi ascultam ordinele, s-a grăbit înapoi la bar s-o ajute pe Sadie cu clienții.

Inima continua să-mi bată nebunește. M-am uitat la perete, încercând să procesez ceea ce tocmai mi se întâmplase.

Murray Walker se întorsese.

Era același ticălos rău.

Iar... Cole. Voia să-l vadă pe Cole. Am scuturat din cap, aplecându-mă, în timp ce-mi scăpa un geamăt și ochii mi se umpleau de lacrimi.

Nu. Niciodată.

La naiba.

Ce aveam să mă fac?

În acea noapte am luat un taxi spre casă, îngrozită că Murray ar fi putut să mă aștepte la ieșirea din bar. Nu mă aștepta. Nu încă...

Am zăcut în pat, privind lung la tavan.

Asta putea să mă termine. Aș fi putut să mă ghemuiesc și să plâng și să redevin fetița pe care o bătea. Aș fi putut să alerg la Cam.

Dar Cole era al meu și trebuia să-l protejez. Mereu fusese al meu. Și, oricum, Murray se juca cu mine. N-avusese niciun interes să vrea să-l vadă pe Cole atunci când făcea parte din viața lui, iar acum venise la mine. Nu la mama. La mine.

Apoi, săptămâna trecută, am dat o căutare Google despre tine și ghici unde-ai apărut, într-o poză cu un multimilionar din Edimburgh.

Ticălosul nu-l voia pe Cole. Voia bani.

Intenționa să mă șantajeze pentru bani.

Ticălos prost. Nu mai aveam bani!

Am clătinat din cap și m-am întors pe o parte, trăgând păturile bine în jurul meu. Pur și simplu aveam să-i spun că Malcolm și cu mine nu mai eram împreună și că nu mai aveam oricum acces la banii lui. Eram destul de convinsă că avea să se târască înapoi în gaura lui din Glasgow.

Asta era stabilit deja. Nu era nevoie să-i mai spun nimănui nimic despre asta. Murray avea să dispară înainte să-mi dau seama.

Somnul m-a ocolit pentru încă o noapte.

Capitolul 28

Din fericire, Cole a pus comportamentul meu abătut de a doua zi dimineață pe seama tăcerii ce domnea între

mine și Cam.

— Ar trebui să vorbești cu el, m-a sfătuit frățiorul meu, de parcă ar fi fost cea mai evidentă soluție din lume.

Eu m-am mulțumit doar să dau din cap a încuviințare și să-i promit că aveam să dau o fugă să-l văd pe Cam înainte să plec la serviciu în seara aceea.

Cam încă nu-mi trimisese niciun mesaj. Ce-i drept, nici eu nu-i trimisesem niciun mesaj.

Ca un zombi din pricina lipsei de somn, n-am făcut mare lucru în ziua aceea. Când am dat o fugă să cumpăr câteva articole de băcănie, am avut senzația că toți ochii erau ațintiți asupra mea, paranoică din pricina gândului la Murray, care mă găsisese din nou. M-am grăbit acasă și am rămas toată ziua în apartament.

Când am fost sigură că se întorsese de la serviciu, mi-am dat cu mult fard corector peste cearcănele negre de sub ochi și m-am dus spre apartamentul lui Cam, tremurând toată. Nu știam ce să-i spun, de unde să încep...

Mă adusesem într-un asemenea hal de nervi încât, atunci când am descoperit că nu era acasă, m-am mai liniștit.

Acela nu fusese finalul la care îmi închipuisem că voi ajunge atunci când mă gândisem cum avea să se

desfășoare discuția noastră. În mare îmi închipuisem că avea să se încheie cu o mulțime de scuze din partea amândurora: Cam căzând de acord să n-o mai vadă niciodată pe Blair și apoi trăgându-mi-o sălbatic pe canapeaua lui.

Dacă nu era acasă, niciunul dintre acele lucruri nu aveau să se întâmple.

Puțin intrigată, m-am întors indispusă în apartamentul meu. Cole lua cina acasă la Jamie după ore și urma să se întoarcă târziu în acea seară. Era, desigur, sub efectul ordinelor mele stricte de a mă informa când ajungea înapoi în apartament. Ordine stricte sau nu, în ultima vreme devenise ceva mai relaxat în a mă informa. Ei bine, dat fiind că eram mereu cu gândul la Murray, băiețelul mic n-avea să scape nepedepsit din pricina tăcerii depline din acea seară. Aveam să mă țin scai de el, așa cum se ține umbra de om.

Hotărâtă să-l văd măcar la față pe Cam (la naiba, îmi era dor de ticălos), am ciocănit la ușa lui în drum spre serviciu. Din nou, niciun răspuns. Mi-am lipit urechea de ușă, dar nu se auzea nicio mișcare, niciun sunet de televizor, nicio muzică.

Unde era?

În timp ce ieșeam din clădire, am aruncat o privire la mobilul meu, întrebându-mă dacă ar fi trebuit să-i trimit

un mesaj, să fac eu prima mișcare, când acesta mi-a vibrat în mână. Mi-am simțit inima în gât atunci când plicul mesajului a clipit. Am fost cuprinsă de ușurare atunci când am deblocat ecranul și am văzut numele lui Cam.

Cred că poate e timpul să stăm de vorbă, iubito. Poți veni mâine dimineață la mine? Te rog. X

Am tras aer în piept, simțind că măcar o greutate mi s-a luat de pe umeri. Am dat din cap a încuviințare, de parcă el s-ar fi aflat în fața mea, și i-am trimis repede un mesaj.

Voi fi acolo, x

Tocmai mă urcam în autobuz, când mobilul mi-a vibrat din nou.

Am chicotit și m-am așezat pe un scaun. Un chip zâmbitor. Un chip zâmbitor e întotdeauna un semn bun, nu?

Joss tot nu se simțea bine, așa că lucram din nou cu Sadie și cu Alistair. Alistair m-a întrebat imediat dacă mă simțeam mai bine și l-am mințit spunându-i că eram bine. A fost drăguț din partea lui să mă întrebe. Alistair era un scump. Oricum, eram bucuroasă că în seara precedentă fuseserăm atât de aglomerați încât nu observase apariția lui Murray. Dacă Alistair ar fi văzut interacțiunea dintre noi, și-ar fi dat seama că ceva nu era

în regulă și m-ar fi bombardat cu întrebări. Era un scump, dar, pe de altă parte, era un ticălos băgăreț și, dacă nu i-aș fi dat răspunsuri, ceea ce eu n-aș fi făcut, atunci i le-ar fi cerut lui Joss. Joss ar fi fost implicată și, ei bine, ea avea un stil de a-mi dezgropa toate secretele.

Era la fel de aglomerat cum fusese și cu o seară înainte, iar eu eram deosebit de agitată. Am încurcat comenzile pentru băuturi, am scăpat nu numai un pahar, ci două, și în general l-am făcut pe Alistair să ridice din sprâncene de atâtea ori, încât ar fi putut fi luat drept o păpușă Muppet.

Când mi-a sosit timpul pentru pauză, n-aș fi putut să mă simt mai ușurată. Am dat pe gât un pahar de apă, stând departe de orice ar fi conținut cafeina, de vreme ce n-ar fi făcut decât să-mi biciuiască și mai mult nervii, apoi mi-am scos mobilul. Cole tot nu-mi trimisese niciun mesaj.

L-am sunat.

— Ăăă, alo?

— Ăăă, alo? i-am tăiat-o eu.

Uneori, îngrijorarea mă transforma într-o persoană ursuză.

— Trebuia să-mi trimiți un mesaj când ajungeai acasă. Ești acasă?

L-am auzit oftând din rărunchi și am fost nevoită să-

mi înghit exasperarea pentru a nu urla la el.

— Da, sunt acasă. Și când ai de gând să începi să vorbești iar cu Cam, așa încât să nu mai fii o...

— Termină propoziția și-o să mori.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat tăcerea. M-am încruntat.

— Mai ești acolo?

A mormăit drept răspuns.

— Înțeleg că da.

Am tras de coada de cal, înfașurându-mi părul pe mână.

— Ai încuiat ușa, da?

— Desigur.

A oftat din nou.

— Jo, mai e și altceva ce te supără?

— Nu, i-am răspuns iute. Doar că, știi tu, îmi fac griji, așa că data viitoare când îți cer să-mi trimiți un mesaj, să o faci.

— Bine.

— În regulă. Ne vedem mâine dimineată.

Încă un mormăit, după care mi-a închis.

În timp ce răsuflăm ușurată că era acasă teafăr, am observat plicul în colțul din stânga sus al ecranului telefonului. Am dat clic pe mesajul necitit. Era de la Joss.

Domnia vomei s-a isprăvit! Sper că nu-ți este prea dor de mine.

M-am înecat cu un hohot slab de râs și i-am scris și eu un mesaj.

Vrei să-mi spui că te simți destul de bine pentru a lucra, dar n-o faci? Nț, nț doamnă Carmichael, nț, nț.X

Două secunde mai târziu, telefonul a bipăit.

Mă simțeam bine până ce mi-ai spus tu așa: Mai bine obișnuiește-te cu asta x La naiba!

Acum râdeam de-a binelea, scuturând din cap. Era mai rău decât un bărbat. Bietul Braden avea ceea ce merita.

Simțindu-mă cumva mai bine, m-am întors la bar, rugându-mă ca noaptea să se termine repede. În următoarele ore nu m-am putut abține să nu scrutez mulțimea în căutarea chipului lui Murray, dar întrucât noaptea era pe sfârșite și el nu apăruse, am început să mă simt neliniștită. O parte din mine își dorea ca el să apară, astfel încât să închei odată confruntarea cu el. Cu cât mai curând își dădea seama că nu mai eram cu Malcolm și că nu aveam banii după care umbla el, cu atât mai repede pleca ticălosul din Edimburgh.

Noaptea trecută chemasem un taxi să mă ia de la ușa barului, dar în seara asta mă simțeam sfidătoare. Încă eram furioasă pe mine însămi pentru că reacționasem

față de Murray de parcă aș fi fost iar de zece ani și m-aș fi apărat de pumnii lui. Nu voiam să știe cât îmi era de frică de el. Nu voiam ca el să creadă că avea atâta putere asupra mea. Voiam ca el să creadă că nu-și lăsase niciodată amprenta asupra mea.

Așa că (privind retrospectiv, o greșeală prostească) mi-am urmat traseul obișnuit spre casă – mergând pe jos spre Leith Walk, în speranța de a lua un taxi liber de îndată ce ajungeam acolo.

Am stat pe Leith Walk timp de cinci minute, așteptând un taxi să întoarcă pe strada lată. Singurul care a făcut-o a fost acaparat de un grup de indivizi. Când taxiul s-a îndepărtat, am mai rămas un minut, ascultând doua bețive de vizavi care se înjurau reciproc.

Începusem să nu mă mai simt în largul meu stând acolo de una singură. De obicei nu mă deranja, deoarece Edimburgh era atât de plin de viață la vremea asta în zona respectivă – oamenii încă mișunau de colo până colo, martori care să împiedice orice intenții dubioase ale vreunui străin ciudat. Însă mi se făcuse pielea de găină și mi se ridicase părul la ceafă. Mi-am rotit capul în toate direcțiile, scanând drumul în lung și-n lat, în timp ce mergeam. Nu am văzut pe nimeni care să mă fi urmărit.

Pufnind ostenita, m-am hotărât să pornesc pe jos. Era

un drum destul de lung la ora aceea și nu-mi plăcea în mod deosebit să merg pe jos tot London Road, care era destul de lungă, însă nu voiam să mai pierd vremea.

Eram pe punctul de a o coti pe Blenheim Place, când ceva m-a făcut să mă uit în urma mea. Spuneți-i al șaselea simț, un fior rece pe șira spinării, un avertisment...

Inima mi s-a oprit în gât.

O siluetă întunecată era la câțiva metri în spatele meu. Am recunoscut mersul. Crescând, îl numeam mersul „durului”. Mișcarea mândră, blândă și în același timp plină de forță a umerilor, pieptul umflat, pașii hotărâți. Era, de regulă, adoptat de către bărbați atunci când intrau în vreun soi de „bătălie” Cu toate acestea, tata mersese așa mereu. Ce-i drept, fiecare secundă a fiecărei zile tratase viața de parcă ar fi fost o mare bătălie și pe toată lumea de parcă ar fi fost un dușman.

Murray Walker mă urmărea.

Am privit rapid în fața mea și, fără să stau măcar pe gânduri, am ales drumul care ducea pe străzile pietruite spre Royal Terrace în loc să o iau spre London Road. Se învecina cu London Road în zona mai înaltă, dar știam că exista o cărare care avea să mă scoată în Royal Terrace Gardens. Am fugit până la intrare, iar urcușul mi-a făcut mușchii să mă usture, dar m-am forțat,

alegând cărarea largă care cotea abrupt de-a lungul periferiei lui Calton Hill. Cărarea prăpăstioasă cobora la un moment dat și mă scotea în Waterloo Place și de acolo o luam spre vest pe Princes Street. Apoi m-aș fi aflat la nord de Dublin Street.

Tot ceea ce conta cu adevărat era să-l îndrum greșit pe Murray.

Nu trebuia să știe unde locuiam.

Eram atât de panicată la gândul că el ar fi găsit apartamentul, încât n-am gândit limpede și n-am sesizat greșeala din planul meu.

Eu. Singură. Pe o cărare întunecată, aspră, noroioasă. Noaptea.

Adrenalina îmi pompa prin vene în timp ce urcam cu pași mari. Am încercat să ascult dacă se auzeau pași în urma mea, dar inima îmi bătea atât de nebunește, încât sângele îmi pulsa în valuri grăbite în urechi. Palmele și subsuorile îmi erau acoperite de o transpirație rece și nu mai puteam respira cum trebuia, pieptul ridicându-se și coborând în respirații sacadate. Eram înspăimântată de-a binelea.

Când într-un sfârșit am auzit pașii greoi în spatele meu, am aruncat o privire peste umăr și am văzut chipul tatei scaldat în lumina lunii. Era furios la culme.

Toată hotărârea pe care o simțisem anterior de a nu

ceda și de a-l înfrunța și de a-i arăta că nu-mi era frică de el tocmai dispăruse. Nu puteam scăpa de fetița aceea care era îngrozită de el.

Și, asemenea ei, am încercat să fug.

Picioarele mi se izbeau de trepte în timp ce o luasem la goană în sus pe cât de tare și de repede puteam, dorindu-mi să pot face o minune și să apară oameni, martori. Dar nu era nicio șipenie de om pe acolo.

Eram singură.

Cu excepția bocănitului ghetelor greoaie din spatele meu.

Mâna lui caldă m-a apucat cu duritate de braț și am scos un sunet de neputință, cu glas tare, care a fost iute înăbușit de cealaltă palmă a lui, care mi-a astupat gura. Izul de transpirație și de fum de țigară mi-a invadat nările, în timp ce mă luptam cu el, înfigându-mi unghiile în brațul lui, încercând să-l lovesc cu picioarele în timp ce el mă ținea de pe alee. În timp ce mă luptam cu el, mi-am pierdut poșeta în care aveam sprayul paralizant.

Nu eram destul de puternică și acum mai eram și dezarmată.

Murray m-a izbit cu spatele de panta stâncoasă și acoperită cu iarbă a dealului și o durere m-a săgetat în craniu, înainte să mă străbată până în vârful degetelor de

la picioare. Mi au curs lacrimile din ochi în timp ce el mă ținea acolo, cu mâna lui mare strângându-mi beregata.

Am mârâit cu gura lipită de palma care încă mă apăsa.

Și-a întetit strânsoarea pe gâtlejul meu și eu nu m-am mai zvârcolit.

În pofida faptului că fața lui era în cea mai mare parte ascunsă de întuneric, îmi puteam da seama de furia care îi schimonosea trăsăturile.

— Încerci să mă induci în eroare? a șuierat el.

Nu i-am răspuns. Eram prea ocupată să mă întreb morbid ce intenționa să-mi facă. Am început să tremur din tot corpul și simțeam că mă sufoc. El a simțit încercările mele de a înghiți lacom aerul pe sub palma lui și a zâmbit atotcunoscător.

— Jo, n-o să-ți fac râu. Vreau numai să-mi văd fiul.

Știind că avea să-mi producă dureri fizice, încă mai clătinam din cap în semn de „nu”.

Zâmbetul lui atotcunoscător a devenit unui îngâmfat.

— Presupun că în cazul ăsta mai bine am ajunge la o înțelegere. O să-mi iau mâna de la gura ta și tu n-o să țipi. Dacă o faci, n-o să ezit să te rănesc.

Am dat din cap a încuviințare, dorindu-mi să-și ia de pe mine măcar una dintre labelle lui îngrozitoare. Privindu-l drept în ochi, am văzut, nu pentru prima dată,

cum îndărătul lor nu era nimic. Nu cred că mai văzusem pe cineva în viața mea atât de egoist și de lipsit de inimă ca acest bărbat. „Oare chiar era tatăl meu?” Nu exista nicio legătură între noi, alta decât cea dintre victimă și călău. Pentru mine el fusese motivul pentru care simțeam un nod în stomac la auzul huruitului motorului rablei lui atunci când parca în fața casei. Afeecțiunea pe care o simțeam pentru Mick, nerăbdarea de a-l vedea, calda mulțumire a siguranței ce mi-o dădea erau exact ceea ce ar fi trebuit să simt pentru acest bărbat oarecare. Dar pentru mine ei nu fusese decât un bărbat Un bărbat cu ochi răi și cu pumni și mai răi. Mult timp mă necăjisem că nu mă iubea cum ar fi trebuit s-o facă un tată. Mă întrebam dacă era ceva în neregulă cu mine. Privindu-l acum, mă întrebam cum de putusem vreodată să mă îndoiesc de mine. Nu eu eram problema. HI era. El era cel odios, nu eu.

Mi-am tras respirația când mi-a dat drumul la gură, dar a pus și mai multă presiune în mâna de pe gâtul meu, ca un avertisment în plus să tac.

— Acum.

S-a aplecat peste mine și am simțit duhoarea de bere și de țigări. Nu fusese la Club 39, dar era evident că fusese într-unul dintre barurile din jur, așteptându-mă.

— S-ar putea să renunț la dreptul meu de a-l vedea pe

micuț, dacă iubitul tău ar face să merite asta. Să zicem o sută de miare?

Am știut. Și drept la subiect. Nici măcar nu-i păsa. Era la fel de lipsit de suflet cum fusese mereu. Cum de putea cineva să fie așa? Oare se născuse fără suflet, negru până în măduva oaselor? Sau viața îl făcuse să fie așa? Cum puteai să le faci rău propriilor tăi copii și să nu te simți un monstru? Poate că monștrii erau atât de degenerați încât nu-și dădeau seama ce ajunseseră...

— Nu mai sunt cu Malcolm încă de acum câteva luni. N-ai noroc...

M-a strâns de gât și m-a cuprins panica. L-am apucat de mână, înfigându-mi unghiile în pielea lui. Nu părea să bage de seamă.

— Sunt convins că-l poți tu convinge în vreun fel.

Și-a împins fața într-a mea, respirația duhnindu-i a fum și a bere stătută.

— Am o copilă frumușică. Nu face multe parale, dar e frumușică. E o marfa, Jo. Folosește-o sau vin după Cole.

Mi-a dat drumul, așa că am inspirat din nou, pipăindu-mi gâtul cu degetele să mă asigur că mâna lui nu mai era acolo.

— Dacă aș fi vrut, fetițo, aș fi putut deveni o pacoste adevărată în viețile voastre.

Furia că mi-ar fi putut face asta mie, lui Cole, după

atâta timp, după ce am crezut că eram liberi, a pus stăpânire pe mine și teama a iscat o explozie de furie.

— Marfă e un cuvânt prea mare pentru tine, Murray. Se pare că în sfârșit te-a învățat cineva să citești.

Am sperat, în mod rebel, că ochii mei puteau să redea clar condescendența mea chiar și în întuneric.

— Însă cititul nu te face un bărbat deștept. Nu am bani. Va trebui să devii târfa unui vechi amic din închisoare.

Nici n-am apucat să văd pumnul său care s-a năpustit înspre chipul meu.

Capul mi-a zburat spre spate, simțind cum mușchii gâtului îmi ard în urma loviturii, iar durerea produsă de pumnul său, care m-a lovit peste gură, s-a răspândit în maxilarul inferior și în falcă. Lacrimi de durere mi-au țâșnit din ochi în timp ce îmi ridicam capul pentru a-l privi în față, simțindu-mi buza de un milion de ori mai mare decât de obicei. Șuvița caldă de sânge se prelingea de pe buza inferioară, acolo unde dinții mei zdreliseră pielea.

Nu i se citea nimic în ochi, atunci când cel de al doilea pumn a pornit și m-a lovit cu putere în abdomen, îndoindu-mă. Mi-a pierit tot controlul, căci m-am panicat încercând să inspir. Am căzut în genunchi și el mi-a ars una cu piciorul într-o parte, provocând o durere

de neînchipuit în coastele mele în timp ce mă prăbușeam pe cărarea plină de mâl, pietre dislocate și noroi simțind cum îmi intră în piele.

Corpul meu nu se putea hotărî dacă se sufoca sau dacă îi era greață.

Niște degete dure m-au apucat de bărbie și eu am țipat, aerul năvălindu-mi în plămâni. Îmi simțeam toți mușchii, toți nervii, toate oscioarele de parcă luaseră foc. M-am ținut de coaste în timp ce Murray îmi ridica bărbia.

— Fetițo, să-mi faci rost de bani. Închiriez un apartament deasupra la Halfway House de pe Fieshmarket Close pentru câteva zile. Ai două zile să-mi aduci banii acolo. Ai priceput?

Durerea din coaste era incredibilă. De-abia mă puteam concentra la ce spunea.

— Te-am întrebat dacă ai priceput?

Am dat slab din cap, oftând ușurată atunci când el mi-a dat drumul bărbiei.

Și dus a fost.

Izul apăsător de bere și de nicotină dispăruse. Zăceam pe pământul rece, buza îmi pulsa, coastele mă dureau și capul îmi zvâcnea de furie. Împotriva lui. Împotriva mea.

Ar fi trebuit să accept lecțiile de autoapărare pe care

voia Cam să mi le predea. Gândul la Cam m-a făcut să plâng, legănându-mi partea dureroasă în timp ce mă încercam să mă ridic, picioarele tremurându-mi fără încetare. Am mers clătinându-mă dincolo de coasta dealului, simțindu-mă amețită. Trupul a început să-mi tremure incontrollabil.

Cred că aveam să intru în stare de șoc.

Am scuturat din cap, încercând să mi-l limpezesc. Nu aveam timp să intru în șoc. Aveam două zile să-i aduc banii lui Murray. O izbucnire de energie dureroasă m-a împins înainte.

Malcolm avea să-mi dea banii. Malcolm mi-ar fi aruncat o singură privire la starea în care mă aflam și mi-ar fi dat banii, fără niciun fel de probleme. Atât era el de bun.

Am pornit împleticindu-mă înapoi pe cărarea pe care alergasem, culegându-mi poșeta care îmi căzuse, disperarea și adrenalina făcându-mă să înaintez repede în ciuda durerii care mă măcina. L-aș fi putut da un telefon lui Malcolm, să-l conving să vină să mă ia.

Ieșind din grădină, numele lui mi se rotea în creier și am luat-o înapoi spre Leopold în capătul lui London Road. M-am ținut pe sub copaci, pe unde puteam, și apoi pe la umbră în caz ca m-aș fi întâlnit cu cineva în calea mea. Nu voiam să se amestece poliția. Dacă

poliția intervenea, s-ar fi putut întâmpla să începă cercetările în ceea ce îi privea pe toți membrii familiei mele și... nu-mi puteam permite să risc.

Dacă Malcolm plătea, asta avea să dispară.

Înainte să-mi dau seama, mă aflam în fața clădirii cunoscute.

La vederea ei am început să plâng mai tare, respirând șuierător atunci când dinții îmi atingeau buza rănită.

Malcolm n-avea să plătească.

Malcolm n-avea să plătească deoarece nu voiam ca Malcolm să mă ajute. Nu voiam pe nimeni altcineva decât pe Cameron.

Am intrat în clădirea noastră și m-am târât pe scări, hotărâtă să ajung la el și să-mi arunc brațele în jurul lui. Am plâns și mai tare. Aveam nevoie să mă simt în siguranță și numai Cam îmi putea da asta.

Am ciocănit ușor la ușa lui și mi-am tras respirația în timp ce eram cuprinsă de agonie. Să-mi ridic brațul era ca și cum mi-aș fi smuls o copcă prinsă peste coaste. Trupul meu s-a mișcat în față pentru a mă sprijini de tocul ușii și atunci ușa s-a deschis cu o mișcare smucită. Și inima mi-a fost smucită odată cu ușa.

Clipind, am încercat să evaluez imaginea din fața mea. Mi-am scuturat capul pentru a o șterge, dar n-a vrut să dispară.

Blair a icnit la vederea feței mele pline de sânge și a țipat.

— Jo? Ce s-a întâmplat?

Ochii mei au privit-o în sus și în jos.

Părul ei scurt era ud și lipit de față și era îmbrăcată în tricoul lui Cam cu QOTSA⁶. Era atât de scundă, încât îi acoperea genunchii. Genunchii ei goi. Picioarele ei goale.

Blair era acasă la Cam, cu părul ud, îmbrăcată numai cu tricoul lui la două și jumătate dimineața?

— O, Dumnezeule.

A întins mâna spre mine și eu am făcut un pas înapoi, clătinându-mă.

— Cam e în baie. Îl chem... Jo!

Deja alergam, împiedicându-mă, căzând, călcând strâmb pe trepte. În acel moment nu puteam să suport să mă aflu nici măcar în apropierea clădirii aceleia. Nu mă puteam duce acasă la Cole în halul acela, iar Cam...

Am vomat lângă containerele de gunoi.

Ștergându-mă cu mâna la gură, am aruncat o privire pe stradă.

Aveam nevoie de un taxi.

Aveam nevoie de prietena mea.

⁶ Queen of the Stone Age, formație americană de muzică rock (n. Tr.).

Întrucât Cam... Mi-am înăbușit un suspin, dând repede colțul și luând-o în sus pe London Road... întrucât Cam nu era... atunci trebuia să mă duc într-un loc unde să mă simt în siguranță.

Singurul lucru bun care mi s-a întâmplat în noaptea aceea a venit sub forma unui taxi cu lumina casetei aprinsă, semn că era liber. Am ridicat mâna și i-am făcut semn șoferului care a tras lângă mine. Încă ținându-mă de coaste, am urcat tremurând în mașină.

— Dublin Street, i-am spus, vorbind ciudat din pricina buzei mele rupte.

M-a privit îngrijorat.

— Sunteți bine? Nu vreți să mergeți la un spital?

— Dublin Street.

— Dar sunteți într-o stare puțin cam...

— Ai mei sunt pe Dublin Street, am insistat, ochii usturându-mă de la lacrimi. Or să mă ducă ei.

Momentul de ezitare al șoferului de taxi a fost suficient pentru Cam, care a venit în fuga mare, dând colțul, îmbrăcat în tricou și în jeanși, scrutând strada în sus și în jos cu o privire înnebunită înainte să dea cu ochii de mine în taxi. Palid și tras la față a venit spre mine exact când taxiul pornea, strigătul lui înăbușit ajungând la urechile mele peste zgomotul motorului mașinii.

Câteva secunde mai târziu mi-a sunat mobilul. I-am răspuns, dar n-am spus nimic.

— Jo? a țipat el, cuvântul ieșind cu un pufnet care îmi spunea că i se tăiase respirația, probabil de la alergatul după mine. Unde te duci? Ce s-a întâmplat? Blair spune că ai fost atacată. Ce se petrece?

Faptul că i-am auzit teama din glas n-a contribuit cu nimic la calmarea bătăilor inimii mele sau la înlăturarea amărăciunii pe care o simțeam pentru el în acel moment.

— Bănuiesc că nu mai e treaba ta, i-am răspuns amorțită și i-am închis la auzul strigătului său frenetic.

Capitolul 29

— Îl omor, a amenințat Braden cu o sinceritate atât de calmă, încât am fost străbătută de un fior pe șira spinării.

În ochi îi ardea o sete nestinsă de răzbunare. Un alt fior l-a urmat pe precedentul, în timp ce Joss îmi tampona buza.

Am șuierat la usturimea produsă de antisepticul pus peste tăietura mea și i-am aruncat lui Joss o privire rănită.

Ha a tresărit, luând tamponul de vată.

— Scuze.

Braden a făcut un pas spre mine, scăpărând tot de o

furie masculină și era intimidant chiar îmbrăcat numai în tricou și șort.

— Unde este?

Am clătinat din cap.

— Jo, spune-mi!

Refuzând s-o fac, a mai făcut un pas spre mine și mi-a cerut rece:

— Spune-mi!

— Tu! Dispari! a țipat Joss la el, propriii ei ochi scăpărând de furie și agitație. Începi s-o sperii pe Jo.

Vocea i s-a mai potolit, însă nu își pierduse autoritatea.

— Tar eu sunt de părere că a trecut prin destule pentru o singură noapte, nu crezi?

S-au privit lung preț de o clipă, și apoi Braden a murmurat ceva în barbă și s-a dat înapoi. Am simțit cum în mine se năștea un respect reînnoit pentru femeia aceea. Poate că era mică, dar era extern de aprigă – genul de prietenă pe care ar avea nevoie să o aibă oricine alături.

Când Joss deschisese ușa după ce bătusem timp de ce-au părut a fi cinci minute, se zgâise la mine preț de o secundă, stând acolo pe jumătate adormită, îmbrăcată în pijama cu părul încâlcit în jurul umerilor. Când am pășit spre ea, cu o expresie chinuită, cu cruste de sânge uscat

pe față și pe cămașă, a fost pentru prima dată când am avut o dovadă despre cât de mult ținea ia mine. M-a tras înăuntru și am simțit-o tremurând de furie în timp ce mă ajuta să ajung în living, strigându-l cu o voce răgușită pe Braden să vină s-o ajute.

M-am prăbușit pe canapeaua lor, epuizarea storcându-mi ultima picătură de vlagă, acum că ajunseseam la ei. În timp ce Joss încerca să-mi curețe tăietura de pe buză, le-am explicat ce se întâmplase. Apoi au început amenințările înfricoșătoare ale lui Braden, Omul Cavernelor.

— E chiar așa de rău? am întrebat-o blând pe Joss, degetele mele tremurânde atingând de probă zona din jurul buzei mele.

Mă durea și se umflase.

— Ai noroc că nu ți-a spart și-un dinte.

Se uita la jumătatea stângă a corpului meu.

Joss s-a încruntat.

— Va trebui să se uite cineva la coastele tale.

— Nu cred că sunt rupte.

— A, acum ești și doctor?

— Joss, i-am spus oftând, dacă mă duci la spital, acolo mi se vor pune întrebări și va fi chemată și poliția și nu-mi pot permite acum ca serviciile sociale să-și vâre nasul în treburile noastre. Mama e mai rău ca

niciodată. L-ar putea lua pe Cole.

— Jo, mama ta nu e vinovată că e bolnavă și tu ești acolo să ai grijă de el, mi-a spus Braden cu o voce liniștitoare.

I-am spus lui Joss din priviri cât era de uimitoare. Îmi păstrase secretul chiar și față de Braden. Apreciam grozav de mult asta, dar obosisem la culme să păstrez secretul acela de fapt. De parcă era ceva de care ar fi trebuit să-mi fie mie rușine.

— Braden, mama nu suferă de sindromul oboselii cronice. E o bețivă țintuită la pat.

În afară de ridicatul din sprâncene, Braden nu a reacționat în niciun fel la auzul veștii. Am stat în tăcere preț de un moment și apoi el a făcut un pas în față și s-a lăsat pe vine lângă măsuța pentru cafea, drept în fața mea. Pentru moment, m-am pierdut în îngrijorarea din acei ochi albaștri ai lui.

— Mâine dimineată te va consulta doctorul nostru de familie. Ști e să fie deosebit de discret. Vei fi de acord să te vadă?

— Da, va fi, a răspuns Joss în locul meu.

Nici măcar nu mă uitam la ea și îi simțeam privirea sfredelindu-mă, provocându-mă s-o desfid. Am dat aprobator din cap spre el și am simțit cum se lasă canapeaua atunci când Joss, ușurată, s-a lăsat să cadă

alături de mine.

— Înainte să mă vadă un doctor am nevoie de un plan.

Am privit de la Joss la Braden, oscilând între disperare și hotărâre, care se reflectau pe rând în ochii mei.

— Nu-l pot lăsa să se apropie de Cole.

— Și vrea bani de la Malcolm?

Joss și-a ținut buzele dezgustată.

— Da.

— În cazul acesta, de ce nu te-ai dus la Malcolm? m-a întrebat, din vocea ei răzbătând ceva mai mult decât o simplă curiozitate. El ți i-ar fi dat.

— Mi i-ar fi dat, am fost eu de acord, cu o voce blândă, dar cu o nuanță tăioasă. Dar el e dintr-o viață pe care n-o mai recunosc și nu vreau să mă întorc acolo. Să dau ochii cu el, să-l asigur de loialitatea mea, ar însemna să devin din nou altcineva. Nu pot să fac una ca asta. Acum sunt doar „Jo”. Și știu că acum nu mai pot face totul de una singură.

I-am zâmbit nesigur.

— Un lucru bun este faptul că mi-am dat seama, într-un sfârșit, că am prieteni buni.

Joss și-a înăbușit emoția și s-a întins să mă ia de mână, împletindu-și degetele cu ale mele.

— Așa este.

Privirea i-a devenit feroce atunci când s-a întors să se uite la Braden.

— Te scăpăm noi de el. Îl vom plăti noi pe ticălos ca să se care.

Când am întors capul, l-am surprins pe Braden dând din cap fără tragere de inimă. Braden nu voia să-l plătească în bani. Voia să-l plătească în sânge.

Durerea din coaste și orgoliul meu rănit m-au făcut să fiu tentată să cad de acord cu Braden. Oare aveau banii să-l țină pe Murray la distanță, sau în cele din urmă avea să se mai întoarcă să mai ceară și alți bani? Așa fusese mereu pe vremea când eram noi mici. Obișnuia să ia toți banii pe care îi strângea mama, dispărând zile la rând, apoi se întorcea acasă, atunci când rămânea fără bani. Singura dată când a dispărut de tot a fost atunci când unchiul Mick îl bătuse de făcuse pe el și începuse s-o facă pe paznicul...

— Unchiul Mick! am rostit răspicat cuvintele, realizând subit, cu încântare, o chestie, strângând-o pe Joss de mână atât de tare, încât probabil că o durea.

— Mick?

Sprâncenele lui Braden s-au ridicat, îmbinându-se a confuzie.

Am dat afirmativ din cap.

— Mick. Nu vă las pe voi să-l plătiți pe Murray. Va vedea asta ca pe un semn de slăbiciune și se va întoarce să mai ceară. Nu.

M-am uitat la ei, neputând să zâmbesc din cauza tăieturii.

— Există o singură persoană de care i-a fost frică vreodată lui Murray Walker și el crede că această persoană e în State.

Braden a zâmbit atotcunoscător.

— Mick.

Întorcându-se spre Joss, Braden a indicat cu o mișcare din cap spre ușă.

— Vino, ne îmbrăcăm. O luăm pe Jo la Mick și apoi eu cu Mick îi vom face o vizită domnului Walker.

— Ba nu, Braden, nu vreau ca tu...

A ridicat o mână să mă facă să tac.

— N-am de gând să mă bat cu el.

Ochii i s-au întunecat.

— Mick și cu mine vom avea... o vorbă cu el.

— N-ar trebui să-l sunăm pe Cam? a întrebat Joss în timp ce Braden s-a ridicat în picioare.

Menționarea numelui său mi-a dat un fior de durere, de departe mai chinuitoare decât cea fizică stârnită de diferitele răni de pe corp. Am simțit că îmi ard obraji în timp ce recunoșteam moale:

— M-am dus mai întâi la el. Era puțin ocupat cu Blair.

Pe moment au tăcut amândoi, în timp ce înregistrau cuvintele spuse de mine, apoi Braden a înjurat. S-a șters de Joss, strângând-o de umăr în timp ce-i arunca un zâmbet fioros, care nu i se oglindea în ochi.

— Ar fi cazul să-mi bandajez mâna. Se pare că pumnul meu va pocni mai multe mutre în noaptea asta.

Și rostind aceste cuvinte a ieșit din cameră, călcând cu pași mari, probabil ducându-se să se schimbe.

Am privit lung în urma lui, întrebându-mă dacă voise să spună ce credeam eu că intenționase.

Joss a schițat un zâmbet.

— Glumește. Braden nu se bate. Ei bine... în mod normal...

A ridicat gânditoare o sprânceană.

— Cu toate astea, e puțin cam prea protector. Și, în mod cert, nu-i plac bărbații care bat femeile și nu-i plac nici cei care înșală... dar glumește...

S-a întors să se uite la ușă.

— Așa cred.

The Caledonian era un hotel din lanțul hotelier Waldorf Astoria, așa că era un loc drăguț. Pentru a se asigura că nu vom fi opriți să intrăm, Joss și Braden s-au îmbrăcat elegant, iar eu în am ascuns în spatele lui Joss

pe toată durata parcurgerii zonei liniștite de la recepție. Era patru și jumătate dimineața. Braden l-a salutat scurt cu o mișcare a capului pe recepționarul din tura de noapte și acest lucru, laolaltă cu înfățișarea lui – era îmbrăcat într-un palton Armâni negru peste costumul lui cu cămașă –, au părut să-l asigure pe recepționar că aparțineam locului.

Urcând cu liftul la etajul al patrulea, fluturii din stomacul meu erau în plină mișcare. M-am simțit vinovată că îi târâm pe Joss, pe Braden și pe Mick în mizeria aceea, dar n-o făceam pentru mine. O făceam pentru Cole și aveam antecedente în a acționa egoist când venea vorba de a-l proteja pe Cole. Din fericire pentru mine, lui Joss, lui Braden și lui Mick chiar le păsa și știam că ar fi făcut asta și dacă nu le-aș fi cerut-o eu.

Când ne-am oprit la ușa camerei lui Mick, Braden a ciocănit tare, iar Joss m-a luat cu brațul pe după umeri și m-a tras lângă ea. Asta a însemnat puțină apăsare în coastele mele și am tresărit, imediat fiind recompensată cu o scuză complicată din partea lui Joss. Ar fi fost amuzant să număr de câte ori se făcuse tâmpită, dacă n-aș fi fost nevoită să-mi recapăt suflul.

Ușa camerei de hotel s-a deschis larg și am fost surprinsă să-l găsesc pe unchiul Mick complet îmbrăcat

și sprinten. A mijit ochii la mine și am văzut cum mușchii îi jucau de furie sub pielea maxilarului.

— Am încercat să te sun, mi-a spus scurt și la obiect.

Confuză, am clipit rapid.

— Aăă... mobilul meu este închis.

Îl închisesem când încercase Cam să mă sune iar.

Mick a dat din cap și apoi a făcut un pas înapoi pentru ca noi să putem intra în cameră. Braden a intrat primul, apoi s-a oprit brusc în prag. Am știut de ce, atunci când am ajuns alături de el, împreună cu Joss.

Olivia și Cam erau și ei acolo.

Braden s-a uitat la mine, atrăgându-mi privirea.

— Îl pot pocni acum, dacă vrei.

N-am de gând să mint – am meditat serios la propunerea pe care mi-a făcut-o înainte să spun oftând:

— Nu merită.

— Jo? a întrebat Cam răgușit.

L-am privit și am simțit cum Joss m-a strâns și mai tare. Ochii albaștri ai lui Cam îmi cercetau fața exact așa cum o făcuse și Mick, expresia lui fiind întunecată, ochii lui scăpărând scânteii de furie neîmblânzită.

— Cine naiba a făcut-o? a întrebat printre dinții încleștați.

Nu i-am răspuns la întrebare. Să-l văd acolo era incredibil de dureros. Furia pe care o resimțea părea

falsă în lumina faptului că mă înșelase cu Blair.

— Vreau să pleci.

Cam a închis ochii de parcă l-ar fi durut.

— Jo, te rog, ce ai văzut...

— Pleacă, te rog.

— Jo! Olivia a pășit în față. Dă-i o șansă să-ți explice.

— Mai târziu, a intervenit brusc Mick, cu ochii lui aurii ațintiți asupra gurii mele rănite. Vreau un nume. Acum!

Am înghițit aerul cu lăcomie, simțind amenințarea violenței crescând în intensitate în acea încăpere. Nu numai din partea lui Mick – furia lui îi contaminase și pe Cam și Braden.

— Murray.

Nările lui Mick s-au dilatat la auzul numelui.

— Tata a făcut-o, am explicat.

— Poftim? a țipat el, întrebarea fiind înăbușită de Cam, care explodase în tot felul de expresii obscene.

Olivia a pășit între ei, încercând să-i calmeze.

— Or să ne dea afară din hotel, i-a avertizat ea. S-a întors spre mine. Explică-ne ce s-a întâmplat.

Pentru a doua oară în acea noapte mi-am relatat întâmplarea și când am terminat, aerul era plin de testosteron. La sfârșit, Cam n-a mai putut să suporte și a traversat camera, întinzând mâna care îi tremura pentru

a-mi lua bărbia în căușul palmei. La contactul fizic dintre noi mi-am dat capul pe spate, apoi am făcut o grimasă la junghiul de durere din gât, acolo unde mă strânsese Murray.

— Jo, n-am făcut ce crezi tu c-am făcut, a insistat el.

Nu m-am putut uita la el. Nu-mi puteam imagina decât chipul lui deasupra feței mele atunci când făceam dragoste, ochii lui care îmi spuneau că ține la mine și apoi imaginea s-a destrămat în centru, dezvăluindu-i pe el și pe Blair contorsionându-se goi pe patul lui. Mi s-a strâns stomacul la acel gând și durerea din piept a devenit de nedescris. Asta era, deci, ceea ce simțeau când aveai inima frântă?

— De ce ai venit aici?

— Am venit aici deoarece m-am gândit că era locul unde te-ai fi dus dacă te-ai fi aflat la ananghie.

Răspunsul lui m-a făcut să tresar. Ochii m-au trădat și i-au căutat pe ai lui. El se gândise că aici aveam să vin?

— Nu acasă la Malcolm?

A clătinat din cap, cu o expresie de disperare.

Asta m-a deconcertat. Nu-mi plăcea. Mi-am coborât privirea, gândurile mele încurcate dându-mi o durere de cap. Cam avusese încredere în mine că n-aveam să mă întorc la Malcolm, la urma urmelor. Chiar mă văzuse.

Mă văzuse.

Am râs de speranța care înflorea înlăuntrul meu.

De asemenea, i-o trăsesese și lui Blair.

Dezumflată, am simțit cum mi se lăsau umerii în jos.

— Unde e? a vrut Mick să știe. Am de gând să reglez treburile cu ticălosul ăla odată pentru totdeauna.

Nu mă dădeam în vânt după violență. Oricine mă cunoștea cu adevărat știa lucrul acesta. Dar, pe măsură ce-l priveam pe unchiul meu în ochii tulburați și însetați de sânge, n-am fost în stare să-l mint. Voiam să cred că a răspunde la violență cu violență nu putea fi niciodată răspunsul. Voiam să cred că exista o cale mai bună. Și poate că pentru alți oameni exista. Din păcate, frica era singurul lucru pe care îl înțelegea Murray Walker. El era ca un bătauș din curtea școlii, și bătaușii sunt lași în adâncul sufletelor lor. Murray cu certitudine era... dar numai când era vorba despre Mick.

Într-o zi trebuia să-l întreb pe Mick de ce era așa.

Dar, cu certitudine, nu în acea noapte.

— Apartamentul de deasupra lui Halfway House de pe Eleshmarket Glose.

Mick și a luat mobilul de pe noptieră și l-a băgat în buzunar. S-a întors spre Olivia.

— Du-o pe Jo acasă. Te sun când terminăm.

A făcut un semn cu capul spre Cam și Braden.

— Voi doi veniți cu mine.

Din nou, ochii nu m-au ascultat, găsindu-i pe ai lui Cam. Emoția care îi tulbura ochii albaștri era ca un câmp electric care mă prinsese. Susținându-mi privirea, a venit spre mine și mi-a legănat fața cu blândețe în mâinile lui, apoi și-a lipit fruntea de a mea fără o vorbă. Mirosul lui familiar, căldura, senzația dată de pielea lui, toate m-au făcut să mă înfior de dor și durere.

— Tu știi că nu m-am culcat cu ea, Jo, a șoptit cu gura lipită de a mea și toți ceilalți au părut să dispară.

Voiam cu disperare să-l cred.

Trăgându-se înapoi pentru a mă privi în ochi, a refuzat să-mi dea dea drumul. Purta o conversație tăcută.

Trebuie să mă crezi.

Am văzut-o. În tricoul tău. Ce altceva ar trebui să cred?

Că nu te-aș răni nicicând în felul acesta.

Un noian de imagini a izbucnit în fâlfâiri și șoapte de culori și sentimente. Tandrețea din ochii lui, sinceritatea pe care o cunoscusem la el, râsetele noastre, mâinile căutătoare care nu păreau că pot trece peste o zi fără să-mi simtă trupul între ele...

Revenirea lui Blair în viața lui Cam era o problemă pentru mine. Dar nu fusese niciodată, pentru că m-aș fi temut că ar fi putut face ceva atât de mârșav ca a mă

înșela cu ea. Da, mă temeam că m-ar fi putut părăsi pentru ea, dar niciodată nu m-am gândit că ar fi putut să-mi facă una ca asta. Avusesem încredere în el că nu mi-ar fi făcut niciodată așa ceva. Oare acea încredere mai exista? I-am examinat chipul în căutarea răspunsului.

Nu. Cam nu mi-ar fi făcut niciodată așa ceva.

În privirea lui s-a petrecut o schimbare, căci a înțeles că-mi dădusem seama, și atunci a oftat.

Iat-o.

L-am ținut cu o privire care i-a dat de știre că încă nu scăpase basma curată.

— Tot trebuie să vorbim.

A dat din cap aprobator, privirea scăpărându-i spre gura mea. Și-a strâns buzele într-o linie subțire, expresia fiindu-i străbătută de ceva tăios la vederea buzei mele rănite și umflate.

— Mai știe și altcineva de cele ce tocmai s-au petrecut aici? a întrebat Mick nerăbdător.

Joss a mormăit ceva.

— Cred că Jo tocmai a spus că îl crede pe Cam că nu s-a culcat cu gagică aia, Blair.

Braden a protestat:

— Dacă ai fi așa de intuitivă și despre relația noastră...

Joss s-a uitat urât la el.

— Dacă n-aș fi al naibii de îngrijorată că te duci să dai ochii cu cu individul ăla, aș putea să te părăsesc.

Am ridicat o sprânceană, privind peste umăr la logodnicul ei. Braden a mijit ochii, iar eu am urmărit o noua conversație nedezvăluită. Orice i-o fi spus el, a făcut-o să se simtă stânjenită.

— O, nu! Ajunge cu asta, a bombănit Mick enervat în timp ce a deschis ușa camerei și a ieșit vijelios, urmat de Braden.

Înainte să dispară după ei, Cam mi-a aruncat încă o privire plină de subînțelesuri.

Mi s-a strâns stomacul gândindu-mă la ce aveau de făcut.

Un alt taxi ne-a dus pe mine, pe Joss și pe Olivia înapoi la apartament. Cu toate că eram epuizată, mă simțeam destul de trează încât să arunc înspre ușa apartamentului lui Cam o privire feroce și m-am mirat cum de n-au izbucnit flăcări care să o devoreze, dată fiind văpaia furiei mele.

— Ne-a explicat mie și tatei totul, a spus brusc Olivia, evident surprinzându-mi privirea. Trebuie să vorbești cu el.

— Acum nu trebuie să faci nimic altceva decât să se odihnească, a insistat Joss cu blândețe, scoțându-mi

cheile din poșetă, în timp ce urcam treptele spre apartamentul meu.

— E în regulă, am murmurat eu. Îl cred. A fost un șoc s-o văd pe ea, n-am mai gândit limpede... însă Cam nu mi-ar face una ca asta. Asta nu înseamnă, totuși, că nu se gândește s-o facă.

— Ba nu se gândește, m-a asigurat Olivia, dar eram prea obosită s-o mai ascult.

Am încercat să nu facem zgomot atunci când eu și Olivia ne-am instalat pe canapea, iar Joss s-a dus să facă o cană de ceai, însă am auzit cum s-a deschis ușa de la camera lui Cole. Am închis ochii și am tras adânc aer în piept.

— Ce se întâmplă? l-am auzit întrebând-o pe Joss.

Ea i-a șoptit ceva și următorul lucru pe care l-am auzit au fost pașii lui ușori pe podeaua din lemn.

— Ce dracu?

Am deschis brusc ochii și l-am văzut pe Cole stând în picioare în fața mea, îmbrăcat în pijama. Îmi examina fața cu ochii măriți și înfricoșați, de parcă ar fi fost din nou un băiețel.

— Sunt bine, am încercat să-l liniștesc, reprimându-mi o tresărire de durere atunci când am întins mâna și l-am tras spre mine.

Frica din ochii lui a început să se topească, pentru a fi

înlocuită de ceva ce era mult prea cunoscut în seara aceea: promisiunea unei răzbunări masculine.

— Cine a făcut-o?

În poftida tuturor rahaturilor care se întâmplaseră în ultimele douăzeci și patru de ore, începeam să mă simt mai curând iubită, date fiind toată această furie și această zburlire pe seama mea.

— Iată, i-am răspuns sincer, căci mă hotărâsem deja să nu-i ascund nimic.

I-am povestit totul. Și nu numai ce se întâmplase în acea seară, îmbărbătându-mă, le-am mărturisit celor trei abuzurile tatei de când eram mică.

Ultimul cuvânt îmi ieșise de pe buze cu minute bune în urmă și nimeni încă nu zicea nimic. Stăteam în living, cufundați într-o tăcere grea. În așteptarea răspunsului fratelui meu, îmi simțeam stomacul făcut ghem.

Joss a fost prima care a vorbit:

— Păi, acum sper ca unchiul Mick să-l omoare pe porcul ăla.

— Nu cred că vorbești serios, am murmurat eu.

— Nu vorbește serios? a întrebat Olivia, luându-mă prin surprindere cu mânia ei.

Era atât de relaxată de obicei.

— Oamenii pot fi... ei bine, pot fi minunați. Și, uneori, din nefericire, pot fi monștri de care ne

ascundem în casele noastre. Ne facem griji că acei monștri vor pătrunde înăuntru. Nu se presupune că trebuie să ne temem că ei sunt deja înăuntru. Mama și tata se presupune că te apără de asta. Se presupune că nu ei sunt monștri.

— Are dreptate.

Cole s-a aplecat în față, cu coatele sprijinite pe genunchi, zgâindu-se la podea.

— Mick trebuie să-l mai învețe o lecție. Una pe care de data asta s-o țină minte.

Urând faptul că-l vedeam tulburat, mi-am pus mâna pe spatele lui și am început să descriu cercuri între omoplați.

S-a uitat și el la mine.

— De asta o luai razna când o auzeai pe mama spunând că sunt ca el.

Mi s-a șters orice urmă de zâmbet de pe buze.

— Nu semeni deloc...

— Cu el, a încheiat Cole fraza. Da. Acum pricep.

Preț de o clipă am tăcut iar, și apoi frățiorul meu m-a privit lung în ochi.

— Trebuie să încetezi să mă mai protejezi, Jo. Nu mai sunt un copil. Tu te ocupi de toate și nu e corect față de tine. Așa că încetează. Suntem o echipă.

Mândria și recunoștința s-au împletit și mi s-a pus un

nod în gât, așa că am Încuviințat dând din cap, trecându-mi mâna cu afecțiune prin părul lui. A închis ochii sub mângâierea mea și, spre surprinderea tuturor, s-a îndesat în mine, pe partea care nu mă durea, și m-a îmbrățișat. Am stat așa mult timp, încât am adormit...

Capitolul 30

Voci șoptite, dar agitate, mi-au penetrat conștiința, scoțându-mă din fericire dintr-un vis întunecos cu frunze ude, sânge și pași bubuitori. Am deschis ochii care mă usturau și ceața de culori s-a estompat repede pentru a lăsa vederii o cameră de zi plină.

Olivia și Cole erau așezați alături de mine, Joss stătea într-un fotoliu, iar Braden era cocoțat pe brațul acestuia, masându-i ceafa. Cam și Mick stăteau în picioare lângă șemineu, împreună cu un om mai în vârstă, pe care nu l-am recunoscut, iar mama stătea în celalalt fotoliu.

Cu toții se uitau lung la mine.

Eu mă uitam lung la Mick.

Aerul din jurul lui pârâia și, cu toate că îmi dădeam seama că se calmase întru câtva, avea aura unui bărbat care se întorsese de la luptă. În jurul lui exista multă energie stăpânită.

Mi-am mutat privirea asupra mâinii lui.

Încheieturile degetelor erau învinețite.

Mi-am reprimat emoția.

— Fetiță mică, n-o să te mai deranjeze niciodată.

Privirile ni s-au intersectat și am simțit cum teama mi se dezintegra.

— Nu te aștepta.

Mick a schițat un zâmbet.

— Nu. La asta nu se aștepta. Am avut... o vorbă cu el.

A aruncat iute o privire cu coada ochiului la bărbatul pe care nu-l recunoscusem.

— S-a întors la Glasgow și știe că dacă se întoarce aici îl voi scoate cu forța.

— Ce ascendent ai asupra lui, Mick? l-am întrebat curioasă, cu vocea răgușită de la lipsa de somn și de la durere.

A oftat, ochii întunecându-i-se.

— Nu e ce ascendent am eu asupra lui. E ceea ce știi despre el. Știi pe ce butoane să apăs.

Confuză, am scuturat din cap.

— Să spunem că și tatăl lui era violent.

Această informație m-a făcut să încremenesc locului timp de o secundă.

Murray Walker fusese abuzat? Ei da, nu-i așa că se explicau toate? Un ciclu de abuz. Desigur.

M-am întors spre Cole și i-am dat părul de pe față.

Poate că nu-l salvasem din mâinile iuți ale mamei, dar îl salvasem de brutalitatea tatei. Era și asta o consolare.

Gândindu-mă la mama, m-am concentrat asupra ei.

— Te-am trezit? am întrebat-o direct, fără să-mi pese dacă o trezisem sau nu.

Atacul tatei îmi retrezise sentimentele inițiale de trădare pe care le trăisem când am descoperit prima dată că-l lovise pe Cole.

Ochii plini de neliniște ai Fionei îmi cercetau fața. Să nu uităm că ea era femeia care știuse că tata mă bătea pe când eram copil și că ea permisesse ca acest lucru să se întâmple mult prea mult timp față de cât ar fi trebuit.

Am înlemnit.

Oare asta făceam și eu în privința lui Cole? Știam că mama nu-l mai lovise de când o înfruntasem în bucătărie, dar oare asta conta cu adevărat? El încă era nevoit să locuiască într-un mediu unde mă temeam să-l las singur în apartament cu ea. Oare eram egoistă deoarece îl țineam acolo, temându-mă să nu-l pierd? Măcar dacă ea nu m-ar fi amenințat că se ducea la autorități dacă îl luam...

Hotărârea își făcea loc în oasele mele și am mijit ochii spre ea. Eram cam obosită de atâtea amenințări.

— Am vrut să mă asigur că ești bine, a mormăit ea înainte ca ochii ei să licărească privind-i pe toți.

Și-a dus instinctiv mâna la părul nespălat. Era unul dintre rarele momente de jenă și, ca urmare, și-a strâns mai bine halatul de casă.

— Acum că știu că ești bine, cred că o să mă duc înapoi în pat.

Am urmărit-o cum se îndepărta în tăcere cu pași târșâiți, o decizie dificilă atârându-mi pe umeri.

— Jo, dânsul este doctorul Henderson, m-a informat calm Braden, scoțându-mă din gândurile despre mama pentru a mă uita la bărbatul mai în vârstă cu un aer distins, aflat în încăpere, care a făcut un pas spre mine.

Eram acut de conștientă de faptul că lângă ei stătea Cam, dar încă nu voiam să iau act de prezența lui. Prea multe se întâmplaseră și eram mult prea obosită pentru a gândi limpede.

— Dânsul te va examina.

I-am zâmbit slab doctorului.

— Mulțumesc.

Ochii lui blânzi au coborât spre buza mea.

— Jo, unde ai dori să facem asta? Undeva în intimitate?

— În camera mea ar fi foarte bine.

Doctorul Henderson m-a urmat în tăcere pe hol spre dormitorul meu și acolo mi-a controlat tăietura, pe care Joss o dezinfectase deja, după care mi-a examinat

abdomenul și coastele. Vânățiile ușoare de pe coaste l-au făcut să-și țuguie buzele.

— Se pare că mai mult a vrut să te sperie decât să te schilodească, domnișoară Walker, a murmurat doctorul Henderson cu o undă de furie în glas.

Am bănuț că îi era adresată tatei.

— Dacă te-ar fi lovit mai tare, ți-ar fi putut produce unele leziuni interne. Așa după cum văd, consider că prezinți doar niște echimoze, deși e posibil să existe și una sau două fracturi ușoare. În următoarele săptămâni vei simți ceva disconfort în zonă. Nu pot să fac nimic decât să-ți recomand să iei ibuprofen pentru a reduce inflamația și să pui gheață în locul afectat. Îți voi prescrie și un concediu medical pentru serviciu. Ar fi cel mai bine să-ți iei concediu cel puțin o săptămână. Nu fumezi, nu-i așa?

Am clătinat din cap a negație.

— M-am lăsat cu câteva luni în urmă.

— Bine. E un lucru bun. Dacă ai probleme respiratorii sau dacă durerea se intensifică sau în caz că simți dureri în abdomen, contactează-mă.

Mi-a întins cartea lui de vizită și, recunoscătoare, am luat-o.

— Vă mulțumesc.

— Acum te las să te odihnești. Trebuie să dormi.

Nu era necesar să mă convingă și m-am băgat cu grijă în pat, închizând ochii la auzul ușii de la camera mea închizându-se. M-am dezbrăcat de jeanși, șuierând din pricina durerii din coaste. Cu o lovitură de picior, jeanșii au căzut din pat pe podea. M-am învelit cu pătura, pe care am aranjat-o cu grijă în jurul meu.

Pentru prima dată într-o lungă perioadă, m-am simțit în siguranță. Cum aș fi putut să nu mă simt așa când aveam o mică armată în living, dispusă să mă apere până la ultima suflare? În noaptea precedentă fusesem atât de înspăimântată, atât de panicată, însă ei îmi îndepărtaseră o bună parte din teamă – Joss, Braden, unchiul Mick, Olivia, Cam și Cole.

Familia mea.

Mușchii oboșiți mi s-au dezintegrat în salteaua confortabilă și pleoapele mi s-au închis. Pentru prima dată după zile întregi, un somn adânc punea stăpânire pe mine.

M-a trezit senzația de căldură.

Agitată, mi-am aruncat păturile la o parte și am deschis ochii de durere, scoțând un țipăt sugrumat.

— Johanna!

Brusc, am auzit vocea lui Cam.

Ochii mei încețoșați, sclipitori i-au întâlnit pe ai lui. Stătea așezat pe podeaua dormitorului meu, cu spatele

lipit de perete, cu genunchii ridicați și cu mâinile atârându-i moi deasupra lor. Avea cearcăne sub ochii oboșiți și plini de îngrijorare.

M-am întors să mă sprijin într-un cot, ținându-mă de coaste. Era lumină afară.

— Cât e ceasul? l-am întrebat cu o voce spartă.

Aveam mâncărimi și îmi era cald, iar gura o simțeam uscată.

— K opt dimineață. Duminică.

O, Doamne! Dormisem o zi întreagă. Făcând un efort, i-am observat aspectul răvășit.

— Iubitule, tu n-ai dormit?

La întrebarea mea, ceva i-a strălucit în ochi.

— Am mai ațipit din când în când. N-am vrut să te las singură. Uite ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Nu e vina ta.

Am strâns din buze, apoi am șuierat din pricina usturimii. Uitasem de buza mea.

— Aș vrea să-l lovesc iar.

Am ridicat mirată din sprâncene, cuvintele lui trezindu-mă de-a binelea.

— L-ai lovit și tu pe Murray?

— L-aș fi omorât, dar Mick a fost de părere că ar fi o idee proastă.

— A, unchiul Mick. Un om rațional. Strică cheful

omului.

Cam a schițat un zâmbet.

— Mă bucur să văd că ți-a revenit simțul umorului.

M-am strâmbat, pe măsură ce începeam să simt din nou durerile.

— Asta e cam tot ce mi-a mai rămas.

S-a aplecat în față.

— Vrei să-ți aduc ceva?

— Un pahar cu apă.

Dând din cap, Cam s-a ridicat în picioare.

— Unde e Cole?

— În patul lui. Joss și Braden s-au oferit să treacă mai târziu pe aici să-l ia la prânz la familia Nichols.

— Bine, am spus, închizând iar ochii.

După un minut sau ceva de genul, Cam m-a scuturat blând pentru a mă trezi.

— Trebuie să bei ceva.

L-am lăsat să mă ajute să mă ridic în capul oaselor și a trebuit să mă abțin să nu mă sprijin de el și să-mi lipesc fața de gâtul lui. Încă aveam multe de vorbit înainte să putem măcar să ne gândim la îmbrățișări.

Am sorbit lacom o înghițitură din apa rece ca gheața pe care mi-o adusese și i-am mulțumit. Și înainte să apuc să-i spun ceva, m-a înghiontit cu blândețe și s-a vârat alături de mine în pat, petrecându-și brațul pe după

umerii mei pentru a mă trage la pieptul lui.

— Ce faci? am bâiguit eu, dar n-am protestat cu adevărat.

Cam a oftat din rărunchi, trecându-și degetele prin părul meu.

— Am trecut prin infern în ultimele zile, Jo. Măcar lasă-mă să te țin în brațe.

Mi-a venit să plâng.

— Știu că nu te-ai culcat cu ea.

— Totuși, nu părea să fie a bună și tu nu erai în stare să te gândești la altceva dincolo de ceea ce părea evident.

Mi-am încleștat pumnul strâns. Nici măcar nu-mi dădusem seama de asta până ce Cam nu își pusese degetele peste ale mele, forțându-mă să-mi relaxez mâna. Degetul lui mare în a mângâiat cu blândețe peste palmă, acolo unde unghiile îmi pătrunseseră în piele.

— Aproape că mi-e teamă să te întreb, dar... ce căuta ea acolo?

I-am simțit șovăiala și inima mea a reacționat imediat, bătându-mi violent în piept.

— Cam?

Și-a întors capul și și-a lipit gura de fruntea mea, sorbindu-mă. Când s-a dat înapoi, a șoptit blând:

— A venit târziu la apartament, abătută și puțin beată.

Am invitat-o să intre. Și s-a dat la mine.

Gata, mă hotărâsem. O uram.

— Am dat-o la o parte, i-am spus că între noi nu se putea întâmpla nimic și că era mai bine să plece, dar a început să plângă și m-am simțit ca un ticălos. Nu puteam pur și simplu s-o dau afară.

Am înghițit nodul din gât.

— Ea încă e îndrăgostită de tine?

— Nu mă cunoaște, a răspuns el, părând iritat.

— O să iau asta ca pe un răspuns afirmativ.

— Am stat și am vorbit ore în șir, mergând în cerc până ce a început să-și revină. M-a rugat s-o las să-mi folosească dușul și să doarmă peste noapte. La momentul acela ajunseserăm deja la aceeași concluzie și îmi părea rău pentru ea, așa că i-am spus da.

Mi-a luat o clipă, dar am întrebat:

— Aceeași concluzie?

Cam s-a îndepărtat ușor de mine, atât cât să mă privească în ochi. Chipul lui chinuit era cel frumos lucru pe care l văzusem vreodată, iar durerea din pieptul meu din cauza lui s-a intensificat. Mi-am ridicat privirea de la buza lui superioară moale și sexy către ochii lui, rămânând fără suflare la vederea expresiei de pe chip.

Era vulnerabilă și rănită și deschisă...

Era gol și sângera pentru mine.

— I-am spus ceva ce ar fi trebuit să-ți spun cu mult timp în urmă.

Și-a pus o mână pe după ceafa mea, trăgându-mă mai aproape de el.

— N-am mai întâlnit niciodată o persoană la fel de puternică și de curajoasă ca tine. N-am mai întâlnit niciodată o femeie atât de modestă, de bună și de altruistă. Ești o doamnă complexă, a spus el, schițând un zâmbet. Ești inteligentă și pasionată, și amuzantă, și încântătoare, și pur și simplu îmi tai respirația, la naiba. Când te-am văzut prima dată, te-am dorit așa cum nu mai dorisem niciodată pe cineva. Când în ai făcut cu ou și cu oțet, am vrut să te cunosc. Și când te-am cunoscut, când am stat în bucătărie și tu mi-ai spus să nu omor un păianjen întrucât nu spunea nimic bun despre noi ca specie dacă omoram ceva de care ne temeam, am știut. Am știut că nu aveam să mai întâlnesc vreodată o persoană la fel de hotărâtă și de frumoasă și de plină de compasiune. Știu de o bună bucată de timp că sunt îndrăgostit de tine, jo. Știu și ar fi trebuit să-ți spun.

Lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraji, iar Cam s-a străduit să le prindă pe toate cu degetul lui mare. Bărbia îmi tremura când am întreat:

— De ce n-ai făcut-o?

El a ridicat dintr-o sprânceană.

— Poate din același motiv pentru care tu nu mi-ai spus mie.

S-a aplecat pentru a-mi planta un sărut foarte grijuliu și dulce pe gură. Când s-a dat înapoi, a continuat:

— Săptămâna trecută, în sâmbăta în care ne-am întâlnit cu Blair și am devenit tăcut?

— Da?

— Nu era legat de Blair, iubito. Era legat de tine. De noi.

— Nu înțeleg.

Mâna lui Cam a alunecat peste brațul meu, încheieturile degetelor lui mângâindu-mi blând pielea.

— Când am dat peste Blair, a fost ciudat și șocant. Când noi doi eram împreună, am crezut că eram îndrăgostit de ea. Am fost împreună trei ani și n-am suportat prea bine despărțirea. Dar stând acolo, privind-o, n-am simțit nimic în afară de o familiaritate distantă. Nu existau răni sau iubire sau orice altceva în afară de o bucurie prietenoasă în a o vedea.

Ochii i s-au întunecat.

— Când stăteam acolo, am rămas adâncit în acest gând... gândul că voi merge pe Princes Street, zece ani mai târziu, la braț cu o femeie fără chip, și mă voi întâlni întâmplător cu tine când tu nu aveai să mai fii a mea. Deoarece, mi-am zis, toată lumea te părăsește la un

moment dat.

A pufnit din pricina a ceea ce părea a fi durere, iar strânsoarea lui s-a întetit.

— Acest gând m-a lăsat fără suflare. Ba nu, m-a doborât. Cred că m-am îndrăgostit de tine din momentul acela din bucătărie, dar abia sâmbăta trecută a fost prima dată când mi-am dat seama cât de înnebunit eram după tine. Ceea ce simt pentru tine...

Cam a inspirat adânc, iar eu mi-am dus o mână spre chipul lui, inima mea bubuind în timp ce-l priveam pe acest bărbat – acest bărbat puternic, cu spirit liber – copleșit de emoții... emoții pentru mine.

— Mă mistuie, a spus el de-abia respirând, lipindu-și din nou fruntea de a mea. Aproape că mă distruge. F prea mult. E... Nici măcar nu pot descrie, dar să fiu alături de tine e... Simt în mine o intensitate, tot timpul, o... atracție constantă, o disperare... ca și când ai fi fost întipărită în mine sau ceva de genul. Și doare al naibii de rău.

— Știu, am șoptit eu pe un ton mângâietor, lacrimile curgându-mi din ce în ce mai repede. Știu. Și eu simt asta.

— Totuși, nu mi-ai spus niciodată asta, a răspuns el pe un ton puțin cam dur. Ai ținut tot timpul o parte din tine ascunsă și nu știam. Nu mi-am putut da seama dacă

simțeau același lucru. De aia m-am îmbătat atunci. De aia a venit Nate a doua zi să vorbească cu mine. El m-a convins că simțeau același lucru.

— Cum de și-a dat seama de asta?

— L-am întrebat ce părere avea despre tine și a spus: „Amice, n-ai de ce să-ți faci griji. Fata aia crede că tu ești alesul iar eu n-aș spune asta dacă n-aș fi sigur”.

Brusc, mi-am adus aminte de atitudinea lui Cam odată ce Nate plecase. Era ca și când cineva apăsase pe un buton din interiorul lui. Omul tăcut, absent și irascibil care fusese cu o seară înainte dispăruse complet. În locul său fusese un seducător. Partida dură de sex de pe biroul lui... îmi amintesc că atunci am considerat-o o revendicare. Acum mă gândesc că nu fusesem departe de adevăr.

Am fost năvălită de un val de ușurare intensă și mi-am lipit capul de pieptul lui cald.

— L-ai spus asta lui Blair? am murmurat eu.

— I-am spus că sunt îndrăgostit de tine și că nu era o idee bună să reluăm prietenia.

O altă lacrimă a curs, umezindu-i pielea.

— Sper că acelea sunt lacrimi de bucurie.

Acum plângeam în hohote, fântâna de sentimente din interiorul meu fiind prea plină pentru a o mai putea controla după tot ceea ce se petrecuse.

— Te iubesc, am spus eu bocind, ținându-l strâns. Atât de mult, încât uneori aș vrea să te omor, am spus, cu un sughiț de plâns, deloc lipsit de farmec.

Cam a râs ușor.

— Iubito, te asigur că sentimentul e reciproc.

— Așadar, acum ce facem? am întrebat eu fornăind.

— Acum? Am să îndur așteptarea agonizată până ce coastele tale se vor vindeca, astfel încât să pot să-mi fac de cap cu tine și să-ți arăt cât de al naibii de mult te iubesc.

Am zâmbit printre lacrimi.

— Îți împărtășesc suferința.

Cam a mârâit drept răspuns.

Am rămas acolo în tăcere câteva clipe, după care m-am dat înapoi ca să-i privesc chipul superb.

— Cam, cred că va trebui s-o părăsesc pe mama. Nu știu cum voi putea să-mi adun curajul pentru a face asta.

Un alt sărut blând mi-a mângâiat buzele, și l-am tras înapoi spre mine, ignorând durerea astfel încât să-l pot săruta, mult, apăsător și adânc. Într-un târziu ne-am dezlipit unul de celălalt, gemând.

Naiba să le ia de coaste tâmpite.

— O să avem grijă de asta mai târziu, a spus Cam. Deocamdată, principala noastră grijă este însănătoșirea ta.

— Pot să-ți spun din nou că te iubesc?

El a încuviințat ușor, având pe chip o expresie serioasă.

— N-am să mă plictisesc niciodată să aud asta.

Capitolul 31

— Așadar, ceva noutăți legate de misteriosul Marco? am întrebat-o pe Hannah, rezemându-mă de peretele camerei ei, urmărind-o în timp ce-și lipea un poster cu solistul uneia dintre cele mai mari formații de indie rock din lume.

Fata mea avea gusturi bune.

Hannah a expirat printre buze, îndepărtându-se de perete pentru a studia afișul.

— Îl ajut cu o lucrare pentru școală, așa că ne-am mai văzut.

— Observ din tonul tău că nu s-a întâmplat nimic important.

M-a privit peste umăr.

— Cred că s-ar putea să existe ceva tensiuni sexuale între noi.

Replica ei degajată m-a făcut să mă înec.

— Tensiuni sexuale?

Întorcându-se cu totul spre mine, Hannah m-a privit cu expresia încurcată a unui profesor care avea de-a face

cu o teorie care-l încuia.

— Ei bine, îmi cam place de el, așa că nu știu dacă sunt eu cea care proiectează sentimentele în situația noastră sau dacă tensiunea sexuală dintre noi se datorează faptului că sentimentele sunt reciproce.

M-am gândit la tensiunea dintre mine și Cam înainte să fi început să ne întâlnim, iar apoi am studiat-o pe Hannah. Fata asta era superbă și mult prea dezvoltată pentru cei cincisprezece ani ai ei. Kriptonită⁷ pentru un adolescent. Am zâmbit.

— Și el simte ceva pentru tine.

Ochii ei sclipeau plini de speranță.

— Crezi?

— Desigur.

Încântată, a început să pună un alt poster, rânjind cu gura până la urechi.

— Ce-ți mai fac coastele?

— Din nefericire, încă sunt inflamate.

Trecuse o săptămână de la atac, și după ce petrecusem șapte zile la pat în apartament, îl implorasem pe Cam să mă lase să vin și eu la cina de duminică. Văzându-mi disperarea, a fost de acord că era timpul să mai ies și eu din apartament. Luând în considerare că trebuia să mă

⁷ Element chimic ficțional care are un efect nociv asupra lui Superman.

întorc la muncă a doua zi, vedeam ziua ca pe un exercițiu. După ce am ieșit din apartament împreună cu Cam și Cole, am fost surprinsă să descopăr că încă eram puțin agitată și nervoasă la gândul de a fi afară. Când ne-am urcat în autobuz, mă tot uitam spre stradă ca să mă asigur că fața lui Murray Walker nu se afla în mulțimea de oameni.

Cam s-a uitat la mine și a dedus ce anume făceam. Norii care s-au adunat în ochii lui m-au făcut să mă simt iubită, dar mă supăra că o parte a negurii din adâncurile lor își avea originile în sentimentul lui de neputință privind situația. În principiu, el se simțea vinovat fiindcă nu fusese acolo pentru a împiedica atacul, ceea ce era drăguț, dar absurd și irațional. După cum s-a dovedit, amândoi aveam nevoie de alinare în legătură cu tot chinul prin care trecuserăm. Îl luasem de mână ca să-i spun că înțelegeam, iar el m-a ținut aproape ca să-mi spună că înțelegea.

În ultima săptămână, relația noastră se schimbase. Declarațiile noastre de dragoste ne aduseseră siguranța de care aveam nevoie. Nu credeam că aveau să ne vindece pe vreunul dintre noi de posesivitate sau de gelozia pe care o simțeam când vreun fost iubit era menționat, dar gândul că aveam încredere unul în celălalt ne făcuse mai puternici.

De asemenea, pe mine mă făcuse și al naibii de excitată, iar faptul că nu puteam face nimic în legătură cu asta mă omora încetul cu încetul.

Ceea ce îmi mai domolea frustrarea era că și Cam se simțea la fel ca mine.

— Gata.

Hannah a făcut un pas în spate și a aruncat o privire spre dormitorul ei proaspăt decorat.

— Ce părere ai?

— Cred că Elodie o să te omoare.

— Mi a zis că pot.

— Ți-a zis „un poster”.

— Ei bine, eu n-am auzit decât partea cu permisiunea.

— Haide, am spus zâmbind, gesticulând spre ușă. Să mergem să ne bucurăm de cină înainte ca Elodie să descopere că dormitorul tău a fost transformat în paradisul unui fan înfocat.

Înainte să pot ieși, Hannah m-a întrebat aproape în șoaptă:

— Jo, te simți cu adevărat bine?

Privind-o peste umăr, m-am simțit mișcată de îngrijorarea pe care o avea pe chip.

— Scumpo, sunt bine. De fapt, știi ceva? Mă simt mai mult decât bine. Mă simt minunat.

— Dar tatăl tău...

Simțind nevoia sa verse mânia, Joss îi povestise lui Ellie ce mi se întâmplase, iar Ellie îi spusese lui Elodie, iar Elodie îi spusese lui Clark, și, aparent, Hannah ascultase conversația dintre părinții ei. Am luat-o pe Hannah de mână, strângând-o bine.

— Știu că probabil îți vine greu să înțelegi, având în vedere că ai un tată minunat. Aș putea să fiu deprimată de faptul că tatălui meu nu-i pasă pe cine rănește, inclusiv pe copiii săi. Sau aș putea găsi în altă parte ceea ce el nu-mi poate oferi. Îl am pe unchiul Mick. Iar voi toți, prietenii mei, îmi sunteți ca o familie. Asta nu schimbă ce mi-a făcut tatăl meu, dar știi, contează foarte mult că mă ajutați să trec peste asta.

L-am zâmbit liniștitor.

— Unii oameni se nasc cu o familie, alții trebuie să și-o facă.

Am ridicat din umeri.

— Pot să mă obișnuiesc, dacă asta înseamnă să petrec timp cu niște pramatii sarcastice ca voi.

Hannah a râs, tristețea dispărând din ochii ei. M-a strâns de mână la rându-i, și am condus-o în sufragerie, unde ne aștepta familia noastră: Cam, Cole, unchiul Mick, Olivia, Joss, Ellie, Braden, Adam, Elodie, Clark și Declan.

O priveliște care mi-a mers la suflet. I-am zâmbit lui

Cam când ni i-a tras un scaun.

Când ne-am așezat cu toții în jurul mesei și ceilalți pălăvrăgeau, Cam s-a aplecat spre mine.

— Ce-ți mai fac coastele?

M-am uitat în ochii săi îngrijați în timp ce țineam aproape de gură un cartof copt.

— Fac același lucru pe care îl făceau și acum douăzeci de minute.

— Ei bine, scuză-mă că sunt un iubit îngrijorat.

Am făcut o grimasă, după care am împărtășit o nouă conversație tăcută.

Nu vrei decât să știi dacă putem face sex.

Cam a zâmbit cu mâncarea în gură.

La naiba, ai dreptate.

Amuzată și excitată în același timp, ca să-mi distrag atenția am căutat-o din priviri pe Ellie, care vorbea despre rochiile pentru domnișoarele de onoare de la nunta lui Joss și Braden.

— Am văzut niște rochii fucsia minunate pe un site spaniol cu specific de nunți. Mă gândeam...

— Că nu sunt în toate mințile dacă îmi trece prin minte că Joss va avea fucsia la nunta ei, a terminat Joss în locul ei pe un ton sec.

Braden și Adam au început imediat să-și vadă de farfuriile lor și m-am întrebat oare de câte ori fuseseră

băgați în disputele legate de nuntă pe care le aveau mireasa și domnișoara de onoare.

— Ce-ar fi să alegem o culoare mai discretă pentru rochiile domnișoarelor de onoare? am sugerat, aruncându-i lui Ellie o privire rugătoare.

Ellie arăta atât de adorabilă cu privirea aia demoralizată, încât voiam s-o îmbrățișez.

— Dar fucsia e o culoare atât de romantică.

Clark și-a împreunat sprâncenele a nedumerire.

— Ce culoare e de fapt fucsia?

— Roz, a spus Joss pe un ton înțepat.

Braden a pufnit și, aparent neputând să se abțină, i-a aruncat surioarei lui o privire uluită.

— Chiar încerci să bagi roz în nunta noastră? Nunta mea... cu Joss?

— Nu e doar roz, a susținut Ellie, de parcă erau idioți. E o culoare luxoasă într-o combinație de roz, violet și mov.

Joss a ridicat dintr-o sprânceană.

— E roz.

Ellie s-a bosumflat.

— Nu ai fost de acord cu nicio sugestie de-a mea pentru nuntă.

— Ellie, te iubesc mult de tot, vorbesc serios, dar ești toată numai pufoșenii și curcubeie, iar eu sunt total

opusul.

Am intervenit în discuție cu o altă idee.

— Ce-ar fi dacă am avea ceva metalic la rochiile noastre?

Ellie a cugetat preț de o clipă, iar apoi chipul ei s-a înseninat.

— Am arăta foarte bine în culoarea șampaniei. Cred că până și Rhian ar purta culoarea asta.

Rhian fusese prietena cea mai bună a lui Joss la universitate, iar ele două nu prea mai apucau să se vadă la fel de des ca odinioară, întrucât Rhian locuia acum la Londra. Desigur, păstrau legătura tot timpul, și aveau să participe una la nunta celeilalte.

— Hmm.

Joss a înghițit o bucată de pui și a ridicat din umeri.

— Asta e mai OK.

Toată lumea s-a oprit din mâncat ca să se uite la ea. Ea și-a ridicat privirea, ochii fiind larg deschiși datorită atenției care i se acorda. A făcut o grimasă și i-a aruncat lui Braden o privire urâtă.

— Ce e? Pot să fac compromisuri.

El a râs.

— Pur și simplu te aud pentru prima dată că ești de acord cu ceva ce are legătură cu nunta.

— Asta e din cauză că organizatorul nostru de nunți e

varză. Fără supărare, Els.

Ellie și-a dat ochii peste cap.

— Ei bine, să știi că ți-o poți organiza și singură.

— Am fost de acord să mă mărit cu el doar cu condiția de a nu fi nevoită să fac asta.

Cam și-a înăbușit un chicotit, iar Braden și-a mijit ochii spre logodnica lui.

— Atunci, ce-ar fi să organizez eu nunta?

Cu toții l-am privit mirați auzind sugestia.

— Tu? a icnit Joss.

— Eu, a spus el, ridicând din umeri și luând o gură de apă înainte să adauge: Avem aceleași gusturi, așa că știi că probabil vei fi de acord cu alegerile mele. Și cred că pot termina mai repede decât gaițele de voi două.

— Dar tu ești și-așa ocupat... Nu pot să-ți cer să faci asta.

El a ridicat din nou din umeri și i-a oferit un zâmbet de genul „Și care-i problema?”

— Atunci, am să te ajut și eu, a spus Joss pe un ton hotărât. O s-o facem împreună.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Dar...

Obiecția descurajată a lui Ellie la a fi scoasă din planurile de nuntă a fost retezată de Adam, care i-a lipit

repede un sărut pe buze. El s-a dat înapoi, iar ei tocmai avuseseră una dintre acele conversații tăcute care păreau a fi la modă zilele astea. Orice s-ar fi întâmplat între ei, umerii lui Ellie s-au coborât, iar ea a încuviințat, cedând.

— Mă bucur că am rezolvat problema, a spus Elodie radiind. Dacă urma să mai am de-a face cu un singur telefon în care mi se cerea s-o fac pe-a arbitrul, cred că aș fi zbierat de mama focului.

— Bine zis, am murmurat, ignorând privirea trădată de pe chipul lui Ellie.

— Așadar, Mick, Olivia – a schimbat repede Braden subiectul –, Jo ne-a povestit că v-ați găsit apartamente.

Olivia a încuviințat.

— Da, pe Jamaica Lane. Iar tata e foarte aproape de mine. Ne mutăm în curând. Va fi drăguț să plecăm odată din hotelul acela. A, și tata se pregătește de primul loc de muncă, mulțumită ție, Braden.

Asta era pentru prima dată când auzeam veștile.

— Serios, unchiule Mick? Unde?

Mick părea mai mult decât mulțumit când mi-a răspuns:

— Fac o serie de case de prezentare pentru un nou proiect de dezvoltare în Newhaven. Începe în două luni. Asta îmi oferă timpul necesar ca să-mi adun o echipă.

S-a uitat la mine peste masă.

— Jo, tu ce zici? Ai vrea să renunți la bar și la agenția imobiliară ca să devii ucenic?

Furculița mea a căzut zăngănind în farfurie. El... oare el... unchiul Mick chiar îmi cerea să lucrez cu el?

— Hm? am răspuns eu foarte inteligent.

— Te-am întrebat dacă ai vrea să lucrezi pentru mine. E un risc pentru amândoi, având în vedere că e o nouă afacere, dar sunt încrezător că pot face asta. Am mai făcut o de două ori până acum. Așadar, poți să ai încredere în mine? Vrei să vii să lucrezi cu mine?

— Ca zugrav și decorator? Cu tine?

O, Doamne-Dumnezeule, unchiul Mick credea că eram suficient de bună pentru a lucra cu el?

Știu că pentru unii ar putea să nu pară a fi ceva deosebit – o ucenicie pentru a deveni zugrav și decorator. Dar era nevoie de îndemânare, de răbdare, iar asta era ceva ce îmi plăcea cu adevărat să fac. Ar fi fost o carieră adevărată, ceva ce n-aș fi crezut că voi avea vreodată.

Deoarece nu credeam că eram suficient de bună în vreun domeniu pentru a avea una.

Vechile mele incertitudini îmi șușoteau și cârteau în ureche, provocând un zbor de fluturi agitați în stomacul meu. Acele incertitudini voiau să mă facă să spun nu,

fiind foarte sigure că aveam să eșuez.

Și era un risc. Nu doar din cauza mea, ci din cauză că, așa cum spusese Mick, era o nouă afacere. Urma să renunț la două locuri de muncă stabile pentru acesta, iar apoi să văd cum se alege praful. Oare puteam fi atât de egoistă? Cole voia ca eu să gândesc logic în legătură cu aceste lucruri...

Pe sub masă am simțit mâna lui Cam alunecând într-a mea, și, când l-am privit, ochii lui mi-au spus tot ce trebuia să știu. Am alungat incertitudinile.

De fluturi mi-a fost puțin mai greu să scap, dar, în pofida agitației lor, am dat din cap spre unchiul Mick, pe buzele mele formându-se un zâmbet imens.

— Mi-ar plăcea la nebunie asta.

Câteva ore mai târziu, eram încă uimită de oferta unchiului Mick. Stând la biroul lui Cam din camera de zi, ascultându-l pe Cole râzând la Olivia, în timp ce ea îi arunca insulte ironice lui Nate din cauza unui joc pe calculator, eu încă mă mai gândeam la acel moment de acasă de la Elodie și Clark.

Eu, Cam, Cole și Olivia veniserăm înapoi la Cam acasă pentru a ne întâlni cu Nate și Peetie, care aduseseră bere, mâncare la pachet și cel mai nou joc cu lupte.

Olivia se împrietenise destul de repede și surprinzător

cu Nate, iar acum, cei doi își aruncau tot felul de comentarii inter zise minorilor (încă eram suficient de atentă cât să îi muștraluiesc dacă înjurau în fața lui Cole) în timp ce personajele lor virtuale se snopeau în bătaie.

— Frate, ești varză! a zâmbit Olivia în timp ce comentatorul enervant a strigat „Knockout!”

Nate s-a prefăcut a fi jignit.

— Mai dă-mi o șansă, americanco. N-am mai jucat acest joc înainte.

— Nici eu.

— Da, dar tu ai degete mai mici. Sunt mult mai rapide și mai agile pe butoane.

Olivia a izbucnit în hohote de râs.

— Până și scuzele tale sunt varză.

— Frate, a fost de acord Cole, clătinând din cap a dezamăgire.

— Au! a spus Nate, părând descurajat. Nu mă lua cu „frate”.

Și-a mijit ochii spre Olivia.

— Ești aici de zece minute și deja ai reușit să distrugi luni întregi de adorare eroică.

— O, haide, a răspuns Olivia veselă. I-am făcut puștiului o favoare. El ar fi aflat mai devreme sau mai târziu adevărul.

Aproape zâmbind, Nate s-a întors spre televizor.

— Ai dreptate, Liv. Pregătește-te să mori.

— S-a făcut!

Mă întrebam când aveau de gând adulții să-l lase și pe Cole să joace. Totuși, privindu-mi frățiorul, mi-am dat seama că el se distra de minune stând cu băieții și ascultând-o pe Olivia certându-se cu Nate. De fapt, bănuiam că fratele meu se prea poate să fi făcut o mică pasiune pentru Olivia, dar n-aveam de gând să-l pun într-o situație jenantă întrebându-l.

În timp ce ei râdeau cu poftă, eu m-am ridicat și am părăsit în tăcere încăperea, îndreptându-mă spre dormitorul lui Cam pentru câteva momente de liniște, astfel încât să mă pot obișnui cu gândul că în câteva luni aveam să încep o nouă carieră.

O carieră.

Clătinând din cap a încântare, am închis ușa lui Cam și apoi am traversat încăperea ca să mă așez cu grijă pe patul său. Așezându-mă comod, mi-am scos pantofii, mintea mea bâzâind cu planuri noi în timp ce stăteam întinsă acolo.

Privirea mi s-a mutat de la tavan la ușa care se deschidea și n-am fost surprinsă să-l văd pe Cam strecurându-se în cameră, închizând ușa în urma lui. Mi-a zâmbit în timp ce se apropia și s-a așezat lângă mine.

— Ești bine?

Am încuviințat, întinzând mâna ca să-l mângâi pe obraz.

— Aveam nevoie de câteva clipe ca să-mi limpezesc gândurile.

S-a făcut comod lângă mine, iar eu m-am lipit de el, bucurându-mă de îmbrățișarea lui. Am inspirat mirosul after shave-ului său și mi-am frecat fruntea de maxilarul lui ușor țepos.

— Astăzi a fost o zi bună, am murmurat, fericită.

— Ei bine, nu știi dacă urmează s-o fac mai bună sau mai rea.

Amintindu-mi de ultima dată când spusese asta, m-am încordat, neștiind ce avea să urmeze. Fusese când îi descoperiserăm pe unchiul Mick și pe Olivia în camera lui de zi. Speram că orice urma să-mi spună avea să fie o surpriză la fel de frumoasă ca cealaltă. Speram asta din tot sufletul.

— Bine, am spus nesigură.

Cam a inspirat adânc.

— Săptămâna trecută spuneai că te gândești să pleci de la mama ta și că nu erai sigură ce voiai să faci.

— Da.

Buna mea dispoziție a luat-o la sănătoasa auzind asta.

— Cred c-am găsit o soluție, dar nu știu cum vei

reacționa.

Am așteptat.

Cam și-a pus mâna pe șoldul meu și a murmurat deasupra capului meu.

— Mutați-vă cu mine. Tu și Cole.

Auzind această sugestie nemaipomenită, m-am ridicat brusc, crispându-mă din pricina durerii acute din șold. Schimbându-mi expresia ca să nu creadă că mă crispasem la gândul de a locui cu el, am privit lung în ochii brusc nesiguri ai lui Cam.

— Ne ceri să ne mutăm cu tine?

— Da, a răspuns el, arătând spre cameră. Avem o mulțime de spațiu. Asta înseamnă că nu va trebui să te îngrijorezi că-l vei lăsa pe Cole în apartament cu mama ta, dar de asemenea înseamnă că vei putea să îi faci vizite mamei tale oricând vei dori.

— Dar chiria mamei... ajutorul ei de handicap n-o s-o acopere.

— Vei continua s-o plătești. De asemenea, putem folosi locul ca un depozit în plus.

— Nu-mi pot permite să plătesc două chirii.

— Nu va trebui. Eu oricum plătesc acest loc. Voi continua să-l plătesc. Pur și simplu vom împărți cheltuielile de mâncare și utilitățile.

Inima îmi bubuia la ideea acestei oferte, sentimentele

mele (și trupul) țipând „Da!” la gândul de a mă trezi alături de el în fiecare dimineață, însă mintea mea era mult mai liniștită și mai rezervată.

— Nu îți putem invada viața chiar în halul ăsta, Cam. Nu îi ceri doar iubitei tale să se mute cu tine. Mai iei la pachet și un adolescent.

Precauția mea a provocat un zâmbet pe gura lui perfectă.

— Scumpo, am luat deja un adolescent. Petrec la fel de mult timp cu puștiul pe cât petrec cu tine. E un băiat de treabă. Îl iubesc. Vă iubesc pe amândoi. Deci, vă mutați cu mine?

Lacrimile au început să mi se adune în ochi în timp ce pieptul mă apăsa din pricina sentimentelor mult prea intense.

— Îl iubești?

El a clătinat din cap când a văzut că plângeam.

— Doamne-Dumnezeule, am dat drumul la robinet.

I-am tras o palmă în joacă.

— Nu strica momentul acesta incredibil de romantic.

— Deci să înțeleg că răspunsul e „da”?

Mutarea alături de Cameron era un pas mare pentru toți trei, dar după toate suișurile și coborâșurile, deveniserăm mai puternici ca niciodată. Eram de părere că puteam face asta, că eram pregătită și, că

deocamdată, era cea mai bună soluție în privința problemei noastre cu mama.

M-am cuibărit mai bine la pieptul lui Cam și mi-am închis ochii când el m-a strâns bine.

— E un „da” cât toate zilele.

Când Cam s-a relaxat sub mine, mi-am dat seama cât de încordat fusese în legătură cu propunerea, și m-a străbătut un val copleșitor de iubire față de el. Acea dragoste s-a transformat iute în furtivități prin toate locurile mele excitate în timp ce simțeam căldura pielii lui prin tricou.

— Naiba să le ia de coaste, am murmurat, vocea fiindu-mi răgușită din pricina frustrării sexuale.

Înțelegând, Cam a mormăit:

— Iubito, nu. Și-așa mă chinui eu, fără să te mai aud și pe tine cum te chinui.

— Știu, am murmurat supărată, gândurile mele nebunești strecurându-se în mâna mea în timp ce aluneca ușor peste abdomenul lui Cam, trecând apoi spre jeanșii lui. El a șuierat, inspirând brusc în timp ce eu îmi frecam mâna de erecția lui crescândă.

— Încerci să mă torturezi?

Am clătinat din cap.

— Dacă faci față la ceva suav și lent – băjbâiam cu degetele în timp ce i-am desfăcut nasturele și apoi i-am

dat jos fermoarul –, pot să mai ușurez durerea.

— Jo, nu trebuie să faci asta, a insistat el, dar era un protest spus cu jumătate de gură, și îi vedeam pieptul urcând și coborând datorită respirațiilor excitate.

— Vreau.

Asta a fost tot ce-a trebuit să fac pentru a-l convinge, iar el m-a ajutat să-l eliberez de jeanși și de boxeri. Zile întregi de frustrări sexuale înăbușite mă așteptau acum sub forma unui mădular vânos, gros și plin de palpitații ce se îndrepta către stomacul lui Cam. Când mi-am petrecut mâna rece în jurul lui, el a încercat să-și înăbușe un geamăt, dându-și capul pe spate de plăcere.

Strângându-l bine, dar încet, am început să-l frec. Nu mă puteam mișca mai repede de teamă să nu mă apuce din nou durerile, iar acel moment chinuitor avea un efect sexy asupra lui Cam. În loc să se uite la mâna mea, îmi analiza chipul. Își închisese ochii, genele lui atingându-i obrajii, care acum erau roșii pe pomeți. Buzele îi erau ușor întredeschise datorită plăcerii.

Doamne, ce sexy era!

Am strâns din picioare, simțindu-mi vaginul palpitând și umezindu-se.

— Iubito, îmi...

A inspirat adânc, scoțând niște zgomote răgușite, iar eu m-am bucurat că volumul televizorului din camera de

zi era dat foarte tare.

— Dau drumul...

A strâns din maxilar, scoțând câteva sunete guturale când și-a dat drumul peste mâna mea și peste tricou.

După câteva secunde de gemete, mi-am mușcat buza și am râs, arătând spre tricoul lui.

— Sper că nu era nou.

Trupul a început să i se scuture de râsete triste. Și-a trecut degetele ușor tremurânde prin păr, ochii săi strălucind spre mine.

— Tocmai mi-am dat drumul ca un tânăr neexperimentat.

— Am niște mâini magice, l-am provocat eu.

Cam a clătinat din cap.

— Ai mâini de Jo, m-a corectat el, după care mi-a lipit un sărut dulce pe gură.

După ce m-a curățat pe mână și s-a schimbat într-un tricou curat, s-a băgat înapoi în pat, de data asta călare pe mine.

— Ce faci? am icnit eu excitată, dar în același timp și îndurerată. Nu putem face nimic.

El a clătinat din cap, foarte înfierbântat.

— Tu nu trebuie să faci nimic, ci doar să stai pe cât de nemișcată poți.

Și fără să mai spună ceva, a trecut la treabă, dându-mi

jeanșii jos cu mare grijă, odată cu lenjeria mea intimă.

Mi-a depărtat coapsele și s-a mișcat până ce capul i-a ajuns între picioarele mele. Delicat, și-a vârât două degete în mine și a bombănit.

— La dracu, ești leoarcă.

— M-am bucurat să te ajut pe tine, am șoptit, încercând să nu mă crispez la senzația delicioasă de a-l avea în mine.

— Simt asta, a spus Cam, înfiorându-se. E tortură curată.

— Știi ce e tortură curată? Să am limba ta atât de aproape și în același timp atât de departe.

Mi-a aruncat un zâmbet diabolic și apoi și-a pus imediat limba la muncă.

Epilog

Nu puteam descrie în cuvinte acel sentiment de pace pe care îl aveam când priveam în urmă și nu mai vedeam acel zid pe care Cam mă ajutase să-l escaladez. Nu mai aveam să mă aflu niciodată dincolo de el, culorile nu mai urmau să fie fără viață, iar personalitatea mea nu mai avea să se afle prinsă în strânsoarea incertitudinilor mele. Asta eram eu. De acum înainte, viața avea să fie formată numai din lucruri reale, ceea ce era oarecum înspăimântător și eliberator în același timp.

De ajutor a fost și faptul că, pentru prima dată, lucrurile din viața mea se așezau.

Cole s-a prefăcut a fi indiferent când a aflat că ne vom muta în apartamentul lui Cam, dar mi-am dat seama după felul în care își împachetase cu entuziasm lucrurile și după cum muta în fiecare zi câte un lucru nou în apartament că era fericit cu privire la acest nou aranjament.

Cât despre mama... ei bine... la început a luat-o razna, spunând că o abandonam, că nu mă va lăsa să-i fac asta, că nu-l puteam lua pe Cole, că eram o târfuliță egoistă, că bla bla bla...

S-o las să se epuizeze într-o tiradă părea a fi cea mai bună metodă de a clarifica lucrurile cu ea. În felul acela a obosit și n-a mai avut energia necesară pentru a se certa cu mine când i-am spus, foarte calmă, că, dacă nu avea să mă lase să-l mut pe Cole jos, dacă îndrăznește să cheme poliția, aș părăsi-o fără să mă gândesc de două ori. Am asigurat-o că în felul acesta aș putea să văd ce mai face, iar dacă avea nevoie de mine, mă găsea un etaj mai jos. Tăcerea ei a fost o ușurare dulce-amăruie și m-a informat, în imponderabilitatea ei grea, că fusesem câștigătoarea acestei dispute.

Nu mai vorbise cu noi vreme de trei săptămâni.

Ștergându-mi sudoarea de pe frunte, am răsuflet

prelung printre buzele care acum erau complet vindecate și am aruncat o privire prin camera de zi a lui Cam. Eram înconjurată din toate părțile de cutii. Se presupunea că eu și Cole aveam să ne mutăm oficial la Cam a doua zi – într-o sâmbătă –, astfel încât Cam și băieții să ne poată ajuta cu toate cutiile. Simțindu-mă puțin cam prea încân tată de toată această treabă, și plimbându-mă agitată prin tot apartamentul, mă hotărâsem să duc jos câteva cutii mai ușoare, în apartamentul lui (al nostru), în timp ce el se afla la muncă. Era spre sfârșitul după-amiezii, mă dureau coastele și mutasem cele mai multe cutii în noua noastră casă.

Cam avea să vină acasă în aproximativ o oră și, la câteva ore după aceea, eu trebuia să fiu la bar pentru una dintre ultimele mele ture de la Club 39. Avea să-mi fie dor de toată lumea de la bar. Desigur, aveam s-o văd în continuare pe Joss, însă, pentru o perioadă lungă, locul acela fusese o casă departe de casa mea, și petrecusem acolo mult timp cu două dintre cele mai importante persoane din viața mea. Era sfârșitul unei ere.

Oricum, mă aștepta ceva nou și interesant. Unchiul Mick îmi dăduse deja două tricouri de muncă ce erau inscripționate cu numele firmei lui: în holloway's

painter decorator⁸. Îmi plăceau la nebunie. Se potriveau cu noile salopete pe care mi le cumpărase Cam.

Fredonând un cântec în șoaptă, mi-am scos ipodul și l-am pus în stereo dock-ul lui Cam, dând volumul mai tare în timp ce despachetam cutiile. Timpul a trecut repede în timp ce cântam, dansam și dădeam din fund, căutând între timp spații pentru toate lucrurile mele și încercând să nu invadez spațiul lui Cam.

Tocmai când pliam cutiile goale, o pereche de mâini puternice m-au cuprins pe după talie, făcându-mă să tresar de spaimă. Am icnit și m-am răsucit, dând nas în nas cu un Cameron amuzat care-mi zâmbea. A gesticulat în tăcere către încăpere și către toate noile obiecte.

— M-a cam luat valul, i-am explicat, vorbind suficient de tare cât să fiu auzită peste muzică.

El a încuviințat, privirea îndreptându-i-se spre polița șemineului, unde o fotografie cu mine, el și Cole se afla lângă propriile sale fotografii. Ceasul de poliță stilat, care se afla sus, domina acum centrul, fotografiile fiind împărțite de o parte și de alta.

— Am observat.

— Asta înseamnă că n-o să mai fim nevoiți să

⁸ „Zugrav și Decorator” (n. Rod.).

muncim mâine.

Ochii săi albaștri au căzut spre șoldul meu, iar o mână i s-a ridicat, palma sa așezându-se cu grijă peste coastele mele. La apropierea atingerii lui de pieptul meu mi-am simțit sfârcurile întărindu-se sub maioul îmbibat de transpirație. Nu mai tăcusem sex de dinainte de atac. Cât am așteptat să mă vindec, giugiulele noastre au fost amuzante, dar hormonii mei începeau să tânjească după joaca aceea ce urma preludiului.

— Nu te-ai rănit, nu? m-a întrebat Cam, având o privire îngrijorată.

Miștindu-l puțin, am clătinat din cap a negare.

Ca și când ar fi știut, s-a încruntat.

— Bine, recunosc, am devenit puțin cam prea nerăbdătoare. E din cauză că sunt încântată la gândul că mă voi muta cu tine, iubitul.

Am încercat să scap prin farmecele mele de musturarea care urma.

A funcționat. Dându-și ochii peste cap, și-a ridicat și cealaltă mână și m-a lipit de el. Mi-am pus mâinile pe după gâtul lui, sprijinindu-mi bărbia pe umăr. Să-i inspir mirosul, să-i simt puterea și să știu că puteam avea parte de asta oricând voiam m-a făcut să mă cufund și mai bine în el. Acele brațe musculoase m-au strâns și mai tare, nu doar alinându-mă, ci și trezind o nouă serie de

hormoni frustrați și neglijați.

Fără să vrem, am început să ne legănăm în ritmul muzicii, iar vocea tristă a Rihannei ne cânta, Stay”. Mi s-a făcut pielea de găină și l-am strâns și mai tare, întorcându-mi capul, astfel încât obrajii ni s-au atins. Cântecele a umplut încăperea cu atâta înțeles încât mi-a tăiat răsuflarea, iar când a ajuns la refren, Cameron a șoptit versurile în urechea mea, I can't live without you...”⁹.

Cu inima bătându-mi tare la ceea ce el tocmai mărturisise atât de romantic, m-am îndepărtat încet de el, astfel încât să-i pot privi chipul, iar ochii săi s-au uitat adânc într-ai mei. Fusese sincer. Fusese sincer în ceea ce-mi spusese.

Eram prea plină. Prea plină de sentimente. Prea plină de iubire. Nu exista loc pentru cuvinte. În schimb, l-am sărutat, exprimând în acel sărut toate sentimentele pe care le aveam pentru el, gura mea savurând-o pe a lui într-o disperare udă, violentă. Cam a început să meargă cu spatele în timp ce ne sărutam, întinzând mâna la spate în timp ce ieșeam din camera de zi. S-a întors ca să mă conducă spre dormitor, însă am întrerupt sărutul cu un clătinat din cap, trăgându-l de mână.

⁹ „Nu pot trăi fără tine”

Împleticindu-mă și izbindu-mă de peretele din hol, l-am tras spre mine. Pielea mea s-a înroșit sub privirile lui în timp ce mi-am scos maioul și apoi mi-am dat jos colanții.

— Aici, i-am spus, vocea mea tremurând nerăbdătoare. Unde a început totul.

Înțelegerea s-a ivit cu lumina adorării absolute în ochii lui Cam, o adorare de care nu aveam să mă plictisesc niciodată. A făcut un pas spre mine, privindu-mă în timp ce mă dezbrăcăm în fața lui.

— Și cum rămâne cu coastele tale? a murmurat el. Nu vreau să te rănesc.

Mi-am vârât mâinile pe sub tricoul lui, scoțându-i-l imediat, privirea mea lacomă devorând priveliștea bustului său gol și musculos.

— Durerea va merita.

Mi-am dus mâinile la spate să mi desfac sutienul, iar când acesta a căzut pe podea, Cam a trecut la acțiune.

Și-a scos ghetele, bâjbâind după jeanși. Și-a dat jos lenjeria intimă și jeanșii, fără să mai aștepte vreo secundă înainte să mă apuce de fund și să mă ridice. Picioarele mele s-au împletit în jurul șoldurilor lui tari, iar mâinile l-au apucat de umeri în timp ce el s-a împins cu tot cu mine în perete.

Am început să râd, făcându-l să se împleticească. S-a

uitat la mine perplex.

— Rihanna?

Am chicotit, explicându-i.

— Știi versurile unui cântec de-al Rihannei?

Cam a schițat un zâmbet sexy, arogant. Nu îi era deloc rușine că știa versurile Rihannei.

— Tu știi versurile Rihannei. Eu pur și simplu sunt atent.

— Tot timpul ai răspunsul pregătit, nemernic înfumurat ce ești.

A râs peste gura mea.

— Cred că îți plac răspunsurile mele.

Nemaifiind în stare să aștepte încă o clipă, Cam s-a împins în mine. Am icnit simțind invazia masivă, mușchii mei pelvieni agățându-se cu poftă de mădularul lui atunci când și l-a scos aproape complet, după care l-a împins înapoi în mine.

— Mi-a fost dor de tine, iubito, a mârâit el, folosindu-se de o mână ca să se sprijine de perete, în timp ce cu cealaltă mă strângea tare de o fesă.

— Și mie mi-a fost dor de tine, am gemut eu când s-a împins din nou în mine, unghiile mele înțepându-i mușchii din spate. Mai tare, l-am rugat, simțind că se abținea din cauza vânătăilor mele.

— Jo...

A clătinat din cap.

— Te rog, l-am implorat, șoptindu-i la ureche.

L-am mușcat de lob și am simțit controlul scăpându-i printre degete.

După aceea m-a dus în dormitor, m-a lăsat pe pat și a început să mă sărute pe trup. După ce l-am asigurat că fratele meu se bucura de primele zile ale vacanței de vară acasă la Jamie, Cam a hotărât că avea tot timpul din lume. A sărutat, a lins și a supt până ce aproape că mă uscasem complet. După ceea ce păruseră a fi ore întregi de preludiu, mi-a pus picioarele pe după talia lui și s-a aplecat deasupra mea în timp ce mă săruta.

Săruturile lui erau adânci și lente. Într-o clipă își trecea gura peste a mea în sărutări ușoare, iar în următoare și-o închidea peste a mea. Săruturile lui nu erau niciodată grăbite, niciodată violente... în schimb, se delecta cu creșterea tensiunii erotice în timp ce limbile noastre se întâlneau într-un vals umed și fără suflare. Când în cele din urmă mi-a supt limba, trimițând spasme în abdomenul meu, am vrut mai mult. Părea imposibil, dar eram pregătită pentru un alt orgasm. Ne-am giugiulit, dezbrăcați, pe patul lui, pentru cine știe cât timp, mădularul lui frecându-se de vaginul meu, provocându-mi clitorisul, în timp ce trupul i se mișca odată cu săruturile. Mi-a strâns sânii, degetul lui

mare frecând sfârcul sensibil pe care-l supsesse mai devreme – îl supsesse și-l linsese atât de bine, încât n-a fost nevoie decât să-și treacă degetul mare peste clitorisul meu pentru a ajunge la orgasm.

În timp ce mă chinuia cu apropierea chinuitoare a erecției lui, am gemut peste gura lui, iar răspunsul lui a fost un zâmbet încrezut. S-a dat înapoi și m-a mângâiat pe obraz, fără să-și ia ochii de pe mine în timp ce și-a vârât încet mădularul în mine. Și-a schimbat poziția, apucându-mă cu mâinile de cap, iar apoi a început să se miște. Penetrările lui au fost mai blânde de data asta, pasive, iar tensiunea a ajuns la un nivel extrem.

— Te iubesc, a spus el, respirând răgușit.

Mi-am desfăcut picioarele și mai bine, ca să-i permit să pătrundă mai adânc, în timp ce i-am luat chipul în mâinile mele.

— Și eu te iubesc.

Am icnit când și-a răsucit șoldurile, începând să-și piardă atenția în timp ce senzațiile partidei noastre de sex începeau să domine.

— Îmi place să te fut, mi-a șoptit în ureche, vocea fiindu-i încărcată de emoție. Dar îmi place și să te iubesc.

Am încuviințat, înțelegând perfect.

Cam m-a sărutat din nou adânc, penetrările lui

devenind din ce în ce mai frenetice în timp ce tensiunea creștea în noi. Pielea noastră era plină de sudoare în timp ce alunecam unul pe celălalt, respirațiile noastre gemute amestecându-se în timp ce buzele se atingeau înainte și înapoi odată cu mișcările trupului său peste al meu.

Așteptând orgasmul, mi-am ridicat brusc șoldurile, primind următoarea penetrare a lui Cam cu o izbitură care m-a tăcut să explodez. Peste tot vedeam numai scânteii și i-am strigat numele când mi-am dat drumul, vaginul meu contractându-se în jurul mădularului său, partea de jos a trupului meu tremurând din pricina orgasmului.

Cam mi-a pus mâinile pe pat, deasupra capului meu, împingându-se în mine din ce în ce mai tare în timp ce mă ținea. Și-a dat drumul cu un strigăt gutural al numelui meu, șoldurile lui convulsionându-se peste ale mele în timp ce-mi inunda pântecul cu ejacularea lui.

S-a prăbușit lângă mine, iar eu am simțit un junghi de durere în coaste. Aproape ca și când l-ar fi simțit și el, Cam s-a întors pe-o parte, încă fiind în mine, și m-a lipit de el, trecându-mi piciorul peste șoldul lui.

Am simțit un nou spasm de plăcere între picioare, când mădularul i-a zvâcnit în interiorul meu.

— A meritat așteptarea, a oftat el fericit.

Am încuviințat cu capul lipit de pieptul lui, gândindu-mă la toți tipii nepotriviți cu care fusesem înaintea lui.

— Categorie.

Două săptămâni mai târziu Apartamentul lui Cam și al lui Jo

Transpirată, obosită și plină de mici pete de var pe care le împrășca trafaletul, am intrat în apartamentul nostru și m-am sprijinit de ușă, oftând mulțumită.

Unchiul Mick tocmai mă lăsase acasă după prima noastră zi împreună la locul de muncă. Decoram una dintre casele de prezentare din noul proiect de dezvoltare pentru care fusese angajat Mick. Astăzi văruiserăm toate tavanele. Mâine și poimâine aveau să fie tot zile de văruit, iar apoi aveam să trecem la tapetul pe care îl alesese decoratorul.

— Am ajuns, am strigat eu, scoțându-mi cizmele și desfăcându-mi bretelele salopetei, astfel că acum îmi stătea precum niște jeanși cu câteva numere mai mari.

— Sunt aici, a răspuns Cam din dormitor.

Am mers încet pe hol, scoțându-mi bandana de pe cap și gândindu-mă cât de frumos era să mă simt atât de obosită. Era un tip desăvârșit de epuizare și îmi plăcea la nebunie. M-am oprit în pragul ușii de la dormitor

pentru a-l găsi pe Cam stând la marginea patului, cu mâinile la spate.

Camera noastră era acum o harababură ciudată de lucruri, ale mele și ale lui, dar nu-mi păsa. Îmi plăcea că, atunci când mă trezeam dimineța, simțeam un braț cald petrecut în jurul meu și, de obicei, o erecție matinală bine-venită mă împungea în fund.

Nu voiam să schimb asta pentru nimic în lume.

Mutarea se petrecuse bine în cea mai mare parte. Eram cam nepăsători în privința lucrurilor mărunte, astfel încât împărțirea spațiului nu era o problemă pentru mine și Cam, iar Cole își reconstituise în timp record dormitorul de sus în camera de oaspeți a lui Cam. Părea a fi fericit cu noua casă, și încântat că dormitorul nostru era în capătul opus al apartamentului față de camera lui.

Și eu eram fericită de acest lucru.

Pe de altă parte, mama încă era pe mut, refuzând să-mi vorbească ori de câte ori urcam sus să-i duc cumpărăturile sau să fac curat.

Nu mă simțeam vinovată. Nu din cauza ei.

Totuși, recunosc că unele zile erau mai ușoare decât altele.

Oricum, toate celelalte lucruri merseseră fără probleme. Toată lumea se bucura pentru noi. Ei bine,

exceptând-o pe Blair, bănuiesc, dar de vreme ce Cam își ținuse promisiunea și rupsesse orice legătură cu ea, nu puteam fi sigură. Singura ceartă pe care o avuseserăm până acum a fost cam în urmă cu o săptămână, când ne uitam la un film și m-a sunat Malcolm. I-am răspuns. Malcolm nu voia decât să vorbim, iar eu asta am făcut, spunându-i că mă mutasem cu Cam. De cealaltă parte a firului nu se mai auzise nimic, iar când Malcolm a vorbit în cele din urmă, felicitându-mă, tonul folosit fusese atât de fals, încât știusese că-l rănisem. Din nou. Înainte să-i fi putut răspunde – nu c-aș fi știut ce să spun –, el inventase o scuză și închisese.

Când m-am întors de la bucătărie, am fost imediat mânată de Cameron în dormitor, unde a încercat cu mult calm (și nu prea i-a reușit) să mă întrebe ce voise Malcolm. Totul s-a sfârșit într-o ceartă. Cam a susținut că, de vreme ce a luat hotărârea să nu mai vorbească deloc cu Blair, eu ar trebui să procedez la fel cu Malcolm. Eu am susținut că nu era același lucru, de vreme ce Blair era îndrăgostită de el. Cam a susținut că Malcolm era îndrăgostit de mine. Și fiindcă m-am gândit că ar fi putut să aibă dreptate, l-am lăsat să câștige disputa, asigurându-l că nu voi mai vorbi niciodată cu Malcolm. Și oricum nu credeam că asta ar urma să fie o problemă. Simțeam că acela fusese ultimul

telefon pe care aveam să-l mai primesc de la Malcolm.

Oricât de înflăcărată ar fi fost cearta, odată ce s-a terminat, s-a terminat. Ne-am obișnuit repede cu rutinele noastre și, până acum, aș spune că mutarea fusese un succes absolut. Următoarea sâmbătă planificaserăm să dăm o mică petrecere de inaugurare a apartamentului, astfel încât toți prietenii să ne poată vizita și să facă tot soiul de comentarii sarcastice despre cât de dezgustător de îndrăgostiți eram.

De-abia așteptam!

Privindu-l suspicioasă pe Cam, gândindu-mă la atitudinea foarte ciudată pe care o avea stând pe marginea patului, l-am întrebat:

— Ce faci? Unde-i Cole?

— La Mcdonald's cu prietenii lui. I-am dat voie.

— E în regulă. Atunci poate că ar trebui să comandăm de mâncare în loc să gătim.

— Sună bine.

Părea agitat.

— Ești bine?

— Cum a fost prima zi? a contracarat el, zâmbind brusc văzând starea în care mă aflam.

— Minunată. Vreau să spun, mă dor și gâtul, și spatele, și am var pe pleoape, dar a fost o zi minunată.

Am pășit în cameră și m-am trântit lângă el,

sărutându-l.

Când m-am dat înapoi, Cam mi-a zâmbit pe jumătate. L-am studiat cu atenție, gândindu-mă că în mod sigur ceva nu era în regula. Părea a nu fi în apele lui cumva?

— Pe bune, ce se întâmplă?

— Am un cadou pentru tine.

Și-a luat mâna de la spate și mi-a întins pachetul dreptunghiular împachetat în hârtie de cadouri.

I-am zâmbit larg.

— Pentru ce e?

Am luat cadoul și mi-am trecut degetele peste el, întrebându-mă ce-ar putea fi.

Cam a zâmbit văzându-mă încântată.

— E doar ceva pentru a sărbători prima ta zi ca unul dintre zugravii și decoratorii domnului Holloway.

Am râs, oferindu-i o altă sărutare, înainte să mă întorc la cadoul meu. L-am deschis încet, punând hârtia în spatele meu în timp ce am întors cadoul invers. Era o pensulă de vopsit – și nu orice fel de pensulă. Era una dintre cele mai bune, cele mai scumpe și cele mai profesionale pensule.

— O, Cam! am oftat eu în timp ce desfăceam ambalajul de plastic. N-ar fi trebuit să...

Cuvintele mi-au rămas în gât când lumina a captat o strălucire la capătul pensulei. I-am aruncat o privire

neîncrezătoare înainte să apropii de fața mea mânerul. Am scos ambalajul cu mare grijă și am rămas cu gura căscată văzând obiectul care fusese pus în vârful mânerului.

Era un inel cu diamante.

Un inel din aur alb cu un simplu diamant-prințesă fixat între patru dinți pe mijloc.

Cu inima bătându-mi nebunește, mi am întors încet capul spre Cam, stupefiată. Mi-a luat pensula din mână și a scos inelul din mâner. S-a ridicat de pe pat și s-a lăsat într-un genunchi în fața mea.

— O, Doamne, am icnit eu, cu mâna tremurându-mi pe gât în timp ce pulsul mi-o luase razna.

Cam mi-a prins mâna într-a lui, având o privire sinceră în timp ce se uita fix în ochii mei.

— Johanna Walker, dragostea vieții mele, nu vreau să mi petrec nicio altă zi fără să mă trezesc lângă tine.

A ridicat inelul către mâna mea.

— Vrei să-ți petreci restul vieții alături de mine? Vrei să te căsătorești cu mine?

Mi-am dat seama acum, după atâția ani în care așteptasem alți bărbați înaintea lui Cam să-mi pună această întrebare, că, dacă aș fi spus „da” oricărui dintre ei, aș fi luat cea mai proastă decizie din viața mea. Exista un anumit lucru cert pe care îl învățasem în

ultimele câteva luni: când un bărbat îți pune această întrebare, nu există decât o singură întrebare pe care trebuie să ți-o pui ție însăși. Aș putea trăi fără el?

Dacă răspunsul e nu, atunci răspunsul e da.

Am încuviințat, gura mea tremurând în timp ce lacrimile au început să curgă șiroaie.

— Da. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Cu un suspin de bucurie, Cam m-a tras spre el pentru un sărut atât de adânc, încât rămăsesem literalmente fără suflare când mi-a dat drumul. Am gemut peste gura lui, zâmbind șiret.

— Știi ce Înseamnă asta?

Ochii lui Cam au strălucit, iar eu am fost copleșită de fericirea care se citea în ei.

— Ce înseamnă?

— N-o să mai putem trăi cu Joss după asta. O să creadă că e „Pețitoarea Perfectă”

— Am să vorbesc cu Braden. O s-o țină în frâu, a spus el, zâmbind ca un copil. Suntem buni la asta.

— Voi doi credeți că sunteți stăpânii, nu?

A ridicat din umeri, dar ochii lui spuneau Da – da, suntem.

Cuprinzându-i chipul în mâinile mele, i-am oferit un zâmbet binevoitor, dar înduioșat.

— Of, iubitele, naivitatea ta e adorabilă.

Râzând, Cam m-a cuprins cu mâinile pe după talie și, când s-a ridicat, m-a săltat și m-a aruncat pe pat.

— Cel puțin în seara asta voi fi stăpânul.

A început să se dezbrace încet în timp ce eu în am ridicat, sprijinindu-mă în coate pentru a-l privi, trupul meu începând deja să freamăte.

— Acum spune-mi din nou că mă iubești, doamnă Maccabe-în-devenire.

Am oftat fericită la auzul simultan al viitorului meu nume și al sunetului fermoarului jeanșilor lui care cobora ușor. În timp ce mă pregăteam să-i ofer ceea ce voia, am devenit uimită de ușurința cu care îmi veneau acele cuvinte după ce îmi luase așa de mult timp să găsesc curajul să i le spun. La fel cum procedasem cu fratele meu, în acel moment mi-am promis că nu va trece o zi fără să-i spun lui Cam ce simțeam pentru el.

— Te iubesc, Cameron Maccabe.

Zâmbind arogant, Cam și-a dat jos jeanșii.

— Și eu te iubesc, domnișoară Walker-în-devenire-Maccabe.

Și atunci, în timp ce mă întindeam pe patul nostru, privind acel chip familiar și chipeș, am știut că aveam ceva ce nu mai avusesem vreodată. Aveam pe cineva care nu urma să permită să treacă o zi din viața mea fără să-mi spună cât de mult eram eu iubită.

Cred că una dintre părțile mele preferate din toată această poveste a fost faptul că nu ne-a costat niciun bănuț să aflăm ce aveam în comun.

Ei bine... cu excepția unui inel de logodnă și a unei palete de vopsea pentru apartamentul nostru.

Mulțumiri

Timpul petrecut scriind *Pe strada Londra* a fost una dintre cele mai frumoase perioade trăite vreodată. Procesul de scriere al acestei cărți și toate lucrurile încântătoare care au avut loc în viața mea în tot acest timp au făcut ca întreaga experiență să fie minunată și de neuitat.

În toată această perioadă, agentul meu fantastic, Lauren Abramo, m-a ajutat să navighez cu ușurință prin ape necunoscute. Îți mulțumesc, Lauren, pentru toată bunătatea ta, pentru sfaturile neprețuite și pentru că ești absolut minunată în tot ceea ce faci.

Kerry Donovan: a fost un vis să lucrez cu tine. Entuziasmul tău incredibil, observațiile și sprijinul sunt de asemenea demne de apreciat. Tu privești adânc în sufletele personajelor mele, îmi înțelegi ideile și locul din care vin ele, iar apoi mă ajuți să fac totul și mai bine. Îți mulțumesc.

De asemenea, aş dori să-i mulţumesc din toată inima lui Claire Pelly. Claire, îţi mulţumesc pentru sprijinul tău, pentru că ai crezut în această lume pe care am creat-o şi pentru că ai înfruntat pentru mine vremea scoţiană aspră. Ştiu că acest lucru n-a fost deloc uşor!

Nina Wegscheider: îţi mulţumesc că i-ai primit cu braţele deschise pe Joss, Braden, Jo şi Cam şi că le-ai făcut cunoştinţă cu cititorii germani.

S-a depus multă muncă pentru a ajunge la noi cititori şi pentru a le duce aceste personaje şi străzi din Edimburgh. Pentru toate interviurile, chaturile de pe Twitter şi Facebook, articolele şi postările pe alte bloguri, vreau să-i mulţumesc lui Erin Galloway de la New American Library şi lui Katie Shetdrake şi Kimberly Watkins de la Michael Joseph. Doamnelor, aţi fost fenomenale şi aş dori să ştiţi că, în pofida bombănelilor mele atunci când mi se făceau poze, vă sunt recunoscătoare pentru toată munca depusă.

Încă un mulţumesc lui Katie, deoarece a înfruntat vremea rece din Scoţia şi a îndurat o problemă cu un deget la picior aproape fatală pentru a fi alături de mine şi pentru a mă susţine prin toată acea nebunie minunată în care mi-am prezentat personajele cititorilor din Marea Britanie.

Toată mania pe care a declanşat-o seria în Scoţia a

fost nebunească, ireală și superbă, iar pentru asta trebuie să-i mulțumesc bunei, entuziastei și neobositei Moira Maximilian. Îți mulțumesc, Moira. Ai făcut mai multe decât ți-aș fi putut cere, le-ai ținut de urât emoțiilor mele și ai fost o foarte bună prietenă în toată această tranziție. E valoros orice om care mă poate face să râd atunci când emoțiile mă copleșesc!

Echipelor de la New American Library și Michael Joseph: îi mulțumesc fiecărei persoane în parte care a contribuit la această serie. Ați ajutat ca visul meu să devină realitate.

Am avut dintotdeauna un imens respect față de bloggerii care scriu despre literatură și față de timpul și creativitatea pe care o investesc în dragostea pentru cărți. Doresc să le spun un imens mulțumesc doamnelor de la Heroes Heartbreakers, Smexy Books Românce Reviews, The Christian Grev Fan Page și The Subclubbooks, deoarece te-au povestit tuturor despre aceste personaje. Cred că sunteți mai bune decât ciocolata!

De asemenea, există nenumărați cititori al căror sprijin pur și simplu mă lasă mereu fără suflare. Mi-aș dori să-i pot numi pe toți, dar, dacă aș face-o, n-am mai pleca de-aici (iar acest lucru e ceva minunat, pentru care sunt foarte recunoscătoare), așa că aș dori să îi

mulțumesc în special unei persoane care chiar m-a atins cu entuziasmul ei față de munca mea. Trish Patel Brinkley: doamnă, ești cea mai tare! îți mulțumesc pentru bunătate, generozitate și apreciere. Iubesc la nebunie cana mea inscripționată Keep Calm and Kiss Braden și o voi prețui mereu.

În ziua de azi viața se află într-o continuă agitație, astfel că e frumos să te poți întoarce spre oamenii care înțeleg. Prietenelor mele scriitoare Shelly Crane, Amy Bartol, Michelle Leighton, Georgia Cates, Quinn Loftis, Angeline Kace și Rachel Higginson: vă mulțumesc pentru prietenie, observații, sfaturi, sprijin neconținut, dragoste și aprecieri. Lui Tiffany King: ești superbă. Tweet-urile tale de încurajare sunt cele mai frumoase momente din săptămâna mea. Și un uriaș mulțumesc lui Tammy Blackwell. Tammy, e minunat să găsesc pe cineva care împărtășește același ciudat simț al umorului și care se bucură de listele numerice, dar e foarte rar să „înțeleg” pe cineva cu adevărat când nu te poți baza decât pe cuvintele de pe un ecran. Prietenia și încurajările tale au însemnat mult pentru mine și de-abia aștept să te întâlnesc, astfel încât intonația să poată juca în sfârșit un rol în schimburile noastre.

Ultimii, dar în mod sigur nu cei din urmă: doresc să le mulțumesc familiei mele și prietenilor fiindcă mă susțin

întotdeauna.

Mama și tata: încrederea voastră neclintită față de mine mă uimește pe zi ce trece. Mă simt deosebit de norocoasă că sunteți părinții mei și doi dintre cei mai buni prieteni ai mei. Vă iubesc mult!

David: mă bucur că am reușit să trecem peste acei ani plini de certuri din copilărie astfel încât să devenim în sfârșit prieteni buni. Când îmi spui că ești mândru de mine, mă simt cu trei metri mai înaltă. Probabil că n-o spun prea des, dar te iubesc, frățiorule mai mare.

Deeane: îți mulțumesc că ai fost o prietenă bună prin toată această nebunie. Îți sunt recunoscătoare mai mult decât ai putea ști.

Shanine: tu, cea mai veche prietenă a mea, ești unul dintre cei mai sinceri oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Sunt mândră că te cunosc și nu-ți pot spune cât de mult a însemnat pentru mine, de-a lungul anilor, dragostea ta și sprijinul neconținut.

Kate McJ: prietena mea frumoasă, inteligentă și incredibil de nebună. Îți mulțumesc că ești tu și îți mulțumesc că mi-ai permis să fiu eu. Voi fi mereu recunoscătoare aceluia poster Ong Bak cu ajutorul căruia ne-am împrietenit.

Și lui Ashleen: noi două avem tendința de a vedea lumea în același fel și nu există nimic mai magic sau

mai reconfortant decât asta. Mai mult, cred că s-ar putea să fii cea mai ocupată persoană din lume, și totuși, cumva, reușești să îți faci timp și pentru mine. Îți mulțumesc, scumpo. Înseamnă totul pentru mine.

Ție, cititorului meu: mi-ai schimbat lumea, iar pentru asta îți voi fi veșnic recunoscătoare. Îți mulțumesc.

oana